

ALCORANI TEXTUS UNIVERSUS 4 . Kısım

PRODR OMI AD REFUTATIONEM ALCORANI. PARS QUARTA.

*In qua ex Evangelicis & Alcoranicis Legibus; & ex
Christianorum ac Mahometanorum moribus inter
se collatis, Agrencia Sæcæ falsitas; & Chri-
stiane Religionis veritas comprobatur.*

KUR'AN'IN REDDİ İÇİN ÖNCÜ ÇALIŞMA, DÖRDÜNCÜ BÖLÜM,

İncil ve Kur'an kanunlarına göre; ve Hristiyanlar ile Müslümanların ahlakları birbiriyle karşılaştırılarak, Hacerîler Mezhebi'nin (İslam'ın) batıllığı; ve Hristiyanlık Dini'nin hakikati kanıtlanmaktadır.

Müslümanlar, kendi inanç ekollerinin Tanrı'dan geldiğini ne Kutsal Yazıların otoritesiyle, ne mucizelerin şahitliğiyle, ne de dogmaların hakikatiyle kanıtlayamadıkları için; ve bunun aksine, Hristiyan Dininin yaratıcısının yalnızca Tanrı olduğu aynı esaslar üzerinden en açık şekilde gösterilebildiği için; şimdi bizim bu Öncü Kitabımızın dördüncü bölümünde geriye şu kalıyor: Bakalım kendi kanunlarının gücü ve kurumu gereği kendilerinde bulunan gerek ahlaki gerekse ilahi erdemlerin zinetinden, yaşam ve ahlak temizliğinden ve kutsallığından yola çıkarak, hakiki Din üzere olduklarını en azından gösterebilecekler mi. Onlar dindar, adaletin ve inancın koruyucusu olmakla; kendi aralarındaki karşılıklı sevgi ve hayırseverlikle ve yabancılara karşı konukseverliğin gayretli gözlemcileri olmakla övünürler. Oruçlarıyla, dualarıyla, kutsal hac ziyaretleriyle ve sık sık sadaka vermeleriyle gururlanırlar. Tapınaklarında veya ibadethanelerinde en derin saygıyı; özel evlerinde ise her konuda hayranlık uyandırıcı bir alçakgönüllülüğü ve iffeti sergilerler: Öyle ki tüm bu hususlarda Hristiyanları bile bir miktar geride bıraktıkları görülür. O halde, özellikle tek bir Tanrı'ya tapıyor ve O'na derinden saygı duyuyorlarken, onların doğru Dinde bulunmadıklarını kim düşünebilir? Putlardan nefret ederler: Cennet, Cehennem ve Son Yargı inancına Hristiyanlar kadar inanırlar; bu inancın amellerle birleştirilmesi gerektiğine de inanırlar: Tövbenin sonsuz kurtuluş için gerekli olduğunu düşünürler. Muhammed'in, Sura 3 آل عمران verf. 109. De Familia Amran'da kendi Arapları için خير أمة أخرجت للناس كُنتُمْ ilen ettiğinde en azından yanılmadığına inanabilirsin. Bu yüzden bizim tarafımızdan araştırılması ve görülmesi gereken şudur: Yaşamın temizliği ve gerek ahlaki gerekse ilahi erdemlerin uygulanışı, hakiki dinin o kadar geçerli bir kanıtı mıdır ki bunlar nerede bulunursa orada bu Dinin de hakiki olduğu kabul edilmelidir.

BİRİNCİ BÖLÜM.

Bu sorunun çözümü için bazı hususlar önceden ortaya konmaktadır.

Öne sürülen soruya cevap vermeden önce, sanıyorum ki Müslümanların kendilerinin de bizimle hemfikir olacağı bazı hususların önceden belirtilmesi gerekir.

İlk olarak, yaşamın temizliği ve dürüstlüğü'nün pek çok nedenden kaynaklanabileceğini söylemek gerekir. Kur'an'ın Reddi, 4. Bölüm. İlk olarak: Kavmin daha basit doğasından. Şöyle ki; köylülerin, büyük şehirlerden uzakta yaşayanların, çobanların, çiftçilerin ve köylerde oturanların son derece dürüst ve masum insanlar olduğunu görürüz. Bu durum bir erdem dürtüsünden değil, tabiri caizse, kötülük yapma konusundaki yetersizliklerinden veya beceriksizliklerinden kaynaklanır. Zira sürekli çalışma, yaşamın kemer sıkma şartları ve tutumluluk, kötülerin ticaretinden uzak kalma ve kendileri gibi olanlarla bir arada bulunma, onlarda adeta doğal bir yaşam dürüstlüğü meydana getirir. İkinci olarak: Bölgelerin ve iklimlerin niteliğinden; zira yerlerin farklılığının, karakterlerin, ahlakın ve yaşamın farklılığını doğurduğu inkâr edilemez. Bu durum, bedenlerin mizacının kalitesinden kaynaklanır. Nitekim Aristoteles, Problemler Kitabı, 14. Bölüm, 1. Soru'da, neden aşırı sıcak veya aşırı soğuk yerlerde yaşayanların vahşi karakterli olduğunu sorar ve cevap verir: Çünkü bu iklimler, onların zihnini bulandırır ve korku salar. En iyi iklim ise (der ki) sadece bedenleri değil, aynı zamanda insanın zekasını da geliştirir. Aşırı iklimler her şeyi bozar; hem bedenin güçlerini hem de zihnin dengesini altüst eder. Galen'in yorumcuları buradan yola çıkarak ahlakı ikiye ayırır: Doğuştan gelenler ve sonradan kazanılanlar. Şöyle der: Doğuştan gelenler, bedeninin birleşiminden veya doğal yapısından kaynaklanır; sonradan kazanılanlar ise eğitimle, öğretile ve alışkanlıkla elde edilir. Buradan anlaşılıyor ki, her insanın bedeninin farklı yapısına göre kendine has alışkanlıkları vardır; çünkü bireyler, gökyüzünün mizacının farklılığına göre yaşama biçimlerinde birbirlerinden ayrılırlar. Hatta bölgeler de bu gizli nedenden dolayı farklı hayvanlar, farklı bitkiler, farklı metaller ve taşlar üretir; hatta aynı türdeki insanları bile daha uzun, daha kısa boylu, daha siyah, daha beyaz, daha güzel veya daha çirkin yapar: Ruhsal nitelikleri de farklılaştırır. Burada daha zeki insanlar doğar, orada daha hantal olanlar; kimileri edebiyata yatkındır, kimileri ise silaha; kimi dine yönelir, kimi ise ticarete. Bu yüzden, insanların ahlak ve akıl bakımından bölge farklılıklarına göre birbirlerinden ayrılmalarına şaşmamak gerekir. Titus Livius da 5. Dönem, 5. Kitap'ta şöyle der: Hem şehirlerin konumu hem de insanların karakterleri farklıdır. Bazı yerler vardır ki insanları vahşi, diğer bazı yerler ise uysal yapar. Kimileri şehvete, Şaraba ve Venüs'e daha yatkındır. Atinalılar hakkında şöyle denmiştir: Hızlı ve güçlerinin ötesinde cesur olmaya eğilimlidirler. Lakedemonyalılar ise yavaş ve girdikleri işe zorlukla başlayanlar olarak bilinir. Rodosluların her iki bölgenin niteliğini taşıdığını, dürüstlüklerinin komşularından üstün göründüğünü inkâr etmeyeceğim. Platon'un görüşüne göre de, çeşitli yerlerin koşullarından, hava durumlarından ve etkilerinden dolayı insanların ahlakı değişir, hatta düşünceleri bile etkilenir. Aristofanes de bunu ima ederek, bölgelerin doğasının sakinlerinin ahlakını şekillendirdiğini öğretir; burada her bölgeye özgü köylü karakteri yerleştiğini belirtir. Halk arasında da yaygın olarak bilinen bir söz vardır; Ruh ve Toprak, yani Kanun ve Bölge: Sanki bölgenin doğası, sakinleri için ahlak kanunudur. Üçüncü olarak: İnsanların kullandıkları veya alıştıkları şeylerin kendisinden. Nitekim Cicero, Rullus'a

Karşı Söylev'in sonunda şöyle der: Karakterler, soydan ve tohumdan ziyade, yaşam alışkanlığımız için bize sunulan, beslendiğimiz ve yaşadığımız şeylerden meydana gelir. Kartacalıları, limanları nedeniyle birçok ve çeşitli tüccar konuşmalarıyla aldatma eğiliminde oldukları için soylarından dolayı değil, yerin doğası gereği hilekar ve yalancı olarak adlandırılır. Liguryalı dağlılar sert ve kabadır. Toprağın kendisi, yoğun bir bakım ve büyük bir emekle işlenmedikçe hiçbir şey vermeyerek bunu öğretmiştir. Kampanyalıları, topraklarının bereketi, ürünlerinin büyüklüğü ve şehirlerinin sağlığı nedeniyle her zaman kibirlidirler. Buradan büyük şehirleri görürüz ki, buralarda alışılmadık bir yabancı insan yoğunluğu, zenginlik bolluğu ve en yüksek yönetim bulunur; ancak buralar aynı zamanda büyük günahlar ve suçlarla da doludur; adalete, dindarlığa, ölçülülüğe ve dine karşı ise buralarda çok az ilgi duyulur. Oraya giden yabancılar azdır ve buralar lüksün zevkleriyle, onur hırsıyla ve zenginlik arzusuyla doludur; bu durum dürüst ve temiz ahlakı bozar. Dördüncü olarak: İlk eğitim ve alışkanlıktan. Eğer bir millette veya dinde insanlar bu şekilde eğitilir ve buna alıştırılırsa, bazıları bunun tersini yapmaya zorlanır, adeta canavarlar gibi görülür, en büyük suçların sorumlusu sayılırlar; kolay kolay kötülük yapan birini göremezsiniz, çünkü utanç bunu yasaklar, otoriteye saygı ise engeller. Nitekim Malabarlıların dindarlığı, Rahip Vincentius Maria'nın övgü dolu Doğu Hindistan Yolculuğu, 3. Kitap'ında belirttiği gibi, neredeyse her yerde hayranlık uyandırır; öyle ki tükürmeyi bile büyük bir günah sayarlar ve birçoğu, büyük bir ihtiyaç olmadıkça ayaklarını yere basmaktan kaçınır. Bu durum, o bölgenin sakinlerinin bir alışkanlığıdır ve başka yerlerdeki insanlar arasında buna benzer bir adet yoktur. Bu durum aynı zamanda halklar arasında, özellikle dine yönelik konularda yaşanır. Hristiyan milletler arasında bile, şehirlerde, kasabalarda veya köylerde, erkeklerin tapınaklarda topluca dua ettiklerini, kadınların ise ayrı bir yerde, kendilerine ayrılmış bir düzende toplandıklarını ve dua ettiklerini görürüz. Etiyopyalı Hristiyanlar arasında ise hiç kimsenin çıplak ayakla tapınağa girmesine izin verilmez; orada gülmek, konuşmak, gezinmek veya ilahi konular dışında başka bir şey düşünmek büyük bir suç sayılır; ki bu durum, dinsel nitelikte olmayan diğer topluluklarda göz ardı edilir. Bu durumu Osorius, Emmanuel'in İşleri Üzerine, 9. Kitap aktarmaktadır. Bu durum, yerin ilk düzeninden ve halkın alışılacağı adetinden kaynaklanır; diğer yerlerde ise bu durum biraz ihmal edilir. Müslüman kadınlar ise sokaklarda yüzlerini tamamen kapatarak yürürler. Bu, Hristiyan kadınların pek uymadığı çok katı bir adettir. Eğer Roma'da ve başka yerlerde bu kural geçerli olmasaydı, orada da aynı durum gözlemlenirdi. Beşinci olarak: Disiplinden ve eğitimden; kişi bir hocanın rehberliğinde veya kendi çabasıyla, içindeki doğa kusurlarını yok etmeye veya elinden geldiğince azaltmaya ve zıt erdemleri aşılarmaya çalışır. Bir kimse bu eğitime ne kadar çok zaman ayırırsa, o kadar iyi veya kötü alışkanlıklar edinir. Altıncı olarak: Doğal yetenekten ve kolaylıktan; bazıları büyük bir çaba sarf etmeden ahlaklı, dürüst ve onurlu bir yaşam sürebilirler. Nitekim Süleyman gibi bazıları vardır ki, güçlü bir ruha sahiptirler. Ancak onlar bile, eğer bir fırsat doğarsa, nadiren de olsa kolayca yoldan çıkabilirler; Süleyman'ın kendisinin de kutsal yazılarda tanıklık ettiği gibi. Son olarak, Tanrı'nın özel bir lütfuyla bazı insanlarda gerçek erdem, dürüstlük ve kutsallık parlar. Her ne kadar bu durum her zaman Tanrı'nın inayeti ve lütfuyla gerçekleşse de, bazen

doğaüstü nedenler ve etkiler olmaksızın, sadece doğal güçlerle ve adeta doğaüstü bir yardım almadan hareket eden insanlar için de geçerli olabilir. Son olarak, ahlak konusundaki bu durum, hakiki dinin o kadar kesin bir kanıtı mıdır ki bunlar nerede bulunursa orada bu Dinin de hakiki olduğu kabul edilmelidir?

İkinci olarak şunu söylemek gerekir: İnsanın doğal güçleriyle, Tanrı'nın genel yardımıyla ve özel bir lütuf veya yardım olmaksızın bazı şeyleri doğal olarak bilmesi mümkündür. Ayrıca, her ne kadar hakiki dine sahip olanlar arasında inanç bulunsa da, gözlemliyoruz ki inançsızlar bile bazen işlerinde daha gayretli, daha titiz ve daha sadık olabilmektedirler (en azından dış görünüş itibarıyla). Bu durumun doğruluğu, günlük deneyimlerle de açıkça kanıtlanmıştır. Bazı Müslümanların, Yahudilerin ve paganların sadece adil, ölçülü, sağduyulu, güçlü, merhametli, ölçülü ve misafirperver olmakla kalmayıp, aynı zamanda Tanrı'dan veya Tanrı korkusundan dolayı dine derinden bağlı olduklarını görürüz: Dualarını büyük bir dikkat ve saygıyla yerine getirirler, ilahi şeylerin tefekkürüne dalarlar; Cenneti ve göksel saadeti endişeyle arzularlar; Tanrı tarafından vahyedildiğine inandıkları gizemleri ve bizim de kesin olarak inandığımız şeyleri sıkı sıkıya tutarlar, bunlar uğruna bazen cezalara ve ölüme katlanırlar; son olarak da bu konular hakkında oldukça bilgili kitaplar yazarlar.

Üçüncü olarak şunu söylüyorum: Yanlış bir dinde bazı konularda ahlaken daha iyi yaşanması ve o dinin maddi amellerinin, gerçek dinde uygulandığından görünüşte daha iyi icra edilmesi bazen mümkün olabilir: Nitekim Mesih'in dediği gibi;

"Karanlığın çocukları kendi kuşaklarında ışığın çocuklarından daha sağgörüldür."

Ancak genel olarak konuşmak gerekirse, bu durum her zaman gerçekleşmez ve gerçekleşmesi de mümkün değildir. Eğer gerçek dindeki ve yanlış dindeki karmaşık yaşam tarzının tüm bütünü ele alınacak olursa; gerçek dindeki yaşam tarzı, yanlış dindikenden her zaman daha iyi olacaktır. Bu durum, Müslüman ekolü ile diğerleri ve Hristiyan dini kendi aralarında karşılaştırıldığında daha net bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Dördüncü olarak şunu söylüyorum: Yanlış dindikine kıyasla, gerçek dinde her zaman genel olarak daha övgüye değer bir şekilde yaşanması, gerçek dinin kesin bir işareti değildir; yeter ki o yanlış din, insanların daha iyi olmasını sağlayacak ve ona göre yaşanacak kurallara ve kurumlara sahip olsun. Gerçek dinde herkesin her zaman o dinin kanunlarına göre yaşaması kesin bir zorunluluk olmadığı gibi, bu durum her zaman böyle de gerçekleşmez: Çoğunluğun veya en azından bir kesimin bu kanunlara uyması yeterlidir. Öyle ki bu kanunlar her zaman kendi gücünü korusun; eğer biri bunlara karşı bir günah işlerse, aynı kanunlara göre cezalandırılsın ve düzeltilsin: Veya en azından toplumun ortak rızasıyla bu durum onaylanmasın, aksine bir kötülük olarak kınansın ve kanunlara aykırı olan şey yas dışı kabul edilsin. Bunlar ortaya konduktan sonra kesin olarak söylüyorum ki, Hristiyan dini gerçek ve iyidir: Müslüman dini ise yanlış ve kötüdür. Çünkü Hristiyan dini, Müslüman dinine kıyasla daha iyi ve daha kutsal kanunlara sahiptir; bu dinde genel olarak ve çoğunlukla, diğerine göre daha iyi ve daha övgüye değer bir yaşam sürülür.

Hristiyanlar arasında bazı kötülükler, skandallar veya adaletsizlikler gördükleri ya da kendileri bir haksızlığa uğradıkları için hemen Müslümanların daha iyi olduğunu ilan edenler, dinsiz demeyeyim ama kesinlikle çok aptaldırlar. Keşke bunlar bir süreliğine

onların zorbalığı altında yaşamış olsalardı; onların hilelerini, dolandırıcılıklarını, gaddarlıklarını, dinsizliklerini, adaletsizliklerini, rezilliklerini ve pisliklerini deneyimlemiş olsalardı! O zaman kesinlikle bambaşka konuşurlardı.

İKİNCİ BÖLÜM.

Hristiyan Dininin Kanunları ile Müslüman Ekolünün Karşılaştırılması.

Dogmalara veya Tanrı tarafından vahyedilmiş olarak inanılması gereken şeylere ait kanunlardan bahsetmiyorum; aksine uygulamaya dayalı hususlardan bahsediyorum. Zira ilk konuları zaten üçüncü bölümde yeterince tartıştım. Şunu söylüyorum: Müslümanların birincil ve ilahi kanunu olan Alcoranus (Kur'an), gerek ahlaki erdemler gerekse dinin uygulanması ve ilahi ibadetler açısından, Hristiyanların kanunu olan İncil ve Havarilerin mektuplarında çok daha tam ve kusursuz bir şekilde yer almayan hiçbir iyi ve doğru şeyi içermez. Nitekim Müslüman alimlerin öğretilerine göre Alcoranus; Judicia, Historias, & Paraeneses yani Hükümler, Kıssalar ve Öğütler içerir. Kıssalar konumuzla doğrudan ilgili değildir. Öğütler ise iyiliğe ve erdemli amellere yönelik teşviklerdir. Yeni Ahit bunlarla doludur; Alcoranus'ta Muhammed'in teşvik ettiği ve övgüye değer olan hiçbir şey bulamazsınız ki, aynı şeyi Mesih ve O'nun Havarileri daha iyi ve daha etkili bir şekilde teşvik etmiş olmasın. Hükümler ise kısmen dinle, kısmen de tamamen siyasi hukukla ilgilidir. İkincisine gelince, burada tartışılacak bir şey yoktur: Zira Hristiyanlar arasında neredeyse her bağımsız hükümdarın kendine has özel kanunları vardır, gerçi birçoğu Sezar'ın (Roma) hukukunu da kullanır. Ayrıca Mesih, geçici bir krallık kurmaya gelmedi, aksine ruhani ve sonsuz bir krallık kurmaya geldi. Bu yüzden dünyevi kanunları, Tanrı'nın kanununa aykırı olanlar hariç, kendi güçlerinde bıraktı; Hristiyanlar da bu aykırı olanları reddettiler. Eğer bu tür dünyevi kanunlar arasında hala uygunsuz şeyler bulunursa, bunlar ne onaylanır ne de yasal kabul edilir; gerçi bazen daha büyük bir kötülükten kaçınmak için geçici olarak müsamaha gösterilir. Bu nedenle Hristiyanlar, aralarında yaşadıkları inançsız hükümdarların siyasi kanunlarına, Hristiyan dininin kurallarına aykırı olmadığı sürece uymakla yükümlüdürler. Alcoranus'un siyasi kanunlarını diğer hükümdarların, özellikle de Hristiyanların aynı türden kanunlarıyla karşılaştırmak bizim konumuz değildir. Zira burada vasiyetnameler, mirasların devralınması, evlilikler, suçluların cezalandırılması ve Milletler Hukuku'na ait olduğu bilinen diğer hususlarda kimin ne karar verdiğini araştırmanın bir önemi yoktur. Ancak Alcoranus'un siyasi kanunları ile diğer milletlerin kanunları arasında büyük bir fark vardır. Zira Alcoranus kanunlarının doğrudan Tanrı tarafından bildirildiği varsayılır ve bu yüzden her zaman doğrudan din işiyle ilgilidir; eğer içlerinde adaletsiz bir şey barındırırlarsa, bu başka bir kanunla düzeltilemez ve dolayısıyla dinin kendisini de bozar. Diğer milletlerin siyasi kanunlarında ise hukuka ve adalete aykırı bir şey bulunursa, bu başka bir siyasi kanunla veya dinsel denetimle düzeltilebilir ve din bundan hiçbir zarar görmez. Dolayısıyla, eğer Alcoranus'ta doğal akıl ışığıyla kötü olduğu anlaşılan bir düzenleme bulursak, bu Müslüman kanununun Tanrı'dan gelemeceği ve sonuç olarak Müslümanların yanlış bir din üzere olduğu sonucu çıkar.

Müslümanlar, diğer milletler ve hatta Hristiyan isminin düşmanları olan Yahudiler arasında da (görebildiğim kadarıyla) kabul edilen bir gerçektir ki, İncil öğretisinin tamamında ahlaka, erdeme veya akla aykırı hiçbir şey emredilmez. Bilge bir insan tarafından haklı olarak eleştirilebilecek hiçbir şey dört İncil'de veya diğer Havari kitaplarında bulunamaz. Aynı övgünün Alcoranus için de yapılıp yapılamayacağını başka bir yerde daha genişçe tartışacağız; zira Tanrı izin verirse Alcoranus'un kendisini çürüteceğiz. **Şimdi onun ikinci suresinden, yani المقرة (Bakara) İnek Suresi olarak yazılan yerden iki yasa getirmek yeterlidir; buradaki ilk yasa 223. ayettir ve şu kelimelerle ifade edilir: نساؤكم حرث لكم فأتوا حرثكم أنى شئتم yani**

"Kadınlarınız sizin tarlanızdır; tarlanıza nasıl derseniz öyle varın." Bizim genel görüşümüze göre, bu kelimelerle Müslüman erkeklere eşleriyle nefret dolu ve feci bir fiili (anal ilişkiyi) gerçekleştirme izni verilmektedir; nitekim daha modern Müslüman müfessirler onu bu kadar utanç verici bir lekelenmeden kurtarmaya çalışsalar da, bu onların gerçek görüşüdür. Onlar, bu ifadenin öncesindeki kelimelerin buna karşı çıktığını söylerler: فأتوهن من حيث أمركم الله yani "Tanrı'nın size emrettiği yerden onlara varın" derler ve Celaledin bunu şöyle açıklar: وهو القبل yani "yani ön taraftan." Ancak biz cevap veriyoruz ki, bu ayet açıkça bir sonraki ifadeyle yürürlükten kaldırılmıştır; zira sonraki ifadede onlara diledikleri taraftan yaklaşma izni verilmektedir; çünkü Arapça أنى kelimesi bunu ifade eder. Veya denmelidir ki, من حيث أمركم الله yani "Tanrı'nın size emrettiği yerden" ifadesi ile شئتم yani "nasıl derseniz" ifadesi aynı anlama gelmektedir. Zira Alcoranus'un genelinde bu konuda Tanrı'nın başka bir emrini bulamıyoruz. Fakat ilk kelimelerin meşru anlamı şudur: Onlara, Tanrı'nın kendilerine emrettiği ölçüde, yani hayız zamanı dışında yaklaşsınlar. Celaledin de tefsirinde bunu böyle anlamış görünmektedir: فأتوهن للجماع من حيث أمركم الله بتجنبه في المحيض yani "Hayız sırasında ondan kaçınmanızı Tanrı'nın emrettiği şekilde, cinsel ilişki için onlara varın; yani onlarla cinsel ilişkide bulunun, yeter ki hayız döneminde onlardan uzak durma emrine uyun." Aynı şekilde ünlü Alim İbn Abbas da şöyle der: من حيث أمركم الله أن تجتنبوهن yani "Tanrı'nın onlardan uzak durmanızı emrettiği taraftan; yani hayız döneminde."

İkinci olarak diyorlar ki: Muhammed Alcoranus'ta erkekler arasındaki bu tür bir fuhşiyatı (homoseksüelliği) bir kez bile onaylamamış, aksine bunu kınamış ve hatta buna ceza tayin etmiştir.

Cevap veriyoruz: Alcoranus'ta bu tür bir rezaletten bahsedilirken, her zaman Sodamlılar arasında olduğu gibi sadece erkekler arasındaki ilişkiden bahsedilir; hiçbir zaman karı koca arasındaki veya bir erkek ile bir kadın arasındaki bu durumdan bahsedilmez. Erkekler arasında işlenen bu suç hakkında Muhammed hiçbir ceza tayin etmemiş, sadece şöyle demiştir: واللذان يأتياها منكم فأذوهما فإن تابا وأصلحا yani "Sizlerden onu işleyenlerin her ikisine de eziyet edin; eğer tövbe eder ve kendilerini düzeltirlerse onlardan vazgeçin; şüphesiz Tanrı tövbeleri kabul edendir, merhametlidir." Celaledin bunu şöyle açıklar: بالسب والضرب yani "Azarlayarak ve sandaletlerle vurarak eziyet edin." "Eğer tövbe eder ve kendilerini düzeltirlerse onlardan vazgeçin" kısmını ise Celaledin şöyle açıklar: ولا تؤذوهما yani "Onlara eziyet etmeyin; çünkü Tanrı tövbeleri kabul edendir, merhametlidir." Tanrı'nın kendi kanununda en ağır ölüm cezasını öngördüğü ve

Sodom üzerine ateş ve kükürt yağmuruyla cezalandırdığı bu feci suç için Muhammed, tövbe etmek isterlerse bağışlanabilecek hafif, adeta şakacı bir ceza öngörmüştür. Yatağı kirleten biriyle bundan daha yumuşak ve hafif nasıl dalga geçilebilirdi?

Üçüncü olarak diyorlar ki: Alcoranus'un kelimeleri gerçek anlamıyla anlaşılmalıdır; yani erkeklerin eşlerine diledikleri ve istedikleri şekilde yaklaşmalarına izin verilmiştir, yani Celaledin ve diğer müfessirlerin dediği gibi; من قيام وقعود واضطجاع وأقبال وإدبار yani "Ayakta, oturarak, yatarak, ön taraftan veya arka taraftan; ancak şu şartla ki, tohum her zaman doğal yatağa (vajinaya) dökülmelidir." Celaledin, bu Alcoranus hükmünün gerekçesini şöyle açıklar: نزل ردا لقول اليهود من أتى امرأته في قبلها من جهة دبرها جاء الولد أحوال yani "Bu, 'Eşine ön taraftan ama arkadan yaklaşmanın çocuğu şaşı olur' diyen Yahudilere cevap olarak indirilmiştir." Aynı şeyi Yahya ve onunla birlikte olan diğerleri de doğrular. Yani Muhammed, Müslümanların Yahudilerin bu saçmalıklarına inanmamaları için, eşlerine diledikleri her şekilde; ister ön taraftan, ister arka taraftan, ister yatarak, ister ayakta, ister oturarak yaklaşmalarını emretmiştir.

Ben ise Müslüman alimlerin bu açıklamalarının, peygamberlerini mazur göstermek için başvurdukları çok zavalıca kaçamaklar olduğunu düşünüyorum; ve inanıyorum ki Muhammed aslında erkeklerin eşleriyle bu feci suçu işlemelerine gerçekten izin vermiştir. Kesinlikle onun zihniyeti buydu; onun ilk takipçileri ve ondan sonra gelen diğerleri de bunu böyle anladılar ve uygulamada gözlemlediler. Bugün de aralarında bu fuhşiyatın yaygın olduğunu, bu suça ne kadar eğilimli olduklarını ve bunu hiçbir utanç duymadan her yerde işlediklerini görmekten şüphe duymuyorum. Ancak bu konuda, Hristiyan doğumlu olan ve Müslümanların tarihi ile durumunu çok iyi bilen, onca işkenceye rağmen ölümüne kadar Mesih'in inancına bağlı kalan Cenova Piskoposu ve Şehit Aziz Petrus Paschasius'u dinleyelim; Müslüman Tarihi kitabında, 1. Başlık, 4. Bölüm, 36. numarada şöyle yazar: "Muhammed tarafından verilen dördüncü yetki ve izin çok aşağılık ve cahilcedir; çünkü açıkça doğaya karşıttır ve onunla çelişir. Mağrip kitaplarında okunur ki, bazı Müslümanlar Muhammed'e sormuşlar: Doğal çocuk doğurma yöntemini bırakıp, kadınları kendi arzularına göre kullanmak ve onlarla arka taraftan ilişkiye girmek kendilerine helal midir? Ve Muhammed cevap vermiş: Kadınlarınız sizin tarlanızdır; tarlanıza nerede isterseniz öyle varın. Bu yüzden Muhammed'in kendisi de hayız dönemindeki kadınlarıyla bu şekilde ilişkiye girerdi. Nitekim eşi Aişe, Muhammed'e karşı çok kötü ve aşağılayıcı bir şahitlikte bulunarak şöyle demiştir: Muhammed, hayız dönemimde benimle ilişkiye girmek istediğinde ön tarafımı kapatmamı emrederdi. Ve ayrıca Meymune adındaki diğer eşi demiştir ki: Muhammed eşlerinden biriyle hayız döneminde ilişkiye girmek istediğinde, o eşine ön tarafını kapatmasını emrederdi ve sonra onunla bu şekilde ilişkiye girerdi. Ve bu konuda bir Mağribi ona sorarak şöyle dedi: Eşim hayızlıyken ne yapmalıyım? Ve Muhammed cevap verdi: Onun uyluklarının üzerinden ilişkiye gir (çünkü Müslüman kadınlar uyluklarını kullanırlar) ve vücudunun diğer uzuvlarını, ön kısımları hariç, kendi arzuna göre kullanabilirsin." Bu kadar büyük ve kutsal bir adam, eğer bunlar Müslümanların kitaplarında gerçekten okunuyor olmasaydı, asla bu kadar ağır şeyler yazmazdı.

Ancak, daha modern Müslümanların yanlış da olsa bu yumuşatılmış yorumunu kabul etsek bile, şehvetin canının istediği yer ve şekilde, çocuk doğurmak için olsa dahi bir kocanın karısını bu şekilde kullanması dürüstlük ve iffet kurallarına uygun bir emir midir? Bu ne büyük bir çirkinliktir? Bu ne biçim hayvanca bir cinsel çılgınlıktır? Muhammed insanlara mı yoksa hayvanlara mı kanun koymaktadır? Oysa hayvanlar ve tüm canlılar, cinsel birleşmede her zaman belirli bir düzene uyarlar. Tanrı'dan geldiği iddia edilen ve özünde Tanrı'nın zatı tarafından korunduğu ileri sürülen bir kitapta bu tür kuralların yer alması yakışık alır mı?

Diğer kanun ise boşanma ile ilgilidir ve aynı surede, yani 229 ve 230. ayetlerde şu kelimelerle ifade edilir: الطلاق مرتان فامساک بمعروف أو تسريح بإحسان yani "Boşanma iki defadır. Ondan sonra ya iyilikle tutmak veya güzellikle salıvermek gerekir." Ve devamında: غیره فان طلقها فلا جناح عليهما ان يتراجعا ان ظنا ان ا فان طلقها فلا تحل له من بعد حتى تنكح زوج غيره yani "Eğer erkek kadını (üçüncü defa) boşarsa, ondan sonra kadın başka bir koca ile evlenmedikçe kendisine helal olmaz. Eğer bu koca da onu boşarsa, Tanrı'nın sınırlarını koruyacaklarına inandıkları takdirde tekrar birbirlerine dönmelerinde ikisi için de bir günah yoktur." Kadın iki kez boşandığında erkeğe geri dönme hakkı tanınır; ancak üçüncü kez boşarsa, kadın başka biriyle evlenip o da kendisini boşamadıkça ilk kocasına haram kılınır. Bu kural dürüstlük ve namus sınırlarını tamamen aşan, kadınların şehvetini körükleyen ve sırf eski kocalarına yasal olarak dönebilmek için gizlice başka aşıklarla fuhuş yapmalarına kapı açan çirkin bir uygulamadır.

Müslümanlar bu durumu gerçek bir evlilik olarak savunurlar, ancak bu sadece kağıt üzerinde bir kılıftır. Hristiyanlar arasında ise evlilik her zaman tek eşli, kutsal ve bölünmez bir bağ olarak kabul edilir. Hristiyan hukukunda eşini haksız yere boşayan erkek cezalandırılırken, Alcoranus kanunları evliliği adeta çocuk oyuncağına ve ticarete çevirir. Bir erkeğin haksız yere veya keyfi olarak eşini boşayıp, sonra kadını bir başkasıyla evlenmeye zorlaması ve ardından tekrar geri alabilmesi ne büyük bir adaletsizliktir?

Ayrıca Alcoranus'un bu boşanma kuralları tamamen mantıksızdır ve insan doğasına aykırıdır. Bir erkek, kendi boşadığı karısını, kadın gidip başka bir erkekle ilişki yaşayıp ondan boşanmadığı sürece tekrar geri alamamaktadır. Bu durum aile birliğini ve iffeti korumak yerine, tam tersine zinayı ve ahlaksızlığı yasal hale getirmektedir. Hristiyanlıkta ise evlilik bağı tektir ve ölüm ayırana kadar kutsaldır; eşler tek bir beden olur ve bir başkasıyla birleşemezler.

İncil kanununun Muhammed'in kanunundan çok daha kusursuz, kutsal ve akla uygun olduğu açıkça görülmektedir. İncil'de kötü, utanç verici, adaletsiz veya akla aykırı hiçbir şey bulunmaz. Buna karşılık Müslüman kanununda, ahlaka aykırı ve düzeltilmesi imkansız pek çok çirkin emir yer alır. Buradan çıkarılacak kesin sonuç şudur: Hakiki din Müslümanlarda değil, Hristiyanlardadır. İncil kanunu sadece dış görünüşteki amelleri değil, içsel temizliği ve sevgiyi de emreder. Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin der. Alcoranus ise tamamen savaşlar, evlilikler, miraslar gibi dünyevi ve bedeni işlerle doludur. Dışsal törenlere, abdestlere, hac ziyaretlerine önem verirler ama içsel ahlakı ihmal ederler. Nitekim Gazali de kendi kitabında onlar için şöyle sitem eder: العالمين خراب ومشحون بخبايب الكبر والعجب والجهل والرياء

yani "Onların dış dünyaları imar edilmiş gibi görünse de iç dünyaları haraptır; kibir, ucub (kendini beğenme), cehalet ve riya (gösteriş) pislikleriyle doludur."

Son olarak, her şeyi bir sıraya koymak gerekirse, Müslümanların kendi kitaplarında iyi bir amel işlemeye niyet edip de yapamayanlar için yazdıkları şu ifadeye bakalım: من هم بحسنة فلم يعملها كتبت له حسنة فان عملها كتبت له عشر ومن هم بسينة فلم يعملها لم تكتب شيئا فان عملها كتبت سينة واحدة yani "Kim iyi bir iş yapmaya niyet eder de onu yapamazsa, kendisine bir iyilik sevabı yazılır; eğer yaparsa on katı yazılır. Kim de kötü bir işe niyet eder de onu yapmazsa hiçbir şey yazılmaz; eğer o kötülüğü işlerse sadece bir günah yazılır." Oysa Mesih'in öğretisinde, sadece kötü ameller değil, insanın içinden geçen kötü arzular, şehvetli bakışlar ve niyetler bile günah sayılır ve cezaya layık görülür. İncil, insanı ruhen dönüştürmeyi ve onu sonsuz bilgelige hazırlamayı amaçlar. Alcoranus ise tamamen dünya işleri, savaş kuralları ve bedensel zevkler üzerine kuruludur. Bu yüzden Müslümanların, ahlaki ve dinsel üstünlük iddialarıyla gerçek dinin kendilerinde olduğunu iddia etmeye hakları yoktur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Müslüman Dininin Kendine Özgü Uygulamalı Kanunlarının Ortaya Konması ve Açıklanması.

Hristiyan olmasına rağmen Müslümanlar arasında büyük bir güven ve saygıya sahip olan Arap yazar Gregorius Ebul-Ferec İbnü'l-Hakim, Arapların Tarihinin El Kitabı adını verdiği incelemesinin üçüncü bölümünde İslam dininin uygulamalarını şu şekilde ortaya koyar:

Özetle İslam kanununun temelleri şunlardır: İnsanın uç azalarında, yani temizlenmesi gereken yerlerde ve giysilerin uçlarında (vücuda sarkan, pislige değebilecek kısımlarda) temizlik. Namaz, yani yüce makamın huzurunda boyun eğme ve alçalma. Zekat, yani muhtaçlarla yardımlaşma, destek ve cömertlik. Oruç, yani nefsin terbiye edilmesi, şehvetin bastırılması, kalbe yumuşaklık gelmesi ve ruhun temizlenmesi. Hac, yani bu dünyadan ayrılışın ve ahiret yurduna göç edişin bir sembolüdür. Hac ibadetindeki Mekke tapınağını tavaf ederken sergilenen bazen yavaş, bazen hızlı yürüyüş gibi pek çok tören ve taş atma adetleri, insanın Tanrı'dan gelen emirlere itaatini denemek ve onu eğitmek içindir. Cuma günü ve diğer bayramlar ise halkın toplanması, birbirlerini selamlaması ve iş yorgunluğundan dinlenmesi için konulmuştur. Sünnet olmak da bir sınama, deneyim ve Tanrı'dan gelen bir gelenek olarak belirlenmiştir. Son olarak, leş ve kanın yasaklanması, doğanın bundan tiksinişi ve kaçınması nedeniyle gerekli ve uygun görülmüştür. Ebul-Ferec tarafından oldukça övgü dolu bir dille anılan bu hususlar, Kur'an'da ve Müslüman ekolünün çeşitli kaynaklarında okunan bilgilerle uyumludur.

İslam'ın Hukuku adlı kitabın "İslam'ın Şartları Bölümü"ndeki ikinci soruda şu ifadeler yer alır:

Sana "İslam dininin temelleri nelerdir?" diye sorulduğunda şöyle cevap ver: Beştir. Allah'ın birliğine şahadet etmek, emredilen namazı kılmak, farz olan zekatı vermek, Ramazan ayında oruç tutmak ve gücü yetenler için Beytullah'a (Mekke'deki tapınağa) hacca gitmektir.

Aynı yerdeki on birinci soru ise şu şekildedir:

Sana "Kanunlarının içerdikleri nelerdir?" diye sorulduğunda şöyle cevap ver: Allah'ın birliğini tasdik etmek, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğunu ikrar etmek, farz namazları kılmak, farz zekatı vermek, Ramazan ayında oruç tutmak, Beytullah'a hacca gitmek, cünüplükten temizlenmek için boyun abdesti almak, sünnet olmak, Allah yolunda cihat etmek, iyiliği emredip kötülükten sakındırmak, salihleri sevmek, zalimlerden nefret etmek, öfkeyi kontrol etmek, cahillere müsamaha göstermek, anne babaya hakkını vermek, misafirleri güzelce ağırlamak, mazlumlara karşı yumuşak davranmak, esirlere kolaylık sağlamak, vergisini verenlere saygı duymak, tüm Müslümanlara ve onların liderlerine iyi davranmak, Allah'ın helal kıldığını helal, haram kıldığını ise haram kabul etmektir.

Bu kuralların büyük bir kısmı ahlaki erdemlerle, milletler hukukuyla veya doğa kanunlarıyla ilgilidir. Ancak Kur'an'da hayız dönemindeki kadınlardan uzak durulmasına dair şu özel kural hariç tutulmuştur:

Hayız döneminde kadınlardan uzak durun; temizlendikleri zaman ise Allah'ın size emrettiği yerden onlara varın. Yani hayızlıyken kadınlardan uzak durulmalı, adet sona erdiğinde ise Allah'ın emrettiği şekilde onlara yaklaşılmalıdır.

On üçüncü soru ise şu beden temizliği kurallarını içerir:

Sana "Sünnetten (gelenekten) vücudunla ilgili kaç şey emredilmiştir?" diye sorulduğunda şöyle cevap ver: Yedi şeydir. Uzadığı zaman baş saçlarını tıraş etmek, üst sınırı aşan bıyıkları kırmak, koltuk altı kıllarını yolmak, etek tıraşı olmak, tırnakları kesmek, ağız çalkalamak ve burnu temizlemek, büyük abdestten sonra su ve taşla (temizleyici maddelerle) istinca yapmak, su bulunmadığında ise toprakla teyemmüm etmektir.

İslam inancının bu kurallarında, Kur'an'da (özellikle Bakara Suresi 219. ayette) defalarca lanetlenen şarap (içki) ve kumar yasağına yer verilmemiş olması şaşırtıcıdır. Orada şu kelimeler geçer:

Sana şarap ve kumardan sorarlar. De ki: Her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için bazı faydalar vardır; ancak günahları faydalarından çok daha büyüktür.

Ayrıca Kur'an'da leş eti, kan, domuz eti ve putlara kurban edilenlerin yenmesi yasaklanmıştır. Nahl Suresi 115. ayette şöyle denmektedir:

Allah size ancak leşi, kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesilenleri haram kıldı.

Aynı şekilde Maide Suresi 3. ayette şu detaylar eklenmiştir:

Leş, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına boğazlanan, boğulmuş, vurularak öldürülmüş, yüksek bir yerden düşüp ölmüş, boynuzlanarak öldürülmüş ve yırtıcı hayvanlar tarafından parça alınarak ölmüş olanlar (henüz canlıyken kesemedikleriniz hariç) ve dikili taşlar (putlar) üzerinde kesilenler ile oklarla kısmet aramanız size haram kılındı. Bunlar yoldan çıkmaktır. (Oklarla kısmet arama adeti, yedi ok çekilerek yapılan bir tür falcılık türüdür ve bunun aslı Kur'an'ın reddi bölümlerinde ele alınacaktır).

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.

Müslüman Kanununun İlk Pratik Kökü veya Temeli: Temizlik.

Müslümanların kendi kanunlarının uygulanmasında en büyük öneme sahip olduğunu düşündükleri ilk husus الطهارة (Temizlik) konusudur. Bazıları bu konunun الصلاة

(Namaz) ile doğrudan bağlantılı olduğunu ve onun bir parçası sayılması gerektiğini savunur. Nitekim İbnü'l-Esîr şöyle yazmıştır: لا يقبل الله الصلاة بغير الطهور yani "Allah temizlik olmaksızın namazı kabul etmez." Gazâlî de şöyle der: مفتاح الصلاة الطهور yani "Namazın anahtarı temizliktir." Bununla birlikte, çoğunluk bunu bağımsız ve birincil bir temel kök olarak kabul eder. Çünkü Muhammed'in şöyle dediği rivayet edilir: بني الطهور yani "Din temizlik üzerine kurulmuştur." Ayrıca şu ifade de yer alır: نصف الايمان yani "Temizlik imanın yarısıdır."

Okuyucu, Müslümanların bu kadar yücelterek bahsettiği bu temizliğin; işlenen günahlardan dolayı ruhun derinliklerinde duyulan acıyla, onlara neden olan Tanrı'yı gücendirmiş olmanın verdiği üzüntüyle, gözyaşlarıyla yapılan günah itiraflarıyla, kötülükten nefret etmekle ve nihayetinde bu günahların bedeli olarak ağır cezaları gönüllüce üstlenip kefarete ödemekle ilgili olduğunu düşünecektir. Fakat durum hiç de böyle değildir; her şey tamamen **Kur'an'ın Maide Suresi 6. ayetindeki şu sözlerle dayanmaktadır:**

يا ايها الذين آمنوا اذا قمتم الى الصلاة فاغسلوا وجوهكم وايديكم الى المرافق وامسحوا برؤوسكم وارجلكم الى الكعبين مرضى او على سفر او جاء احد منكم من الغائط او لامستم النساء فلم تجدوا ماء تم وان كنتم جنباً فاطهروا وان كن فتيماً صعيداً طيباً فامسحوا بوجوهكم وايديكم منه ما يريد الله ليجعل عليكم من حرج ولكن يريد ليطهركم وليتم نعمته عليكم لعلكم تشكرون

"Ey iman edenler! Namaza kalkacağınız zaman yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; başlarınızı meshedip topuklara kadar ayaklarınızı da (yıkayın). Eğer cünüp iseniz iyice temizlenin. Eğer hasta olur veya bir yolculukta bulunursanız veya sizden biri ayak yolundan (tuvaletten) gelirse yahut kadınlara dokunmuş (cinsel ilişkide bulunmuş) olursanız da su bulamazsanız, temiz bir toprakla teyemmüm edin; onunla yüzlerinizi ve ellerinizi meshedin. Allah size herhangi bir güçlük çıkarmak istemez; fakat sizi tertemiz kılmak ve şükredesiniz diye üzerinizdeki nimetini tamamlamak ister."

Müslümanlar, Kur'an'ın bu sözleri üzerine, dinlerinin en temel parçası olduğunu iddia ettikleri gülünç derecede devasa bir temizlik kuralları yığını inşa etmişlerdir.

Şeyh Şistânî (Şeyh Sistanî / Şüştarî) bu temizliğin on türünü şu şekilde sıralar:

1. المضمضة (Gargara): Ağzın ve damağın çalkalanıp yıkanması.
2. الاستنشاق (Buruna su çekmek): Burun deliklerine su verilerek temizlenmesi.
3. قص الشارب (Bıyık kırılması): Bıyıkların kısaltılması.
4. الفرق (Saç ve sakal ayrımı): Saçların ve sakalın taranıp düzgünce ayrılması.
5. السواك (Misvak kullanılması): Dişlerin sürtülerek temizlenmesi.
6. الاستنجاء (İstinca): Arkadan ve önden çıkan dışkı, idrar, meni ve yellenme gibi unsurlardan dolayı dış organların temizlenmesi.
7. تقليم الاظفار (Tırnak kesilmesi): Tırnakların kısaltılması.
8. نتف الابط (Koltuk altı kıllarının yolunması): Koltuk altı tüylerinin temizlenmesi.
9. حلق العانة (Etek tıraşı): Kasık bölgesindeki kılların tıraş edilmesi.
10. الختان (Sünnet): Sünnet olma uygulaması.

Gazâlî buna غسل البراجم (Parmak boğumlarının yıkanması) yani parmak eklem yerlerinin yıkanmasını ve طهارة الرواجب (Parmak kıvrımlarının ve tırnak diplerinin temizlenmesi) yani bu eklem kıvrımları ile tırnak kenarlarının pisliklerden

arındırılmasını da ekler. Bir kimse bunların önemsiz saçmalıklar olduğunu düşünmesin diye, tüm bu uygulamaların Tanrı'nın emriyle İbrahim Peygamber döneminden beri yürürlükte olduğunu iddia ederler.

Fakat gelin, Müslümanların bu temizlik maddesi hakkında kendilerinin neler yazdığına bakalım ki, kimse onlara asılsız şeyler itham ettiğimi düşünmesin. Bu konuda, Müslümanlar arasında kabul görmüş ve onaylanmış bir yazar olan, Hicri 1090 (Miladi 1577) yılında yazmış olan علي بن محمد (Ali bin Muhammed) isimli müellifin metnini kullanacağım. Her ne kadar bu kişi, yukarıda anılan Müslüman kanununun temellerine dair her şeyin yer aldığı ve kuralların en doğru şekilde aktarıldığı kitabın asıl yazarından ziyade bir derleyicisi veya katibi gibi görünse de, metni önde gelen alimlerin tanıklıklarıyla desteklenmiştir. Her şeyi Arapça aslından tam bir sadakatle aktaracağım; sadece kitapların ve bölümlerin başlıklarını ve dikkat çeken bazı Arapça ibareleri olduğu gibi bırakıp, konumuzla doğrudan ilgisi olmayan veya argümana bir şey katmayan ayrıntıları kırpacağım.

كتاب الطهارة

Yüce Allah Kur'an'da, 5. Surede şöyle buyurmuştur:

Ey iman edenler, namaza kalkacağınız zaman yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; başlarınızı meshedip topuklara kadar ayaklarınızı da yıkayın. Buna göre الطهارة temizliği; üç uzvun yıkanmasını ve başın meshedilmesini emreder. Dirsekler ve topuklar da yıkamaya dahildir. Başın meshedilmesi ise alına dökülen saçlara kadar olan kısma kadar emredilmiştir ve burası başın en belirgin yeridir. Bu durum, Şube oğlu Mugire'nin aktardığı şu rivayete dayanır: Peygamber محمد, bir topluluğun çöplüğüne gelip küçük abdestini bozmuş, ardından temizlenmiş, alnındaki saçların ve mestlerinin üzerini meshetmiştir.

Temizlik konusundaki sünnetler ise şunlardır: Uykudan uyanan kimsenin, kutsal yıkama suyu olan abdest suyu yani الوضوء için elini daldırmadan önce ellerini üç kez yıkaması; bu kutsal temizliğin başında Yüce Allah'ın adını anarak, yani فبدأ بما بدأه الله şeklinde başlamak; dişleri misvaklamak; ağzı çalkalamak ve buruna su çekerek temizlemek; kulakları meshetmek; sakalı ve parmak aralarını hilallemektir. Ayrıca her yıkama işlemini üç kez tekrarlamak sünnettir. Temizlik yapan kişinin niyet etmesi, başının tamamını meshetmesi, kutsal yıkamayı sırasıyla yapması ve buna Allah'ın ilham ettiği şekilde başlaması gerekir.

İki yoldan (yani ön ve arka uzuvlardan) çıkan her şey; kan, irin ve yaradan sarkan her akıntı, çıktığı yeri aştığı takdirde kutsal temizliği yani abdesti bozar. Kusmuğun ağız dolusu olması da abdesti bozar. Yan üstü yatarak, arkaya yaslanarak veya bir şeye dayanarak uyumak da abdesti bozar; çünkü bu durumda uzuvlar gevşer, zihin bilincini kaybeder. Çocukluk, delilik ve namaz esnasındaki rüku, secde ve yönelmeleri içeren tüm dualar sırasında sesli gülmek de abdesti bozar. Ağız çalkalamak, buruna su çekmek ve vücudun geri kalanını yıkamak boy abdestinde farzdır. Kanun koyucu, yıkanmaya ellerin, ağzın ve avret yerlerinin yıkanmasıyla başlanmasını, vücuttaki pisliklerin giderilmesini, ardından ayaklar hariç kutsal abdestin yani الوضوء alınmasını emreder. Daha sonra başın üzerine ve vücudun geri kalanına üç kez su dökülür. Son olarak ayaklar yıkanır ve temizlenir. Kadınların boy

abdesti yani الغسل alırken, su saç köklerine ulaştığı sürece örülü saçlarını çözmeleri zorunlu değildir.

Boy abdestini zorunlu kılan durumlar ise şunlardır: المنى على وجه الدفق والشهوة من الرجل yani erkek ve kadından şehvetle ve fişkıarak gelen meni. Ayrıca meni gelmesi bile iki sünnet yerinin birbirine değmesi, hayız kanının kesilmesi ve الحيض والنفاس (doğum sonrası) durumlarıdır. Tanrı'nın kanunu; Cuma günü, bayram günleri, Mekke'deki kurban ibadetleri ve hacca hazırlık için الغسل abdesti almayı teşvik etmiştir. Durun su birikintilerinde veya akmayan nehirlerde boy abdesti alınmamalıdır, ancak her ikisinde de normal abdest yani الوضوء alınabilir. Temizlik maddeleri ise pisliklerin (dışkı, idrar, meni ve yellenme) giderilmesidir. Temizlik suyu ise yağmur suyu, akarsular, nehirler, denizler, pınarlar, kuyular ve göllerdir. Yapay olan veya meyvelerden elde edilen sularla (şerbet, sirke, gül suyu, bitki özleri ve sıkılmış sular) temizlik yapılamaz; her ne kadar bu sıvılar temiz olsa da kutsal abdest için uygun değildir. Mersin ağacı suyu, sabun otu, çöven veya safran gibi maddelerin karıştığı sular ise, suyun berraklığı ve akıcılığı korunduğu sürece الطهارة temizliği için geçerlidir. Akan suyun içine bir pislik düşerse, bu durum suyun temizliğini bozmaz; ancak suda pisliğin rengi, kokusu veya tadı bariz bir şekilde ortaya çıkarsa o su artık kutsal temizlik için kullanılamaz. محمد, takipçilerine suyu korumalarını emremiş ve şöyle demiştir: "Sizden hiçbiriniz idrarını suya karıştırmayın ve hiçbir kadın o suda yıkanmasın." Aynı şekilde şöyle demiştir: "Uykudan uyandığınızda elinizi kaba daldırmayın, önce üç kez yıkayın." Eğer büyük bir su birikintisine pislik düşerse ve suyun bir ucundan diğer ucuna dalgalanma olmuyorsa, o suyun pisliğin değmediği diğer tarafı kutsal temizlik için kullanılabilir. Suda yaşayan balık, kurbağa ve yengeç gibi canlılar öldüklerinde suyu kirletmezler. Ancak sivrisinek, karasinek, arı ve akrep gibi akıcı kanı olmayan canlıların suda ölmesi de suyu bozmaz. Hayvanların veya insanların dışkıyla kirlenmiş sular ise temizlik için kullanılamaz. Ölmüş hayvanların kılıkları, tüyleri, yünleri ve boynuzları ise temiz kabul edilir. Bir kuyuya pislik düştüğünde, o kuyunun suyunun tamamen boşaltılması gerekir. Eğer kuyuya serçe gibi küçük bir kuş, kertenkele veya zehirli küçük bir hayvan düşüp ölürse, kuyudan yirmi ila otuz kova su çıkarılması yeterlidir. Eğer kuyuya güvercin, tavuk veya kedi düşüp ölürse, kırk ila altmış kova su çıkarılmalıdır. Eğer kuyuya köpek, koyun veya insan düşüp ölürse, o kuyunun tüm suyunun boşaltılması zorunludur. Eğer düşen hayvan şişmiş veya çürümüşse, hayvanın büyüklüğüne bakılmaksızın kuyunun tüm suyu çıkarılır. Kuyunun boşaltılma ölçüsü, o bölgedeki kuyuların ortalama kapasitesine göre belirlenir. Eğer kuyu, suyun sürekli alttan kaynadığı bir kuyuysa ve tamamen boşaltılması imkansızsa, kuyudaki mevcut su miktarı kadar suyun dışarı çıkarılması yeterlidir. محمد'in takipçilerinden محمد بن الحسن şöyle der: "Kuyudan iki yüz ila üç yüz kova su çıkarılmalıdır." Eğer kuyuya hangi hayvandan düştüğü bilinmiyorsa ve hayvanın ne zaman düştüğü tespit edilemiyorsa, kuyuyu kullananlar bir gün bir gecelik namazlarını kaza etmeli ve o suyla temizledikleri her şeyi yeniden yıkamalıdır. Eğer hayvan çürümüşse, ابو حنيفة (Ebû Hanîfe), محمد ve ابو يوسف (Ebû Yûsuf)'un görüşüne göre üç günlük namazlar kaza edilir ve temizlenen her şey yeniden yıkanır.

İnsanların veya etinin yenmesi helal olan hayvanların içtiği sudan geriye kalan artıklar temizdir. Ancak köpeğin, domuzun, yırtıcı kuşların veya evlerde bulunan yılan ve fare gibi hayvanların artıkları kirlidir ve tiksindiricidir. Katır ve eşeğin artığı ise şüphelidir; eğer bir kimse ondan başka su bulamazsa, o suyla kutsal temizliğini yapar veya toprakla teyemmüm eder; zira bu iki temizlikten hangisini seçerse seçsin geçerli kabul edilir.

باب التيمم

Su Kıtlığında Kutsal Temizlik Hakkında Bölüm.

Yolculukta olduğu için veya şehirden bir mil ya da daha fazla uzakta bulunduğu için su bulamayan kimse; yahut suyu bulduğu halde hasta olduğu için suyun hastalığını artırmasından korkan kimse; ya da dışarıda olduğunda suyla yıkanırse soğuğun kendisine zarar vermesinden veya ölüm getirmesinden korkan kimse, yer yüzeyinden aldığı temiz bir toprakla temizlenir. Bu temizlik iki çeşittir: Birincisi yüzün toprakla ovulması; ikincisi ise ellerin dirseklere kadar ovulmasıdır. Bu temizlik, ister kadınlardan kaynaklanan kirlenme (الوضوء gerektiren durumlar), ister dışkı, isterse kan yüzünden olsun aynı şekilde geçerlidir. Ve ابو حنيفة ile محمد'e göre bu temizlik her türlü toprak türüyle, yani toz, kum, çakıl taşları, büyük kayalar, alçı, kireç, sürme taşı ve الرمل (Arapça'da kum anlamına gelen kelime) ile yapılabilir. Ancak ابو يوسف'e göre bu temizlik sadece toz ve özellikle kum haricindeki maddelerle yapılamaz.

Yazar, bu temizlik türü etrafında ortaya çıkabilecek ve bizim konumuzla hiçbir ilgisi olmayan bazı şüpheli meseleleri burada çözüme kavuşturmaktadır.

باب المسح

Mestlerin Üzerine Meshedilmesi Hakkında Bölüm.

Mestlerin (veya ayak giysilerinin) üzerine ellerin sürülmesi, gelenek uyarınca, dışkı gibi her türlü kirlilik için yeterlidir; şu kadar ki bu durum الوضوء (kutsal temizlik) gerektirir, ancak mestlerin tamamen temiz olması ve kişinin ayaklarını yıkadıktan sonra mestleri giymiş olması şarttır. Eğer kişi mukim ise (yerleşik dündeyse), meshi bir gün bir gece boyunca yapabilir. Eğer yolculukta ise, dışkılamadan hemen sonra başlamak üzere, meshi üç gün üç gece boyunca yapabilir. Mestlerin üzerindeki mesh, onların temiz olan üst kısmına, parmak uçlarıyla sıkıca basılarak ve ayak bileklerine doğru çekilerek yapılmalıdır; bu işlem üç parmakla gerçekleştirilir. Mestin alt kısmına mesh yapmak ise geçersizdir; eğer üç parmak ölçüsüne ulaşan büyük bir yırtık varsa, mesh yine geçersiz olur.

Bu mesh işlemi etrafındaki çeşitli küçük soruları geçiyorum; zira bunların hepsi son derece önemsiz ve tamamen gereksiz ayrıntılardan ibarettir.

باب الحيض

Hayız Dönemi Hakkında Bölüm.

Bu bölümde yer alan hayızlı kadınların temizlenmesine dair kurallar, bazı yönlerden Mahumetani (Müslümanlar) tarafından Musa'nın kanununun otoritesine dayandırılarak savunulabileceğinden, bu konuyu burada geçmeyi uygun gördüm.

Pislikler Hakkında Bölüm.

Namaz kılacak olan kimsenin bedeninde ve namaz kılacağı mekanda pisliklerin temizlenmesi şarttır. Bu temizlik su ile yapılabileceği gibi, pisliği giderebilecek temiz ve akıcı olan sirke ve gül suyu gibi her türlü sıvı ile de yapılabilir. Temizlenmesi gereken bir pislik mestlere bulaşır ve kurursa, toprakla ovulması durumunda namaz kılmak caiz olur. Kadından gelen kirlilik taze iken yıkanmalıdır; eğer elbise üzerinde kurumuşsa, elle ovulması yeterli olur. Eğer bir ayna veya kılıç üzerine pislik düşerse, onu sadece silmek yeterlidir. Eğer yere bir pislik düşer ve güneşin etkisiyle kuruyup üzerinde hiçbir iz kalmazsa, o mekanda namaz kılmak caizdir; ancak oradaki topraktan teyemmüm için toz veya kum alınamaz. Üzerine kan, irin, idrar veya şarap gibi yoğun bir pislik bulaşan kimse için, bu pislik bir dirhem miktarı veya daha az ise o şekilde namaz kılmak caizdir. Eğer pislik bundan daha büyük bir miktarda ise namaz caiz olmaz. Eğer pislik hafif bir cinsi ise, örneğin eti yenen hayvanların idrarı gibi, giysinin dörtte birine ulaşmadığı sürece onunla namaz kılmak caizdir. Eğer pislik açık ve kesin ise, hiçbir iz kalmayacak şekilde tamamen ortadan kaldırılmalıdır. Eğer şüpheli bir durum varsa, kalbi mutmain olana kadar temizlenmelidir. Ön ve arka uzuvlardan çıkan şeylerin temizlenmesi sünnete göredir. Bu temizlikte taş veya benzeri bir madde kullanmak, avret yerlerini temizlenene kadar ovmak yeterlidir; ancak su ile temizlenmek her zaman daha iyidir; hatta çıkan pislik anüs sınırlarını aşmışsa suyun kullanılması zorunludur: Bu temizlik sırasında يعظم ولا يروث ولا يطعم ولا يمينه yani kemik, tezek, yiyecek maddeleri ve sağ el kullanılmamalıdır; eşek tezeği veya yiyecek olmaya uygun hiçbir şey kullanılmamalı ve sağ el ile temizlik yapılmamalıdır.

Bunlar, İslam dininin birinci ve en önemli temel dayanağı hakkında konulmuş çok ağır kurallardır; bununla ilgili diğer hususlar İkinci Temel Dayanak açıklanırken gelecektir. Şimdi İkinci Temel Dayanağa geçelim.

BÖLÜM BEŞ.

İslam Ekolünün İkinci Pratik Temeli: Namaz.

Yazarımız bu konuda çok uzun uzadıya yazmaktadır. Onun en önemli sözlerini aynen aktaracağım; geri kalan kısımları ise kısaca özetlemek yeterli olacaktır. Hem namaz hem de temizlik ve Müslümanların diğer ritüelleri hakkında pek çok alim geniş açıklamalar yapmıştır; okuyucu bunları sadece burada aktarılanlardan değil, diğer kaynaklardan da inceleyebilir; ancak ben kısalık adına pek çok şeyi geçiyorum.

Namaz Kitabı.

Namazın ilk vakti (yani başlangıcı) الفجر (Fecr / Sabah) namazıdır; bu vakit ikinci şafağın doğmasıyla başlar ve bu, ufuktaki bilinen beyazlıktır. Son vakti ise güneşin doğmasına kadar olan süredir.

Namazın ilk vakti الظهر (Zuhr / Öğle) namazıdır; bu vakit زالت الشمس yani güneşin batıya doğru meyil etmesiyle başlar. Bu namazın son vakti ise, ابو حنيفة'ye göre, اذا صار ظل كل شيء مثليه سوي في الزوال yani bir şeyin gölgesi, güneşin tam tepede olduğu andaki

gölgesi hariç, kendisinin iki katı olunca sona erer. Ancak ابو يوسف ve محمد'in görüşüne göre bu vakit, gölge nesnenin kendisi kadar olduğunda sona erer.

Namazın ilk vakti العصر (Asr / İkinci) namazıdır; bu vakit öğle vaktinin çıkmasıyla başlar ve bu konuda iki farklı görüş vardır. Son vakti ise güneş batmadığı sürece devam eder.

Namazın ilk vakti المغرب (Mağrib / Akşam) namazıdır; bu vakit güneş battığında başlar ve son vakti şafağın, yani ابو حنيفة'ye göre ufukta beliren kırmızılıktan sonraki beyazlığın kaybolmasına kadar sürer. Ancak diğer iki alimin, yani ابو يوسف ve محمد'in görüşüne göre bu vakit kırmızılığın kendisidir.

Namazın ilk vakti العشاء (İşâ / Yatsı) namazıdır; bu vakit şafağın kaybolmasıyla başlar ve son vakti şafağın sökmesine kadar devam eder.

Namazın son vakti ise الوتر (Vitr) namazıdır; bu vakit yatsıdan sonradır ve son vakti ikinci şafağın sökmesine kadar olan süredir.

Burada, Müslümanların Kur'an'ın emri uyarınca her gün kılmakla yükümlü oldukları beş vakit namaz belirlenmiştir: Öyle ki, her namaz kendisi için belirlenen vakit içinde kılınmalıdır; ne belirlenen vakitten önce başlanmalı, ne de belirlenen vaktin sonundan sonraya bırakılmalıdır. Ancak ihtiyaç veya zorunluluk halinde namazların öne alınması veya ertelenmesi caiz olabilir. Bu namazlar arasında yer alan صلاة الوتر (Vitr namazı) farz emirlere dahil değildir, aksine vacip veya sünnet bir ibadettir.

باب الاذان

Çağrı (Ezan) Hakkında Bölüm.

Bu bölümde, Arapça'da المؤذن (Müezzin) denilen çağrııcıdan bahsedilir; onun görevi kulelerden (minarelerden) yüksek sesle الله اكبر الله اكبر yani "Allah en büyüktür, Allah en büyüktür" diyerek yukarıda anılan beş vakit namazı duyurmaktır.

O, diğer kelimelerle birlikte insanları namaza çağırır; bu esnada önce Mekke'deki Tapınağa (Kabe'ye) doğru döner, ardından yüzünü sağa ve sola çevirir.

باب شروط الصلوة التي تتقدمها

Namazdan Önce Yerine Getirilmesi Gereken Namazın Şartları Bölümü.

Namaz kılacak olan kimsenin, namaza başlamadan önce iç organların çıkıntılarından (dışkı ve idrardan) temizlenmesi ve diğer kirliliklerden arınmış olması gerekir. Bunun yanı sıra, yukarıda söylendiği gibi avret yerlerini örtmesi şarttır. Erkeklerde avret yeri, göbek altından diz kapaklarının altına kadar olan kısımdır. Hür bir kadının ise yüzü, elleri ve ayakları hariç bütün bedeni avrettir. Cariyelerde avret sayılan yerler erkeklerle aynıdır; ayrıca karın ve sırt bölgeleri de avrettir, bunun dışındakiler avret değildir. Pislikleri giderecek su bulamayan kimse, o haliyle namazını kılar. Giysi bulamayan kimse ise çıplak olarak namaz kılar; ancak oturarak, rüku ve secdeleri (namazdaki alışılmış eğilmeleri) ima ile yaparak namaz kılması daha iyidir. Ayakta durarak da kılabilir, ancak oturarak kılması (iffet ve haya açısından) daha uygundur. Kişinin kılacağı o namaza niyet etmesi ve eğer hangi yönde olduğunu biliyorsa ve bu durum bir tehlike arz etmiyorsa yüzünü Kibleye (Mekke'deki Tapınağa) doğru dönmesi gerekir; aksi takdirde dilediği yöne doğru döner.

باب صفة الصلوة

Namazın Kılınış Şekli Hakkında Bölüm.

Namazla ilgili farzlar altıdır. التكرمة (İftitah tekbiri): Bu bir temizlenme veya hazırlık gibi görünse de kelime anlamı yasaklamaktır; والقيام (Kıyam) yani ayakta durmak; والقرأة (Kıraat) yani okumak; والركوع (Rükû) yani başın ve sırtın eğilmesi; والسجود (Secûda / Secde) yani alnın yere değeceği şekilde eğilerek yapılan ibadet; والقعدة الاخيرة مقدار التشهد (Kade-i âhire) yani Teşehhüd (şehadet getirme) süresi kadar son oturuşu yapmaktır. Bu oturuşta okunacak olan kelime: لا اله الا الله محمد رسول الله şeklindedir. Bunun üzerine eklenen kısım ise bir سنة yani gelenektir. Bir kimse namaza başladığında, Tanrı'yı yücelterek الله اكبر der ve Tanrı'yı bu şekilde yüceltirken ellerini başparmakları kulak memelerinin hizasına gelecek kadar yukarı kaldırır. Ardından sağ elini sol elinin üzerine koyarak her iki elini de göbeğinin altına bağlar, sonrasında şöyle der: سبحانك اللهم وبحمدك وتبارك اسمك وتعالى جدك وجل ثناؤك ولا اله غيرك. Ardından taşlanmış şeytana karşı Tanrı'nın yardımına sığınarak (Eûzü çekerek) içinden الرحمن الرحيم der. Sonra Alcoranus'un (Kur'an'ın) önsözünü (Fatıha Suresini) ve onunla birlikte dilediği bir sureyi veya üç ayeti okur. Emamus (İmam) önsözün sonundaki الصالحين kelimesini söylediğinde, cemaat içinden امين (Amin) der. Ardından الله اكبر diyerek Tanrı'yı yüceltir ve başı ile sırtını eğer (rükûya gider). Ellerini dizlerinin üzerine koyarak parmaklarını açar ve sırtını düz tutar, başını ne yukarı kaldırır ne de aşağı eğer. Bu eğilme esnasında en az üç kez سبحان ربي العظيم der. Sonra başını kaldırarak الله لمن حمده der, cemaat ise ربنا لك الحمد diye karşılık verir. İmam doğrulduğunda استوى yani dik durduğunda) ellerini yanlara salar ve الله اكبر diyerek secdeye gider. Önce dizlerini, sonra ellerini yere koyar ve burnu ile alnını yere değdirir. ابو حنيفة'ye göre sadece burun veya sadece alınla secde etmek geçerlidir, ancak محمد ve ابو يوسف haklı bir mazeret olmaksızın sadece birini yeterli görmezler. Secde esnasında kolları yanlara açmak ve karnı uyluklardan uzak tutmak sünnettir; nitekim Arapça metinde de ويجافى ويحافظ şeklinde ifade edilmiştir. Secdede en az üç kez سبحان ربي الاعلى denir. Sonra başını kaldırıp الله اكبر der ve biraz oturduktan (الطمأن yani tumaninet sağladıktan) sonra ikinci kez secdeye gider. Ardından ayaklarının üzerinde doğrulup ayağa kalkar (استوى), ellerini yere dayamaz. İkinci rekâtta da birincisinde olduğu gibi hareket eder; ancak burada sığınma duası (Eûzü) okunmaz. İkinci rekâtın secdesinden sonra sol ayağını yere yayarak üzerine oturur, sağ ayağını ise parmakları Kibleye (Mecanum / Mekke Tapınağına) bakacak şekilde dik tutar. Ellerini uyluklarının üzerine koyup parmaklarını açarak şehadet getirir (Teşehhüd duasını okur). İki rekâtlı namazlarda ilk oturuşta Alcoranus'tan sadece ilk kısımları okur. Son oturuşta ise Peygamber için salavat getirir ve bilinen duaları okur. Ardından yüzünü sağa çevirerek رحمة الله عليكم والسلام der, aynı şekilde sola dönerek de selam verir. Saf düzeninde erkekler önde, ardından çocuklar, sonra çift cinsiyetliler ve en arkada kadınlar yer alır. Namaz esnasında kasıtlı olarak konuşmak, bir şey yemek veya içmek namazı bozar. Eğer İmamın abdesti bozulursa, cemaatten birini yerine geçirir ve abdest almaya gider.

باب قضاء الفوائت

Geçmiş Namazların Kazası Hakkında Bölüm.

Unutma veya başka bir nedenden dolayı kaçırılan namazların, sanki kendi vakitlerindeymiş gibi kaza edilmesiyle ilgilidir.

باب الاوقات

Belirlenen Vakitler Hakkında Bölüm.

Gündüz ve gece kılınan beş vakit namazın zaman sınırlarını içerir.

باب النوافل

Nafile Namazlar Hakkında Bölüm.

Kanunen farz kılınmayan, ancak dindarlık amacıyla gönüllü olarak kılınan namazlardan bahseder.

باب سجدة السهو

Unutma Secdesi (Sehiv Secdesi) Hakkında Bölüm.

Namaz esnasında unutma veya yanılma yoluyla yapılan eksikliklerin nasıl tamamlanacağını ele alır.

باب صلاة المريض

Hasta Namazı Hakkında Bölüm.

Hastalık nedeniyle namazdaki eğilmeleri ve secdeleri tam yapamayanların namazı nasıl kılacağını açıklar.

باب سجود التلاوة

Okuma Secdesi (Tilavet Secdesi) Hakkında Bölüm.

Alcoranus'ta geçen on dört secde ayeti okunduğunda yapılması gereken secdeleri içerir.

باب صلاة المسافر

Yolcu Namazı Hakkında Bölüm.

Yolculukta olanların beş vakit namazı nasıl kısaltarak kılacaklarını anlatır.

باب صلاة الجمعة

Cuma Namazı Hakkında Bölüm.

Büyük şehirlerde, Sultanın izniyle bir camide cemaatle kılınan ve Alcoranus okunduktan sonra İmamın hutbe verdiği Cuma namazını ele alır.

باب صلاة العيدين

İki Bayram Namazı Hakkında Bölüm.

Ramazan ve Kurban bayramlarında kılınan namazları ve hutbeleri içerir.

باب صلاة الكسوف

Güneş Tutulması Namazı Hakkında Bölüm.

Güneş tutulduğunda İmam eşliğinde cemaatle kılınan özel namazdır. Ay tutulmasında ise cemaatle değil, herkes evinde bireysel olarak kılar.

باب صلاة الاستسقاء

Yağmur Duası Namazı Hakkında Bölüm.

Yağmur yağması için İmamın katılımıyla açık alanda yapılan duayı anlatır.

باب قيام شهر رمضان

Ramazan Ayı Geceleri Namazı (Teravih) Hakkında Bölüm.

Ramazan ayında akşamları cemaatle kılınan ve aralarında dinlenen yirmi rekâtı namazdır.

باب صلاة الخوف

Korku Namazı Hakkında Bölüm.

Müslümanların düşmanla savaşırken veya korku anında namazı nasıl kılacaklarını düzenler.

باب صلاة الجنائز

Cenaze Namazı Hakkında Bölüm.

Ölünün arkasından yapılacak işlemlerden bahseder. Ölü Kibleye doğru çevrilir, inanç ikrarı yapılır ve gözleri kapatılır. Ardından abdest organları hariç bütün vücudu su ile yıkanır. Yıkama suyuna الكافور (Kafur) veya kokulu maddeler eklenir. Erkekler üç parça bezle (kefenle), kadınlar ise beş parça bezle kefenlenir, bu bezlerden biri de الحمار (başörtüsü / kılıf) olarak kullanılır. Cenaze namazı kılınırken İmam ölünün göğüs hizasında durur. Namazda dört kez الله اكبر denir; birincisinde الحمد لله, üçüncüsünde ölü ve Müslümanlar için dua edilir, dördüncüsünde ise Peygambere الله السلام عليك يا نبي الله diyerek selam verilir. Ardından cenaze yüzü Kibleye bakacak şekilde kabre indirilirken بسم الله وعلى ملة رسول الله denir ve üzeri toprakla örtülür.

باب صلاة الشهيد

Şehit Namazı Hakkında Bölüm.

İnançsızlara karşı savaşta öldürülen kimse üzerine kılınacak namazdan bahseder: Zira Moslemi (Müslümanlar) buna şehit derler; tıpkı müminler tarafından haksız yere öldürülen kimseye dedikleri gibi.

باب صلاة في الكعبة

Mekke Tapınağında (Kâbe'de) Kılınacak Namaz Hakkında Bölüm.

Mekke tapınağında kılınması gereken namazdan bahseder, özellikle Emamo (İmam) ile birlikte veya kutsal önder eşliğinde.

Yazar, Müslümanların duaları hakkında yazdığı bu şeylerin yanı sıra, tüm bu eserin sonuna aynı konu hakkında Arapça'dan tam bir sadakatle çevrilmiş kısa bir inceleme ekler; bunu okuyucuların daha fazla bilgilenmesi için buraya koyuyorum.

كتاب شروط الصلاة

Namazın Şartları Kitabı.

In nomine Dei Miseratoris Misericordis. (Esirgeyen ve Bağışlayan Allah'ın Adıyla.)

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun; O'nun elçisi محمد'e ve onun tüm ailesine salat ve selam olsun.

شروط الصلاة

Namazın Şartları.

Bunlar sekizdir. Birincisi: Mutlak su ile yapılan الوضوء (kutsal temizlik) veya su bulunmadığında toprakla yapılan التيمم (kutsal temizlik). İkincisi: Giysilerin küçük veya büyük her türlü pislikten temizlenmesi. Üçüncüsü: Namaz kılınacak mekanın temizliği. Dördüncüsü: Bedendeki meni, idrar, dışkı ve benzeri kirliliklerin temizlenmesi. Beşincisi: Avret yerlerinin örtülmesi. Erkeklerde avret yeri göbekten diz kapaklarına kadar olan kısımdır. Hür kadınlarda ise yüz, eller ve ayaklar hariç her yer avrettir. Cariyelerde avret yeri erkeklerle aynıdır, ancak bunlara ek olarak karın ve sırt bölgeleri de avret sayılır. Altıncısı: Kibleye (Mecanum / Mekke Tapınağına) doğru dönmek. Yedincisi: Niyet. Sekizincisi: Beş vakit namaz için belirlenen vakitlerin bilinmesi. Bu sekiz şarttan birini bilerek, ihmal ederek veya unutarak terk eden kimsenin namazı geçerli olmaz.

اركان الصلاة

Namazın Rükünleri (Temelleri).

Bunlar altıdır. Birincisi: Namaza güzel bir başlangıç yapmak için تكبير الافتتاح (İftitah tekbiri) yani الله اكبر demektir. İkincisi: Ayakta durmak (Kıyam). Üçüncüsü: Kısa ve kolay da olsa Alcoranus'tan (Kur'an'dan) bir şey okumak (Kıraat). Dördüncüsü: Başın ve sırtın eğilmesi olan الركوع (Rükû). Beşincisi: Dizleri büküp burnu ve alını yere değdirerek yapılan السجود (Secde). Altıncısı: Şehadet getirilecek (Teşehhüd) süre kadar son oturuşu yapmaktır, yani لا اله الا الله محمد رسول الله sözünü söyleyecek kadar oturmaktır. Bu altı temelden birini eksik bırakan kimsenin namazı bozulur ve namazına baştan başlaması gerekir.

ما يجب في الصلاة

Namazda Gerekli Olanlar (Vacipler).

Bunlar yedidir. Birincisi: İlk iki rekâtta Alcoranus'un ilk suresini (Fatiha'yı) belirli bir vakitte okumak, yani تعيين قراءة الفاتحة ve bununla birlikte aynı sureden veya Alcoranus'tan başka bir şeyi ilk iki rükûda okumaktır. İkincisi: Son oturuş. Üçüncüsü: Son oturuşta لا اله الا الله şehadet duasını (Teşehhüdü) okumak. Dördüncüsü: İmamın gizli okunacak yerde gizli, sesli okunacak yerde sesli okuması. Beşincisi: الوتر (Vitr) namazında kunut duasını okumak. Altıncısı: تعديل الاركان yani namazın rükünlerini düzgün bir düzen içinde yerine getirmek, acele etmemek. Yedincisi: Selam vermek. Bu vaciplerden birini unutarak terk eden kimse, namazın sonunda iki kaza secdesi (sehiv secdesi) yapar. Eğer bilerek terk ederse namazı hükümsüzdür ve yeniden kılınması gerekir.

سنن الصلاة

Namazın Sünnetleri.

Namazın sünnetleri on dördtür. Birincisi: Tekbir getirirken elleri الله اكبر diyerek kulak memelerinin hizasına kadar kaldırmak. İkincisi: Sağ eli sol elin üzerine koymak. Üçüncüsü: Yüce Tanrı'yı övmek. Dördüncüsü: Şeytandan Tanrı'ya sığınarak اعوذ بالله demek. Beşincisi: بسم الله الرحمن الرحيم demek. Altıncısı: İmam okuduktan sonra içinden امين (Amin) demek. Yedincisi: التسميع yani rükûdan doğrulurken sesli bir şekilde سمع الله لمن حمده demek. Sekizincisi: Rükûda Tanrı'yı övmek (سبحان ربي العظيم demek). Dokuzuncusu: Secdede Tanrı'yı övmek. Onuncusu: Rükû ve secdelerdeki bu övgüleri tekrarlamak. On birincisi: Oturuşlarda Teşehhüd duasını okumak. On ikincisi: İlk iki rekâtta Fatiha'dan sonra sure okumak. On üçüncüsü: Peygamber ve ailesi için salavat getirmek. On dördüncüsü: Selam vermek. Bunlardan birini unutan veya bilerek bırakan kimseye ceza gerekmez, ancak bilerek bırakırsa sevabından mahrum kalır.

فيما يستحب في الصلاة

Namazda Müstehap (Övülen) Olan Şeyler.

Bunlar yirmi beştir. Birincisi: Namaz kılınan yerin temiz ve parlak olması. İkincisi: Rükû ve secdelerde gözlerin ayak uçlarına bakması. Üçüncüsü: Secdede burnun alından önce yere değmesi. Dördüncüsü: Otururken elleri uylukların üzerine koymak. Beşincisi: Kıraat esnasında Alcoranus'u tertil üzere (tane tane) okumak. Altıncısı: الله اكبر derken elleri yukarı doğru uzatmak. Yedincisi: Parmakları açık tutmak. Sekizincisi: Parmakları yaymak. Dokuzuncusu: Baş ile sırtı rükûda eşit tutmak, acizliğini göstermek için إلى حدة eğilmek. Onuncusu: Başını kaldırmak. On birincisi: Secdeye giderken önce dizleri, sonra elleri yere koymak. On ikincisi: Alnı ellerin arasına koymak. On üçüncüsü: Secdede önce burnu, sonra alnı yere değdirmek. On dördüncüsü: Secdede alnını yere tam yerleştirmek. On beşincisi: Kolları uyluklardan uzak tutmak. On altıncısı: Karnını uyluklarından uzak tutmak. On yedincisi: Ayak parmaklarını Kibleye doğru çevirmek. On sekizincisi: Otururken elleri uylukların üzerine koymak. On dokuzuncusu: Dua ederken الحمد لله demek. Yirmincisi: Başını kaldırırken tekbir getirmek. Yirmi birincisi: Elleri namazdan sonra dua için kaldırmak. Yirmi ikincisi: İmam selam verdiğinde cemaatin de selam vermesi. Yirmi üçüncüsü: Sağ tarafa selam verirken sağdaki melekleri ve cemaati niyet etmek. Yirmi dördüncüsü: Sol tarafa selam verirken soldakileri niyet etmek. Yirmi beşincisi: Selam verdikten sonra elleri yüzüne sürmek ve والثناء الحمد لله diyerek şükretmek.

ما يكره في الصلاة

Namazda Mekruh (Hoş Karşılanmayan) Olan Şeyler.

Bunlar ondur. Birincisi: Bağdaş kurarak (التربع) namaz kılmak; zira bu durum insanın kare şeklinde durması gibi görünür ve namazın huşusuna uymaz. İkincisi: Alcoranus ayetlerini eşit olmayan şekilde hızlıca okumak. Üçüncüsü: تعديل الاطراف yani namazda uzuvları gereksiz yere oynatmak. Dördüncüsü: Kolları yere yaymak. Beşincisi: Gözleri sağa sola çevirmek. Altıncısı: Secde yerindeki çakıl taşlarını ihtiyaç yokken temizlemek. Yedincisi: Başkalarının dikkatini çekecek şekilde giysilerle oynamak. Sekizincisi: Nafile namazlarda Alcoranus'u kitaba bakarak okumak. Dokuzuncusu:

Namaz esnasında esnemek veya parmak çıltlatmak. Onuncusu: Camide namaz kılarken cemaatin önünden geçmek veya geçilmesine göz yummak.

ما يفسد فى الصلاة

Namazı Bozan Şeyler.

Bunlar on dördtür. Birincisi: Haklı bir neden olmaksızın kasıtlı olarak öksürmek veya boğazı temizlemek. İkincisi: Aksırana یرحمك الله diyerek karşılık vermek. Üçüncüsü: Namaz kılan kimsenin İmamdan önce rükû veya secdeye varması. Dördüncüsü: Açıkça لا اله الا الله diyerek namazı bozacak sözler söylemek. Beşincisi: Avret yerlerinin açılması. Altıncısı: Namazda büyük bir acı veya üzüntü nedeniyle sesli ağlamak. Yedincisi: Unutulan bir farzı kaza etmeyi unutmak. Sekizincisi: Namaz içinde namaz dışı işlerle çokça meşgul olmak. Dokuzuncusu: Namazda birbiriyle konuşmak. Onuncusu: Namazda bir şey yemek. On birincisi: Bir şey içmek. On ikincisi: Namaz düzenini bariz şekilde bozacak hareketler yapmak. On üçüncüsü: Namaz esnasında sesli gülmek. On dördüncüsü: Bayılmak veya delirmek.

فرائض الوضوء

Abdestin Farzları.

Bunlar dördtür. Birincisi: Yüzü yıkamak. İkincisi: Elleri dirseklerle birlikte yıkamak. Üçüncüsü: Başın ön kısmını meshetmek. Dördüncüsü: Ayakları topuklarla birlikte yıkamak.

سنن الوضوء

Abdestin Sünnetleri.

Bunlar ondurdur. Birincisi: Abdestin başında بسم الله demek. İkincisi: Elleri kaba daldırmadan önce yıkamak. Üçüncüsü: Dişleri misvaklamak. dördüncüsü: Ağza su vermek (Gargara). Beşincisi: Burna su vermek. Altıncısı: Kulakları meshetmek. Yedincisi: Sakalı ve parmak aralarını hilallemek. Sekizincisi: Yıkamaları üçer kez tekrarlamak. Dokuzuncusu: Abdest organlarını sırayla yıkamak. Onuncusu: Abdest organlarını ara vermeden peş peşe yıkamak (الولاء).

مستحبات الوضوء

Abdestin Müstehapları (Övülen Şeyleri).

Bunlar altıdır. Birincisi: Niyet etmek. İkincisi: الولاء yani organları kurumadan peş peşe yıkamak. Üçüncüsü: Yıkamaya sağ taraftan başlamak. Dördüncüsü: Abdest esnasında Kibleye doğru dönmek. Beşincisi: Abdest alırken suyun her yere ulaşması için organları ovma. Altıncısı: Abdestin başında بسم الله diyerek Tanrı'nın adını anmak.

آداب الوضوء

Abdestin Adabı (Geleneksel Kuralları).

Bunlar altıdır. Birincisi: Abdest esnasında dünyevi konuşmaları terk etmek. İkincisi: Ağza ve burna suyu sağ elle vermek. Üçüncüsü: Burnu sol elle temizlemek. Dördüncüsü: Tuvalet ihtiyacını giderirken Kibleye, güneşe ve aya önünü veya

arkasını dönmemek. Beşincisi: Tuvaletten çıktıktan sonra temizlenmek. Altıncısı: Abdest suyunu israf etmemek.

نوافل الوضوء

Abdestin Nafileleri (Sünnet Üstü İbadetleri).

Bunlar birdir. Boyun bölgesini (الرقبة) meshetmek.

كرامية الوضوء

Abdestin Mekruhları (Hoş Karşılanmayan Şeyleri).

Bunlar altıdır. Birincisi: Suyu yüze sertçe çarpmak. İkincisi: Sağ el ile avret yerlerini temizlemek. Üçüncüsü: Suya idrar veya dışkı karıştırmak. dördüncüsü: Kadınların abdest aldığı su ile erkeklerin boy abdesti alması. Beşincisi: Abdest alırken başkalarından yardım istemek. Altıncısı: Tuvalette temizlik yaparken sağ eli kullanmak.

منهى الوضوء

Kutsal Temizlikte Yasaklanan Şeyler.

Bunlar altıdır. Birincisi: Suyu üç uncia (yaklaşık üç avuç) miktarından fazla israf etmek. İkincisi: Organları üç defadan daha az veya daha fazla yıkamak. Üçüncüsü: Çıplak ayakları birbirine sürtmek. Dördüncüsü: Kutsal temizlik sırasında avret yerlerini açmak. Beşincisi: Avret yerlerini sağ el ile temizlemek. Altıncısı: Abdest suyunu, idrarı ve dışkıyı durağan suya dökmek. Bunların hepsi yasaklanmıştır.

نواقض الوضوء

Kutsal Temizliği Bozan Şeyler.

Bunlar yedidir. Birincisi: Ön ve arka uzuvlardan, vücudun diğer kısımlarından çıkan şeyler (tükürük ve burun akıntısı hariç); zira bunların çıkmasıyla kutsal temizlik bozulmaz. İkincisi: Ağız dolusu kusmak. Üçüncüsü: Yan üstü yatarak, arkaya yaslanarak veya bir şeye dayanarak uyumak. Dördüncüsü: Delilik veya bilinç kaybı derecesinde derin uyku. Beşincisi: Bayılmak. Altıncısı: Sarhoş olmak. Yedincisi: الردة (Dinden dönme / İrtidat) eylemini tekrarlamak.

فرائض الغسل

Boy Abdestinin Farzları.

Bunlar üçtür. Birincisi: Ağız çalkalamak (Gargara). İkincisi: Burnun içini temizlemek. Üçüncüsü: Geri kalan tüm vücudu yıkamak.

سنن الغسل

Boy Abdestinin Sünnetleri.

Bunlar altıdır. Birincisi: Yıkanacak kimsenin boy abdestine ellerini yıkayarak başlaması. İkincisi: Avret yerlerini yıkaması. Üçüncüsü: Vücudunda bulunan pislikleri gidermesi. Dördüncüsü: Namazdan önce olduğu gibi kutsal abdest alması. Beşincisi: Bütün vücudunun üzerine üç kez su dökmesi. Altıncısı: Diğer tüm uzuvlarını yıkadıktan sonra en son ayaklarını yıkaması.

الموجب للغسل

Boy Abdestini Zorunlu Kılan Durumlar.

Bunlar iki farklı sınıftır. Birincisi hem erkek hem de kadın için geçerli olan şer'i durumlardır; uykuda veya uyanıkken, şehvet ve cinsel arzu ile erkek veya kadından meninin fışkırarak çıkması gibi. İkincisi ise hukuki durumlardır; uykudan uyanıldığında giyside veya yatakta meni lekesinin görülmesi ve kişinin cünüp olduğuna hükmedilerek daha büyük bir temizlik için yıkanmasının gerekmesidir. Boy abdestinin sünnet veya teşvik edildiği durumlar ise Abu Honeipham (Ebû Hanîfe)'ye göre dörttür. Birincisi: Cuma günü yıkanmak. İkincisi: İki bayram gününde yıkanmak. Üçüncüsü: Arafat dağında vakfe için yıkanmak. Dördüncüsü: Mekke'ye kutsal hac yolculuğuna hazırlık için yıkanmak. Böylece Yüce Allah'ın yardımıyla fakir ve aciz kul Ali bin Muhammed tarafından Hicri 1090 (Miladi 1577) yılında yazılan kitap tamamlanmıştır. Müslümanların namaza dair bu dogmaları, kuralları ve adetleri, bizzat Müslümanların kendilerinin ne aktardığını gösterir; Hristiyan okuyucu bunların bizim namaz ibadetimize kıyasla ne kadar çok bedensel temizliğe dayandığını açıkça fark edecektir.

ALTIINCI BÖLÜM.

Müslüman Ekolünün Üçüncü Pratik Temeli: Zekat.

Muhammed, Alcoranus'ta buna الزكاة adını verir; bu kelime Arapça زكا kökünden gelir ve büyümek, artmak, adil ve temiz olmak anlamına gelir. Çünkü zekat sayesinde malı verenlerin mallarının artacağına ve kendilerinin temizleneceğine inanırlar; nitekim onlar Tanrı katında temizlenirler. Müslümanlar arasında iki tür zekat (sadaka) vardır: Birincisi gönüllü olarak verilen ve الصدقة adı verilen sadakadır; ikincisi ise kanuni olarak emredilen, bir tür vergi, haraç, öşür veya savaş vergisi niteliğinde olan ve devlet otoritesine ödenen zekattır. Bu hususlar, atıfta bulunulan yazarın kitabında şöyle yer alır:

كتاب الزكاة

Zekat (Veya Öşür) Kitabı.

Zekat; hür, Müslüman, akıl sağlığı yerinde ve ergenlik çağına ulaşmış olan, نصاب (Nisap / zekat koyulan miktar) ölçüsünde tam, meşru ve kusursuz bir mala sahip olan ve bu malın üzerinden bir tam yıl geçmiş olan kimseye farzdır. Çocuktan, deliden ve kendi özgürlüğünü satın almak için efendisine borçlu olan köleden zekat alınmaz. Borcu olan kimse, eğer borcu elli dirhemden fazlaysa ve geriye kalan malı zekat sınırının altındaysa zekattan muaftır; zekat ancak bu borç miktarından arta kalan (الفاضل) mal üzerinden ödenir. Zekat yerleşim yerinin çevresindeki mallar üzerinden ödenir; kişinin kendi giydiği giysilerden, ev eşyalarından, binmek için kullanılan (الركوب) hayvanlardan ve efendisine hizmet eden kölelerden zekat ödenmez, yeter ki bunlar ticaret malı olmasın. Ticaret amacıyla elde tutulmayan silahlardan da zekat ödenmez. Nisap miktarını ölçü ve miktar olarak tamamlamayan mallar için zekat

gerekmez. Ancak malının tamamını zekat niyetiyle sadaka olarak veren kimse, zekat yükümlülüğünden kurtulmuş olur.

باب زكاة الابل

Develerin Zekatı Hakkında Bölüm.

Otlayan ve bir yaşını doldurmuş beş deveden daha azı için zekat ödenmez. Beş deveden dokuz deveye kadar olan miktar için bir koyun zekat verilir. On deveden ondört deveye kadar olan miktar için iki koyun verilir. Onbeş deveden ondokuz deveye kadar olan miktar için üç koyun verilir. Yirmi deveden yirmidört deveye kadar olan miktar için dört koyun verilir. Bu sayıdan otuzbeş deveye kadar olan miktar için iki yaşında bir dişi deve sıpası verilir. Eğer otuzaltı deve olursa, kırkbeş deveye ulaşana kadar üç yaşında bir dişi deve verilir. Kırkaltı deveden altmış deveye kadar olan miktar için dört yaşında bir dişi deve verilir. Altmışbir deveden yetmişbeş deveye kadar olan miktar için beş yaşında bir dişi deve verilir. Yetmişaltı deveden doksan deveye kadar olan miktar için üç yaşında iki dişi deve verilir. Doksanbir deveden yüz yirmi deveye kadar olan miktar için dört yaşında iki dişi deve verilir. Yüz yirmiden sonra zekat hesabı baştan başlar; her beş deve için bir koyun, on deve için iki koyun, on beş deve için üç koyun, yirmi deve için dört koyun verilir ve bu şekilde her elli devede hesap tekrarlanarak yüz elliye ulaşıldığında üç yaşında üç dişi deve verilir. Yüz elliden sonra da hesap her beş devede bir aynı beşli sistemle (من عدد خمسة) devam eder ve yüz yetmiş beşe kadar bu şekilde hesaplanır.

باب صدقة البقر

Sığırların Zekatı Hakkında Bölüm.

Otlayan otuz sığırdan daha azı için zekat ödenmez. Otuz otlayan sığır için bir yaşında bir erkek veya dişi buzağı verilir. Kırk sığır için iki yaşında bir buzağı verilir. Bundan sonrası için (Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed'in görüşüne göre) altmışa ulaşana kadar bir şey eklenmez; altmış sığır olduğunda bir yaşında iki buzağı verilir. Yetmiş sığır için bir adet iki yaşında, bir adet de bir yaşında buzağı verilir. Seksen sığır için iki yaşında iki buzağı verilir. Doksan sığır için bir yaşında üç buzağı verilir. Yüz sığır için bir yaşında iki buzağı ve iki yaşında bir buzağı verilir. Bu şekilde kanun uyarınca her on sığırdan bir hesap değişir; her otuz sığır için bir yaşında bir buzağı, her kırk sığır için iki yaşında bir buzağı hesap edilir. Mandalar ve mandaların yavruları da sığır gibi hesaplanır.

باب صدقة الغنم

Koyunların Zekatı Hakkında Bölüm.

Otlayan kırk koyundan daha azı için zekat ödenmez. Kırk otlayan koyun olduğunda yüz yirmiye kadar bir koyun zekat verilir. Yüz yirmiden iki yüze kadar olan miktar için iki koyun verilir. İki yüzden üç yüze kadar olan miktar için, tam sayıya ulaşıldığında üç koyun verilir. Üç yüzden dört yüze kadar olan miktar için dört koyun verilir. Bundan sonraki her yüz koyun için bir koyun eklenir. Keçilerin hesabı da koyunlar gibidir.

باب زكاة الخيل

Atların Zekatı Hakkında Bölüm.

Atlar ve kısraklar otlaklarda otluyorlarsa, sahibi dilerse her bir at için bir dinar zekat verir; ya da atların değerini hesaplayarak her iki yüz dirhem için beş dirhem zekat öder. Sadece erkek atlar için Ebû Hanîfe, İmam Muhammed ve İmam Şâfiî'ye göre zekat gerekmez, katırlar ve eşekler için de bir şey ödenmez. Sütten kesilmemiş taylar ve genç atlar için de alimlerin ittifakına göre zekat gerekmez, meğerki yanlarında büyük atlar bulunsun. Ebû Yûsuf ise atlar için hiçbir şekilde zekat gerekmediğini savunur. İş gören, yük taşıyan ve işlerde çalıştırılan hayvanlar ile hamile olan veya otlaklarda tutulmayan hayvanlardan zekat alınmaz. Zekat toplayıcısı, mal sahibinin en iyi mallarını zekat olarak almamalı, aksine orta halli olanları seçmelidir. Malın helak olması veya azalması durumunda, o yılın zekat yükümlülüğü de aynı ölçüde düşer; zekat kazancı ana mala eklenir ve yıl sonunda hesap edilir. Otlayan hayvan yılın büyük bir kısmını otlakta geçiriyorsa zekata tabidir; eğer yılın yarısını veya daha fazlasını evde beslenerek geçiriyorsa zekat gerekmez. Zekat, Ebû Hanîfe ve Ebû Yûsuf'a göre malın tamamı üzerinden talep edilir (دون العفو) yani bağışlanan veya muaf tutulan kısım hariç tutulmaksızın). Eğer kişinin üzerinde sözleşmeye dayalı bir borç varsa, borç miktarı düştükten sonra kalan mal üzerinden zekat istenir. Eğer geçmiş yıllara ait ödenmemiş zekat borçları varsa, mal sahibi ölse bile bu borçlar onun mirasından talep edilebilir.

Yazar daha sonra zekat koyulan diğer malları, yani النصاب (Nisap) sınırına tabi olan ve zekat verilmesi gereken malları sayar. Birincisi: الفضة (Gümüş). İkincisi: الذهب (Altın). Üçüncüsü: العروض Ticari mallar. Dördüncüsü: الزرع والثمار Ekinler ve meyveler. Daha sonra bu zekat mallarının kimlere verilmesi ve nerelere harcanması gerektiği açıklanır.

باب من يجوز دفع الصدقة اليه ومن لا يجوز

Zekat Verilmesi Caiz Olanlar ve Olmayanlar Hakkında Bölüm.

Alcoranus'ta (Kur'an'da) belirtildiği üzere zekat; fakirlere, miskinlere, zekat toplama işinde çalışan görevlilere, müellefe-i kulûba (kalpleri İslam'a ısındırılacak olanlara), kölelikten kurtulacak olanlara, borçlulara, Allah yolunda olanlara (yani inançsızlara karşı savaştan askerlerin masraflarına) ve yolda kalmış yolculara (ابن السبيل) verilir. Bu sekiz sınıfın dışındakilere zekat verilmesi hariç tutulmuştur. Bu sınıflar inananlar arasında karşılıklı yardımlaşmayı sağlar; zira Tanrı bu durumu onaylamış ve İslam dinindeki tüm inananları bir kılmıştır. Fakir, az da olsa bir mala sahip olan kimsedir; miskin ise hiçbir şeyi olmayan dilencidir. Zekat toplayıcıları ve öşür görevlileri bu sınıftan hariç tutulur, çünkü onlara yaptıkları işin karşılığı İmam tarafından ücret olarak ödenir. Esirler de özgürlüklerini satın almak için birbirlerine yardım etmelidirler; ya da özgürlük bedelini ödeyenlerden bu yardım alınır. Borçlular, üzerlerinde başkalarının borç yükü olan kimselerdir. Allah yolunda olanlardan kasıt ise din uğruna (inançsızlara karşı) savaştan veya savaşmış olan kimselerdir. Yolda kalmış olanlar (ابن السبيل) ise kendi memleketlerinde malları mülkleri olduğu halde, bulundukları yerde hiçbir şeyleri olmayan kimselerdir. Bunlar zekat alabilirler. Bir kimsenin, zekatını bu sınıflardan sadece birine vermesi de gelenek uyarınca caizdir. Zekatın vergi mükellefi olan zimmilere (yani Yahudi, Hristiyan, Sâbiî veya cizye

ödeyen diğer dış topluluklara) verilmesi caiz değildir; ayrıca zekat parasıyla cami yapılması, pınar açılması, kuyu kazılması, köprü inşa edilmesi, ölülerin kefenlenmesi veya köle satın alıp özgür bırakılması da caiz değildir. Zekat zenginlere verilmez. Bir kimse kendi babasına, dedesine (ne kadar yukarı çıkarsa çıksın), kendi oğluna, torununa (ne kadar aşağı inerse insin), kendi annesine, nenesine, kendi eşine zekat veremez. Aynı şekilde kadın da Ebû Hanîfe'ye göre kocasına zekat veremez; ancak diğer alimlere göre verebilir. Bir kimse kendi kölesine veya özgürlüğünü satın almak için sözleşme yaptığı kölesine zekat veremez; zenginlerin küçük çocuklarına da zekat verilmez. Zekat, Muhammed'in ailesinden olan Haşimoğullarına da verilmez. Yazar, zekatın verilmesinin caiz olduğu veya olmadığı diğer bazı özel durumları sıralar; ardından Ramazan ayında tutulan orucun sonunda, ya da büyük bayramda (Ramazan Bayramı'nda) verilmesi adet olan fitır sadakasından bahseder ve şunları ekler:

Orucun açılması vesilesiyle sadaka (fitır sadakası) olarak buğdaydan yarım sâ; hurma, kuru üzüm veya arpadan ise bir sâ verilir. Bir sâ ölçüsü, bazı alimlere göre sekiz libre (yaklaşık sekiz pound) ağırlığındadır; diğer bazı alimlere göre ise beş libre ve bir librenin üçte biri kadardır.

Alcoranus'tan anlaşıldığı üzere Muhammed tarafından yasalaştırılan ve buraya kadar anlatılan zekat veya öşür kuralları, esas itibariyle savaşta askeri masrafları karşılamak amacıyla kurulmuş bir sistemdir.

YEDİNCİ BÖLÜM.

İslam Mezhebinin Dördüncü Temeli: Oruç.

Neredeyse hiçbir halk yoktur ki kendi içinde bir tür oruç barındırmasın: Bu yüzden Muhammedîlerin de kendi oruçlarını tutmaları ya da Kur'an tarafından buna zorunlu kılınmaları şaşırtıcı değildir. Ancak, yazarın onun hakkında yazdıklarından da anlaşılacağı üzere, Muhammed'in takipçilerine böylesine gülünç ve mantıksız bir orucu emretmiş olması şaşırtıcıdır.

كتاب الصوم :

Oruç Kitabı.

Oruç iki türlüdür: farz ve nafil. Farz olan da iki türlüdür: diğeri ise zamanın kendisine bağlı olandır; Ramazan ayı orucu gibi; ve adak nedeniyle belirli bir zamana tayin edilen oruç gibi. Ancak, geceleyin niyet edilerek tutulan oruç geçerlidir. Eğer kimse niyet etmemişse, gecenin son kısımları gelene kadar, o zamandan gecenin çekilmesine kadar niyet edebilir. Diğeri ise, Ramazan ayı orucu tarzında bir suç için ceza olarak konulan ve adak ifası için tutulan oruçtur. Geçmiş gecede niyet edilmedikçe, bu oruç hiç kimse için geçerli olmaz. Nafil oruç ise, söz konusu gecenin bitiminden önce geçmiş gecede niyet edilerek yapılmalıdır. Ancak insanların Şaban ayının yirminci gününde yeni ayı araştırmaları gerekir: ve eğer onu görürlerse, oruca başlasınlar: şüpheli günde oruç tutulmamalıdır (yani yeni ayın görüldüğü kesin değilse), ancak şüphe yoksa ve dindarlıkla tutuluyorsa o başka. Eğer yeni ay bulutlar arkasında gizlenirse, Şaban ayının sayısını otuz güne tamamlasınlar, sonra oruç tutsunlar. Eğer kimse Ramazan'ın yeni ayını tek başına görürse, tanıklığı kabul edilmese bile kendisi tek başına oruç tutar. Eğer havada bir engel varsa (bu yüzden

yeni ay görülemiyorsa), adil, doğru sözlü bir Müslümanın, yeni ayı gördüğünü iddia eden erkek, kadın, hür veya köle olsun, tanıklığı kabul edilir. Eğer havada hiçbir engel yoksa, manyak insanlar yeni ayı görene kadar kimsenin tanıklığı kabul edilmez; onların tanıklığından kesin bir bilgi edinilebilir.

Oruç zamanı ise ikinci şafağın doğuş noktasından güneşin batışına kadar başlar.

Oruç ise bütün bir gün boyunca niyetle birlikte yiyecekten, içecekten ve cinsel ilişkiden uzak durmaktır. Eğer oruç tutan kimse unutarak yer, içer veya cinsel ilişkide bulunursa: orucun bozulduğu kabul edilmez ve ona hiçbir ceza gerekmez. Eğer kendisi bilerek orucunu bozduğunu düşünür ve daha sonra kasten yemek yerse: cezaya çarptırılır ve onun için bir keffaret olmaz. Eğer uyur ve erkek ihtilam olursa: veya bir kadına bakıp meni akıtırsa; veya yağ sürünürse; veya gözlerine sürme çekerse; veya öperse, orucu bozulmaz. Eğer uygunsuz bir dokunma ile meni akıtırsa, cezaya çarptırılır, ne onun için bir keffaret olur, ne de öpmedeki gibi bir zorluk olur; bunu kendisi için yapabilen kimse yapabilir: fakat güvenemiyorsa bu hoş karşılanmaz. Eğer kadın meni akıtırsa (öpme nedeniyle), bu yüzden orucu bozulmaz. Eğer kasten ağız dolusu su yutarsa, cezaya çarptırılır, ne onun için bir keffaret olur. Küçük bir taşı, çekirdeği veya demiri kasten yutarsa, orucu bozulur. Kim kasten ön veya arka yoldan cinsel ilişkide bulunursa; veya yemek yerse, veya içerse; öğle yemeğinde yenen veya ilaç olarak kullanılan bir şeyi tüketirse; cezaya çarptırılır ve onun keffareti zihar keffareti gibi olur. Kim kendi isteğiyle doğal olmayan yoldan veya bir hayvanla cinsel ilişkide bulunur ve meni akıtırsa; cezaya çarptırılır ve onun için bir keffaret olmaz. Ramazan ayı dışındaki orucun bozulmasında keffaret yoktur. Kim lavman kullanırsa, veya burnundan su çekerse, veya kulağına bir şey damlatırsa, veya iç kısımların derinliklerine ya da beyin açıklığına ilaç koyarsa; öyle ki ilaç mideye veya beyne ulaşırsa; orucu bozulur ve cezaya tabi olur. Eğer penisin deliğine veya memelere bir şey damlatılırsa, Ebu Hanife'nin görüşüne göre oruç bozulmaz, Ebu Yusuf'un görüşüne aksine. Kim tükürüğünü yutarsa, orucu bozulmaz. oruç; fakat bunu yapmamalıdır. Bir kadının, child için yiyecek çiğnemesi, eğer buna ihtiyacı varsa veya şüpheliyse (bunun helal olup olmadığı) orucu bozmaz, ancak bunu yapmaması daha uygundur. Kim boğazına toz, polen veya sigara dumanı gibi bir şey kaçırsa, orucu bozulmaz. Ramazan ayında hasta olan ve orucun hastalığı artıracağından korkan kimse orucunu bozar ve (yasaya göre konulan) cezayı feda eder. Yolculukta olan kimse için de oruç tutmamak, eğer tutarsa daha iyidir. Eğer oruç tutarsa, kaza etmekle orucu geçerli olur. Eğer hasta ve yolcu, hastalık veya yolculuk sırasında ölürse, ceza gerekmez. Eğer hasta iyileşir ve yolcu yolculuğunu bitirirse ve daha sonra ölürse, sağlıklı oldukları günlerin sayısı kadar ceza gerekir; ancak bu kendi memleketinde sabit olursa. Ramazan orucu için fidye (yani memnuniyet), kim bunu tamamen değil de kısmen yerine getirmek isterse, yapabilir: ve eğer isterse, sürekli olarak devam edebilir. Eğer bunu ertelerse, ikinci Ramazan gelene kadar, ikinci Ramazanda oruç tutar ve bundan sonra, birincisi için yeterli olacak şekilde kaza eder, aksi takdirde orucu feda etmek için başka bir ceza gerekmez. Hamile ve emziren kadınlar, çocuklarına bir zarar gelmesinden korkarlarsa oruçlarını bozarlar ve cezaya çarptırılırlar; başka bir oruç kazası gerekmez. Oruç tutmaya gücü yetmeyen yaşlı pir, fakirlere her gün yiyecek verir,

ceza olarak feda eder. Ramazan orucu cezası borcu olarak ölen kimse, vasiyetinde belirtir, böylece en yakın akrabası (varisi) onun adına her gün için bir Sa' buğday feda eder; ya da hurma veya arpadan birer ölçek feda eder. Nafile oruca başlayan kimse, onu tamamlamak zorundadır, ve eğer bozarsa, kaza etmelidir, çünkü bozulan şey geçersizdir; geriye kalanlar hariç feda edilir. Kim erginlik çağına ulaşırsa; aynı şekilde kim kafir iken Ramazan günlerinden birinde Müslüman olursa, günün geri kalan kısmında yeme içmeden uzak durur ve o süre boyunca oruç tutar, bu da emredildiği gibi o süre için yeterlidir.

Muhammedî orucu hakkındaki bu türden diğer durumları geçiyorum: sadece not edin, bu konuda yukarıda bahsedilen ceza, Arapça القضاء yargı, hüküm... veya ceza olarak adlandırılır ve keffaret الكفارة açıklanır, Kur'an Sure 2. البقرة Inek, ayet 184 ve devamı şu kelimelerle:

يا ايها الذين آمنوا كتب عليكم الصيام كما كتب على الذين من قبلكم لعلكم تتقون اياما معدودات فمن كان منكم مريضا او على سفر فعدة من ايام اخر وعلى الذين يطيقونه فدية طعام مسكين فمن تطوع خيرا فهو خير له وان تصوموا خير لكم والفرقان فمن شهد منكم الشهر فليصمه وان كنتم تعلمون شهر رمضان الذي انزل فيه القرآن هدى للناس وبينات من الهدى ومن كان مريضا او على سفر فعدة من ايام اخر يريد الله بكم اليسر ولا يريد بكم العسر ولتكملوا العدة ولتكبروا الله على علم الله انكم كنتم تختانون انفسكم en... اما هداكم احل لكم ليلة الصيام الرفث الى نسائكم هن لباس لكم وانتم لباس له فتاب عليكم وعفى عنكم فالآن باشروهن وابتغوا ما كتب الله لكم وكلوا واشربوا حتى يتبين لكم الخيط الابيض من الخيط الاسود من الفجر ثم اتموا الصيام الى الليل ولا تباشروهن وانتم عاكفون في المساجد تلك حدود الله فلا تقربوها

Ey inananlar (yani Müslümanlar)! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı ki (onların günahlarından) korunasınız. Sayılı günlerdir (Ramazan ayı olacaktır). Sizden her kim hasta veya yolculukta olursa; tutamadığı günler sayısınca diğer günlerde (oruç tutsun). Oruca gücü yetenlerin (ve tutmayanların) üzerine bir fakiri doyuracak fidiye: kurtuluş gerekir. Kim gönülden bir hayır yaparsa (yani daha fazla fakiri doyurursa), bu onun için daha hayırlıdır. Oruç tutmanız (oruca bozup fakiri doyurmaktan) sizin için daha hayırlıdır, eğer bilerseniz. Ramazan ayı ki, insanlara yol gösterici, hidayeti ve doğruyu yanlıştan ayırmayı (açıklayıcı) olarak Kur'an o ayda indirilmiştir. Sizden her kim bu aya erişirse, onu oruçla geçirsin. Kim de hasta veya yolculukta olursa, diğer günlerden sayısındadır. Allah sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez; sayıyı tamamlamanız ve sizi hidayete erdirdiği için Allah'ı yüceltmeniz içindir.... Oruç gecesinde kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin için bir elbise, siz de onlar için bir elbisesiniz. Allah, kendinize karşı haksızlık ettiğinizi (geceleyin cinsel ilişkiden kaçınmayarak) bildi de tövbenizi kabul etti ve sizi bağışladı. Şimdi artık onlara yaklaşın ve Allah'ın sizin için yazdığını isteyin. Fecrin beyaz ipliği siyah ipliğinden ayırt edilinceye kadar yiyin ve için. Sonra geceye kadar orucu tamamlayın. Mescitlerde itikafta iken onlara yaklaşmayın. Bunlar Allah'ın sınırlarıdır, onlara yaklaşmayın.

Kur'an'ın bu kelimelerinden, Yazar tarafından yukarıda söylenenler daha kolay anlaşılacaktır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM.

İslam Mezhebinin Beşinci Temeli, Hac.

الحج denilen Mekke hacı, Muhammed tarafından başlatılmamış, aksine Pagan Arapların adetinden onun tarafından alınmış ve kendi takipçilerine emredilmiştir. Aksine, eğer

Muhammedî yazarlara inanırsak, bizzat Adem ve diğer eski Atalar ile Peygamberler tarafından yerine getirilmiştir. Fakat bakalım yazarımız onun hakkında ne yazıyor.

كتاب الحج :

Hac Kitabı

Hac, yetişkinlik çağındaki olan, akli dengesi yerinde, sağlığı bütün ve azık ile yolculuk için devesi bulunmaya gücü yeten, meskenine ve zaruri ihtiyaçlarına, ayrıca hacdan dönene kadar ailesinin masraflarına bakılmaksızın imkanı olan kimselere borçtur.

Yolun emniyetli ve güvenli olması da gerekir. Bir kadına da, sadık bir yoldaşı (Arapça محرم sırdaş ve ortak) veya eşi onunla birlikte hacca gitmek şartıyla izin verilir: ve bu ikisinden biri olmadan onun hacca gitmesi vb. helal olmaz.

Bir kimse الاحرام (Mekke'yi kutsal ziyaret için kendini hazırlamak) istediğinde yıkanır veya kutsal temizlik uygular: fakat yıkanması daha iyi olacaktır: ve iki yeni veya yıkanmış giysi giyer, biri belden aşağısı, diğeri üst kısmı içindir; eğer varsa güzel kokulu şeyler sürünür: ve iki rüku ile namaz kılar ve şöyle der; Ey Allah'ım, ben Mekke hakkını yapmak istiyorum: bunu bana hayırlı ve kolay kıl ve benden kabul buyur.

Daha sonra bu şekilde dua ettikten sonra, لبيك (İşte emrindeyim sana itaat ederek.) diyecektir. Eğer hac yolculuğunda diğerlerinden ayrı kalmışsa, hac niyetiyle aynı sözleri söyleyerek şöyle diyecektir: İşte emrindeyim sana itaat ederek, ey Allah'ım: İşte emrindeyim sana itaat ederek: İşte emrindeyim sana itaat ederek: Senin ilahlılığında ortağın yoktur; işte emrindeyim sana itaat ederek. Muhakkak ki hamd ve nimet senindir, mülk de senindir; senin ilahlılığında ortağın yoktur. Ve bu sözlerden hiçbir şeyi atlamamalıdır: ancak isterse bir şeyler ekleyebilir. Sözü edilen kelimeleri söylediğinde ve kendisini kutsal hac için hazırladığında, Allah'ın yasakladığı şeylerden, yani kadınlara cinsel yaklaşımda bulunmaktan, diğer günahlardan ve taşkınlıklardan, ayrıca tartışmalardan sakınacaktır. Av hayvanlarını (ki şüphesiz avlanarak öldürülmeleri adet olmuştur) öldürmeyecektir, ne işaretle başkalarına gösterecektir ne de başka bir şekilde onların öldürülmesini işaret edecektir. Ne tunik giyecektir, ne şort, ne sarık, ne külah, ne İran tuniği, ne de mest giyecektir; fakat eğer çarık bulursa, onları topukların uç kısmından yaracaktır. Başını örtmeyecektir, yüzünü de örtmeyecektir. Güzel kokulu şeylere dokunmayacaktır. Başını tıraş etmeyecektir, vücut kıllarını da almayacaktır; sakalından hiçbir şey kırpamayacaktır, tırnaklarını da kesmeyecektir. Varso (الورس) sadece Arabistan'da yetişen bir bitki) otuyla boyanmış giysi giymeyecektir, ne safran (زعفران) ile ne de asfur (عصفر) giysilerin boyandığı bir ot) ile boyanmış giysi giymeyecektir. Yıkanmış olmadıkça sıkılmayacaktır. Yıkanmasına, hamama girmesine, evde veya tahtirevanda gölgede oturmasına ve beline hamiyan (الهميان) keten türü olduğu görülüyor) bağlamasına izin verilir. Ve başını hatmi (الخطمي) bir bitki türü olduğu görülüyor) ile yıkamayacaktır. Ve duadan sonra, yüksek bir yere her çıktığında veya vadiye her indiğinde sık sık اللهم لبيك : O Allah'ım, işte emrindeyim sana itaat ederek sözünü tekrarlayacaktır.

Mekke'ye girdiğinde ise, onun Beyt'inden başlayacaktır ve onu gözlerinin önüne aldığı anda, Allah'ı yüceltecektir (şöyle diyerek) لا اله الا الله : Non est Deus nisi Deus. Daha sonra Hacerü'l-Esved'den başlayacaktır ve yüzünü ona çevirecektir ve

Allah'ı yüceltecektir: ve ellerini kaldıracaktır; ve başkalarına rahatsızlık vermemek şartıyla, eğer güç yetirebilirse eliyle ona dokunacak ve onu öpecektir. Daha sonra kapıya bakan taraftan, sağından başlayacaktır; ve yalın ayakla, onu çevreleyen dış duvarın dışından Beyt'i yedi kez tavaf edecektir; ve ilk üç turda hızlıca ilerleyecektir; geri kalan dördünde ise daha yavaş yürüyecektir: ve eliyle veya öperek, önünden her geçişinde, eğer güç yetirebilirse Hacerü'l-Esved'e dokunacaktır; ve bu tür bir öpüşle veya elin dokunuşuyla tavaf mühürlenecektir. Daha sonra durulan yere veya Beyt'in kendisine daha kolay gelen kısmına gelecektir; ve orada iki rüku ile namaz kılacaktır. Sözü edilen bu tavafa طواف القدوم Varış Tavafı denir; ve adet üzere (hacıların ilk varışında) yapılır fakat zorunlu değildir. Mekke sakinleri ise bu tavafı yapmazlar. Daha sonra Safa tepesine çıkacaktır ve onun üzerine yükselecektir: ve yüzünü Kabe'ye (Mekke Beyt'i) çevirecektir: ve Allah'ı yüceltecektir ve لا اله الا الله : Non est Deus, nisi Deus diyecektir; ve Peygamber Muhammed için dua edecektir. Ve kendi ihtiyaçları için Allah'a dua edecektir; ve yavaş adımlarla Merve'ye doğru inecektir. Ve ağaçların gölgeleri arasındaki iki mil boyunca hızlıca koşacaktır, ta ki Merve tepesine varana kadar; onun üzerine çıkacaktır ve Safa'da yaptığının aynısını yapacaktır: ve Safa'dan başlayıp Merve'de tamamlayarak yedi kez tavaf edecektir: daha sonra hac ihramı durumunda (Arapça محرمًا) Mekke'de duracaktır ve Kabe'yi, kendisine görüldüğü her seferde tavaf edecektir. (Zamzam kuyusundan) içmeden önceki gün ise, İmam bir hutbe verecektir; burada insanlara Mina Vadisi'ne çıkışlarını (buna dair olan şeyleri), Arafat Dağı'ndaki duayı, orada duruşu (orada) ve (oradan) dönüşü öğretecektir. Ve Mekke'de içme gününde sabah namazını kıldığında, Mina'ya çıkacaktır, sabah namazını kılana kadar orada duracaktır. sabah namazını (ziyaret edilmesi gereken) günün sabahında kılar. Arafat Dağı, oraya yönelecektir ve güneş batana kadar orada duracaktır: ve o zaman İmam insanlarla birlikte öğle namazını kılacaktır, ve ikinci namazını da aynı zamanda kılacaktır; fakat namazdan önce bir hutbe verecektir; insanlara Arafat'ta duruşu, Müzdelife'de duruşu, taş atmayı, (kurbanlık hayvanların) kesilmesini ve ziyaret tavafını öğretecektir. Ve onlarla öğle namazını kılacaktır, ve ikinci namazını da öğle vaktinde münadinin sesine uyarak, iki durakla (veya konaklamayla) kılacaktır. Kervanda (veya konakta) tek başına namaz kılan kimse ise, Abu-Honeipha'ya göre her birini kendi vaktinde kılacaktır: fakat Abu-Joseph ve Mohammed aksini iddia etmişlerdir. Daha sonra, içi boş kısmı hariç, tamamı durma yeri olan Arafat Dağı'nın yakınındaki durma yerine ilerleyecektir. İmam ise Arafat Dağı'nda devesi üzerinde durmalıdır: ve insanları çağırmalıdır, onlara bu kutsal ritüelleri öğretmelidir. Ve Arafat'ta durmadan önce yıkanması gerekir, ve duada (Arapça الدعاء ve davette) gayretli davranmalıdır. Güneş battığında ise, İmam hacılarla birlikte yavaş adımlarla ve rahatça geri dönecektir, ta ki Müzdelife'ye varana kadar: ve orada, onun yakınında duracaklardır; burada İmam akşam ve yatsı namazlarını, münadinin sesiyle ve duruşla birlikte tek bir namazda kılacaktır. Şafak görüldüğünde, İmam hacılarla birlikte gecenin sonunda sabah namazını kılacaktır. Daha sonra insanlar onunla birlikte duracaklar ve dua edeceklerdir. Müzdelife ise, Mohafferî'nin içi boş kısmı hariç, tamamen dua yeridir. Daha sonra İmam, güneş doğmadan önce hacılarla birlikte geri dönecektir ve Mina'ya gelecektir: ve Akabe (Arapça العقبة, çünkü belki de

omuzların arkasından, uylukların altındaki bacaklar arasından ön tarafa atılırlar) taşlarını atmaya başlayacaktır: ve onları vadinin boşluğundan atacaktır; parmakla atılan yedi taş olacaktır. Taşların her birinde Allah'ı yüceltecektir, onların atılmasından sonra durmayacaktır: ve Telbiye'yi kesecektir (yani artık o sözleri söylemeyecektir اللهم ليبيك : O Deus, ecce adfum tibi obfequens) ilk taşın atılmasından sonra. Daha sonra eğer isterse (kendi kurbanlık hayvanlarını) kurban edecektir. Daha sonra başını tıraş edecektir veya kısaltacaktır; fakat tıraş etmesi daha iyidir. Ve artık kadınlar hariç her şey onlara helal olacaktır. Daha sonra o gün, veya ertesi gün, veya sonraki gün Mekke'ye gelecektir; ve طواف الزيارة Ziyaret Tavafı denilen tavafla Beyt'i yedi kez tavaf edecektir. Eğer varış tavafından sonra Safa ile Merve arasında koşmuşsa, bu tavafta hızlı koşmayacaktır, çünkü koşması gerekmez. Eğer daha önce (Safa ile Merve arasında) koşmamışsa: bu tavafta hızlıca ilerleyecektir, ve daha önce söylediğimiz gibi onun arkasından koşacaktır: ve artık kadınlar da ona helal olacaktır. Bu tavaf ise Hac nizamında farzdır; ne de üç günden fazla geciktirilmesi hoş karşılanır. Kim bunu daha sonraya geciktirirse, Abu-Honeipha'ya göre kan (yani kurban kesmek) borçlu olacaktır.

Daha sonra Mina'ya geri dönecektir ve orada duracaktır. Kurban bayramının ikinci gününün güneşi battığında, Beyt'e bakan taraftan başlayarak taşları atacaktır; ve her bir küçük taşla yedişer küçük taş atacaktır, her bir küçük taşta Allah'ı yücelterek; ve taşların atılmasından sonra duracaktır. Daha sonra Akabe taşını aynı şekilde atacaktır, ve onu (atıştan sonra) beklemeyecektir. Ertesi gün olduğunda, üçüncü kez güneş battıktan sonra taşları aynı şekilde atacaktır. Mina'dan çıkışı aceleyle getirmek istediğinde, güneş batmadan önce Mekke'ye doğru erkenden çıkacaktır. Eğer kalmak isterse, dördüncü gün güneş battıktan sonra üçüncü kez taşları atacaktır. Eğer bu gün taşların atılmasını şafak sökümünden sonra güneş batmadan önce öne alırsa, Abu-Honeipham'a göre caiz olacaktır. Ancak bir kimsenin eşyalarını Mekke'ye önceden göndermesi ve taşları atana kadar (Mina'da) kalması hoş karşılanmaz. Çıktığında ise, Mekke'ye gitmek, Mohafseb'e inmek için olacaktır. Daha sonra Kabe'yi yedi kez çevreleyecektir, içlerinde koşmaksızın. Ve bu tavaf طواف الصدر Sadar (yani dönüş) tavafidir; ve Mekkeliler hariç herkes için farzdır. Daha sonra ailesine geri dönecektir. Eğer (hacı) Mekke'ye girmemişse, aksine doğrudan Arafat'a gitmişse, orada durmuşsa; buna göre, daha önce söylediğimiz gibi, artık طواف القدوم Varış Tavafı ile yükümlü olmayacaktır, ne de onun yerine başka bir şeyle. Güneşin batışından kurban gününün (ziyaret edildiği) şafağına kadar Arafat'taki durma yerine varan kimse, hacca erişmiş (yani onu ifa etmiş) sayılır. Kim Arafat'tan uykuda, veya baygınlıkta, veya bilmeyerek geçmişse, oranın Arafat Dağı olduğunu bilmesene bile: orada durmuş olması şartıyla bu onun için yeterli olacaktır. Kadınlar ise bu durumlarda erkekler gibi davranırlar, şu kadar var ki başlarını açmazlar, sadece yüzlerini açarlar; ne de şu sözlerle seslerini yükseltirler اللهم ليبيك O Deus, ecce tibi adfum obediens: ne de Kabe'yi çevrelerken hızlıca yürüyeceklerdir: ne de iki mil boyunca (Safa ile Merve arasında) koşacaklardır: ne de başlarını tıraş edeceklerdir, sadece kısaltacaklardır.

Mekke Haccı için genel olarak gerekli olan şeyler bunlardır. Yazar daha sonra, bazı özel hac ritüellerine ait olan birkaç şeyi ekleyerek devam etmektedir.

: باب الجنایات

Sakınılması gereken şeyler hakkında bölüm

Kutsal hac için kendini hazırlayan kimse, güzel kokulu bir şey sürünürse, keffarete tabi olur (yani oruçla veya sadakayla bu günahı keffaret eder). Eğer bunu tam bir uzvunda yaparsa ve aşırıya kaçmazsa: yine de kusurunu keffaret eder. Eğer tam bir uzvundan daha azında yaparsa, sadaka versin. Eğer dikilmiş giysi giyerse veya başını bütün bir gün boyunca örterse, kan borçlu olur (yani bir koyun kurban eder). Eğer bütün bir günden daha az bir süre için yaparsa, sadaka verir. Eğer başını tıraş ederse veya daha fazlasını yaparsa: kan borçlu olur. Eğer bütün bir baştan daha azını tıraş ederse: sadaka verecektir. Eğer kan çekmek amacıyla hacamat şişeleri takılacak yerleri (kıllı yerleri) tıraş ederse, kan borçlu olur: fakat Abu-Honeiphae ve diğerlerinin görüşüne göre, sadaka gerekir. Eğer ellerinin veya ayaklarının tırnaklarını keserse, kan borçlu olur: aynı şekilde elinin veya ayağının (kollarını) keserse de. Eğer beş tırnaktan daha azını keserse, sadaka verecektir. Eğer ellerinin veya ayaklarının ayrı ayrı beş tırnağını keserse, bir görüşe göre kan borçlu olur: diğer bir görüşe göre ise sadaka gerekir. Eğer güzel koku sürünürse veya başını tıraş ederse, geçerli bir mazeret olmaksızın, bir koyun kurban eder veya altı fakire sadaka olarak yiyecek verir ya da üç gün oruç tutar; geçerli bir mazeretle yaparsa da aynıdır. Kim şehvetle öperse veya dokunursa, kan borçlu olur. Kim doğal yoldan cinsel ilişkide bulunursa, veya ters yoldan, ve meni akıtırsa, veya meni akıtmazsa, Arafat'ta durmadan önce yaparsa, haccını bozar ve bir koyun (veya sığır) kurban etmekle yükümlü olur; ve bozulmamış gibi haccına devam eder ve haccını tamamlar, ve gelecekte haccını kaza etmekle yükümlü olur (ki bu şüphesiz Kur'an hükmüne dayanmaktadır). Ancak eşine kefarete olarak bir koyun borçlu olmaz, onunla birlikte hacca başlayan ve (böylece bir koyun borçlu olan) eşine. Arafat'ta durduktan sonra cinsel ilişkide bulunan kimse ise, haccını bozmaz, fakat keffaret olarak bir deve kurban eder. Kim Kabe'yi dört kez tavaf ederken cinsel ilişkide bulunursa, haccını bozar: ancak devam eder ve tamamlar; fakat bir koyun kurban etmekle yükümlü olur. Kim tavafı tamamladıktan sonra cinsel ilişkide bulunursa, haccını bozmaz, ne de yargı hükmüne tabi olur. Kim unutarak (veya bilmeyerek) cinsel ilişkide bulunursa, kasten yapmış gibi olur. Kim varış tavafını yaparken pislik bulaştırırsa, sadaka verir. Kim cünüp olarak tavaf ederse, bir koyun kurban eder. Ziyaret tavafını (طواف الزيارة) yaparken pislik bulaştıran kimse, sadaka verir: cünüp olarak yapan kimse ise bir deve kurban eder. Ziyaret tavafının turlarından üçünü veya daha azını eksik bırakan kimse, bir koyun kurban eder. Varış tavafının (طواف الصدر) üç turunu eksik bırakan kimse, sadaka verir: eğer dört veya daha fazlasını eksik bırakırsa, bir koyun kurban eder. Safa ile Merve arasındaki turları eksik bırakan kimse, sadaka verir; ve böylece haccı tamamlanmış olur. İmamdan önce Arafat'tan dönen kimse, bir koyun kurban eder. Bütün günlerde taş atmayı bırakan kimse, kan borçlu olur. Bir günün taşlarından üçünü atmayı bırakan kimse, sadaka verir. Akabe taşlarının geri kalanını atmayı bırakan kimse, kan borçlu olur, ancak Abu-Honeiphae'ye göre sadaka gerekir. Hacı (Arapça محرمًا) ihramlı iken avlanarak öldürülen veya avlanmaya elverişli olan bir hayvanı öldürdüğünde veya başkasına gösterdiğinde; onun için ya da başkası için,

ister kasten ister bilmeyerek yapmış olsun, tazminat ödemekle yükümlü olur: ister haccın başında olsun, ister dönüşünde olsun. Abu-Honeiphae ve Abu-Joseph'e göre, öldürüldüğü yerdeki iki adil kişi, veya ona en yakın yerdeki kişiler, hayvanın değerini belirleyecektir. Eğer burası (hâkimin) karar vereceği bir adalet yeri ise, o değerle bir kurbanlık hayvan satın alınacaktır. Daha sonra, eğer isterse, değerini feda eder. Değeriyle Mekke'de kurbanlık bir hayvan satın alır, deve veya sığır veya koyun, eğer güç yetirebilirse: veya o değerle Mekke'deki fakirlere yiyecek satın alır, öyle ki her bir fakire yarım Sa' buğday veya bir Sa' hurma veya arpa düşecek şekilde; veya her yarım Sa' buğday veya bir Sa' arpa için bir gün oruç tutar. Eğer yiyecekten yarım Sa'dan az bir miktar artarsa, onu ya sadaka olarak verir ya da onun yerine tam bir gün oruç tutar. Muhammed şöyle demiştir: Avlanan hayvanda, o hayvanın dengi olan bir hayvanı kurban etmek gerekir (eğer feda edilecek şey dengiyle ölçülebiliyorsa). Sırtlan için bir dişi koyun. Tilki için bir dişi koyun. Devekuşu için bir deve. Dağ sıçanı için bir keçi. Vahşi bir hayvanı yaralayan, veya tüylerini yolan, veya av hayvanının bir uzvunu kesen kimse, o hayvanda meydana gelen eksikliğin değerini tazmin eder, eğer kurtulursa; eğer ölürse, tam değerini tazmin eder. Kim bu tür bir hayvanın yumurtalarını kırarsa, onların değerini tazmin eder. Eğer avlanan hayvan ölü bulunursa, tam değerini tazmin eder. Karga, çaylak, kurt, yılan, akrep ve fare öldürülmesinde hiçbir şey borçlu olunmaz. Evcil köpek, bit, veya ısırان köpek, veya vahşi hayvanlar öldürüldüğünde de bir şey gerekmez. Üzerindeki biti öldüren veya başkasına bit öldürmesini söyleyen kimse, dilediği kadar sadaka verir; ve hurma daha iyidir, tıpkı çekirge için de sadaka verilmesinin daha iyi olduğu gibi (isterse sadaka olarak dane verebilir). Sahibi olan bir hayvanı öldüren kimse, tazminatla yükümlü olur; tıpkı aslan, leopar ve benzerleri gibi; restitüsyon gerekir; fakat değerleri bir koyunun değerini geçmeyecektir. Hac yolculuğunda bu tür bir şeyi kasten yapan ve kendisi kurban eden kimse, artık onunla yükümlü tutulmaz. Eğer ihramlı kimse, av etini yemesi için başkasıyla anlaşır onu öldürtürse, tazminatla yükümlü olur. Av hayvanının eti kurban edildiğinde (tazmin edildiğinde) hiçbir zorluk yoktur, deve, sığır, koyun, horoz, ördek ve kalkan kuç (böylece Kaffar adlandırılır) kurban edilebilir. Evcil bir kuş öldürüldüğünde, tazminat gerekir. Eğer ihramlı kimse avlanan bir hayvanın etini kurban olarak sunarsa, bu tür bir eti yemek helal değildir. Avlanan hayvanın etini yemekte bir sakınca yoktur, ihramlı olmayan birinin avladığı, ihramlının işareti veya göstermesi olmadan avlanan hayvanın eti. İhramlı kimse bir ağacı keserse, mülk olmayan ağaçları, veya insanların ekip büyüttüğü ağaçları keserse, değerini öder.... İki ihramlı kimse bir av hayvanının öldürülmesine katılırsa, her biri ayrı ayrı tazminat öder. Eğer ihramlı olmayan biri ihramlıya (avlanan hayvanı öldürmede) katılırsa; ihramlı olan kimse kendi payını tazmin eder (yani yarısını). İhramlı kimse bir köleyi satın alırsa veya satarsa, sözleşme geçersizdir. Daha sonra yazar, kutsal hac yolculuğundan alıkonulanlar, düşman veya hastalık sebebiyle engellenenler ve haccı tamamlayamayanlar hakkında bilgi vermektedir. Bunlar için Mekke'ye bir kurbanlık göndermek yeterlidir, Mekke dışında kurban kesmek caiz değildir. Engeli kalkan kimse hacca gider, kutsal yerleri ziyaret eder, ve eğer henüz kesilmemişse bir koyun kurban eder: eğer o sırada koyun kurban edemiyorsa, haccın ve ziyaretin diğer ritüellerini bırakmamak şartıyla bunlardan muaf

olur. Eğer bu iki ritüelden birini bırakmak zorunda kalırsa, öyle ki haccı tamamlayabilsin, şüphesiz kurban kesmekle veya ziyaret ritüelleriyle tamamlar: dilediğini seçmekte özgürdür. Mekke'de olanlar ise, haccın veya ziyaretin bir parçasını yerine getirmekten alıkonurlarsa, engellenmedikleri sürece diğer kısımları tamamlamaktan muaf olmazlar.

Son olarak yazar, hacıların Mekke'ye götürmesi gereken kurbanlık hediyesi (الهدي) veya takdimeden bahseder, bunun sığır, deve veya koyun olması gerektiğini belirtir. Her ne olursa olsun, kulakları tamamen kesik olmamalıdır, ne de büyük bir kısmı; ne kuyruğu, ne memesi, ne gözü eksik olmalı; ne zayıf, ne de hasta olmalı, öyle ki kurban edileceği yere yürüyerek gidemeyecek durumda olmasın. İki durum hariç, her zaman koyun sunulabilir; birincisi, kadınla cinsel ilişkide bulunarak ziyaret tavafını (طواف الزيارة) ihlal eden kimse: ve Arafat'ta durduktan sonra cinsel ilişkide bulunan kimse: o zaman deve sunulmalıdır. Deve ve sığır ise, kurban edilmesinde ortak olan yedi kişi için yeterlidir. Ancak eğer biri etten bir pay almak isterse, diğerlerinin ondan (etten) almasına izin verilmez. Kurbanlıkların Mekke dışında kesilmesi helal değildir. Mekke'deki fakirlere, ve diğerlerine bunlardan sadaka verilebilir. Develerde boğazlama (النحر) daha iyidir: sığırlarda ve koyunlarda ise kesme (الذبح) (Fark şu ki, الذبح boğazın alt kısmını yarmak veya kesmektir; الذبح ise kafayı boyundan ayırmak veya kesmektir, bunu özellikle kuşlarda yaparlar). Kişinin kendi kurbanlıklarının kesilmesinde hazır bulunması, kendisi kesebiliyorsa, daha onurludur; ve kurbanın derisini ve iplerini sadaka olarak verir; kasabın ücretini bunlardan vermez. Kurbanlık deveyi götüren kimse, eğer binmeye ihtiyacı olursa ona biner, eğer sütü varsa sütünü sağlamaz, memesine soğuk su serper ki sütü çekilsin. Adanmış bir hayvanı götüren kimse (kendi rızasıyla değil, mecburiyetle) yolda ölürse, yerine yenisini koymakla yükümlü olur: aynı şekilde büyük bir kusur meydana gelirse de. Fakat o zaman kusurlu olanla dilediğini yapabilir. Mekke'ye götürülen hayvanın gerdanlıklarla (yapraklar ve çiçeklerle) süslenmesi gerekir, yolda engellenenlerin gönderdiği hayvanlar hariç; ve suç sebebiyle gönderilen hayvanlar hariç. Mekke haccına ait olan şeyler bunlardır: bunlarda, diğerlerinde olduğu gibi Arap dilinden tercüme ettiğimiz bazı şeyler belki de daha az açık ifade edilmiştir, çünkü genel konuşma dilinde başka, dinle ilgili ritüellerde ve seremonilerde başka anlamlara gelirler: bu durum bizim aramızda da, diğer milletlerde de çok iyi bilinmektedir. Şimdi geriye kalan, Muhammedî mezhebinin bahsedilen temellerinden pratik uygulamaya ait olanları kısaca karşılaştırmaktır.

DOKUZUNCU BÖLÜM.

Muhammedî Mezhebin Birinci Ameli Temeli Üzerine İncelemeler: Yani Temizlik.

Muhammed, düzmecelerine inandırıcılık kazandırmak için onların otoritesini Tevrat'tan dilenmiştir. Fakat ne kadar talihsizce olduğu, neredeyse kelimelerle ifade edilemez. Tanrı onda bazı hayvanları kirli olarak yasaklamıştır: ve ayrıca, yasal kirliliği içerdiği beyan edilen bazı başka şeyler için kefaretle veya belirli kurbanlar belirlemiştir. Bütün bunların sadece Tanrı'nın iradesine değil, aynı zamanda akla da dayandığını İbranilerin en bilgili hocası R. Moyses Aegyptius, מורה נבוכים ve

mondada yazmıştır: buna Yahudilerden pek de az olmayan bir kısmı karşı çıkmış; onun bu kitaplarını yasaklamış ve ateşe verilmesine karar vermişlerdir. Fakat daha birçok başkası Mısırlıyı savunmuş, Yahudiler arasında, özellikle İspanyollar ve Fransızlar arasında büyük bir ayrılık uyandırılmıştır. Bu yüzden ona saldıranlar Hristiyan Mahkemelerine başvurmuş, o kitapların yasaklanmasını talep etmişlerdir. Doğrusu, sadece Hristiyanlar arasında değil, aynı zamanda bilge Yahudiler arasında da Tanrı'nın tüm emirlerinin, hatta ritüellerin bile akla dayandığı çok açık olduğundan; Davud'un Mezmur 3'teki şu sözü uyarınca: Onun bütün buyrukları güvenilirdir; doğruluk ve adaletle yapılmıştır; en bilge Babalar bahsedilen Musa'nın kitaplarını mahkum etmeyi reddetmişlerdir: ve yine de tüm Yahudiler onların kabul edilmesi ve onaylanması konusunda uzlaşmışlardır. Bu olay Hristiyanlığın 1232 yılında meydana gelmiştir. Tanrı'nın ritüel emirlerinin akla dayandığı iki şekilde anlaşılabilir: Birincisi, Tanrı tarafından amaçlanan gaye ve onların bu gaye ile uyumu veya uygunluğu bakımından, ister ahlaki ister alegorik olsun. Örneğin: Tanrı zinayı yasaklamıştır, bununla bedensel günahları engellemeyi amaçlamıştır: çünkü bu, doğal kirlilik nedeniyle, kirli ve müstehcen günahları simgelemek için en uygun semboldür. Ayrıca, İbrani halkının Firavun'un esaretinden kurtulduğu gün, kusursuz bir Kuzunun kurban edilmesini emretmiştir: ta ki bu kuzu, saflığı ve uysallığıyla, insan soyunu İblis'in esaretinden kurtaracak olan Mesih'in ölümünü en uygun şekilde temsil etsin. Diğerleri de böyledir. İkincisi, fiziksel veya doğal akıl yürütmeye, örneğin zehirli olan veya sağlığa zararlı olan ya da yenmeye uygun olmayan hayvanları yasaklayarak, kertenkele veya gece kuşları ya da yarasalar gibi. Ve kendi doğası gereği kirli olan veya cüzzam, adet kanı, bel soğukluğu, ceset gibi yaygın olarak böyle kabul edilen şeyleri kirli sayarak aynı şekilde beyan etmiştir. Mısırlı Musa, ritüel emrin gayesi ortadan kalktığında emirlerin kendisinin de ortadan kalkacağını eklemiştir: bu, sanıyorum ki, tüm ritüel emirlerin gelecekteki Mesih'e işaret etmek üzere aktarıldığını göstermek istemesindendir, öyle ki onlar onun, yasaının ve Kilisesinin simgeleri olsunlar: Mesih yeni bir yasa ile geldiğinde, tüm ritüel emirler ortadan kalkacaktır. İşte bu yüzden, sanıyorum ki, İspanyol Yahudilerinin Mısırlıya karşı tüm öfkesi ve kötü niyeti doğmuştur. Elbette sadece Aziz Pavlus Romalılara kap. 10'da yazmamıştır: Mesih yasanın sonudur. Ve 1. Korintliler kap. 10'da: Her şey onlara bir simge olarak oluyordu: fakat eski İbraniler, gördüğümüz gibi, Peygamberler tarafından yazılan her şeyin sadece Mesih'in günlerine ait olduğunu öğretirler. Fakat biz kendimize dönelim ve diğer hayvanların yasaklanmasını bir kenara bırakarak Muhammed tarafından aktarılan şu meşhur Temizlik hakkında konuşalım. Akıl ışığıyla sabittir ki, insanın günlük yaşamında kaçınılmaz ve gerekli olan, karın, ağız, burun, kulaklar vb. dışkılarındaki kirlilikler için Tanrı'nın hiçbir yasal bağ kurması gerekir. Tanrı bu kirlilikler için yasanın içine hiçbir yasal kural koymamıştır. Aksine onun Mişna'sında, kendi kefareti için kurallar koymuşlardır: çünkü bunlarda pek çok şeyi sayarlar ve pek çok kirliliği listelerler. Bu kirliliklerin ilan edilmesi nedeniyle birinin kutsal şeylere katılması veya toplumdan uzaklaştırılması gerektiğinin söylenmesi, neredeyse gülünç görünürdü. Hülasa, doğa tüm insanlara öğretmiştir ki, bu tür şeylerden kendilerini temizlesinler ve temiz kalabilsinler. Fakat Muhammed, temizliğin uygulanması gereken kirlilikler arasına şunlardan başkasını

koyamamıştır: karından idrar veya yel çıktığında, su, toz veya taş bulunmadığında, sadece cinsel organların değil, aynı zamanda ellerin ve yüzün de temizlenmesi, temizlenmesi gerektiğini söylemiştir. Bu tür saçmalıkları kim işitmiştir? Fakat Muhammed bu bilgiyi, sanıyorum ki, Berachoth kab. 2'deki Talmud'dan almıştır, orada şöyle yazar: Rabbi İsrail ve R. Rabbenan demişlerdir ki: Ellerini yıkamak için suyu olmayan kimse, ellerini toza, taşla veya çöpe sürtsün: ve bu meşhur kuralın Ritüel içine konulması gerektiğini hükmetmiştir. Ek olarak, bu tür bir tozun temiz ve iyi bir yüzeyden alınmış olması gerektiğini söylemiştir, صعيداً طيباً, elleri ve yüzü yıkamak, temizlemek için; fakat bunun yerine kirletmeye ve lekelemeye devam ederler.

Bu temizliğin diğer kalıntıları ve saçmalıklarını tek tek tartışmak uzun sürecek ve okuyucu için sıkıcı olacaktır: bu yüzden felsefe yapmak isteyen herkes bunları düşünsün. Ancak bir şeyi atlamayacağım: Gazzali'nin fıkıh alimlerinin işlevlerini ne kadar aptalca düzelttiğini, temizliğin dört derecesini belirleyerek: Birincisi, تطهير الظاهر من الأحداث والاختباث والفضلات Dış yüzeyin (yani bedenin) karın dışkılarından, kirliliklerden ve fazlalıklardan temizlenmesi. İkincisi, تطهير الجوارح من الجرائم والآثام Uzuvarların cürümlerden ve günahlardan temizlenmesi. Üçüncüsü, تطهير القلب من الاخلاق المذمومة Kalbin kötü ahlaktan ve iğrenç rezilliklerden temizlenmesi. Dördüncüsü, تطهير السر عما سوى الله تعالى Sırrın (yani kalbin) Allah Teala'dan başka her şeyden temizlenmesi. Bu, şüphesiz Gazzali tarafından bir Hristiyan kitabından çalınmıştır: çünkü o, ruhsal temizliğin modunu çok iyi açıklamaktadır. Elbette peygamberi Muhammed bunu bilseydi; şiddetle üzülür, tüm çabasını bu dış temizliklerde harcamazdı, aksine batıl inançlara yönelirdi, çünkü içsel olanı الملائن خراب ومشحون بخباثات (yani ruhu) terk edilmiş, kibir, acizlik ve ikiyüzlülük pislikleriyle dolu bırakmıştır. Okuyucu bilsin ki, bu temizliklerin (طهارة) çoğu Kur'an'dan değil, geleneklerden (yani hadislerden) alınmıştır, bahsedilen İbrani Talmudik kitabı משנה Mişna Ord. 6 טהרות Taharoth de Purificationibus'tan alınmıştır: ki bu kitap, batıl inançlarla ve dinsizliklerle dolu olduğu için, İmparator Jüstinyen Nov. Const. 146. tit. de Hebraeis'te Yahudi sinagoglarında okunmasını şu sözlerle yasaklamıştır: Devterofis (yani Mişna) denilen şeyi, kutsal kitaplar arasında saymadığımız için tamamen yasaklıyoruz, çünkü o kitaplarda ne yukarıdan gönderilen kutsal bir şey vardır ne de Peygamberler tarafından açıklanmıştır: aksine sadece dünyevi şeyleri konuşan insanların uydurmalarıdır, Tanrı'nın ilahi iradesine ait hiçbir şey içermez. Ve putperestlerin adetlerinden kalma diğer mekanik şeyleri Muhammed'in muhafaza ettiği kesindir.

Fakat Muhammedîler bize karşı çıkıp, Hristiyanların da temizlik ritüellerini kullandıklarını, özellikle vaftizde ve kutsal ayinlerde, kutsal su ve benzerlerini kullandıklarını söyleyeceklerdir.

Cevap veriyorum, biz Tanrı'dan doğrudan gelen veya insanlar tarafından dindarca ve dürüstçe kurulan temizlik ritüellerini tamamen mahkum etmiyoruz; ancak Muhammedî fıkıhtaki gibi batıl, saçma ve hatta kirli olan ritüelleri mahkum ediyoruz. Hristiyanlar kutsal suyu vaftizde en yüksek İlahi kurum olarak kullanırlar, sadece bedenin temizliğini gidermek için değil, ruhu günahlardan temizlemek için kullanırlar. Bu arınma ise suyun kendisiyle değil, yasanın emri uyarınca ve Mesih'in emrine

itaatle gerçekleşir; vaftiz edilecek olanda ve yetişkin ise inançla gerçekleşir; vaftiz edilen bir bebek ise başkalarının inancıyla gerçekleşir. Bu durum Aziz Petrus'un 1. Mektup kap. 3'te açıkça belirtilmiştir: Sizi şimdi kurtaran vaftiz; bedenın kirini çıkarmak değil, Mesih'in dirilişiyile Tanrı'ya olan iyi bir vicdanın taahhüdüdür. Kurban sunumuna giden rahipler için ise, veya ayinleri tamamladıklarında, bunun dürüstlük ve saygıyla yapılması gerektiğini söyleriz; ve akla uygun olarak, ne kadar temiz olurlarsa, o kutsal bakanlığa o kadar uygun olurlar. Son olarak, rahiplerin ilahi ismi anmasıyla ve kutsal yazıların ritüelleriyle kutsanan sular, yasal temizliğe değil, ruhsal temizliğe hizmet eder, inananların dindarlıkla icra ettiğı inanç eylemleriyle.

Hristiyanların diğer abdestleri veya temizlikleri ise tamamen medenidir: bunları kendileri yaparlar, ancak medeni temizlik olarak kabul ederler, Mesih aracılığıyla elde edilen ruhsal arınmayı değil, putperestlerin, hatta en bilge İbranilerin ve Muhammedîlerin iddia ettiğı gibi. Ritüel temizlik emirleri, Musa yasasından kalma olanlar ve özellikle bu temizlik kuralları, Mesih tarafından tamamen iptal edilmiş ve batıl sayılmıştır, Mesih yasayı geri çağırduğında, bu kuralların boş olduğı açıkça ortaya çıkmıştır.

Ayrıca bu temizliğin boşluğu ve sahteliğı sabittir ve bunun Tanrı'dan gelemeyeceğı başka bir yerde tarafımızca kanıtlanmıştır.

Şurası da bir gerçektir ki, bedenın hiçbir temizliğı ruha kutsallık kazandıramaz: dış temizliğe çok önem veren insanların, çoğunlukla en çok kirlenmiş ve şehvete düşkün kimseler olduğı görülür. Musa tarafından reçete edilen yasal arınmalar, erkekleri kutsal kılmıyordu, Tanrı'ya şükürler olsun ki, sadece onları siyasi, medeni ve kilise işlerine uygun hale getiriyordu. İnkâr etmiyoruz ki, itaat eylemi olarak yapıldığında, inanca ve sadakata dayanarak yapıldığında, layık olmayanlara bir miktar lütuf kazandırabilirdi.

Biliyorum ki Muhammedîler (en azından çoğunluğu) kendilerini ikna etmişlerdir ki, bedensel temizlik günahlardan, hatta en ağır günahlardan bile arınmayı sağlar. Bu yüzden her türlü iğrenç kurala karşı çıkarlar, abdest yoluyla en gizli günahları, her türlü suçu ve kötülüğü temizleyeceklerini sanırlar, ne kadar büyük olursa olsun, Davud ve diğer inananların yaptığı gibi, bedenlerini değil, ruhlarını ağlayarak, gözyaşlarıyla, oruç tutarak, dua ederek, tövbe ederek temizlemeyi düşünmezler; onların din alimleri Kur'an ayetlerine dayanarak öğretirler ki, Muhammed suçları ve kötülükleri, her ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, temizlemek için başka hiçbir kural getirmemiştir; dünyevi cezalar hariç, ebedi olanlar ise bu temizlikle düşer: bedeni kirliliklerden temizlemek, namazın daha dürüst yapılması için, açıkça beyan edilmiştir.

Fakat dinde temizliğin daha büyük bir mükemmelliğini ve kutsallığını iddia eden Yahudiler vardır, Muhammedîlerden çok daha fazla temizlik ve abdest türüne sahiptirler; bu durum sadece Levililer kitabından değil, daha önce bahsedilen Mişna kitabından da anlaşılır, Ord. 6 Taharoth. Romalıların da, diğer putperestlerin de kendi abdestleri ve temizlik ritüelleri vardı, belki de Muhammedîlerden daha fazlaydı. Ve bu zamanda Doğı Hindistan'da, Mogolistan krallığında, Clemens Tofius Abbas'ın Sylvestrina Cemaatinden aktardığı gibi, Doğı Hindistan'da Baneani denilen insanlar, günde iki kez nehirde yıkanır, kendilerini temizlerler, bununla günahlardan da

arındıklarını düşünürler. Ayrıca, P. Vincentius Maria, Carmelita discalceatus, Doğu Hindistan hakkındaki kitabında yazar ki, o bölgelerdeki Hinduların nehir kenarlarında toplandıklarını, binlerce Hindunun nehre girerek güneşe doğru döndüklerini, rahiplerin ve kralların da halkla birlikte özel havuzlarda, göllerde ve nehirlerde yılandıklarını belirtir; bunu bir dini eylem olarak yaparlar. Bunu en çok Brahmanlar yaparlar; bu adamlar beden temizliğine en çok önem verenlerdir; ve güneş doğmadan önce nehre koşarlar, kimileri boyunlarına kadar suya girerek kendilerini temizlerler. Ayrıca putperest tapınaklarında, kurban kesmeden önce, rahiplerin yılandığı havuzlar vardır; bu tür yıkamalarla ne kadar çok su harcadıklarını tahmin edemezsiniz. İki çok meşhur nehir kutsal sayılır, Ganges ve diğeri Caffon denilen nehir, Tauri dağları arasından akan. Eğer biri onlardan birinde yıkanırsa, kutsanmış sayılır. Bu yüzden sadece kendileri yıkanmakla kalmazlar, tüm çocuklarını suya batırırlar ve ömür boyu orada kalmalarını isterler.

Müslümanların, dinlerinin bu temelini putperestlerden, Yahudilerden ve Hristiyanlardan aldıklarını anlamaları için bunu aktarmak hoşuma gitti: ve bu temizliklerin ruhsal kutsallığa hiçbir katkısı olmadığını, ebedi yaşama hiçbir şey sunmadığını bilsinler.

Yine de Muhammedîlerin bedende makul bir temizliği, namaz için ve diğerk kutsal işler için övdüklerini inkar etmiyoruz. Ve Rabbi Moyfes, More Nevochim lib. 3 cap. 47'de yazar ki, yasal temizlik ritüelleri dindarlık, bağlılık ve kutsal mekana saygıyla girilmesi için kurulmuştur; çünkü temiz insanların oraya girmesi gerektiğini düşünürlerdi. Ve yazar Jad Chazakah Tract. de Lavacris, cap. ult. konuşurken, rahiplerin kutsal mekana girmeden önce suyla yıkanması emri hakkında şöyle der: Bu tür bir temizlik mistik bir anlama sahiptir. Tıpkı bedenini temizlemek isteyen bir kimsenin, temizlendiğinde temiz kalması gibi, ruhunu da ruhsal kirliliklerden temizlemek isteyen kimse; yani kötü düşüncelerden ve kötü alışkanlıklardan temizlenmek isteyen kimse; ruhsal temizlik yoluna girdiğinde ruhu kutsallık ve fazilet suyuyla temizlenir; Hezekiel kap. 36'daki şu söze uygun olarak: Üzerinize temiz su serpeceğim, ve temizleneceksiniz, bütün kirliliklerinizden ve putlarınızdan temizleneceksiniz vb.

Fakat Muhammedî temizlik kuralları o kadar çoktur ki, içlerinde hiçbir şey eksik değildir; anlamsız, gülünç, batıl ve insanları kirlletmeye daha çok yöneliktir, hem bedende hem de ruhta. Diğerlerini geçerek, ellerin aynı suyla yıkanması alışkanlığı, toz, taş veya toprak parçasıyla temizlenmek, ve her idrar veya yel çıkışında cinsel organların temizlenmesi, çok büyük bir edepsizlik ve şehvet tehlikesi içerir. Şüphe yok ki, Muhammedîlerin doğası gereği cinsel ilişkiye çok meyilli oldukları, bu iğrenç temizlik kurallarıyla bu dürtülerin daha çok kışkırtıldığı sabittir. Elbette Yahudiler, her ne kadar katı ve sert kurallara sahip olsalar da, ellerini yıkayan birinin, her ne sebeple olursa olsun, göbek deliğinin altına dokunmasını yasaklar. Bu durum Cod. Sciahath ve Cod. Sanhedrin Jerofolymitano'da yazılıdır. Ve özellikle Cod. Niddah cap. 2. Col. Hajad: ubi R. Tarphon ita sanxit: Göbek deliğinin altına elini uzatan kimsenin eli kesilmelidir. Ve bu kural sorulduğunda, göbeğin altına dokunmanın fena bir şehvet uyandıracağını, ve bunu yapmayan cehennemden kurtulacağını söylemiştir. Hocaların bu kararı Mişna Ord. 6. Taharoth. Cod. 7. cap. 2. Col. Hajad'da

yazılıdır. Hocaların bu katı kararının, kelimelerin tınısına göre kabul edilmesi gerektiğini sanmıyorum. Fakat bence, onlar alegorik olarak konuşmuşlardır: sadece insanların bu konuda ne kadar dikkatli ve ihtiyatlı olmaları gerektiğini göstermek istemişlerdir: tıpkı Rab Mesih'in, eli, ayağı veya gözü skandal yaratıyorsa kesilmesini emretmesi gibi. Bu yüzden Yahudiler büyük bir aziz olarak R. Judam Ben Rabban Simeon'u sayarlar, ve ona kutsal hocamız derler, çünkü ömrü boyunca hiçbir zaman kendi cinsel organlarına bakmamış ve dokunmamıştır, Aruch kitabında yazar. Eğer bu tür bir iffet Muhammed'de olsaydı, başkalarına bu tür arınma ritüellerini emretmezdi.

Fakat Muhammedîler bizden Hristiyan temizliğinin ne olduğunu soracaklardır. Cevap veririz ki, bizim temizliğimiz Tanrı'nın sadece İsraililere değil, tüm uluslara İşaya Peygamber aracılığıyla kap. 1'de emrettiği temizliktir: Yıkanın, temizlenin: (beden kirliliklerinden değil), kötü düşüncelerinizi gözlerimin önünden uzaklaştırın: kötülük yapmaktan vazgeçin: iyilik yapmayı öğrenin: adaleti arayın: ezilenlere yardım edin: yetimin hakkını savunun: dulu koruyun. Biz bunu özellikle Mesih tarafından kurulan Günah Çıkarma Sakramenti aracılığıyla yaparız; bununla her sadık insan tüm günahlarını, en gizli olanlarını bile, kendi isteğiyle itiraf eder, rahibe açıklar, günahların türünü, sayısını ve koşullarını belirtir. Bu ise Tanrı'ya karşı işlenen suçun içsel acısıyla, tüm günahlardan nefret ederek ve tiksinierek yapılmalıdır; ve gelecekte onlardan kaçınmak ve her şeyi telafi etmek amacıyla, başkalarının şerefine, hayatına veya mallarına zarar verilmişse. Ayrıca, rahibin işlenen suçlar için belirleyeceği cezayı kabul etmesi ve yerine getirmesi gerekir: bunlar dualar, sadakalar, oruçlar, haclar ve diğer daha ağır cezalar olabilir, günahların büyüklüğüne göre. Yine de tüm cezanın Tanrı tarafından affedildiğine inanmayız, gelecekte veya bu dünyada çekilecek cezalar kalır, eğer bu hayatta Tanrı'ya olan yoğun sevgi eylemleriyle ve dualarla, çullarla, sadakalarla, gözyaşlarıyla ve diğer iyi işlerle borç ödenmemişse. En iyi temizlik türünün ise, hastalıkların, yoksullukların, kayıpların sabırla ve isteyerek sineye çekilmesi olduğunu düşünürüz; başkalarından gelen haksızlıkları ve zararları sineye çekmek, öç almamak, aksine sakin bir ruhla katlanmak; ve bize zarar verenler için dua etmek, kötülüğe karşı iyilik yapmak. Ayrıca, daha katı bir yaşam disiplini kabul etmek, ve özellikle manastır yaşamını kendi isteğiyle seçmek, ki Hristiyanlar arasında sayısız erkek ve kadın bunu yapar, sadece iffet, yoksulluk ve itaat yeminleriyle değil, aynı zamanda ömür boyu hapisane hayatı yaşayarak. Hristiyanların bu ve benzeri temizlikleri, günahların kefareti olarak kabul edilir, Tanrı'yı memnun eder ve ebedi mutluluğa ulaştırır: her ne kadar tüm bunlara rağmen kendi kurtuluşları konusunda her zaman temkinli ve endişeli olsalar da.

ONUNCU BÖLÜM.

İkinci Temel Üzerine İnceleme: Namaz.

Eğer mesele doğru bir şekilde tartılırsa, Muhammedîlerin temizliği gibi namazları da, Tanrı'ya karşı dindarca bir itaatten ziyade, en kötü veya en azından faydasız bir meşguliyet olarak adlandırılmalıdır. Nitekim kendi gözlemlerimizle ve tanıklıklarımızla gördüğümüz üzere, her şey yıkamalardan, temizlenmelerden, ellerin ve ayakların el-kol hareketlerinden, taklitçi hareketlerden; başın ve sırtın eğilmesinden, tüm

bedenin yere fırlatılmasına kadar diğer bu türden aktörce eylemlerden ibarettir. Ne diye dua ettikleri ise, öyle ki buna gerçekten dua denilebilirse, bedensel hareketlerin arasında bazen duyulan şu sözler olmasa neredeyse hiç anlaşılamaz: الله اكبر Deus Maximus; سبحان الله Laus Dei; الحمد لله Laudatio Deo, لا اله الا الله &c. Non est Deus nisi Deus; السلام على محمد Salus sit Mahumeto, ve Kur'an'ın bazı ayetleri, özellikle onun başında yer alan ve namaz adı verilmesini zar zor hak eden o yedi ayet.

Fakat şu da bir gerçektir ki, Muhammedîler her ne olursa olsun bu namazlarını en büyük dikkat ve saygıyla yerine getirirler. Ki bu durum Yahudilerin, Brahmanların ve diğer Doğuluların diğer yanlış dinlerinde bugün bile mevcuttur; ve geçmişte Romalıların, Spartalıların, Mısırlıların ve diğer halkların kutsal işlerinde daha az olmayan, hatta belki daha büyük bir dış dikkat ve saygı bulunuyordu ve bulunmaktadır. Yanlış dinlerdeki bu tür bir dikkati ve dindarlık gayretini İblislerin kendileri sağlar ve beslerler, kendi hileleriyle inancı uzlaştırmak için: Nitekim gerçek dinde bu durumun tam tersini tüm güçleriyle engellemeye ve altüst etmeye çalışırlar. Bu durum başka bir yerde önceden bildirilmiştir. Diğer taraftan Muhammedîlerdeki namaz esnasındaki bu büyük dış dindarlık ve dikkat, kısmen alışkanlıktan, kısmen de riyakarlıktan kaynaklandığı açıkça bilinmektedir. Daha yukarıda sıkça övülen D. Ricaut'nun Historia Othomanica, lib. 3. cap. 2'deki şu sözlerini buraya aktarayım: Dünyanın bütün milletleri arasında, der, Muhammedîlerde ulaşıldığı kadar büyük bir riyakarlığın bulunduğu başka hiçbir millet yoktur. Öyleleri vardır ki, başkaları tarafından görülsünler ve övülsünler diye meydanlarda, kavşaklarda ve yol ağzlarında isteyerek açıkça namaz kılarlar. Ve gerçekten kayda değerdir ki, Muhammedîler ne zaman büyük bir insan topluluğu, özellikle de kendilerini görebilecek Hristiyanlar görseler, hemen seccadelerini çıkarırlar, yere sererler ve dizlerini onun üzerine koyarak orada bulunan diğerlerinin arasında hemen namaza başlarlar.

Her ne kadar bu beş vakit günlük namaz emri Muhammedîlere külfetli ve ağır görünse de: yine de bu tür namazlar öne alınabildiğinden, ertelenebildiğinden veya hepsi bir arada kılınabildiğinden, bunların yükü bu sayede azımsanmayacak derecede hafifler. Fakat burada şu da dikkate alınmalıdır ki, temizlik konusunda ortak olarak belirttiğimiz gibi, Muhammedîlerin namazları gibi bu tür dış namazlar, kendi başlarına insanın mükemmelliğine ve kutsallığına ya hiç katkı sağlamaz ya da çok az katkı sağlar; ancak gerçek dinde bulunan iman, sevgi, dindarlık ve benzeri içsel erdemler onlara eşlik ederse o başka.

Hristiyanların emir gereği ortak olarak belirlenmiş bir namaz sayısı olmasa da: yine de aralarında kendilerini Tanrı'ya özel olarak adanmış olanların, özellikle Hristiyan din adamlarının yerine getirdiği belirli zamanlar vardır. Bunlar kısmen gündüz, kısmen gece, başka hiçbir şeyle karıştırmadan dualarını yerine getirmekle yükümlüdürler; Mezmurlar, ilahiler ve diğer yakarışlarla kendilerini dindarca Tanrı'ya sunarlar: ne de bu namaz eylemlerini bazı yakışıksız ve ağır hareketlerle karıştırırlar, aksine başın eğilmesi, dizlerin bükülmesi ve diğer bu tür eylemlerle, tüm insanların doğa ışığından hareketle uzlaştığı dürüst hareketlerle, Tanrı'yı onurlandırmak için yaparlar. Doğrusu Hristiyanların belirlenmiş bir namaz sayısı emri yoktur, ancak fakirlerin ve dua edenlerin kendilerini zorlamaları gerektiği zamanlar hariç, ve ne zaman ki bir kamu

veya özel ihtiyaç ortaya çıkarsa; ve o zaman Mesih'in şu evrensel emriyle bağlanırlar: Her zaman dua etmek ve gevşememek gerekir. Luka cap. 18. Ve nitekim Aziz Pavlus, diğer Havariler gibi, mektuplarında inananlara durmaksızın dua etmeyi bundan başka bir şekilde aşamaz. Ve inanıyorum ki, Hristiyanlar arasında sabah ve akşam, ya da geceleyin, Tanrı'ya hiçbir dua sunmayan kimse ya hiç yoktur ya da çok azdır. Ayrıca herkes, dindar olmayanlar hariç, kutsal tapınaklarda toplanırlar, orada Dua Kurbanı sunulur; ve hepsi, vahşi olanlar hariç ve ormanlarda yaşayanlar hariç, evde, Tapınakta veya başka bir yerde bu duaları yerine getirirken özel dualara sahiptirler; aralarında okuma yazma bilmeyen az sayıda kimse bulunur, ki bunlar günde beş vakit dikkatle namaz kılarlar; daha büyük bir saygıyla kılarlar, diğerleri ise daha az dikkatle ve daha az saygıyla kılarlar: tıpkı Müslümanların arasında da olduğu gibi. Ve nitekim Hristiyan dininde, inananların gayreti, din adamlarının ve rahiplerin sıklığı sayesinde her zaman parlamıştır. Bu yüzden Aziz Luka Actis kap. 3'te şöyle yazar: Ve her gün Havarilerin öğretisinde, ekmek bölmede ve dualarda sebat ediyorlardı. Diğer taraftan İshak oğlu Ali açıkça iddia eder ki, Hristiyanların Müslümanlardan daha çok namazları vardır. Onun kitabında Cap. Fi zikri kerâmetü'n-nasârâ (في ذكر كرامة النصارى) De commemoratione gentis Christianorum: ولما صلوات النصارى فمنها مع عند الفجر والضحى والظهر والعصر والمغرب والعشا ونصف الليل يقرون فيها الزبور لمرت على داود تعباً لليهود في ذلك والحمد في صلاتهم غير محدود قد يسجدون في الركعة الواحدة خمسين سجدة ولا يتوضون للصلاة وينكرون الوضوء على المسلمين واليهود يقولون الاصل طهارة القلب :

Hristiyanların namazları yedi vakittir. İlki, şafakta. İkincisi, kuşluk vaktinde. Üçüncüsü, öğlede. Dördüncüsü, ikinci vaktinde. Beşincisi, gün batımında. Altıncısı, yatsı vaktinde. Yedincisi, gece yarısında. Bu namazlarında, Yahudilere muhalefet etmek üzere Davud'a indirilen Mezmurları okurlar; ve namazlarındaki hamd sınırsızdır; tek bir rekatta elli kez secde edebilirler. Namaz için abdest almazlar, ve Müslümanların abdest almasını reddederler; Yahudiler ise asıl olanın kalp temizliği olduğunu söylerler.

Yahudilerin ve Muhammedîlerin temizlik kurallarını reddederler, temelin kalp temizliğinde kurulması gerektiğini öne sürerler. Yani: bizzat Mesih böyle öğretmiştir; ve doğru akıl da böyle söyler. Beden kirliliği namaza veya duaya engel olmaz, özellikle kalp temiz olduğunda. İlk zamanlarda Kilise, namazdan önce, sadece dürüstlük adına bedeni, yüzü veya en azından ellerini yıkardı: nitekim Nicolaus Lancicius tom. 1. Opuk. 3. cap. 2. §. 68. yazar. Fakat İsmail'in aksine, Hristiyanların yedi vakit namazı olduğu doğrudur, bunlar şüphesiz Kanonik Saatler adı altında Kilise kitaplarında belirlenmiştir, ve bunlar sadece din adamları tarafından değil, başlangıçtan beri, ve bugün bile tamamen olmasa da Kilise tarafından yerine getirilir, sürdürülür. Ne de Hristiyanlığı Sâbiîlerden, ya da Hristiyanlığı Sâbiîlerden aldığını iddia eden Sabailerden alanlar haklıdır; bunlar kökenlerini Nuh oğlu Şit'ten alan Sâbiîlerdir, Muhammedîler ise onların namaz sayısını aştıklarını söylerler, eğer İsmailîye inanacak olursak, ki Cap. 3'te: Fi zikri esnâfi'l-ümme (في ذكر اصناف الامة) De commemoratione diversarum gentium, şöyle yazar:

: والصابييين صلاتان منها مع صلوات من خمس توافق صلوات المسلمين والخامسة والسابعة نصف الليل

Sâbiîlerin namaz vakitleri vardır, bunlardan beşi Müslümanların namaz vakitlerine uyar: beşincisi ve yedincisi ise gece yarısıdır.

Ve Sâbiîlerin kendilerine özgü dini vakitleri vardır, bunlar arasında beş namaz vakti Müslümanların namaz vakitleriyle uyuşur: altıncısı güneş yükseldiğindedir: yedincisi ise gece yarısıdır.

Yazar ekler: Ve namazları Müslümanlar gibi niyetle başlar (وملاتهم كصلاة للمسلمين من النية).

Ve namaz içinde konuşmak yasaktır ve onu başka hiçbir şeyle karıştırmazlar (وتحريم الكلام فيها وان لا يخلطها للمصلّى بشيء من غيرها).

Namaz ise Müslümanların namazı gibidir niyet bakımından, ve namaz kılan kimsenin araya başka bir konuşma sokması yasaktır. Bu yüzden sadece Muhammedîler namaz ritüellerini icra etmekle kalmazlar, Hristiyanlar da, hatta Sâbiîler de bu konuda onlardan üstündür. Şurası da R. Moyfes Ben-Maimonis tarafından onaylanmıştır, İbranilerin en bilgili hocası, in epist. ad Proselyt., o ritüelleri, Müslümanların namazlarında kullandıkları o ritüelleri, putperestlikten kalma kirlilikler olarak nitelendirir; bunlar daha önce putperestler tarafından kullanılıyordu, onların arasında en çirkin İdol olan Baal-Peor kültünde kullanılıyordu.

Son olarak okuyoruz ki, Tanrı İsraililere hiçbir evrensel genel namaz, veya günlük namaz kuralları yüklememiştir: aksine her birinin kendi dindarlık gayretine, ya da iradesine, ve bilgece düzenlemesine bırakmıştır; bunlar namazların dinini, zamanını, türünü ve tarzını belirlerlerdi: nitekim Maimonides Jad Chazakah, in Tract. de precib. & benedict. Sacerdotum, cap. 1. §. 4. uyarınca açıklar; Ezranın Büyük Meclis ile birlikte tüm İsraililer için sabah ve akşam olmak üzere iki vakit namaz kuralı koyduğunu, bunun da günlük iki kurban sunumuna denk geldiğini belirtir. Ve ek bir kurban sunulduğunda, ek bir namaz vaktinin de eklenmesine karar vermişlerdir. Ve bir başka namaz daha eklemişlerdir ki, bunun için hiçbir zorunluluk yüklememişlerdir. Ayrıca oruç günlerinde, gün batımına yakın bir vakitte okunacak bir dua kuralı daha eklemişlerdir. Böylece Ezra tarafından Büyük Meclis ile birlikte İsraililer için günlük üç namaz vakti belirlenmiştir: sabah ve akşam, ki bunların yükümlülüğü tüm insanlara aitti; ve gece namazı, ki bu her birinin kendi isteğine bağlıydı. Fakat bu namazlara hiçbir saçmalık, ve hiçbir boş lakırdı karıştırmamışlardır, ki Muhammed bunları kendi namazlarının içine sokmuştur. Dahası, namazı sadece sabah ve akşam değil, gece ve gündüz akıtmak, tüm Hristiyanlar için ortaktır, ve bunu kısmen kendi rızalarıyla, kısmen ilahi emre itaat etmek üzere yaparlar. Her ne kadar Mesih özel namaz vakitleri belirlememiş olsa da: yine de namaz ilahi bir hak olduğundan, ve ebedi kurtuluş için gerekli olduğundan, inananlar büyük bir kusur işlemekten namaz kılmakla yükümlüdürler, özellikle kamu veya özel ihtiyaç gerektirdiğinde; ve öyle ki namazdan çok uzun süre uzak kalmasınlar.

Ayrıca namaz vakitlerini, özellikle sıklığını, tüm inananlar için belirlemek uygun olmazdı, çünkü onların büyük bir kısmı kamu veya özel işlerle meşguldür, öyle ki namaz kılmak için belirli ve boş bir vakit bulmaları neredeyse imkansızdır; ve Muhammedîlerin kendileri de namaz vakitlerini ya ertelerler, ya karıştırırlar, ya da tamamen bırakırlar: meğerki açıkça Hristiyanlar tarafından görülebilecekleri bir yerde olsunlar: o zaman dindarlık gösterisi yapmak için, belirlenmiş vakitte namazlarını veya el-kol hareketlerini yerine getirirler.

Fakat bizim aramızdan da bazıları, Muhammedîlerin arasında bulunmuş olanlar, Muhammedîlerin namazlarında gösterdikleri o hayranlık uyandırıcı dikkati ve saygıyı

aktarırlar; bunun uzun süredir İblis'in etkisinden, kısmen bu halkın doğal riyakarlığından, kısmen de alışkanlıktan kaynaklandığı söylenebilir. Fakat onların namazdaki dikkati ve zihin kurgusu her ne kadar büyük olursa olsun, bunun Tanrı katına ulaştığı kesin değildir, ki bu durum Hinduların Brahmanlarında da görülür. Bunlar hakkında konuşan ve yukarıda övülen P. Vincentius Maria, Itinere ad Indias Orientales, lib. 2'de aktarır ki, kendisi uzun yıllar boyunca kollarını Haç şeklinde uzatarak hareketsizce dua eden birçok kişi gördüğünü belirtir; bunların arasında Surat'ta bulunan biri, on yıl boyunca bu durumda sebat etmiştir. Birçoğu ise diz çökmüş olarak, ve ellerini birleştirmiş olarak, güneşin doğuşundan batışına kadar dururlar. Surat yakınlarında biri ise iki yıl boyunca gözlerini göğe dikerek hareketsizce kalmıştır. Bir keresinde, bizim aramızdan sarhoş bir asker, kılıcını çekerek, eğer gözlerini indirmezse onu öldüreceğini söylemiş, asker oradan ayrılana kadar adam kııldamamıştır. Ve adam buna rağmen taş gibi hareketsiz kalmaya devam ettiğinde; asker kılıcıyla onun sol omzuna çok ağır bir yara indirmiş ve neredeyse omzunu kesip atmıştır. Bizimkiler merhamet göstererek bir cerrah çağırmışlar ve adamı tedavi ettirmişlerdir. Fakat adam tüm bu acı boyunca en ufak bir şekilde namazından geri durmamıştır. İblislerin sahte dinlerde bu tür namaz kurgularıyla ne kadar çok şey yapabildiklerini ve etkili olabildiklerini, inancı uzlaştırmak için ne kadar hileye başvurdıklarını anlamaları için bunları kısaca aktarmak istedim; ne eksiktirler, ne de bizim aramızda İblis tarafından aldatılanlar eksiktir.

Yine de okuyucu sanmasın ki, Muhammedîlerin namazdaki bu dikkati ve saygısı o kadar büyüktür ki, bizimkilerin aktardığı kadardır. Nitekim yukarıda söylenen kurallardan ve durumlardan bunun tam tersi açıkça anlaşılmaktadır, yani onların namazlarında azımsanmayacak bir saygısızlık bulunduğu görülür, gerek gülmelerde, gerek konuşmalarda, gerek diğer hafifliklerde. İnaniyorum ki, başkaları tarafından, özellikle Hristiyanlar ve Yahudiler tarafından görüldüklerinde, bu durumlar karşısında kendilerini tutarlar. Ayrıca benim için de sabittir ki, az sayıda kişi bu tür namazları bırakmaz, özellikle kendilerini görecektir veya cezalandıracak kimse olmadığında. Ne de sadece bunu namazda yaparlar, aksine oruçta da, yasaklanmış yiyeceklerden kaçınmada da, ve Kur'an'ın diğer emirlerinde de yaparlar.

ON BİRİNCİ BÖLÜM.

Üçüncü Temel Olan Sadaka Üzerine Teraziye Çağırılması.

Daha önce de belirttiğim gibi, الزكاة Zakat denilen bu temel, tam olarak sadaka değil, aksine Müslümanların kendi imkanlarından, özellikle de kâfirlere karşı savaş masrafları için ödemek zorunda kaldıkları bir tür vergi veya öşürdür; nitekim Kur'an'da pek çok kez tekrarlanan في سبيل الله pro via Dei sözleri bunu ifade eder. Ve kesinlikle bu durum Muhammed'in yegane amacı olmuştur: ancak hırsını ve açgözlülüğünü bir dindarlık maskesiyle örtmek için, imparatorluğunu genişletmek amacıyla komşu halklardan adaletsizce zorla aldığı masrafları, dinin korunması adına kabul ettiğini söyleyerek yalan söylerdi. Ve bu yalanına inandırıcılık kazandırmak için, bu tür öşürleri, ya da daha doğru bir ifadeyle yağmaları, diğer bazı dindar işlere de tahsis etmiştir; fakirlerin ve muhtaçların beslenmesi: onları

toplayanların ücretlerinin ödenmesi: Müslümanlar arasında barışın ve birliğin sağlanması için hakemlerin ödüllendirilmesi: esirlerin kurtarılması: borç yükü altında olanların rahatlatılması: kendi memleketlerinde zengin olup da yabancı memleketlerde fakir düşenlerin desteklenmesi, masrafların bir kısmının bunlara harcanması gibi. Bunlardan yine de Fıkıh Alimleri, Müslümanlar arasındaki hakemler ve esirlerin kurtarılması dışarıda bırakılır.

Eğer bu vergi temeli veya öşürler dindar işlere, ve özellikle kâfirlere karşı savaşta harcanmaya, dinde bir mükemmellik veya kutsallık kazandırıyorsa, bu durum inkar edilemez ki, bu tür bir temel Müslümanlarda olduğu kadar Hristiyanlarda da mevcuttur. Fakat halklardan zorla koparılan bu şeyler, her ne kadar dindarlık kisvesi altında talep edilse de, çoğunlukla ağır ve o halklar için nefret edilendir: bu yüzden çok azdır ve çoğu zaman hiçbir değer ifade etmezler. Oysa Hristiyan dininde inananlar kendi rızalarıyla ve kendi dindarlık motivasyonlarıyla mallarını Tanrı'ya sunmaya alışmışlardır: ve bizzat Kiliselerin ve Manastırların gelirleri, ki neredeyse her yerde çok boldur, İmparatorlar, Krallar, Prensler ve diğer zengin adamlar tarafından kendi rızalarıyla bırakılmıştır.

Okuyucunun Müslümanlar arasındaki bu temelin uygulamasının ne olduğunu anlaması için, güvenilirliği o dönemde orada yaşamış olmasından dolayı şüphe götürmez olan D. Ricauti'nin Histor. Othom. lib. 3. cap. 4'teki şu sözlerini dinlesin: Bu emrin gücüyle, her özel şahıs her yüz birimlik mal varlığından birini fakirlere yardım etmek için ödemekle yükümlüdür. Ancak açgözlülük ve siyaset Türkler arasında o kadar ağır basar ki, zenginler bu emre dinlerinin çok temel bir parçası olmasına rağmen bir kuruş bile ödemezler. Açgözlülük onları mallarının bu kadar büyük bir kısmından mahrum kalmaktan alıkoyar. Siyaset ise mallarının bu şekilde müsadere edilmesine izin vermez; bu durum öşürlerin veya verginin hesabından kolayca anlaşılabilir. Bu yüzden sadece fakirler bu emre sıkı sıkıya uyarlar, her ne kadar bu emrin Tanrı'nın zihnine düşmeyeceğini, onun gözetilmesi uğruna hayatlarını ve imkanlarını kaybetme tehlikesine gireceklerini iddia etseler de.

Zakat veya öşür emrinin dışında, Muhammedîler arasında sıkça الصدقة Sadacat denilen, sadaka anlamına gelen bir kullanım da vardır, öyle ki fakirlere verilen her şeye sadaka denir. Bunların fakirlere karşı olan dindarlığı ve birbirleri arasındaki karşılıklı sevgi hayranlık uyandırıcıdır. Sadece insanlara karşı değil, aynı zamanda vahşi kuşlara, köpeklerle ve balıklara karşı da büyük bir dindarlık gösterirler, vasiyetnamelerinde bunlar için büyük miktarda paralar bırakırlar, Xonodochia veya hastaneler kurarak bu hayvanların barındırılması ve beslenmesi için harcanmasını isterler. Fakat kendi dinlerinden olmayan insanlara karşı ne kadar zalim ve insandışı olduklarını, Hristiyanları Avrupalı Saraylılar olarak gördüklerinde onları taciz etmek ve ezmek için nasıl fırsat kolladıklarını P. Vincentius Maria yukarıda övülen lib. 1. cap. 15'te aktarır.

Not edilmelidir ki, Muhammedîlerin bu sadaka karakteriyle birlikte büyük bir aldatma, yanıltma ve hırsızlık alışkanlığı da vardır. Nitekim o bölgeleri yakından gözlemleyen tanıklar, Gabriel Sionita ve Johannes Heironita Maronita Lübnan Dağı sakinleri ve Suriye Kralları, de nonnullis Orientalium urbibus adlı traktatlarında şöyle yazarlar: Vahşi bir hayvan gibi, ve akıldan tamamen yoksun olarak, her türlü rezilliğe ve

şehvete atılırlar; bedensel şehvete gömülmüş, ve o iğrenç günahlara bulaşmış olarak, hiçbir inanç bağı taşımazlar. Lutilik suçunu bir günah olarak görmezler. Sahte şahitlik, yalan yere yemin, soygunculuk, gasp, fakirlerin ve yabancıların ezilmesi, hilekarlık, en kötü suçları sanki çok hafif ve önemsiz şeylermiş gibi kabul ederler: buna karşılık bazı dış ceremonileri, çoğunlukla namazda, kutsal yerlerin ziyaretinde, sadakada, hacda, yıllık oruçta, yiyecek seçiminde gösterdikleri gayreti eklerler; bunlarda hiçbir disiplin yoktur. Elbette Araplar, yasanın diğer emirlerine en katı şekilde uyanlar olarak kabul edilseler de, bu konuda en kötülerini ve içlerinde en çok sadaka verenleri olarak bilinirler; öyle ki Mekke dininin kutsal mekanlarına giden yabancı yolcuları soyarlar ve yağmalarlar: nitekim Türk Sultanı bile kendi askerlerine onları cezalandırmayı emretmiştir, ve Arapların akınlarını durdurmak için uğraşmıştır. Kim bu tür yağmalardan, soygunlardan ve günahlardan biriktirilen paralarla sadaka verilmesini onaylayabilir.

Müslümanların kendi sadakalarıyla övünmelerine izin vermeyelim; Doğu Hindistan Putperestleri hakkında yukarıda övülen aynı P. Vincentius Maria lib. 3. cap. 25'te şöyle der: Açıkça putperestlerin etrafında dolaşan fakirler, Mogol krallığında, ve İdollerin önünde, en büyük zenginlerin sadaka dağıttığını görürler. Fakat bu tür fakirlerin Malavarlar ve Canarlar arasında hiçbir zaman dilenmedikleri görülür, çünkü onlar evlerinde beslenirler, günlük olarak ihtiyaçları giderilir. Ve Tapınaklara giden diğer yiyecek artıkları; özellikle o bölgelerde bulunan Xenodochia veya kamu misafirhaneleri için harcanır, buralarda her yolcu ücretsiz olarak barındırılır. Ayrıca hiç kimsenin evinden veya sofrasından fakirlerin geri çevrilmediği, ve birçok Brahmanın da böyle yaptığı bilinir. Bu yüzden en büyük Saraylar ve Palaslar her zaman misafirlerle doludur, onlara büyük bir cömertlikle yiyecek sunulur. Ve eğer aktarılanlar doğruysa, kendi aralarında anılan bazı Prensler, o kadar büyük bir güce sahiptirler ki, onların krallıklarında, imkanlarında ve hayatlarında hiçbir fakir kalmamıştır, nitekim orada lib. e. 16'da şöyle denir: Hiçbir gün geçmez ki, sadaka dağıtılmasın.

Görsünler Müslümanlar, bu temelin sadece kendilerinde olmadığını, aksine diğer batıl dinlerde de parladığını; özellikle onların sadakalarının çok hafif, ucuz ve kolay bulunabilen şeylerden oluştuğunu, bunlarda kurnazca bir cömertlik sergilediklerini; ve bunu dinden ziyade, kır kırsalında ve vahşi topluluklarda misafirlerin reddedilmesi adetiyle yaptıklarını; ki bu durum putperestlerde de mevcuttur. Nitekim zengin ve güçlü Müslümanlar kamu işleri için, yani Camiler, Tapınaklar, Xenodochia, köprüler, çeşmeler ve benzeri yapılar için büyük harcamalar yaparlar, ya da yıllık gelirler bağışlarlar. Aktarılır ki: dindarlık veya hayırseverlik gayreti onları buna itmez, ne İmparator ne de onun valileri ölümden sonra malların müsadere edilmesini engelleyemezler: bu yüzden mallarını bırakmaktansa, saray efradının açgözlülüğünü uyandırmaktansa, paralarını bu tür kamu işlerinde harcamayı, dünyevi ihtişamlarını ve zenginliklerini sergilemeyi tercih ederler.

Şimdi Hristiyanların sadakalarına dönecek olursak, şüphe yoktur ki, bu konuda Müslümanlardan çok daha cömert ve her zaman daha ileridedirler. Ancak sadaka verdiklerinde, önlerinde borazan çaldırmazlar, Mesih'in emrine uyarak: bu yüzden bu konuda dışarıdan bakıldığında daha az dindarlık ve dikkat görünür. Ve Hristiyanların

bu konudaki tevazusu, fakirlere olan cömertliği, ve bizzat o mekanlara tahsis edilen paralar, Müslümanlarınkinden katbekat üstündür, bunu dikkatle inceleyen herkes açıkça bilir. Nitekim İmparator, veya Muhammedî Prens şehirleri, ülkeleri, eyaletleri bağışladığında, ya da vergileri bağışladığında, Konstantiniyye'de İmparatorlar, Krallar ve Hristiyan Prensler tarafından Kiliselere ve Manastırlara ne kadar çok mal bırakılmıştır? Ve Hristiyanlar tarafından inşa edilen, ve onlar tarafından işgal edilen o muazzam, muhteşem Tapınaklar; en değerli gümüşlerle, altınlarla, mücevherlerle ve eşyalarla donatılmış; din görevlilerinin ve rahiplerin sayısı o kadar boldur ki, bizim ülkelerimizde bu durumlar parlar, Müslümanların tapınaklarında ise bunlara rastlanmaz. Müslümanlar o kadar çok rahibi, rahibeyi ve kendini Tanrı'ya adanmış bakireyi kendi dinlerinin içinde barındırabilirler mi, ki Hristiyanlar bunlara sahiptir? Onları bu kutsal kişilerle, Dervişlerle karşılaştıran: O Keşişler ki, Muhammed Cehennemden çıkmadan önce, S. Benedictus tarafından kurulmuş, yirmi binden fazla manastır fıkıh ve bilimle donatılmıştır. Ne o hanları, ne o binaları, Muhammedîlerin uydurma peygamberlerinin evlerini saymıyorum, ne de gelecekte sayacağım. İşte bu yüzden kamu cömertliği, liberalitesi ve dindarlığı Hristiyanlarda parlamaktadır. Ancak Hristiyan hayırseverliği ve İlahi Takdirin mucizesi gözlerimizin önünde durmaktadır, her ne kadar bu durum çok açık olsa da, düşmanlar bile bunu kabul etmek zorunda kalırlar. Kendilerini Fakir Kardeşler olarak adlandıran o dini topluluklar, tüm Hristiyan dünyasına ve hatta Müslümanların arasına dağılmışlardır, ve kâfirlerin arasına yayılmışlardır; onlarla birlikte sayısız bakire bulunur, ki bunların sayısı yüz binlere ulaşır. Bunların çoğunun hiçbir geliri, tarlası, bağı, zeytinliği, tarlası yoktur; ne ambarları ne de mahzenleri bulunur. Paraya dokunmayı bir suç sayarlar; yarına hiçbir şey bırakmazlar: fakat günbegün beslenirler. Ve Hristiyanlar arasında hiçbir şehir, hiçbir kasaba yoktur ki, ya bir Tapınak, ya bir ev, ya bir bahçe içermesin; ve buralarda inananların sadakalarıyla o kadar çok fakir beslenir ki, bugün bile o fakirler yarın zengin bir şekilde yiyecek bulurlar. Ne sadece yiyecek, kıyafet, ev eşyası sağlanır, aynı zamanda çocukların eğitimi için de her şey tedarik edilir; Tapınak kültü için, ve Kutsal Ayinlerin ipek, gümüş ve altın süslemeleri için, Hristiyan şehirleri bunları bolca sağlar; nitekim Mesih'in mektubunda Havari Pavlus 2. Korintliler kap. 6'da şöyle yazmıştır: Fakirler gibiyiz, ama birçoklarını zenginleştiriyoruz; hiçbir şeyi olmayanlar gibiyiz, ama her şeye sahibiz. Türk Sultanı bile bu durumu hayranlıkla karşılamış, aktarıldığına göre şöyle demiştir: Büyük bir S. Franciscus mucizesidir bu. Fakat daha büyük bir mucize şudur: Hristiyan hayırseverliğinin büyüklüğü. O kadar çok sadaka parası harcanır ki, sayısız Xenodochia ve Nofocomia kurulmuştur; fakir çocukların, kızların ve gençlerin eğitimi için, buralarda fıkıh ve güzel sanatlar öğretilir. Fakirlerin ve muhtaçların barındırılması için Hristiyan dünyasından ne kadar çok yardım toplandığını tahmin edemezsiniz; ne de soylu ailelerin fakir düşmesi durumunda, zenginlerin cömertliğiyle gizlice her gün beslendikleri bilinir: ne de barbarların elinden esirleri kurtarmak için ödenen paralar azdır, ki bu durum Muhammedîlerde tamamen meçhuldür. Onlar sadece hayatta olanlar için değil, ölmüş olan Hristiyanlar için de sadaka verirler, öyle ki fakirlerin ruhları arafın cezalarından kurtulsun diye paralar harcanır, ayinler ve dindar işler yapılır. Ve her kim bu kadar bol sadaka verilmesini

kabul ederse, bu iş için paralar harcamaktan kaçınmaz, ne Prenslerden ne de diğer soylulardan yüz binlerce altın esirgenmez; bunların yıllık gelirleri kurbanlar ve dualar yoluyla ruhların kurtulmasına adanmıştır.

Bütün bunlar Hristiyan dünyasının tüm eyaletlerinde mevcuttur, her ne kadar her yerde eşit olmasa da; şurası kesindir ki: krallıklar, eyaletler, şehirler tek tek sayıldığında, bu durum açıkça ortaya çıkacaktır. Roma şehrinde, Hristiyan dininin en yüksek merkezinde, ve tüm Urbislerin anasında, bu durum çok belirgindir. Orada on kadar büyük hastane bulunur, ki yukarıda bahsedilmiştir. Bunların arasında en başta S. Petri Tapınağı gelir; o kadar geniş, muazzam ve görkemlidir ki, Süleyman'ın Tahtı hakkında yazılan 3. Krallar lib. kap. 10'daki sözlere uygundur. Ve bu durum sadece tek bir yerde değil, her yerde geçerlidir. Diğerleri ise geniş, görkemli ve zengindir; bazıları orta düzeydedir. Hepsinin din görevlileri vardır, kiminin az kiminin çok, haysiyetlerine ve konumlarına uygun gelirleri bulunur; bunlar ilahi kültü yürütürler, ve oraya adanan mallar korunur, yenilenir ve artırılır.

Buna ek olarak, Confraternitas ve Archiconfraternitas denilen dini kardeşlikler vardır, buralarda yüz kadar zengin insan bir araya gelir. Bunların hepsi dindarlık ve hayırseverlik işleri yürütürler, özellikle fakir ve hasta Hristiyanlara yardım ederler; ve bu toplulukların evlerinde her şey fakirlere tahsis edilir.

Burada sayılan on sekiz Xenodochia ve kamu hastaneleri vardır, bunların bazılarında bin kadar yatak bulunur. Ve buralarda misafir edilen yolculara soylular ve prensler tarafından en iyi şekilde hizmet edilir; ve onların hizmetçileri de oraya yardım ederler. Ayrıca hastaneler ve şifahaneler de belirli milletlere tahsis edilmiştir, buralarda otuz kadar dilde hizmet verilir.

Ayrıca fakir kızların, çocukların ve kadınların, özellikle tövbe edenlerin sığındığı yerler vardır, buralarda barınırlar ve beslenirler. Bu tür yerlerin sayısı on altı olarak belirlenmiştir. Ve buralarda o kadar çok çocuk barınır ki, bazen yüzlerce çocuk veya kız tek bir çatı altında toplanır. Bunlara ek olarak şehirde okullar kurulmuştur, buralarda fakir çocuklara okuma yazma ve güzel sanatlar öğretilir, ve dindar kadınlar da bunların masraflarını kamuya açık olarak karşılarlar.

Ayrıca yirmi kadar kolej veya seminer bulunur, buralarda fakir ve yetenekli gençlere liberal sanatlar ve bilimler ücretsiz olarak öğretilir. Özellikle bunlardan birinde, inananlar eğitilir, ve onlara sadece disiplin öğretilmez, aynı zamanda yiyecek ve diğer gerekli şeyler de sağlanır.

Bunların dışında, her iki cinsiyetten dini kurumlar bulunur, buralarda ortak yaşam sürdürülür, bu kolejlerin sayısı üç yüz yetmişi geçer.

Her yıl beş yüz kadar kıza evlilik çeyizi için paralar dağıtılır, ki bu paraların miktarı binlerce altına ulaşır. Özel şahısların sadakalarından ise hiçbir şey eksik edilmez, özellikle Kardinaller, Prensler ve Başrahipler kendi kapılarında fakirleri toplarlar, ve soylu ailelerin fakirliklerini gidermek için harcamalar yaparlar.

Ayrıca Roma Papalarının, krallara ve prenslere din düşmanlarına karşı savaşta yardım etmek için ne kadar büyük paralar harcadıklarını, Müslümanların bunu bilmediğini söylemek gerekir.

Son olarak Roma'nın, tüm Hristiyan dünyasının fakirleri için bir sığınak olduğunu gözlerimizin önüne koyalım; nitekim orası her türlü muhtaç insanla doludur, ve her

ihtiyaca cevap verilir. Diğer Hristiyan şehirleri de fakirlere karşı olan dindarlıklarında Roma'yı taklit ederler.

Müslümanların kendi Zakatları veya Sadakatları yüzünden Hristiyanları bu konuda geçtiklerini, ya da onlara yetiştiklerini sanmaları boşunadır. Her ne kadar çok harcasalar ve sadaka versiler de, bu durum dinden ziyade, dünyevi bir ihtişam sergilemek, ve Prenslerinin açgözlülüğünden kaçınmak için yapılır; oysa Hristiyanlarda bu durum tamamen gerçek bir hayırseverlik motivasyonu ile yapılır. Hristiyanların her dileylene sadaka vermemesi, onların daha az dindar oldukları anlamına gelmez. Bilgece davranarak, tembel ve hilekâr insanları beslemekten kaçınırlar. Birçoğu işten kaçmak için fakir taklidi yapar, bu yüzden Hristiyan Prensler aylakları ve dilencileri şehirlerden ve topraklardan uzaklaştırırlar, onları çalışmaya zorlarlar. Bütün bu erdemler bilgece düzenlenmelidir, çünkü bilgelikten yoksun bir hayırseverlik, Devlet için zararlı bir kusura dönüşür.

ON İKİNCİ BÖLÜM.

Dördüncü İslamî Temel Ele Alınır; Yani Oruç.

Muhammedîlerin orucu tamamen gülünç görünmektedir. Ve Muhammed, kendilerinden önce gelenlere teslim edilen şeyin aynısı olduğunu iddia ederken küstahça yalan söylemektedir. Çünkü bunlar ya Yahudi ya da Hristiyan olabileceğinden; Tanrı tarafından hiçbirine, bir kamerî ay boyunca gündüz vaktinde, yani beyaz ipliğin siyah iplikten ayırt edilebildiği şafak alacakaranlığından gecenin başlangıcına kadar hiçbir şey yememeleri veya içmemeleri üzerine kurulu, bu iki iplik arasındaki bu tür bir ayırım yapılabilene kadar süren, böylesine absürt bir oruç biçimi reçete edilmemiştir; geri kalan zamanda ise bütün gece boyunca yerler, içerler, oburca yutunurlar, kovalanan eşleriyle meşgul olurlar ve şehrin sokaklarında sarhoşlar ya da fanatikler gibi koşuştururlar, öyle ki bir oruçtan ziyade bir bakkanal ayını kutlarlar. Yine de o en bilge Kanun Koyucu, gündüz vaktinde sadece yiyecekten, içecekten ve kadınlardan uzak durulmasını değil, aynı zamanda Mescitlerde dua ederek kalınmasını emreder: sanki bütün geceyi tıka basa yiyerek, cümbüşlerle, oyunlarla ve şehvetlerle geçiren bir kimse, ertesi gün kendisini dualara adayabilirmiş gibi. Fakat iyi Müslümanlar, eğer zengin, soylu ve varlıklı iseler, bütün günü uyuyarak geçirirler ve uykunun ağırlığıyla tüm gündüz açlığını ve susuzluğunu kurnazca aldatırlar. Avam takımı ise, özellikle zanaatkarlar ve çiftçiler, hayatlarını emekle kazanmak zorunda kalırlar. Müslüman Fıkıh Alimlerinin bu oruçta batıl inançla gözetilmesini emrettikleri şeyler ise gülünçtür, nitekim yukarıda onların kanunlarından aktarmıştık. Bu türden şeyler şunlardır: Eğer biri küçük bir taşı, ya da bir çekirdeği, ya da bir demir parçasını yutarsa, orucu bozulur: tıpkı lavman kullanan, ya da burnunu suyla yıkayan, ya da kulaklarına bir şey damlatan kimse gibi, ve bazılarının görüşüne göre memelerin ve cinsel organların deliğinde bile olsa: ve diğer bu tür saçmalıklar: sanki bunlar yiyecek ve içeceğe aitmiş gibi, ya da kulaklar, burun, memeler veya cinsel organlar yoluyla müstehcen şekilde yer veya içermiş gibi.

Yine de bütün bu absürtlüklerle birlikte, bu orucun çok katı olduğu ve Hristiyanların orucundan daha ağır olduğu düşünülmektedir. Çünkü bütün yılın ayları boyunca

döndüğünden; yaza denk geldiğinde, en şiddetli susuzluğu bile yatıştırmaya, tek bir damla suya bile izin verilmediğinden, en büyük zorluğa sahip olur. Oysa Hristiyanlar her türlü sıvıyı, hatta şarabı ve meyve sularını, ve diğer içecekleri serbestçe, istedikleri sıklıkta içebilirler: akşamleyin de bir kahvaltı yapabilirler, yedi ya da sekiz onsa kadar yiyecek alabilirler; öyle ki gerçekte değil, sadece isim olarak bir oruç olduğu söylenebilir.

Fakat ilk olarak not edilmelidir ki, ne Tevrat'ta ne de İncil'de Tanrı veya Mesih tarafından belirlenmiş hiçbir oruç biçimi bulunmaz: hatta ne gün, ne de oruç için belirlenmiş bir zaman vardır. Yahudilerin ve Hristiyanların gözettiği oruçlar ise doğrudan Tanrı veya Mesih tarafından değil, Peygamberler, ya da Havariler, ya da Sinagogun Babaları, ya da Kilise tarafından kurulmuştur. Yine de inkâr etmiyoruz, Musa vasıtasıyla sözlü yasa ile (Yahudilerin söylediği gibi) Tanrı'dan alınan, veya Havarilerin Mesih'in emriyle kurduğu bazı oruç kuralları ya da biçimleri tesis edilmiştir. İncil'den şuna sahibiz ki, Mesih orucu kesinlikle onaylamış ve tavsiye etmiştir, ancak bunun ölçülü ve gizli olmasını istemiştir. Bu yüzden Vaftizci Yahya'nın öğrencileri onunla tartıştıklarında (Matta Kap. 9'da aktarıldığı gibi): Biz ve Ferisiler sık sık oruç tutuyoruz; senin öğrencilerin ise neden oruç tutmuyor? İsa onlara cevap verdi: Güvey kendileriyle birlikteyken düğün halkı yas tutabilir mi? Ama güveyin aralarından alınacağı günler gelecek, ve o zaman oruç tutacaklar. Aynı şeyi yazıcılar ve Ferisiler de itiraz olarak sunmuşlardır, Luka cap. 5. diyerek: Neden Yahya'nın öğrencileri sık sık oruç tutuyor ve dualar ediyorlar, ve Ferisilerinkiler de aynı şekilde: seninkiler ise yiyor ve içiyor? Kendisi onlara dedi: Güvey onlarla birlikteyken düğün halkını oruç tutturabilir misiniz? Ama o günler gelecek ki, güvey aralarından alınacak, işte o günlerde oruç tutacaklar.

İkinci olarak not edilmelidir ki, oruç kelime anlamıyla belirli bir süre boyunca her türlü yiyecek ve içecekten uzak durmaktır; ve genellikle doğal bir günün süresi boyunca, yani yirmi dört saat boyunca, gece yarısından sonraki gece yarısına kadar: ya da bir günün akşamından sonraki ertesi günün akşamına kadar sürer. Oruç daha fazla gün boyunca devam ettirildiğinde, sadece öğle vaktinde, ya da akşamleyin tek bir yemek yenmelidir: ve bütün gün boyunca yenilip içilen, ve bütün gece boyunca yiyecek ve içecek olmaksızın uyunan o orucu absürt ve kusurlu saymak gerekir; ya da tam tersi, Müslümanların yaptığı gibi, bütün gecenin yiyecek ve içeceklerle geçirildiği, bütün gündüzün ise uykuya ya da diğer işlere adandığı durumlar böyledir.

Üçüncü olarak not edilmelidir ki, oruçtan sonra yenen yemekte, yiyeceklerin kalitesi hakkında hiçbir kural yoktur. Bu yüzden Yahudiler oruçlarında her türlü yiyecek türünü kullanırlar; Müslümanlar da aynısını gözetirler. Hristiyanlar ise Havarilerin, Büyüklerin ve onların geleneklerinden hareketle, oruçlarında etlerden, yumurtadan ve süt ürünlerinden uzak dururlar: ve bazı yerlerde, özellikle Doğuda, balıklardan ve şaraptan da uzak dururlar: öyle ki sadece otlarla ve bakliyatlarla birlikte ekmek ve su ile beslenirler.

Son olarak not edilmelidir ki, ilk Hristiyanlar ve diğerleri, birkaç yüzyıl boyunca bunu takip edenler, akşama doğru sadece tek bir yemek kullanırlardı: bugün birçoğunda kullanımda olan kahvaltı ise daha önce tamamen bilinmiyordu; hatta şaraptan bile uzak dururlardı, gün boyunca hiçbir yiyecek tatmazlardı; gün boyunca her şeyden

kaçınılması daha olası görünmektedir: çünkü Yahudilerin bu konuda onlardan daha aşağı olmak istemediklerine inanılmalıdır. Ancak geçen çağlarda, ve o ilk Hristiyanlık gözetiminin gücü azaldığından; bedenler de her gün daha zayıf düştüğünden: yiyecek ve kahvaltı kullanmaya başladılar, Hristiyan yasalarının bir emriyle değil, aksine bazı Papaların göz yumması ve insani acizliğe gösterilen merhametle oldu. Bu yüzden eğer bugünün Hristiyanlarının orucu biraz daha gevşek görünüyorsa, bu dinin ya da yasanın değil, aksine insanların gevşekliğinin veya suistimalinin bir sonucudur. Yine de gün boyunca doğal olarak sadece tek bir yemek yemek ve içmek dışında orucu katı bir şekilde gözeten pek çok kişi her yerde eksik değildir. Ve yine de Hristiyanların orucu, bahsettiğimiz bu gevşeklikle birlikte, gündüz susuzluğuna dayanan Müslümanların orucundan çok daha zor ve katıdır, ki Ramazan ayı yaza denk geldiğinde bu durum tüm zorluğuyla ortaya çıkar. Birincisi, yiyeceklerin kalitesi bakımından. Çünkü Müslümanlar oruçlarında etler, yumurtalar, süt ürünleri ve en iyi, özel bir çabayla hazırlanan yiyeceklerle beslenirler: Hristiyanların çoğunluğu ise sadece ot yaprakları ve bakliyatlarla öğle veya akşam yemeği yerler. Çünkü her ne kadar balık da kullanabilseler de, bunlar her yerde bulunmaz ve çoğunlukla pahalıya satılırlar; diğerleri ise sofralarını ucuz olan kurutulmuş veya tuzlanmış balıklarla, otlarla ya da bakliyatlarla süslerler, ki bunların hepsi en hafif besinlerdir ve her ne kadar çabuk doyursalar ya da şişirseler de, açlığı çabuk geri getirirler ve bedeni bitkin düşürüp zayıflatırlar. Bu rahatsızlık ise Müslümanların orucunda mevcut değildir. Dahası, etler, yumurtalar ve süt ürünleriyle akşamleyin tek bir kez beslenen, doğal günün geri kalanında ise hiçbir şey yemeyen ve içmeyen pek az Hristiyan bulunmaz; ki bu durum, bütün gece boyunca bu tür şeyleri oburca yutmalarına izin verilen Müslümanlara çok daha kolay gelecektir. İkincisi, miktar bakımından: çünkü dediğimiz gibi, Müslümanlar ilk şafak alacakaranlığından şafağın doğuşuna kadar akşam yemeklerini, ya da daha doğrusu uzatılmış akşam yemeklerini sürdürürler; bu durum, Ramazan ayı kışa, ya da bahara, ya da sonbahara denk geldiğinde hiçbir zorluk taşımamasına sebep olur. Üçüncüsü, sayı bakımından: çünkü Müslümanların orucu bir kamerî ayı (yani yaklaşık otuz günü) geçmez. Oysa Hristiyanların orucu, özellikle belirlenmiş olan kırk günün dışında, yıl boyunca daha birçok günü kapsar, ki bunlar evrensel olarak yirmi üç sayıya ulaşır; belirli eyaletlerin ve bölgelerin oruçları hariç, buralarda da kurallar vardır. Buna ek olarak, hiçbir dini kurum yoktur ki, yukarıda sayılanların dışında, hepsine ortak olan, reçete edilmemiş başka oruçları olmasın; öyle ki az sayıda kişi yılın yarısını oruçla geçirmez. Hristiyanlar arasında, özellikle kadınlar arasında, kendi istekleriyle kabul edilen ve çoğunlukla sadece ekmek ve su ile geçirilen oruçlar da çok siktir. Oysa, Müslümanların en bilgeleri bile itiraf ederler ki, gerçek ve Tanrı katında her zaman makbul olan oruç, kötülüklerden ve dünyevi arzulardan uzak durmaktır: yiyecek ve içecekten geri durup, günahlardan ve kötülüklerden geri durmamak ise hiçbir fayda sağlamaz ve Tanrı katında hiçbir değer taşımaz, kutsal sayfalar buna tanıklık eder. Ne Tevrat'tan ne de İncil'den, daha önce belirttiğimiz gibi, orucun tarzı veya biçimi hakkında bir emre sahibiz: çünkü Tanrı bunu, dine başkanlık edecek olanların bilgeliğine bırakmıştır: bu yüzden onlar ister daha katı, ister daha yumuşak

bir oruç biçimi reçete etmiş olsunlar, bu durum insanın mükemmelliğine ve kutsallığına çok fazla bir şey katmaz: nitekim orucun katılığı ve sertliği esas alınacak olsaydı, hem Müslümanlar hem Hristiyanlar, Hinduların Brahmanları ve diğer Putperestler tarafından çoktan geride bırakılmış olurlardı.

Şüphe duymuyorum ki, Hristiyanlar arasında olduğu gibi Müslümanlar arasında da az sayıda kişi oruçlarını bozmaz: fakat cezalandırılma korkusu nedeniyle belki de daha az Müslüman bunu yapar: çünkü oruç ihlalcileri, özellikle suçları sıklıkla tekrarlanırsa, en ağır şekilde cezalandırılırlar. Hristiyanlar için ise hiçbir ceza, ya da çok hafif bir ceza belirlenmiştir, çünkü her biri oruç tutmamak için bir mazeret öne sürebilir. Bu yüzden Hristiyanların orucu ne kadar gönüllü olursa, Tanrı'yı o kadar çok memnun eder. Nitekim daha önce övülen Gabriel Bremond, Itinerario lib. 3. c. 4'te şöyle yazar: Zanaatkarlar ve işçiler Müslümanlar arasında Ramazan orucunu katı bir şekilde gözeterler (çünkü bunlar daha özgürdürler ve daha kolay cezalandırılabilirler): Soylular ve Prensler ise onunla dalga geçerler: zenginler ise onu Yunan Kalendarına ertelerler, sanıyorum ki.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Beşinci Muhammedî Din Temelinin İncelenmesi; Yani Hac.

Muhammedîler sadece kendilerinin hacca sahip olduğunu sanırlar; ve tamamen de yanılmazlar, çünkü onların haccı o kadar çok absürtlük ve gülünçlük içerir ki, bir benzeri başka hiçbir yerde bulunmaz. Mekke haccının ilk ata Adem tarafından başlatıldığına dair fikirleri pek sabittir. Fakat onlara Kur'an'ın aktarımına göre Mekke Tapınağı'nın İbrahim ve İsmail tarafından inşa edilmiş olduğu itirazı yöneltildiğinde şöyle cevap verirler: Tapınak Adem tarafından ziyaret edilmişti, tufan zamanında ise Melekler tarafından Göğe taşındı: İbrahim ise Tanrı'nın emriyle bir benzerini inşa etti, ki daha sonra İbrahim'in kendisi ve tüm Peygamberler orayı ziyaret ettiler.

Müslümanların bu hacca kendilerini nasıl hazırladıklarını; Mekke Tapınağı'nın içinde ne yapılması gerektiğini, diğer kutsal şeyleri, bizzat kendilerinin düşündüğü üzere hangi yerleri gözlemlemek zorunda olduklarını: ve hangi şeylerden o esnada kaçınılması gerektiğini yukarıda zaten açıkladım. Bunların arasında, gözlemlenmesi gereken şu kurallar öne çıkar:

Birincisi: Müslüman bir kadının yanında kocası veya bir başka tanıdığı erkek olmaksızın hacca gitmesine izin verilir; çünkü hac esnasında çocukların doğacağı düşünüülür, bunların ise gayrimeşru olmadığı, aksine Muhammed'in soyundan sayılacağı kabul edilir. Bu yüzden her kim kendi karısıyla, ya da bir başka kadınla bu yolculuğu üstlenirse: ve bu yüzden kadınla birlikte hacca gitmeyen kimseler olursa, o zaman o kadınla Mekke'de kalındığı sürece geçici bir evlilik (Arapça mut'a) akdedilir: ve daha sonra bu evlilik ortadan kalkar, ve kadın dilediği başka biriyle tekrar evlenebilir.

İkincisi: Hac hazırlığında, bazı övülen şeylerin yanı sıra, pek çok anlamsız ve batıl şey karıştırılmıştır; dikilmiş giysilerin giyilmemesi, ne şortların, ne topuklara kadar uzanan çarıkların giyilmesi: ne koku sürünülmesi, ne yüze dokunulması, ne güzel kokulu şeylere temas edilmesi gibi, ki bunları ilk önce Muhammed emretmiştir: ne

başın tıraş edilmesi, ne vücut kıllarının alınması, ne tırnakların kesilmesi, ve dindarlık adına yapılan diğer bu tür süslemeler gibi, ki bunlar gülünçtür.

Üçüncüsü: Omuzları oynatarak Kabe'nin etrafında hızlı adımlarla koşulması ve acele edilmesi büyük bir hafiflik ve yakışıksızlıktır; bu yüzden kadınlara bu yasaklanmıştır.

İlk turlarda koşan, daha sonra ise yavaşlayan ve sanki geziniyormuş gibi

yürüyenlerin durumu gülünçtür, tıpkı Horatius'un Serm. lib. 1. Sat. 3'te dediği gibi:

Bazen kutsal şeyleri taşıyan biri gibi hızlıca koşar; bazen de sanki Juno'nun ayinlerini yerine getiriyormuş gibi yavaşça ilerler.

Aynı hafiflik ve soytarılık Safa ve Merve adlı iki dağın ziyaretinde de tekrarlanır, buralarda geçmişte başka bir dinin batıl inançları vardı, buralarda Mekke putlarının iki heykeli Kabe'nin tepesinde bulunuyordu.

Dördüncüsü: En büyük batıl inanç ise küçük taşların atılmasında kendini gösterir, özellikle İblis'i taşıdıklarını düşündükleri cinsel organların altındaki kısımda. Öyle ki büyük taşlarla bunu daha iyi yapacaklarını sanırlar, oysa İblis'i bedensel bir varlık gibi vurabileceklerini veya yaralayabileceklerini düşünürler. Fakat bil ki okuyucu, bu çevreleme ve taş atma ritüeli, Araplar tarafından bu İdolün kültünü uygulayanlardan alınmıştır ve Muhammed tarafından bir yasa olarak konulmuştur. Bu durum, Disputatione cujusdam eruditissimi Christiani cum Principe Saracenorum, Basileae impreßi cum Alcorano & aliis opusculis, Anno 1550 adlı eserde açıkça belirtilmiştir; burada Hristiyan şöyle der: Doğu Hindistan halklarının arasında, Zeebian ve Albarachuma denilen iki halk vardır, eski bir gelenek uyarınca çıplak, başı tıraşlı, muazzam çığlıklar atarak, putların önünde İblis benzeri hareketler yaparlar; koşeleri selamlar, ve taşları bir yığın halinde fırlatırlar, ki bu sanki bir onur nişanesi gibi oraya dikilmiştir. Nitekim Süleyman'ın kitabında şöyle denir: Merkür'ün yığına taş fırlatan kimse gibi. Bu yüzden şüphe yoktur ki, Hindistan'dan bu adetleri alanlar Mekke'ye gelmişlerdir, ve kendi zamanlarında Mekke yakınlarında Venüs'ün onuruna kutlamalar yapmışlardır, Muhammed ise bu yerleri kurnazca seçmiş, bu manzarayı emretmiş, ancak putperestliğin bu hilelerini ortadan kaldırmıştır. Fakat Venüs'ün o ünlü kutlamasında, taşların cinsel organların altındaki kısımlara atılması adettendi, çünkü Venüs'ün en çok bu uzuvlara hükmettiği düşünülürdü. Bu yüzden bu adet Tanrı'nın Evinde yapılıyordu, ki buna senin ilahlığın denir; nitekim kutsal bir iş olmadıkça hiçbir yerde bu yapılmazdı. Bununla birlikte, o zamanlar çıplak olarak bu toplantıların yapılması her zaman adet olduğundan, bu durum insani edebe uygun düşmezdi. Bazıları ise taş atmayı emretmişlerdir, öyle ki hiç değilse bir süreliğine kralları dizginlesinler, ve insanların köpekler gibi birbirlerini ısırma larını engellesinler. Hristiyan bir yazar, ki bu inanılmaz değildir, onun bu parmak hareketleriyle neyi amaçladığını, o büyük Muhammedî Prens ile konuşurken açıklar.

Beşincisi: Sığırların, koyunların veya develerin kurban edilmesi büyük bir şey gibi görünür: nitekim sayıları üç yüzü veya dört yüz bini bulur, bunlar hep birlikte boğazlanır, ve her biri feda edilir: bundan geriye ne kalırsa fakirlere, veya hiçbir şeyi olmayan diğerlerine dağıtılır. Bu durum dinde çok az bir değer taşır veya hiçbir şey sunmaz, çünkü sadece dışsal bir kardeşlik hayırseverliğini gösterir, ki bu durum kötülerin ve suçluların arasında da mevcuttur. İtiraf edilmelidir ki, tüm Muhammedî mezhebi içinde en büyük cömertlik, ve tabiri caizse, dostluk ilişkisi, Konstantiniyye'de

yaygın olan ve bazen (eğer her zaman değilse) bizzat Sultan'ın da katıldığı o Ateist Mezhebinde bulunur. Diğer taraftan bütün bu kurban kesme işi, Mina vadisinde yapılan o şey, hiçbir şekilde bir kurban değildir: bizzat Muhammedîler de bizim gibi, Muhammed'in hiçbir kurban kurmadığını oybirliğiyle kabul ederler. Dolayısıyla bu iş tamamen bir gösteriştendir ibarettir.

Altıncısı: Hac esnasında anlatılan şeyler gülünç ve önemsizdir, av hayvanlarının öldürülmesinin yasaklanması hariç, bitlerin ve böceklerin öldürülmesinin yasaklanması gibi. Bu durum hayranlık uyandırıcıdır, öyle ki bitlerin, çekirgelerin, hatta sineklerin öldürülmesi bile bir günah sayılır, oysa kurdun, tilkinin, ya da aslanın, ya da leoparın öldürülmesi bir suç sayılmaz. Muhammedî Fıkıh Alimleri, tüm bu şeylerin haccın içinde yer aldığını düşünürler, tıpkı Musa Tevrat'ında Tanrı'nın emirleri gibi, ki bunlar yüzeysel olarak dürüst görünürler, ama aslında tamamen batıl inançlardır. Oysa Tevrat'ta, Yahudilerde ve Muhammedîlerde olanların aksine, Tanrı'dan gelen bazı kuralların bulunduğunu kesin olarak biliriz; bu yüzden en yüksek bilgelik ve ihtiyatla, ve hiçbir gizli gizem olmaksızın bu kuralların konulduğuna inanırız. Oysa Muhammedîlerin ne Kur'an'da ne de Sünnet'te bu tür bir hac kuralına sahip olmadıkları, aksine bunu Müslüman Fıkıh Alimlerinin kurnazca uydurduğu görülür; ne biz, ne Yahudiler bu konuda onlara inanmayız; ne de Muhammedîlerin kendileri bu konuda bir rasyonel temele sahiptirler. Kaldı ki sadece İshak oğlu Ali Hristiyanları bu konuda savunmaz, Yahudiler de bu Mekke haclarının, temizliklerin, namazların, oruçların ve bu tür saçmalıkların çoğunlukla Araplar tarafından putperestlerden alındığını bilirler. Bu yüzden herkesin malumudur ki, bu hilekarlar ilahi gizemleri bu saçmalıklarla uydururlar, ki Kur'an'ın müfessirleri bunları kötü bir şekilde açıklamışlardır.

Son olarak unutulmamalıdır ki, Mekke hacı dindarlık icra etmekten ziyade, ticaret yoluyla zenginlik elde etmek, ve Prenslerin cezalarından veya işlenen suçlardan kaçmak için kullanılır, Müslümanlar: ve Muhammed bizzat Kur'an'da Sura 2. البقرة Vacca. v. 197. [Bakara Suresi 197. ayet] izin verir ki, Hac esnasında ticaret yoluyla zenginlik elde edilsin: bu durum pek az kişi için bu yolculuğun yegane sebebidir. Burada Gabriel Bremond'un lib. 1. cap. 29'daki şu sözlerini aktarmak hoşuma gidiyor: Onların arasında, der, bu yolculuğu üstlenenlerin bazılarının amacı dindarlıktır: diğerlerinin ise ticarettir. Zenginler ise bu yolculuğa ancak bir cezadan kaçmak için çıkarlar, ki işledikleri bir suç yüzünden bunu hak etmişlerdir. Çünkü bu hac yolculuğu her türlü suçtan arındırır: ve eğer bir asilzade kaçmak isterse, yakalanmamak için, hacı kalabalığının arasına karışır: ve Mekke'den geri döndüğünde, artık hiç kimse onun suçlarının hesabını sormaz, meğerki Sultan onun kesin olarak ölümünü veya cezalandırılmasını istesin.

Geriye kalan, Hristiyanların en kutsal ve en ağır hac yolculuklarını bu Mekke'nin gülünç haccına karşı koymaktır. Bizde sadece tek bir hac yeri yoktur: aksine Hristiyan dünyasında kutsal, dinde özel bir yere sahip pek çok yer bulunur. Bunların başında, ve tüm Dünyanın en önemli merkezi olarak, Havarilerin ve Prenslerin bedenlerinin onurlandırıldığı Roma Hacı gelir. Geçmişte bu hac sürekli ve çok boldu; zamanla dindarlığın soğumasıyla biraz azalmıştır. Yine de bugün bile her gün yabancı ülkelerden hacılar gelir, ve Büyük Haftanın ve Paskalya günlerinin kutsal

zamanlarında, her yıl binlerce insan toplanır, öyle ki toplamda otuz bin kişiye ulaşırlar, ki bu sayı Mekke haccına katılanların sayısına neredeyse denktir. Bunların çoğu kamu harcamalarıyla, en azından üç gün boyunca misafir edilirler. Oysa her yirmi beş yılda bir yapılan o Jübile haccı, inanılmaz bir kalabalık toplar. Bunlardan sadece birini aktarayım, ki bu yüzyılın başında Papa VIII. Clemens zamanında kutlanmıştır. Bu iş için büyük bir misafirhane kurulmasını emretmiştir, buralarda Episkoposlar ve Tanrı'ya adanmış diğer adamlar kabul edilirdi, ve on gün boyunca en iyi şekilde ağırlandırlardı: diğer yabancı hacıların masrafları için ise, üç yüz bin altından fazla para dağıtılmıştır. Bizzat Papa bu Episkoposların misafirhanesinde sofrada hizmet etmiş, ve birçoğunun ayaklarını kendi elleriyle yıkamış, daha sonra diğer din adamları da keten bezlerle kurulamışlardır. Orada dört binden fazla insan bulunuyordu, bir kısmı Episkopos, bir kısmı ise aşağı kademeden din adamlarıydı. Papa bu Hristiyan alçakgönüllülüğünü en kutsal Üçlü Birlik misafirhanesindeki diğer hacılara da göstermiş, burada önce on iki, daha sonra otuz hacının ayaklarını yıkamış, ve yıkanan ayakları öpmüştür, iki kardinalin yardımıyla. Bu hac yolculuğunu pek çok büyük Prens de sadece dindarlık motifiyle üstlenmiştir. Diğer taraftan, Hristiyan dünyasının çeşitli bölgelerinden gelenlerin sayısı o kadar büyüktü ki, en kutsal Üçlü Birlik misafirhanesinde, iki yüz elli bin hacı yakın zamanda kaydedilmiştir, iki yüz kırk sekiz diğer topluluk hariç, buralardaki sayı elli beş bin, ve altı yüze ulaşıyordu. Hesabı daha titiz yapanlar, o misafirhanenin erkekler kısmında dört yüz kırk dört bin; kadınlar kısmında ise yirmi beş bin kişinin ağırlandığını yazarlar. Şehirdeki diğer ulusal misafirhanelerde ise, elli binden fazla kişinin kabul edildiği kaydedilmiştir. Bütün bu misafirler için muhteşem sofralar kurulmuş, ve bol miktarda yiyecek sunulmuştur, bizzat Prensler ve din adamları gelerek onlara alçakgönüllülükle hizmet etmişlerdir. Son olarak bu yıl Hacıların sayısı o kadar büyüktü ki, otuz yüz bine ulaştığı yazılır. Bunların arasında bazı sapkınlar da vardı, ve pek az olmayan bazıları sırf merak yüzünden Roma'ya gelmişlerdi. Fakat Papa'yı tıpkı bir hizmetçi gibi fakirlerin ayaklarını yıkarken, öperken ve sofrada hizmet ederken gördüklerinde; Kardinallerin ve Prenslerin de onu taklit ettiğini müşahade ettiklerinde; sapkınlıklarından vazgeçip Katolik inancına döndüler. Bunların arasında bazı Alman Prensleri de vardı. Konstantiniyye'den Roma'ya gelen iki Müslüman Türk bile Hacıların arasına karışmıştı. Bunlar da ayakların yıkandığını, ve o Hristiyan insancılığının sergilenen örneklerini gördüklerinde; ilahi lütufla aydınlanarak Muhammed'i reddettiler, ve Hristiyan dinini kabul ettiler. Aynı durum Türk bir kadının ve onun iki oğlunun da başına gelmiştir.

Dahası bu hac yolculuğunda, herkes otuz dört kez en önemli dört Tapınağı, ki bunlara Patriklik Kiliseleri denir, yaklaşık altı millik bir mesafeyi yürüyerek, alçakgönüllü ve dindar bir yürüyüşle ziyaret ederdi; ve yol boyunca neredeyse sürekli dua ederler, ya Mezmurlar okurlar, ya diğer duaları şarkı gibi söylerlerdi; ve ayrıca fakirlere bolca sadaka dağıtırlardı. En büyük çaba ise, günahların Günah Çıkarma Sakramenti aracılığıyla affedilmesi, ve hayatın daha iyiye doğru değiştirilmesi içindi: öyle ki günahkarlar Roma'yı ziyaret ettikten sonra, haklı olarak memleketlerine dönerlerdi.

Eğer Mekke hacı bununla karşılaştırılacak olursa, tamamen sönük kalır, kokuşmuş ve değersiz bir isimden ibaret olur. Bilsinler Muhammedîler, Hristiyanların başka hac yerleri de vardır; Loreto, Assisi, Compostela, Kudüs ve benzerleri gibi, buralar da Roma kadar büyük bir din ve dindarlıkla ziyaret edilir. Ve her ne kadar buralardaki hacı sayısı daha az olsa da, yine de Mekke kalabalığına denktir veya onu geçer.

Bunların çoğu ise her yıl gerçekleştirilir.

Unutmayalım eklemeyi, Putperestlerin de, Hinduların da, Brahmanların da ve bu tür diğer halkların da kendi hac yolculukları vardır, ve bunlar belki de

Muhammedîlerinkinden sayıca daha fazladır. Dolayısıyla hac yolculuğu kendi başına gerçek dinin bir karakteri değildir, aksine çevre koşullarına göre değerlendirilmelidir.

Kaldı ki Muhammedî hacı, her ne kadar bazı övülen şeylere sahip görünse de: yine de batıl inançlarla, anlamsızlıklarla ve saçmalıklarla doludur, ve hiçbir şekilde gerçek dinin bir argümanı veya işareti olarak kabul edilemez.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.

Muhammed Tarafından Yapılan Şarap ve Kumar Yasağı Tartışılır.

Eğer Muhammed ölçülülük veya nefis terbiyesi erdemi saikiyle takipçilerine şarap kullanımını yasaklamış olsaydı, yine de basiretsiz ve temkinsiz bir kimse olarak kınanması gerekirdi. Nitekim tüm ölümlülere (çünkü Kur'an'ını hem tüm insanlar hem de Cinler tarafından uyulması gereken bir kitap olarak vaaz ediyordu) neredeyse dünya kurulduğundan beri herkesin kullanımında olan bir şeyi yasaklamak büyük bir hafiflik olurdu; bununla birlikte en azından mazur görülebilir veya hoş karşılanabilirdi. Fakat onu bunu yasaklamaya iten gerekçeler, kendisini tamamen aptallık ve batıl inançla mahkûm etmektedir. Muhammedîler arasında ilahi bir otoriteye sahip kabul edilen ve Kur'an kitabı ile birlikte Basel'de, 1550 yılında basılmış olarak bulunan, Arapçadan Latinceye çevrilmiş Doctrina Mahumeti adlı eserde şöyle yazılıdır: Tanrı tarafından yeryüzüne, insan soyunu yönetsinler ve her birini tek tek yargılasınlar diye gönderilen iki Melek (ki bunlardan Kur'an'da da bahsedilir), şarap gününde kadınların güzelliğine hayran kalmışlar; bu kadınlar çok güzel olduğundan, aşk ve arzu nedeniyle onlarla cinsel ilişki talep etmişlerdir. Bu yüzden, Tanrı'nın emriyle, ayaklarından demir zincirlerle bağlanarak Babil'deki bir kuyuya baş aşağı asılmışlardır ve kıyamet gününe kadar orada kalacaklardır. İşte Muhammed bu ilahi adaleti örnek göstererek şarabı yasaklamıştır. Diğerleri ise başka gerekçeler sunarlar. Bana en muhtemel geleni ise, şarap ve kumarı şu yüzden yasaklamış olmasıdır: Askerlerin savaşa daha hazır ve çevik olmalarını sağlamak, ayrıca askeri harcamaları şaraba akıtarak tüketmek yerine orduyu beslemek için bunu yapmıştır; çünkü su her yerde kolayca bulunabiliordu.

Fakat kendileri onu bu kanunu koymaya iten iki gerekçe sunmuşlardır. Birincisi, yukarıda aktardığımız şeydir; nitekim şarap ve kumarda pek çok fayda bulunmasına rağmen, bunlarda her zaman bir zarar da bulunur. Ancak bu zarar şaraptan değil, insanların aşırı ölçüsüzlüğünden kaynaklanır. Nitekim güzellikten, altından ve gümüşten; aynı şekilde savaş aletlerinden ve diğer birçok şeyden de büyük zararlar doğabilir, oysa bunlar iyi şeylerdir: bu yüzden onlar mahkûm edilmemeli, aksine insanların bunlardaki ölçüsüz ve düzensiz arzuları dizginlenmelidir. Şarabın kendi

başına kötü olduğu ve kesin olarak daha büyük bir zarara yol açtığı iddia edilemez. Örneğin; Roma'da (ve diğer yerlerde de) her gün yüz yirmi binden fazla insanın şarap içtiği bilinir; ve bunlardan iki veya üç bini (ki bu kesinlikle çok değildir) her gün ölçüsüz kullanım nedeniyle sarhoş olur veya delirir; geri kalan hepsi ise beslenir, güçlenir ve işlerini daha iyi yapmak, daha verimli çalışmak ve diğer işleri yerine getirmek için zindelik kazanırlar. Pek çok hasta, zayıf ve yaşlı kimse de şarapla canlanır, sağlık ve güç bulur. Bu yüzden Tanrı, Süleyman vasıtasıyla Süleyman'ın Meselleri kap. 31'de şöyle emreder: Gidecek olanlara içki, gönlü acılı olanlara şarap verin. Bırakın içsinler ve fakirliklerini unutsunlar, ve emeklerini artık hatırlamasınlar. Ayrıca şaraptan kaynaklanan daha büyük zararlar, kadınlarda ve çocuklarda daha çok görülür, ki bunlar şarap içmezler; nitekim yetmiş yedi yıldır Fransa'da, Roma'da veya başka yerlerde bulunduğum sürece, şaraptan kaynaklanan olağanüstü büyük bir kötülüğün meydana geldiğini hiç duymadım. Bu yüzden hem Celâleddin hem de Zemahşerî, ki Kur'an'ın iki temel müfessiridirler, Muhammed'in bu yasağının şarabın kendisine yönelik olmadığını, aksine kumar ile birlikte her ikisinde bulunan ve yukarıda bahsettiğimiz aşırıya kaçma, kendini kaptırma durumuna yönelik olduğunu kabul ederler; her ne kadar Yahya aksini iddia etse de, şu sözlerle:

جاء بتحريمها قليلاً وكثيراً

Şarabın azını da çoğunu da yasaklayarak gelmiştir, demiştir, ki bu yasak büyük olasılıkla sonraki sebep yüzündendir.

Onu bunu yasaklamaya iten diğer bir sebep ise, şarabın kendi içsel doğası gereği kötü ve İblis'in icat ettiği iğrenç bir şey olduğunu düşünmesidir. Nitekim putperestlerin, Encratitlerin o eski hatasına uyararak, şarabı İblis'in kanı olarak kabul etmiştir.

Nitekim Sure 5. De Mensa [Maide Suresi], ver. 96'da şöyle yazar:

ان الخمر والميسر رجس من عمل الشيطان فاجتنبوه

Şüphesiz şarap ve kumar, Şeytan'ın işinden birer pisliktir; ondan kaçının.

Şüphesiz şarap ve kumar İblis'in işinden birer pisliktir: bu yüzden ondan kaçının.

Fakat Müslümanlar, Peygamberlerinin bu uydurmasının sahte ve adaletsiz olduğunu bilerek, şarap içmeye o kadar düşkünlüdürler ki, diğer mezheplerin mensupları bunu kolayca müşahede ederler. Ve kesinlikle Muhammed'in kendisi, şarabı yasaklamadan önce kendi takipçilerine buna izin veriyordu; nitekim Sure 16. De Apibus [Nahl Suresi], Ver. 70'te sadece şarabı onaylamakla kalmaz, aynı zamanda sarhoşluğa varana kadar ona izin verir: nitekim şöyle konuşur:

ومن ثمرات النخيل والاعناب تتخذون منه سكرًا ورزقًا حسناً ان في ذلك لآية لقوم يعقلون

Hurma ve üzüm ağaçlarının meyvelerinden de sarhoşluk veren bir içki ve güzel bir rızık elde edersiniz. Şüphesiz bunda aklını kullanan bir topluluk için bir ayet vardır. Ve hurmaların ile üzümlerin meyvelerinden sarhoşluk verici içki ve güzel rızık elde edersiniz. Şüphesiz bunda akıl sahibi olanlar için (yani ilahi takdirin bir argümanı olarak) bir ayet vardır, ki akılla donatılmışlardır. Meyvelerden elde edilen ve insanı sarhoş eden bu ürünün şaraptan başka bir şey olması imkansızdır; ve bu durum ilahi takdirin bir argümanı olarak sunulmuştur, dolayısıyla kötü bir şey olması imkansızdır, ne bir pisliktir ne de İblis'in işidir. Böylece Muhammed, vakıyyla çelişen bu konuda

kendi kendisiyle fena halde ters düşmektedir; ve zorunlu olarak ya ilk kelamı ya da ikincisi sahtedir.

Şarabın kendi doğası gereği kötü olmadığı, aksine iyi ve övülmeye değer bir şey olduğu açıkça sabittir: nitekim dünyadaki tüm milletler arasında şarap bulunur ve her dinden insan onu tüketir; ve bizzat o eski Araplar arasında da her zaman kullanımdaydı: ve Muhammed'in kendisi 𐤀 bir süreliğine buna izin vermiş, faydalı olduğunu kabul etmiştir: çünkü onda pek çok yarar ve fayda bulunur. Nitekim Nuh o kutsal ve temiz adam bir bağcıydı, İblis'in adamı değildi. Kutsal Yazılar da şarabı sıkça över ve tavsiye eder. Ve Melkisedek Yüce Kral ve En Yüksek Tanrı'nın Rahibi, İbrahim'e şarap ikram etmiştir; ne de o bunu reddetmiştir. Ve bizzat Muhammed, İbrahim'in kendisini takip ettiğini iddia eder. İşte bu yüzden şarap içen İshak, oğlu Yakub'a kutsama sunmuştur; Yaratılış kap. 27. orada İshak diğer kutsamaların arasında, Yakub'a bolca tahıl ve şarap vaat ederek şu kelimeleri kullanmıştır: Sana tahıl ve şarap bolluğu versin. Yüce Tanrı da kurban sunumlarında şarap kullanılmasını emretmiştir, rahiplerin içmesi için; Mısır'dan Çıkış kap. 29. Levililer kap. 15. ve diğer yerlerde. Ve Mesih sadece şarap içmekle kalmamış, aynı zamanda onu mucizevi bir şekilde suya dönüştürmüştür, öyle ki başkaları da içebilsin, nitekim Yuhanna kap. 2'de aktarılır. Ve yeni yasanın kurbanı ekmek ve şarapla kurulmuştur: ve Kutsal Yazıların hiçbir yerinde şarabın ölçülü kullanımı kınanmamıştır. Dolayısıyla Muhammed'in şarabı yasaklamasında, o eski sapkınların, yani Aziz Augustinus'un de Haeres. cap. 4'te bahsettiği, şaraptan nefret eden ve ondan tamamen uzak duran Aquariilerin hatasını kabul ettiği açıkça görülür, öyle ki kutsal ayinlerde bile su kullanırlardı. Ve Katharîler tarafından da, ki yine aynı yerde cap. 46'da aktarılır, şaraptan nefret edilirdi, tıpkı Muhammedîler gibi; şarabı İblis'in yaratımı olarak görürler ve ondan uzak dururlardı, nitekim bunlara İblis'in safı denirdi: veya aynı Augustinus'un dediği gibi Encratitler, şarabın hiçbir şekilde içilmemesi gerektiğini, çünkü asmaların İblis tarafından yaratıldığını ve toprağın bunu ürettiğini söylerlerdi. Severianî sapkınları da aynı fikirdeydiler.

Buradan açıkça anlaşılıyor ki, şarap yasağı Muhammed tarafından hiçbir fazilet veya nefis terbiyesi amacıyla konulmamıştır, aksine sapkınlık, batıl inanç ve siyaset saikiyle yapılmıştır. Oysa Muhammedîler, hurmalardan ve diğer şeylerden yapılan çeşitli ve keyif verici içeceklerle yetinmeyip, bunlardan şaraba eşdeğer olan ve daha az sarhoşluk yaratmayan, belki de daha iyi ve daha lezzetli olan sıvılar üretirler; ve şarabı da serbestçe ve en bol şekilde içerler.

Bununla birlikte, tıpkı damak tadına hoş gelen diğer yiyecek ve içeceklerden uzak durulması gibi, şaraptan uzak durulmasının da ölçülülük saikiyle veya bedene acı çektirmek amacıyla, kötü arzuları dizginlemek için yapıldığında övülmeye değer olduğunu inkar etmiyoruz, çünkü bu bir Hristiyan fazileti eylemidir. Ve nitekim Hristiyanlar arasında pek az kişi bu sebeple kendi rızasıyla şaraptan, etlerden ve hatta süt ürünleri ile yumurtadan uzak durmaz: ancak onlar bu şeylerin diğerleri tarafından tüketilmesini mahkûm etmezler: ne de bu şeylerin kendi doğası gereği kötü veya yasadışı olduğuna inanırlar. Kaldı ki bugünün kâfirleri arasında da şaraptan batıl inançla uzak duranlar eksik değildir. Ve inananlar arasında da pek çok kişi şarap içmez, ve buna rağmen kötü ve kusurlu kimselerdir. Aksine pek çok kişi

şarap içer, ve buna rağmen en iyi insanlardır: ve şüphesiz kutsal kişilerin çoğu şarap içmiştir.

Şarap hakkında söylenen bu sözler, kumar hakkında da söylenmelidir. Kumar iki türdür: biri, çoğunlukla hilelere, yalan yere yeminlere ve İblis ile yapılan anlaşmalara zemin hazırlayan, ya da ağır bir zarara yol açan ve sıklıkla ailelerin yok olmasına sebep olan kumardır. Bunu Hristiyan kanunları, hem dini hem de siyasi olanlar, en katı şekilde yasaklar. Diğer kumar türü ise tamamen masumdur, ve sadece zihni dertlerden kurtarmak, ve yorgun bedeni işlerden sonra dinlendirmek, ya da sağlık amacıyla egzersiz yapmak için oynanır. Bu oyun, eğer ölçülülük sınırları içinde kalırsa, sadece hiçbir kusur içermez, aynı zamanda Eutrapelia [Nüktedanlık/Ölçülü Eğlence] fazileti eylemini de içerir; ve bu saikle icra edildiğinde, Tanrı katında bir miktar ödülünden de yoksun kalmaz. Bu yüzden en dindar ve en kutsal adamlar bile bazen kendilerini bununla dinlendirirler: ne de oynadıkları bu oyunun Tanrı'yı hoşnut etmediğini düşünürler. Muhammed'in hangi kumardan bahsettiği ise, müfessirler arasında belirsizdir. Çünkü onun kullandığı الميسر [El-Meysir] kelimesi çok amfiboliktir [çift anlamlıdır]. Genellikle الميسر kelimesi, genel olarak (özellikle kazanç amacıyla oynandığında) everyone tarafından ayıplanan zar oyunu [Arapça El-Kımar] için kabul edilir, meğerki ölçülü bir kazançla bu durum dürüst kılınmış olsun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM.

Sünnet Emri Üzerine.

Muhammedîler sünneti kendi dinlerinin emirleri arasında saysalar da; Muhammed'in Kur'an'da ondan hiç bahsetmemesi, hatta ismini bile geçirmemesi şaşırtıcıdır. Bu durum, ya kendisinin sünnetli olmadığı ya da sünneti onaylamadığı argümanıdır. Bununla birlikte Muhammedîler, bu emri ondan gelenek yoluyla aldıklarını iddia ederler: hatta yaygın olarak onun sünnetli doğduğuna inanırlar. Birçoğu ise Cebrail tarafından, ve bazıları da (ki bu belki daha doğrudur) dedesi Abdülmuttalib tarafından sünnet derisinin kesildiğini ifade eder. Ancak ortak görüş şudur ki, Muhammed ve Muhammedîler, İsmail'in soyundan türeyen ve putperest Araplar arasında zaten bulmuş oldukları sünnet âdetini korumuşlardır. Ne olursa olsun, kesindir ki sünnet Araplar arasında dinsel bir sakrament ya da dinin temellerine ait bir şey değil, aksine kendilerini diğer halklardan ve hatta Yahudilerden ayıran ayırt edici bir işarettir. Nitekim Yahudiler de sünnet olsalar da, Muhammedîlerden farklı bir ritüel ve biçim kullanırlar. Ve buna rağmen, Yahudiler Muhammedî olurlarsa, yeniden sünnet olmaya zorlanmazlar.

Söylenenlerden ve söylenecek olanlardan açıkça anlaşılmaktadır ki, Muhammedî sünnet dine hiçbir kutsallık ya da mükemmellik kazandırmaz; aksine sünnet derisini kesmek, sakalı tıraş etmek ya da tırnakları kesmekle neredeyse aynı şeydir. Ve nitekim aralarında Muhammedîlerin yanında uzun süre kalmış ve onlarla samimi ilişkiler kurmuş olan Gabriel Bremond lib. 3. cap. 3'te bahseder ki; Muhammed'in sünnete izin verdiğini düşünürler, çünkü Doğulular çok uzun bir sünnet derisine sahiptirler, bu durum cinsel ilişkiye engel oluşturur; ve ayrıca Müslümanların namaza uygunsuz hale geldiklerini düşündükleri pek çok kiri barındırır.

Fakat durum her ne olursa olsun, kesindir ki sadece Hristiyanların görüşüne göre değil (ki onlar bunu Mesih'in, Havarilerin ve hatta Peygamberlerin öğretilerinden alırlar), aynı zamanda eski ve en bilge İbranilerin görüşüne göre de, sünnet ve diğer tüm törensel ve adli kanunlar (ahlakla ilgili olanlar hariç), Mesih'in gelişiyle kaldırılmalıydı: ve bizzat Muhammedîler de, başka bir yerde söylediğimiz gibi, Kur'an'ın otoritesine dayanarak Sure 3. verf. 49'da [Âl-i İmrân Suresi 49. ayet], Mesih'in Tevrat'tan pek çok şeyi, özellikle helal ve haram olan pek çok şeyi kaldırdığına inanırlar. Dahası bu otoritelerin yanı sıra, Mesih'in gelişiyle tüm bunların ve özellikle sünnetin sona ermesi gerektiğinin rasyonel gerekçesi de açıktır. Çünkü hem Hristiyanların hem de İbranilerin fikrine göre, her şey düzen içinde Mesih'e doğru yönelecekti, ve bunlar onun, ve onun tarafından kurulacak yeni yasanın figürleri ile işaretleriydi: figürler ve işaretler ise, filozoflara göre, simgeledikleri ve işaret ettikleri şey ortaya çıktığında kendi başlarına başka hiçbir iyilik taşımazlar; açıkça görülmektedir ki, eğer simgelenen şey zaten mevcutsa ve gözler önüne serilmişse, işaretler tamamen gereksiz ve yersiz kalır. Sünnetin neyin işareti olduğu ise, Tekvin kitabında kap. 17'de Tanrı İbrahim ile konuşurken açıkça bulunur: Bu, seninle, sizinle ve senden sonraki soyunla yapacağım, uyacağınız antlaşmadır: İçinizdeki her erkek sünnet edilsin. Sünnet deriniz kesilsin, bu sizinle aramdaki antlaşmanın işareti olacak. Aynı şekilde Aziz Pavlus da Romalılara Mektup kap. 4'te İbrahim hakkında konuşurken şöyle yazar: Ve iman yoluyla kazandığı doğruluğun mührü olarak sünnet işaretini aldı; yani Mesih'in ve iman yoluyla verilecek doğruluğun ve onun kanununun işaretiydi. İster Tanrı'nın sözlerinde geçen antlaşma Mesih'in kanununu simgelesin, ister bizzat Mesih'in kendisini simgelesin: o antlaşma zaten geldiğinden, sünnet işareti tamamen yararsız ve boş kalır, hatta sadakate ve Tanrı'ya karşı bir hakaret olur, sanki Tanrı kendi antlaşmasında durmamış gibi. Ve sadece boş ve yararsız değil, aynı zamanda iffete, edebe ve ahlaka da zararlıdır Müslümanların sünneti. Çünkü bunu sekiz günlük bebeklere uygulamazlar, Yahudiler gibi; aksine yedi, on, on iki ve on beş yaşlarındaki çocuklara ve gençlere uygularlar. Erkek cinselliğine en düşkün olan Müslümanlarda, bu tür çocukların veya gençlerin, özellikle daha güzel olanlarının cinsel organlarının görülmesi ve bu şekilde onlara dokunulması ile kur yapılan o okşamaların ne kadar büyük bir tehlike içerdiğini anlamayacak kimse yoktur. Bu durum, biraz daha büyük ya da yetişkin kız çocuklarında da tehlikelidir, çünkü bunlar da pek çok yerde sünnet edilirler. İbrahim'in İsmail'i de aynı yaşta sünnet ettiği itirazını da sunmasınlar. Çünkü o, onun oğluydu ve bizzat kendisi en kutsal, yüz yaşında bir yaşlıydı: dolayısıyla hiçbir tehlike olmaksızın bunu kolayca yapabildi.

Aziz Pavlus'un Galatyalılara kap. 6'daki şu sözüyle bitiriyorum: Mesih İsa'da ne sünnetliliğin bir değeri vardır, ne de sünnetsizliğin; önemli olan, sevgiyle etkili olan imandır. Nitekim Korintlilere 1. Mektup kap. 7'de şöyle yazar: Sünnetlilik hiçbir şeydir, sünnetsizlik de hiçbir şeydir; önemli olan Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir. Dahası Tanrı sadece Mesih ve Havariler vasıtasıyla değil, Peygamberler vasıtasıyla da bedensel sünnete değil, bedensel sünnetle simgelenen ruhsal sünnete önem verdiğini açıkça göstermiştir. Nitekim Musa İsraillilere Yasanın Tekrarı cap. 10'da şöyle demiştir: Yüreğinizin sünnet derisini kesin, ve artık dik kafalılık etmeyin. Ve

Tanrı'nın kendisi Yeremya kap. 4'te şöyle der: Rab için sünnet olun, yüreğinizin sünnet derisini atın, yoksa öfkem bir ateş gibi patlar. Eğer Muhammedîler sünnetin dine ait olduğunu düşünüyorlarsa, onun hakkında hiçbir bahis içermeyen Kur'an kusurludur; ve buna rağmen oybirliğiyle iddia ederler ki, dine ait olan her şey Kur'an'da bulunur. Eğer bunun sadece kendi halkını diğerlerinden ayırmak için medeni bir işaret olduğunu düşünüyorlarsa: bunu utançla ve acıyla yapılması mümkün olmayan, ve Yahudi halkına özgü olan en değersiz işaret olarak seçmekle kendilerini çok aptal durumuna düşürmüşlerdir. Nitekim her ne kadar gerekçeler farklı olsa da, Yahudiler kadar Müslümanlar da sünnet derisini keserler.

Muhammedîler belki bizden soracaklardır, eğer Mesih'in gelişiyle sünnet kaldırılacak idiyse, Mesih neden Aziz Luka kap. 2'de aktarıldığı gibi İncil'de sünnet olmayı istemiştir.

İlk olarak cevap veririz: Mesih sünnet edildiğinde, sekiz günlük bir bebektir; ve ortak olarak diğer bebeklerden farklı olmadığına inanılıyordu, eğer sünnet edilmeseydi, Yahudiler tarafından kabul edilmezdi; ne de bir Yahudi olması gereken Mesih olarak kabul görürdü. İkinci olarak; yeni yasanın ilanından önce eski yasanın kaldırılması uygun olmazdı. Bu yasa ise henüz taşınmamış veya ilan edilmemişti. Üçüncü olarak; bunu eski yasanın kurucusunu onurlandırmak için yapmıştır, öyle ki yeni olan yasa, eski pratiği kendi içinde onurlu bir şekilde, tabiri caizse, defnetsin. Son olarak Aziz Pavlus'un Romalılara kap. 15'teki şu kelimelerle sunduğu gerekçe yüzündendir:

Diyorum ki, Mesih İsa, Tanrı'nın doğruluğu uğruna, Atalarımıza verilen vaatleri doğrulamak için sünnetlilerin hizmetkârı oldu; yani Mesih sünnet olmayı istemiştir, ve eski yasanın diğer emirlerini de gözlemlemiştir, öyle ki vaat edilmiş olan kurtuluşun Mesih aracılığıyla geleceğini, antik Atalarımıza vaat edilen bu vaatten şüphe duyulmaması gerektiğini gösterebilir.

ON ALTINCI BÖLÜM.

Bazı Yiyeceklerin Yasaklanması Üzerine.

Muhammed'in Kur'an'da bazı yiyecekleri kirli ve haram sayarak yasakladığını, bunların bir kısmını Tevrat'tan, bir kısmını ise kendi zihninden çıkardığını daha önce söylemiştik: yani leş, kan, domuz eti, putlara kurban edilenler, boğulmuş olan; darbe ile öldürülmüş olan; yüksek bir yerden düşerek ölmüş olan; başka bir hayvanın boynuz vurmaıyla öldürülmüş olan: yani yaban hayvanının yediği ve bu yüzden ölmüş olan; ve dikili taşlar (putlar) üzerinde boğazlanmış olan şeyler böyledir. Bu sonuncusu ise, putlara kurban edilenle ya da üzerine putların isminin anıldığı şeyle aynı görünmektedir.

Yukarıda şarap hakkında da söylendiği gibi, ölçülülük erdemi saikiyle yapılmadıkça, bu tür şeyler dine hiçbir mükemmellik ve kutsallık kazandırmaz. Bunların bu saikle yapılmadığı ise şundan açıktır; çünkü burada yasaklanan şeyler büyük bir değere veya itibara sahip olan şeyler değildir: aksine bunların çoğu zararlı, ya da kötü lezzetli, ya da kötü besleyici niteliktedir ve leş, kan ve domuz eti gibi çoğunlukla reddedilirler. Putlara kurban edilen, yani idollere sunulan şeyin yenmesi ise, ancak o şeyin yenmesi bir skandala veya gücenmeye yol açtığında haram kabul edilmelidir: aksi takdirde ondan uzak durmayı zorunlu kılan hiçbir şey yoktur. Diğer taraftan,

bunların yenememesini gerektiren hiçbir sebep yoktur, meğerki tamamen batıl inançtan kaynaklansın.

Kaldı ki Mesih, daha önce kanıtlandığı üzere, temiz ve kirli yiyeceklerle ilgili bu törensel kanunu tamamen kaldırmışken, Muhammed'in bunu yenilemeye çalışması ancak aptalca, dinsizce ve küstahçadır. Ancak şu da not edilmelidir ki, bu kurnaz ve obur adam, Tevrat'tan sadece daha değersiz, daha ucuz olan ve zaten yasa olmaksızın da çoğunlukla insanların kaçındığı şeyleri seçip Kur'an'ına dahil etmiştir. Muhammedîler belki bize, Elçilerin İşleri kitabında kap. 15'te aktarıldığı üzere, Havarilerin bile Müjde kanunu ilan edildikten sonra inananlara putlara kurban edilenlerden, fuhuşdan, boğulmuş olandan ve kandan uzak durmalarını emrettiklerini itiraz olarak sunacaklardır: ve bunu kesinlikle ölçülülük saikiyle değil, eski kanuna uymak amacıyla yaptıklarını söyleyeceklerdir.

Cevap veririz ki, Havariler en yüksek bilgelikle, Hristiyan dinini kabul etmiş olan Putperestlerin bunlardan uzak durmasını istemişlerdir; bunu ölçülülük saikiyle ya da eski kanuna uymak amacıyla değil, yeni inananlar arasındaki uyum ve sevgi saikiyle yapmışlardır. Nitekim Mesih'e inanmış olan Yahudiler, Musa'nın törensel kanunlarına ait kuralları sıkı sıkıya korumak istiyorlar ve bundan kolayca vazgeçirilemiyorlardı: hatta inanmış olan Putperestleri de aynı kurallara uymaya zorlamak istiyorlardı. Havariler ise, Yahudiler ile Putperest inananlar arasındaki bu ayrılığı ve çekişmeyi yatıştırmak için, bu dört şeyden her iki tarafın da uzak durmasını emretmeyi, ya da daha doğrusu buna izin vermeyi kararlaştırmışlardır; yani putlara kurban edilenden, ki kendi başına haram olmasa da, skandala yol açmadan yenmesi mümkün değildi: fuhuştan, ki kendi doğası gereği haram ve günahtır: kandan, ki Musa kanunundan önce de Yahudilere yasaklanmıştı, Nuh'a ve onun oğullarına yasaklanmıştı ve dolayısıyla onlardan türeyen tüm halklara da yasaklanmıştı: ve boğulmuş olandan, ki sadece Yahudilere yasaklanmıştı. Bu yüzden en bilge Havariler, Yahudiler ile Mesih'in ismini kabul etmiş olan Putperestleri uzlaştırmak için bu dört şeyi yasaklamışlardır; yani kendi başına haram olan fuhuşu: sadece eklenen skandal nedeniyle haram olan putlara kurban edileni: Putperestlere yasaklanmış olan kanı: ve Yahudilere yasaklanmış olan leşi, ki bunlardan hiçbirinin kendi başına haram olmadığı bilinir. Bununla birlikte Havarilerin bu emri kalıcı değildi (fuhuş yasağı hariç), sadece o döneme özgüydü, nitekim gereklilik bunu gerektiriyordu; bu yüzden Muhammed'in kendisi de Kur'an'da haram ilan ettiği şeylerin, kendisinin yasakladığı şeylerin haram olduğunu belirlemiştir. Ve Doğu Hristiyanlarının birçoğunun bugün bile bu kurala uymasının bir önemi yoktur, çünkü bu onların safdilliğine ya da bilgisizliğine yorulmalıdır, bizim ise bunlarla ilgilenmemize gerek yoktur.

Mesih'e inananların, bedene acı çektirmek ve onu terbiye etmek amacıyla, ruha karşı ayaklanan insanın haram arzulara yönelmesini engellemek için yaptıkları o uzak durma, Muhammedîlerinkinden ne kadar çok övülmeye değerdir; ve ayrıca yiyeceklerden uzak durarak Tanrı'yı daha çok memnun etmek için yaparlar, ki bu yiyecekler daha çok arzulanır ve daha lezzetli gelirler; bunu sadece haftada iki kez etlerden uzak durarak yapmazlar: ve neredeyse altmış gün süren oruç günlerinde, özellikle Büyük Oruç [Quadragesima] zamanında, atalarının kurallarına uymak üzere yumurtalardan ve süt ürünlerinden de uzak dururlar, pek çok yerde kendilerini

bunlardan tutarlar; hatta birçoğu kendi rızasıyla bu tür yiyecekler olmaksızın daha birçok günü geçirir: öyle ki kimileri haftada sadece tek bir gün bunlardan yer. Kendini dine adanmış olanların arasında ise pek çok kişi vardır ki, kurumlarının kuralı uyarınca hiçbir zaman et yemezler: kimileri etin yanı sıra yumurtalardan ve süt ürünlerinden de sürekli uzak dururlar. Bununla da yetinmeyip, Hristiyanlar arasında azımsanmayacak sayıda kişi, aynı erdem saikiyle, bazı günlerde neredeyse sadece ekmek ve su ile yaşamlarını sürdürürler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM.

Muhammedîlerin Kurban Sahibi Olup Olmadıkları.

Kurban sunumu dinin en başta gelen eylemi ve onun adeta zorunlu bir alameti olduğundan; bunun Muhammedîler tarafından kendi mezheplerinin temelleri arasında sayılmaması şaşırtıcıdır. Ve nitekim Mekke hac yolculuğunu yerine getirdiklerinde Mina vadisinde çok büyük sayıda koyun, sığır ve deve boğazladıklarından, kendilerinin kurban sunduklarını düşünebilirler. Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi, bunun hiçbir şekilde gerçek bir kurban olmadığı veya gerçek bir kurban sayılamayacağı açıktır. Çünkü herkesin ortak kabulüne göre gerçek ve özgün bir kurban; bu iş için özel olarak atanmış din görevlileri tarafından, bir tapınakta veya altarda, Tanrı tarafından belirlenmiş bir maddede, sadece Tanrı'nın rızası uğruna sunulan, sunulan o şeyin tamamen tüketilmesi ve bir şekilde yok edilmesi suretiyle, en azından bir kısmının Tanrı'ya olan mutlak itaatle yok edilmesidir. Ve çünkü kurban, herkesin ortak fikrine göre, sadece Tanrı'nın yüce egemenliğini ikrar etmek için değil, aynı zamanda halkın ihtiyaçları ve özellikle günahlar için sunulur; bu yüzden sıklıkla ve günlük olarak icra edilmelidir, hatta günlük bir kurban veya en azından sık tekrarlanan bir kurban olmalıdır. Tanrı bizzat bu kurban kurallarını Musa vasıtasıyla Tevrat'ta öğretmiştir: ki bunların doğal yasa döneminde de muhafaza edildiğine inanılmalıdır. Nitekim o zaman da, birçoğunun kabul ettiği üzere ya ilk doğan erkek çocuklar ya da aile reisleri olan, kurban için belirlenmiş rahipler bulunuyordu. Ayrıca kurbanlar için belirlenmiş mekanlar, yani Tapınak işlevi gören koruluklar ve sunaklar vardı; nitekim bu durum Nuh'un, İbrahim'in ve diğer Ataların kurbanlarından açıkça anlaşılır. Kurban maddesinin tamamı da çoğunlukla Tanrı'ya olan itaatle ateşte yakılırdı, ki bunun antik Atalara bizzat gösterilmiş olduğundan şüphe yoktur. Sıklıkla, ya da en azından ne zaman ki bir ihtiyaç veya uygunluk bunu gerektirse, kurbanların sunulduğu İbrahim, Yakub ve diğerlerinin; özellikle de çocukları için her yedinci günde kurban sunan Eyüb'ün örneğiyle sabittir.

Burada Habil'in ilk doğan olmadığı, ve buna rağmen kurban sunduğu itirazı öne sürülebilir. Aynı şekilde Paskalya akşamında boğazlanan kuzunun rahipler tarafından değil, ailede bulunan herkes tarafından kesildiği; ve onun hiçbir parçasının sadece Tanrı'ya olan itaatle tüketilmediği veya yok edilmediği, aksine tamamının ev halkı tarafından yendiği söylenebilir. Cevap veriyorum: Adem dünyadaki tek ve en yüce Prens ve en yüce Rahip olduğundan, tebaası ve hizmetkarları olarak diğer rahiplere sahip olması doğaldı; bunlar ise o esnada Habil olan iki oğlundan başkası olamazdı. Paskalya kuzusuna gelince, onun boğazlanmasının aile reisleri tarafından yapıldığı, ve o zaman rahip işlevinin onlara ait olduğu cevabı verilebilir: çünkü Musa kanunuyla

henüz kesin bir rahiplik kurumu tesis edilmemişti. Ayrıca kuzunun bir kısmının, en azından kanının, evlerin kapı direklerine ve eşiklerine sürülerek Tanrı'ya itaatle harcandığı inkâr edilemez: nitekim geri kalan kısımdan ne kalırsa (ve en azından etin bir kısmı kalıyordu) ateşle yakılıyordu. Peygamberlerin, Nuh'un, İlyas'ın ve diğerlerinin de kurban sunduklarını okuruz, ki onların rahip olmadıkları bilinir; deriz ki, Peygamberler de ilahi bir görevlendirmeye vaftiz edilmiş ve meshedilmiş olarak, ve bu yüzden ilahi takdirle kurban sunabilmişlerdir. Hülasa, bu özel durumların hiçbirinin genel kanuna karşı bir gücü yoktur.

Söylenenlerden açıkça anlaşılmaktadır ki, Muhammedîlerin hiçbir gerçek kurbanı yoktur. Birincisi, çünkü onların arasında hiçbir rahip, ne atanmış ne de kutsanmış din görevlisi bulunur: oysa Aristoteles'in Politika kitabında ve Cicero'nun Akademikler 4. kitabında belirttiği üzere, ilahi işlerle ilgilenmek, kurban sunmak ve herkes adına kurbanlıklar takdim etmek rahibin kendine özgü görevidir. Onların şüphesiz İmamları vardır; ancak bunlar sadece Mescitlerde namaz kılındığında, dualar edildiğinde ve Mekke haccında, ve belki diğer bazı işlerde başkanlık ederler; fakat kurbanlık sunmak veya kurban kesmek onların özel görevi değildir; nitekim halktan her biri kendi hayvanını boğazlar ve Mina vadisinde keser.

İkincisi, çünkü bu tür hayvanları ne bir tapınakta ne de bir altar üzerinde keserler, aksine bahsedilen o vadiye gelişigüzel öldürürler.

Üçüncüsü, çünkü bu kurbanları, Tanrı'yı memnun edecek bir maddede yapılmaz: nitekim develeri keserler, ki bunlar Tevrat'ta kirli hayvanlar arasında sayılır; koyunlar ve sığırlar ise, her ne kadar eski kanunda kurban için belirlenmiş olsalar da; daha sonra Tanrı Peygamberler vasıtasıyla bu tür kurbanların kendisini memnun etmediğini açıkça beyan etmiştir, çünkü bunlar sadece Mesih'in kurbanının figürleri olarak kurulmuşlardı: ve bu yüzden tamamen reddedilmişlerdir. Nitekim İşaya kap. 1'de İsrailiilerle konuşurken şöyle der: Kurbanlarınızın çokluğu bana ne yarar sağlar? diyor Rab. Koç yakmalık kurbanlarına, besili hayvanların yağına doydum; sığır, kuzu ve teke kanı istemiyorum. Artık boş kurbanlar getirmeyin. Aynı şey Yeremya kap. 6'da tekrarlanır: Yakmalık kurbanlarınız kabul edilmiyor, kurbanlarınız beni memnun etmedi. Ve Amos kap. 5'te: Bana yakmalık kurbanlar ve sunular getirseniz bile kabul etmeyeceğim, besili hayvanlarınızın esenlik kurbanlarına bakmayacağım. Kutsal yazılarda Tanrı'nın bu tür kurbanları artık istemediğini gösteren daha birçok yer vardır, çünkü bunlar bizzat Mesih tarafından yeni kanunla kaldırılmıştır, nitekim yukarıda söylediğimiz gerekçeyle, yani bunlar figür olduğundan, gerçek kurban Mesih tarafından sunulduğunda sona ermişlerdir, ki bundan az sonra bahsedeceğiz. Dördüncüsü, çünkü kurbanın özü, bir şeyin Tanrı'ya olan itaatle harcanması veya yok edilmesidir: oysa Muhammedîler hayvanlarını karınlarını doyurmaktan başka bir amaçla yok etmezler. Ve her ne kadar arkadaşlarına ve fakirlere onlardan pay verseler de; bu durum gerçek bir kurban gerekçesi için yeterli değildir; çünkü bu doğrudan ve biçimsel olarak sadece Tanrı'ya olan itaatle yapılan bir yok etme değildir; aksi takdirde her sadaka gerçek ve özgün bir kurban olarak adlandırılabilirdi. Son olarak, kurban acil ihtiyaçlar için ve halkın günahlarını kefareet etmek için kurulduğundan; ve sıklıkla, ya da ne zaman ki bir ihtiyaç bunu gerektirse, rahipler tarafından sunulması icap ettiğinden: bu yüzden Tanrı Tevrat'ta sürekli ve günlük

kurbanı emretmiştir. Bundan daha makul ve daha gerçek bir kural olamaz, çünkü bu bizzat Tanrı tarafından kurulmuştur ve doğa ışığıyla da desteklenir. Bu yüzden mutlak bir zorunluluk anında kurban sunmayan, ve rahipleri hazır bulundurmeyen hiçbir halk yoktur; nitekim bunu sadece bu dünyadaki yaşam eylemiyle değil, tüm varlıklarıyla kamuya açık olarak sergilerler, öyle ki dualar, adaklar, cümbüşler ve bu tür şeyler, hatta insanlara sunulanlar bile, en yüce Hükümdarın egemenliğini protesto etmek amacıyla yapılır; ve hiçbir halk, ya da tamamen dinsiz olanlar hariç, bu tür kurbanların sunulmadığı, ve rahibin sesinin sunakta duyulmadığı bir dine sahip değildir; oysa Muhammedî mezhebinde ne bir kurban ne de bir rahip sesi duyulur. Bu durum Hristiyan dini için söylenemez, nitekim onda sadece tapınak, altar ve rahiplik kurumu diğer tüm dinlerden tamamen farklı ve ayrı olarak bulunmakla kalmaz, aynı zamanda Mesih tarafından kurulmuş en gerçek ve en mükemmel kurban da mevcuttur. Nitekim o sadece bir kez kurban sunmakla kalmamıştır; kendisi meclislerde ve rahiplerle birlikte ebedi Rahip ve Melkisedek düzenine göre Rahip olduğundan: Tanrı bizzat Mezmur 110'da onu böyle çağırır; ve bizzat Muhammedî din alimleri de bunu kabul ederler. Nitekim o en gerçek kurbanı, yani kendisini, Haç sunağında Tanrı'ya sunmuş, ve orada ölümü vasıtasıyla bir anlamda tüketilerek ve yok edilerek insanların ebedi kurtuluşu için harcanmıştır: nitekim Aziz Pavlus İbranilere Mektubunda bunu en açık şekilde göstermiştir. Aynı kurbanın, Hristiyan dinindeki rahipler tarafından ekmek ve şarap görünümü, ya da arazları altında, onun bizzat kendi bedeninde ve kanında, tamamen tarif edilemez ama Tanrı için imkansız olmayan bir tarzda günlük olarak sunulmasını istemiştir. Ve her ne kadar her gün bize sunulan bu kurban içinde, Mesih Haç üzerinde olduğu gibi ölüm yoluyla yok edilmese veya kurban edilmese de: yine de rahipler tarafından sunulan o şey, Haç üzerinde sunulanın bizzat aynısı ve gerçeğidir, ve aynı etkilere ile aynı erdeme sahiptir; bu yüzden haklı olarak ve özgün olarak kurban adını alır. Ayrıca Mesih'in bizzat bedeni ve kanı olan, ve dışarıdan onların yerini tutan ekmek ve şarabın arazları yok edilir. Bu konunun getirebileceğim daha başka gerekçeleri de vardır, ancak bunları aktarmayı gerekli görmüyorum. Dahası bu kurbanın gerçeğini Malaki Peygamber kap. 1'de önceden bildirmiştir, orada Tanrı bizzat Yahudi rahiplerine şöyle seslenir: Sizden hoşnut değilim, diyor Her Şeye Egemen Rab. Elinizden sunu kabul etmeyeceğim. Çünkü güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar uluslar arasında adım büyük olacak. Her yerde adıma buhurlar yakılacak, temiz sunular sunulacak. Malaki'nin bu peygamberliği, Hristiyan dininde sunulan kurbanla tamamen doğrulanır: nitekim ondan daha temiz, ondan daha pak bir şey olamaz, çünkü o bizzat kutsal yazılarda Kusursuz Kuzu olarak adlandırılan onun bedenidir ve kanıdır. Gerçekten de güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar, hatta Muhammedîlerin ve Putperestlerin arasında bile, Hristiyan rahipler tarafından her yerde kurban sunulur: ne sadece her yerde, aksine her zamanda sunulur: ve yirmi dört saati içeren doğal günde, dünyanın herhangi bir yerinde bu kurbanın sunulmadığı neredeyse hiçbir an yoktur: öyle ki bu tek başına, ve benzersiz olarak, haklı olarak kesintisiz kurban olarak adlandırılmalıdır. Bunun en yüce ve en derin gizemini, eğer bu konuları anlayabilecek kapasitede olduklarına inansaydım, Müslümanlara bu şekilde açıklardım. Fakat belki de bu görevi başka bir yerde, yani

Kur'an'ın De Mensa [Maide Suresi] sūresini açıklarken veya çürütürken yerine getireceğim. Orada, Mesih'in Paskalya şöleninde Havarilerin üzerine Gökten indirdiği o hayranlık uyandırıcı Sofra konusu işlenir: ki bunda şüphe yok ki bu kurban gizemine gizlice işaret edilir, her ne kadar Muhammed, bir papağan gibi, Hristiyanlardan duyduğu şeyleri orada konuşsa da: ne yaptığını bilmez, ne de ne konuştuğunu anlar. Şimdi artık diğer konulara geçiyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM.

Kur'an'ın Hata veya Kusur Damgası Hak Eden Bazı Ameli Hükümleri Tartışılır: Ve İlk Olarak, Kısas Cezası Üzerine:

Buraya kadar Kur'an'ın övgüye değer görünen ve uygulamalarıyla Muhammedîlerin kendi dinlerini Hristiyan dininden daha mükemmel sandıkları hükümlerini; yani temizliği, namazı, orucu ve yukarıda sayılan diğerlerini tartıştık: ve buna rağmen bunlarda ne kadar çok batıl inancın, absürtlüğün ve anlamsızlığın döndüğünü; bunlar Hristiyanlar tarafından aynı türde yapılan şeylerle karşılaştırıldığında, gerçek dinin veya faziletin temelleri veya kökleri olarak adlandırılmaktan ziyade, dinsizliğin kalıntıları ve dayanakları olarak nitelendirilmeleri gerektiğini açıkça gösterdik. Şimdi ise Kur'an'dan, sadece mükemmellik adına hiçbir şey içermeyen değil, aynı zamanda hata damgası, ya da en azından kusur damgası hak eden hükümleri teraziye koymak kalıyor, özellikle de bunlar en kutsal ve en mükemmel Müjde kanununun emirleriyle karşılaştırıldığında böyledir. Zaten yukarıda başlangıçta bunlardan bazılarını not etmiştim, ki bunlar yasanın kendi doğasına ve akıl ışığıyla çelişir görünmektedir. Şimdi bunlardan bazılarını sırasıyla aşağıya ekliyorum (diğerlerini ise Kur'an'ın reddine bırakıyorum), bunlardan çok açık bir şekilde anlaşılacaktır ki, Muhammedîler kötü bir kanun, yani sahte bir din içinde dönüp durmaktadırlar.

İlk olarak, bazılarının kontrapasum [misilleme] adını verdiği kısas cezasına ait olan şey gelir. Bunun hakkında Sure 2. Vacca [Bakara Suresi], verf. 173'te şöyle hükmedilir:

يا ايها الذين آمنوا كتب عليكم القصاص في القتلى الحر بالحر والعبد بالعبد والانثى بالانثى فمن عفي له من اخيه شيء فاتباع بالمعروف واداء اليه باحسان ذلك تخفيف من ربكم ورحمة فمن اعتدى بعد ذلك فله عذاب اليم ولكم في القصاص حياة يا اولي الالباب لعلكم تتقون :

Ey inananlar! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın. Ancak her kim kardeşi tarafından bir şey karşılığında bağışlanırsa; o zaman örfe uymak ve ona güzellikle ödemek gerekir. (Celâleddin'in tefsiri bunu açıklar: Eğer katil, kardeşinin, yani mümin insanın kanının dökülmesi cezasından bir şey karşılığında bağışlanırsa; bağışlayan kimse, katili hakim önünde sıkıştırarak ondan adil ve dürüst bir para talep edebilir... ancak cezayı tamamen ve mutlak olarak bağışlamamış olması şartıyla, o zaman artık hiçbir şey talep edemez: katil ise bu parayı güzellikle, yani en kısa sürede ödemelidir.) Bu, Rabbinizden bir hafifletme ve bir merhamettir. (Aynı tefsir açıklar: Allah bu kısas kanununda size kolaylık ve lütuf göstermiştir, sizi aynı cezayı uygulamaya veya diyet almaya zorlamamıştır; tıpkı Yahudileri kısas cezasına zorladığı, ve Hristiyanları bunun için diyet ödemeye zorladığı gibi.) Her kim bundan sonra düşmanca davranırsa; şüphesiz onun için acı

verici bir azap vardır. (Tefsir açıklar: Kim zararı bağışladıktan sonra katili öldürür veya ona zarar verirse, o en ağır şekilde cezalandırılacaktır.) Ve ey akıl sahipleri, kısısta sizin için hayat vardır; umulur ki sakınırsınız. Nitekim, aynı tefsire göre: Akıllı insanlar, birini öldürdüklerinde kendilerinin de kısas yoluyla öldürüleceklerini bildiklerinde, başkalarını öldürmekten kaçınırlar; ve böylece kendi hayatlarını korumuş olurlar. Kur'an'ın kadın için kadının, ve köle için kölenin öldürülmesini hükmettiği şeye gelince; gelenek bunu açıklamıştır, nitekim Celâleddin'in dediği gibi, bir kadın için bir erkeğin de öldürüleceği beyan edilmiştir: Kölelerde ise dine dikkat edilmesi gerekir, yani inançsız bir köle için mümin bir kölenin, ya da bir köle için bir hürün öldürülmemesi gerekir.

Aynı ceza hakkında Sure 5. Mensa [Maide Suresi], verf. 40'ta şöyle hükmedilir:

وكتبنا عليهم فيها ان النفس بالنفس والعين بالعين والانف بالانف والاذن بالاذن والسن بالسن والجروح قصاص فمن تصدق به فهو كفارة له ومن لم يحكم بما انزل الله فاولئك هم الظالمون

Ve biz onda (yani Tevrat'ta Yahudiler için) üzerlerine yazdık ki: Cana can, göze göz, burna burn, kulağa kulak, dişe diş ve yaralar için kısas vardır. Kim bunu sadaka olarak bağışlarsa (yani kısas hakkından vazgeçerse), bu onun için (günahlarına) bir keffarettir. Ve her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir. Görüldüğü üzere Muhammed, Yahudilere uygulanan bu kısas cezasını kabul etmiştir; ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenleri zalimler olarak ilan eder. Fakat bu kanun Tanrı tarafından indirilmemiştir, aksine parayla kısıstan kurtulma durumu Tevrat'ın lafzına tamamen zıt görünmektedir: Dolayısıyla Muhammed adaletsizdir. Kulak, burn ve göz eklemelerini de oradan, yani Yahudi hahamlarından almıştır; ki bunlardaki kusurları başka bir yerde düzeltmek istemiştir: oysa bu iki eksiklik onun kendi kanununda hiç bulunmaz; nitekim Muhammed bunu hahamların kitaplarından çalmıştır, ki bunlar sadece göz ve kulak değil, aynı zamanda zihinsel körlüğü de içerirler, onun reçete ettiği şeyler böyledir. Ancak biz kendi konumuza dönelim.

Denilir ki, bu kısas kanunu her ne kadar Tanrı'dan gelmiş olsa da; Yüce Tanrı'nın bizzat Hezekiel kap. 20'de İsraililer için iyi olmayan kurallar, ve içinde yaşayamayacakları adalet hükümleri verdim dediği o kurallara aittir. Ve nitekim bu durum boşanmaya, çok eşliliğe ve diğer izinlere de aittir, (ki bunlardan bazılarının kanun olarak adlandırılması gerekir). Nitekim sadece Hristiyan olanlar değil, aynı zamanda Yahudilerin en bilge hocası R. Moyfes filius Maimonis de dahil olmak üzere pek çok kişi, törensel ve adli olan bu emirlerin, adli olanların, Tanrı tarafından birincil niyetle değil, ya da fazilet emirlerinin motifiyle verilmediğini kabul ederler; aksine bunlar, birincil olarak amaçlanan, ve doğrudan doğruya yönelinen düzenin içinde yer alırlar; nitekim içinde hiçbir iyiliğin bulunmadığı, ya da iştah uyandırmayan o orta yolu kullanırlar, meğerki iyi bir amaca yönelik bir arzuyla yapılmış olsunlar. Bahsedilen R. Moyfes (İbraniler arasında sadece Hristiyanlarca değil, aynı zamanda bizim Muhammedî olmayan dinimizce de en yüksek otoriteye sahip olan bilge) Moreh Nevuchim part. 3. cap. 32'de, daha önce tüm uluslar arasında, özellikle İdol tapanlar arasında ortak olan törenler ve kurbanlar hakkında konuşurken şöyle der: Yaratıcı bu kültür biçimlerini, bu modları bıraktı; ve onları bir kültürden başka bir kültüre aktardı; ve hakiki gerçekliği taşımayan o hayal ürünü şeylerden uzaklaştırdı. Bu yüzden bize

emirler: kurbanlar verilmesini emretti. Ve şunları ekler: Ve bu durum ilahi takdirle gerçekleşti, nitekim Yahudilikte İdol ismi kuruldu, ve en büyük... ve hakiki olarak kalplerimize yerleşti. Daha sonra buna bir itiraz yöneltilir: Birisi der ki: Emirler, ve yasaklar, ve o büyük işler; ve bunca özen ve dikkatle teslim edilen ve tüketilen o şeyler: nasıl olur da tüm bunlar, ve her biri bir başkası için değil de, bizzat kendisi için amaçlanmış olmasın? Buna kendisi cevap verir: Bizzat yasanın içinde buna benzer bir konu söylenmiştir, Çıkış kap. 13. Ve Tanrı onları Filistîler toprağı yoluyla götürmedi, ki burası yakındı. Çünkü Tanrı dedi: Halk, savaşı gördüğünde pişman olmasın ve Mısır'a geri dönmessin. Ve Tanrı halkı çevreye, çölün yoluna, ve Kızıldeniz'e doğru götürdü. Yüce Tanrı halkı korumak, ve onları çevre yoluyla götürmek için bunu yaptı: ki bu durumun birincil niyeti, niyet edilen şeyin insani bedenlerin doğasına uygun olarak şekillenmesiydi; nitekim sürekli olarak zorluklara karşı durmak, ve düşmanlara direnmek gerekirdi; ve bu yüzden onları bu yolla götürdü, ta ki bahsedilen o emirler tamamlansın; amacı şuydu: bize bu emirleri vermek, ki bunları hatırlıyoruz, canlı tutmak için, üstlendiğimiz o niyetin insani ruhların doğasından uzaklaşmaması, Yaratıcı'nın bilgisinin sabit kalması ve İdol tapıcılığından uzaklaşılması içindi. Daha sonra rakipler itiraz ederler: Nasıl olur da Tanrı, bunu yapmaya gücü yeterken, doğrudan birincil niyetle bu emirleri koymasın, yani Yahudilerin korkmamasını; aksine vaatlerin ve tehditlerin emirleriyle onları cesaretlendirmeyi amaçlamasın, ve bunu yapmasın? Buna cevap verir: Tanrı, doğa mucizeleri içinde insanların özgür iradesini tamamen değiştirmeyi, ve insanı iyi veya kötü iş yapma serbestisinden mahrum bırakmayı hiçbir zaman istememiştir. İbranilerin bu hocasının bu öğretisi çok doğrudur (her ne kadar Tanrı'yı, eski Yahudilerin törenlerini ve putperestlerden kalma diğer adetleri korumaya zorlayan o kalan gerekçeleri onaylamasak da). Nitekim, İsrail halkının Mısır'dan Kenan toprağına olan yolculuğunun o şanlı örneğiyle sabit olduğu üzere; tıpkı İsrailîlerin I. Samuel kap. 8'de, o zamana kadar kendilerini yöneten Tanrı'ya karşı bir Kral talep ettikleri, ve bundan dolayı şikayetçi olan Tanrı'nın Samuel'e şöyle dediği gibi: Halkın sana söylediği her şeyde sesini dinle: çünkü onlar seni reddetmediler, aksine beni, üzerlerinde krallık yapmamı reddettiler. Ve biraz sonra bu emir tekrarlanır, denilerek: Onların sesini dinle, ve üzerlerine bir kral ata. Burada açıkça görülmektedir ki, Tanrı Samuel'in o isteğine, kendisi doğrudan onaylamadığı ve istemediği halde izin vermiştir; ancak birinci niyetle bunu onaylamamış, aksine istemeyerek vermiştir. Fakat o zaman bu istek, halkı kurtarmak, Samuel'i onların şiddetinden özgür kılmak, ya da iyi bir amaca hizmet edecek başka bir sonuç doğurmak için birinci niyetle yapılmıştır. Nitekim Tanrı, kötü olan şeylerden bile iyi bir sonuç çıkarmayı her zaman bilir.

Bu konuyu sadece bu türden adli kanunların, ve özellikle Muhammedî olanların Tevrat'ın otoritesine dayandığını göstermek için değil, aynı zamanda bu tür törensel ve adli kanunların Mesih tarafından kaldırıldığını, bunların hiçbir şekilde kendi iyilikleri veya faydaları nedeniyle değil, aksine sadece lütuf figürleri oldukları için, ve Tanrı tarafından birincil niyetle değil, doğrudan doğruya amaçlanan düzen içinde verilmediklerini daha iyi göstermek için biraz uzunca tartışmak istedim. Oysa bu

durum Müjde kanunuyla yerine getirilmiş, ve amaçlanan o şeyler bu sayede gereksiz kalmıştır.

İşte bu yüzden, konuyu daha derinlemesine incelemek gerekirse, Tevrat'ta Tanrı tarafından verilen, çıkış kap. 21. Levililer kap. 24. Yasanın Tekrarı kap. 19'da yer alan bu kısas kanununun da, birincil niyetle verilmediği, aksine kaba ve katı kalpli halkın içine yerleştirilmek üzere verildiği anlaşılır; öyle ki aralarından biri bu korku nedeniyle başkalarına zarar vermekten kaınsın. Bu durum, yasanın içinde geçen şu sözlerle açıkça görülür, Yasanın Tekrarı kap. 19: Kalanlar da bunu duyup korksunlar, ve bir daha aranızda bu tür kötü bir şey yapmaya cesaret edemesinler.

Dahası, R. Salomon'un ve diğer İbrani bilgelerin şu glosunun çok doğru olduğunu düşünüyorum: Yani, Tanrı'nın bu kanunla tam, katı ve bir şekilde matematiksel bir kısas cezasını emretmediği, aksine kelimelerin tınısına göre bir para tazminatını kastettiği söylenir: yani, göze karşılık göz çıkarılması değil, aksine o gözün değerinin ya da verilen zararın o kişiye ödenmesi kastedilir; ya da o yaranın, o kişiye aynı şekilde zarar veren o kimseye uygulanması yerine parayla telafi edilmesi istenir; ki bu durum Tevrat'ın bizzat kendi lafzında da desteklenir: oysa bu durum kısasın tam ve rigid bir tazminat olarak değil, para cezası olarak uygulanmasını isteyen kişilerin isteğine bırakılmıştır. Ancak Kutsal Kitaplarda bu tür rigid bir tazminatın uygulandığına dair hiçbir örnek bulamayız (cinayet vakaları hariç); bu yüzden cinayet dışındaki durumlarda bu katı tazminat yerine, R. Salomon'un fikrinin daha geçerli sayılması gerekir.

Fakat durum her ne olursa olsun; bu emirde gerçek İlahi adaletin kısas cezasını tamamen amaçlamadığı bilinmelidir: bunun ikinci niyetle yapıldığı, ve her ne kadar iyi bir amaca hizmet etse de, tam olarak övgüye değer olmadığı kabul edilmelidir. Bu yüzden felsefe profesörü İspanyol İlahiyatçı Alphonse Tostatus, in cap. 5. Matth. quaest. 323.'te der ki: Adli kısas kanununda tam bir adalet bulunmaz: ancak o zamanlar Yahudilerin maruz kaldığı o yasama koşulları içinde, bu durum haklı görünüyordu. Ve bu durum bizzat yasanın içine, Tanrı'nın o kanunu zorla emrettiğini göstermek üzere konulmuştur. Nitekim adli kısasın her zaman adil olduğunu düşünenlerin aksine, Yahudilerin bu görüşü daha makul görünmektedir. Ve bu durum tüm bilge kişilerin gözünde; bazılarının kontrapasum [misilleme] adını verdiği bu cezada beş temel kusurun bulunduğunu gösterir:

Birincisi, bu kanunun, kusursuz ve kusur kabul etmez olan o ilk kuralla uyuşmamasıdır. Oysa ilk ve kusursuz kural olan Tanrı, cezayı hiçbir zaman suçun ölçüsüne göre koymaz, aksine her zaman suçun gerektirdiğinden daha aşağı, ona denk bir ölçüde koyar: dolayısıyla bu kanun tam olarak iyi olamaz.

İkincisi, bu tür bir kanun her ne kadar bazı uluslar tarafından kabul edilmiş olsa da, ya gizlice ya da açıkça, her zaman şu koşulla yapılmıştır; yani kısas cezasının parayla telafi edilebilmesi, eğer zarar gören taraf parayla tatmin olmayı kabul ederse bunun caiz olması şart koşulmuştur; oysa bu durum tam olarak rigid bir kısas kanunu olmadığını gösterir. On iki levha kanunlarında Romalıların hukuku şöyle emrederdi: Eğer bir uzuv kırılmışsa, ve kırılan kişiyle anlaşma yapılmamışsa, o zaman kısas uygulansın; yani, eğer kırılan kişi parayla tatmin olmayı reddederse, kısas cezası yerine getirilirdi. Yahudiler de kısas cezasından, parayla tazminat alma yoluyla

vazgeçebilirlerdi. Atinalılar da (ki bunu Gullelmus Postellus, de Magistr. Atheniensium adlı eserinde aktarır) bu kuralı aynı şekilde uygularlardı. Suçlu zincire vurulur, ve eğer zincire vurulması gerekirse, kamu tellalları vasıtasıyla o adamı öldüren kişinin akrabaları, ev halkı, arkadaşları çağrılır, ve onların önünde ceza belirlenirdi, ve dürüst bir parayla tazminat ödenmesi kabul edilirdi. Böylece zararın parayla telafi edilmesine her zaman izin verilirdi.

Yazar ekler, bu âdet bugün de Türkler arasında yürürlükte dir: yani zarar gören tarafın isteğiyle, kısas cezası yerine katilden alınan para kabul edilir. Onlar bu miktarı binlerce altın olarak tahmin ederler; yani bizim paramızla yaklaşık bin iki yüz altına denk gelir. Bu miktar zararı tazmin eder. Yarım adama yarım tazminat ödenir. Göz, el, ayak, ya da bizzat partilerin belirlediği diğer uzuvlar için de aynı durum geçerlidir. Nihayet sivil Hristiyan kanunlarında bu kısas cezası, İmparator Jüstinyen'in beyan ettiği üzere, tamamen yürürlükten kalkmıştır, öyle ki bugün sivil mahkemelerde kısas cezasına neredeyse hiç rastlanmaz.

Üçüncüsü, kısas kanunu bilge adamlar tarafından da onaylanmaz. Aristoteles Etika 5. kitabında, Nikomakhos'a ahlakta kap. 5'te şöyle der: Bazılarına göre kısas mutlak bir adalettir; ve Pisagorcuların dediği gibi, bir kimsenin yaptığı şeyin aynısını çekmesini adalet olarak tanımlarlar. Oysa adalet ne dağıtıcı adalet uyar, ne de düzeltici adalet tam olarak uyum sağlar. Onlar her ne kadar Rhadamanthus'un şu hükmünü duymak isteseler de:

Eğer yaptığı şeyin aynısını çekerse, o zaman adalet yerini bulur;

Bu yargı tamamen adaletle uyuşmaz, aksine intikam kokar.

Sıklıkla şu durum çelişki yaratır: Eğer bir yönetici görevini yerine getirirken birine vurursa, ona geri vurulmaz. Eğer biri bir yöneticiye vurursa, ona sadece geri vurulmakla kalınmaz, aksine en ağır şekilde cezalandırılır. Ayrıca birinin kendi rızasıyla oynadığı oyunlarda meydana gelen zararlar da kısasa tabi tutulmaz. Buraya kadar, bu konuyu bilgece not eden Yunan filozofudur. Pisagorcuların tam bir misilleme olarak tanımladıkları adalet, yeraltı dünyasının hakimi Rhadamanthus'un adaletinden başka bir şey değildir. Aulus Gellius Noctes Atticae lib. 1. c. 20'de, Favorinus adlı filozofun, on iki levha kanunlarındaki kısas cezası hakkında Altıncı Sekstus adlı hukukçu ile yaptığı tartışmayı aktarır; burada şöyle denir: Bu kanunlarda tam bir tutarlılık bulmak imkansızdır, çünkü kısas cezası uygulanamaz. Zarar gören kişinin katilden intikam alması dışında hiçbir fayda sağlamaz. Nitekim bir uzvun aynen o şekilde kesilmesi; eğer katil de aynı şekilde kesilmesini isterse mümkün olabilir: oysa her iki tarafın tam bir dengeye gelmesi nasıl sağlanabilir; ki bunda en büyük zorluklar ve imkansızlıklar bulunur, bu yüzden kısas kanunu fena halde kusurludur. Hristiyanları bir kenara bırakarak, yabancı ve putperest yazarların bile bu konuda ne kadar çok şey yazdıklarını, bahsedilen bilge Alphonse Tostatus'un kap. 5. Matth. q. 323'te şu sözlerle aktardığını belirtelim: Denilmelidir ki, kısas cezası basit bir adalet değildir, yani her zaman her durumda ve tüm kişilere eşit olarak uygulanamaz; her ne kadar her insan üzerinde bir miktar etkisi olsa da. Ve bir başkası şunları ekler: Gerekçe şudur, çünkü adalet dağıtıcı adalette kişilerin değerine, haysiyetine ve konumuna göre eşitlik arar. Ve bu yüzden geometrik eşitlik istenir, aritmetik değil: yani oranların eşitliği istenir, miktarların değil, haysiyetin eşitliği

aranır. Oysa kontrapasum [misilleme], aritmetik eşitliği arar, ki bu miktarların eşitliğidir, oranların ve haysiyetlerin değil. Bu yüzden dağıtıcı adaletin kisasla uyuşması çok nadirdir. Düzeltici adalette ise durum farklıdır, nitekim orada kontrapasum düzeltici adalete uyar; ve buna rağmen her zaman sivil ilişkilerde uyuşmaz, nitekim kırsal kesimdeki bir köylünün bir krala vurması, ya da bir kralın bir köylüye vurması durumunda bu eşitlik sağlanamaz. Ve son olarak sonuçlandırır ki, tam bir kisas, ya da kontrapasum, ancak kişilerde, liyakatlerde, zararlarda, yaralanmalarda ve bizzat vurma eyleminde, ya da yaralamada tam bir eşitlik olduğunda adil olabilir. Oysa bu durum ahlaki olarak neredeyse imkansız görünmektedir.

Son olarak Mesih, en yüce kanun koyucu, kisas kanununun kendi Müjdesinde hiçbir şekilde onaylanmasını istememiştir; aksine onun tamamen zıttı olan bir kanun koymuştur, nitekim Matta kap. 5'teki şu meşhur sözlerinde: Göz yerine göz, diş yerine diş dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza vurana öbür yanağınızı da çevirin. Bununla kamu otoritesinin suçları adaletle cezalandırmasını yasaklamayı amaçlamamıştır; aksine sadece intikam arzusunu, ve özellikle özel intikamları mahkûm etmek istemiştir; ve takipçilerine bunu tavsiye etmiştir, ki bu çok daha dürüst bir yoldur. Kaldı ki kendisi kisas kanununu hiçbir şekilde onaylamamıştır.

Müslümanlar cevap vereceklerdir ki, Muhammed her ne kadar kisas kanununu kabul etmiş olsa da; onun katılık ve sertliğini yumuşatmıştır, izin vererek ki, zarar gören tarafın rızasıyla bir uzvun kesilmesi yerine parayla tazminat alınabilsin; ya da akrabalar ve ev halkı dilerlerse parayı kabul edip yaralamayı, ya da zararı bağışlayabilsinler.

Oysa, bu durumun Kur'an'dan kaynaklandığı doğru değildir. Çünkü zarar gören tarafa yaralamayı, ya da zararı bağışlama, ya da parayı kabul etme serbestisi bırakılması; intikam arzusuna, o hakkın kendisinde kalmasından daha büyük bir kapı açar gibi görünmektedir. Zaten görülmektedir ki, hâkim değil, aksine zarar gören taraf katile karşı intikam alıp almama kararını vermektedir, eğer kisas cezasının rigid bir şekilde uygulanmasını isterse bunu yapabilir. İntikam arzusunun insanlarda, özellikle de Türklerde, ve diğer Müslümanlarda ne kadar büyük olduğu, doğuştan gelen bir özellik olarak bilinir. Bir hür adamın değerinin parayla ölçülmesi, ki bu durum Muhammedî mahkemelerde tam bir komedi gibi görünür, tamamen rasyonel temelden yoksundur ve (bilge adamların söylediği gibi) bir safsatadır. İnsan bedeni büyüklüğüne göre mi ölçülecektir; yoksa haysiyete, soyluluğa, devlet için faydalı olmaya, bilime ve diğer bu tür şeylere mi bakılacaktır; ki bunların tümü insanlarda eşit değildir, hatta bazılarında tamamen yoktur; yüz veya iki yüz altın gibi evrensel bir fiyatı her insan için belirlemek çok büyük bir aptallıktır. Eğer fiyat bedene göre değil de, o insanın niteliklerine göre belirlenecekse, o zaman zarar gören, ya da yaralanan kimselerin büyüklüğü ölçüsünde tazminat istenir, bu durum ise hâkimlerin Muhammedî mahkemeleri soyup soğana çevirmeleri için çok geniş bir kapı açar; nitekim buralarda rüşvet almak için her zaman büyük bir açgözlülük bulunur. Buraya kadar söylenenlerden açıkça anlaşılmaktadır ki, Müjde kanununun mükemmelliği Kur'an kanunundan ne kadar üstündür, nitekim ilki içinde hiçbir kusur

barındırmayan, tamamen adil, iyi ve kusursuz olan şeyi içerir; Kur'an ise ne iyi, ne adil, ne de tam olarak mükemmel olan şeyleri kabul eder.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM.

Yemin Üzerine.

Muhammed'in Kur'an'da yemin hakkında hükme bağladığı şeyler, eğer iyi tartılırsa, hiçbir şekilde hata damgasından kurtulamazlar:

İlk olarak, daha önce alıntılanan Sure 2. [Bakara Suresi], verf. 224. ve devamında kendi adamlarına şöyle seslenir:

ولا تجعلوا الله عرضة لآيمانكم ان تبروا وتتقوا وتصلحوا بين الناس والله سميع عليم : لا يؤاخذكم الله باللغو في ايمانكم ولكن يؤاخذكم بما كسبت قلوبكم والله غفور حلیم : للذين يؤلون من نسائهم تربص اربعة اشهر فان فاؤوا فان الله غفور رحيم : وان عزموا الطلاق فان الله سميع عليم :

Yeminlerinizden ötürü iyilik etmenize, takva sahibi olmanıza ve insanların arasını düzeltmenize Allah'ı engel (hedef) kılmayın. Allah işitendir, bilendir. Allah, yeminlerinizdeki rastgele laflardan (lağvdan) dolayı sizi sorumlu tutmaz, fakat kalplerinizin kazandığı (bile isteye yaptığınız) şeylerden dolayı sizi sorumlu tutar. Allah bağışlayandır, halimdir. Eşlerine yaklaşmamaya yemin edenler (ila yapanlar) için dört ay bekleme süresi vardır. Eğer (bu süre içinde yeminlerinden) dönerlerse, şüphesiz Allah bağışlayandır, merhametlidir. Eğer boşanmaya azmederlerse, şüphesiz Allah işitendir, bilendir.

Muhammed burada ilk olarak, Allah'ı yeminleriniz için bir hedef kılmayın, yani okların fırlatıldığı bir nişangah yapmayın der (nitekim Celâleddin bunu böyle yorumlar); onun adıyla yeminlerinizi çoğaltmayın: yani Celâleddin'in Zemahşerî ile birlikte açıkladığı üzere: onun adıyla yemin etmeyi alışkanlık haline getirmeyin. İkinci olarak, bu yemin çoğaltmasının; dürüst davranmanızı, takva sahibi olmanızı ve insanların arasını düzeltmenizi engellemesini yasaklar. Üçüncü olarak, Allah'ın insanları düşüncesizce yapılan yeminlerden dolayı cezalandırmayacağını söyler: nitekim Celâleddin'in açıkladığı üzere, dilin içsel bir yemin etme niyeti olmaksızın yaptığı lağv yemini budur; birinin "Hayır, Vallahi" veya "Evet, Vallahi" demesi gibi. Bunda hiçbir günah yoktur, ne de bir kefaret gerekir; aksine sadece kalbin rızasıyla yapılan yeminler sorumluluk getirir. Dördüncü olarak, eşlerine yaklaşmamaya yemin eden o kimselere, dört aylık bir süre içinde yeminlerinden dönme ve o kadınla tekrar ilişki kurma izni verir, eğer bu süre geçmişse ve kadın boşsa, hiçbir suç olmaksızın yemin geçersiz kalır; çünkü o sözler şöyle tınlar: Allah bağışlayandır, merhametlidir.

Bahsedilen bu Kur'an hükümlerini incelemeye sunmadan önce, uyarmak isterim ki, Celâleddin, Yahya ve diğer bazıları "iyilik etmeniz" (ان تبروا) sözünü olumsuz bir anlamda, yani "iyilik etmemeniz üzere yemin etmeyin" (ان لا تبروا) şeklinde açıklamışlardır; ve Celâleddin şunu ekler: Yeminin bozulması, günah içermeyen bir iyiliğin yapılması veya insanların arasının düzeltilmesi için olduğunda, yeminin bozulması ve yemin edilen hayırlı işin yapılması gerekir.

Ve bu sebeple yemin etmeyi kötü bir durum sayar; ve onun tam zıttını, yani hayırlı olanı yapmayı ve akrabalık bağına gözetmeyi emreder. Bu bağlamda, putperestlerin o eski adetine uymak üzere yeminlerin dürüst işlere engel kılınmasını yasaklar. Öte yandan Zemahşerî bu sözleri olumlu anlamda açıklar, öyle ki gerçek anlamı ortaya

çıkarmak. Her halükarda Muhammed, yeminlerin bu tür ilk Müslümanlar (onu takip edenler) için engel kılınmasını yasaklamıştır. Nitekim onlardan biri, hayırlı bir iş yapacağına, merhamet göstereceğine, insanların arasını düzelterek, ya da birine iyilikte bulunacağına, ya da bir ibadet eylemini yerine getireceğine dair yemin ettiğinde şöyle derdi: Allah'a yemin ederim ki bu hayırlı işi yapmayacağım, ve yeminimi bozmayacağım. İşte bu yüzden yeminlerini bu dürüst işlere engel kılırlardı; nitekim yeminlerinde adalet veya hakikat arzusu eksikti. Bu durumdan ötürü şu kural konulmuştur: Yeminlerinizi iyilik etmenize engel kılmayın: yani yeminlerin dürüst işlere engel kılınarak suistimal edilmesini yasaklar, ki yemin edenler böyle yaparlardı. Eğer bir hayır işi yapmaya yemin etmişlerse; ve daha sonra bundan daha hayırlı bir şey görürlerse, yeminlerini bozup o daha hayırlı olanı yaparlar, çünkü bu ikinci durum ne bir yemin ihlalidir ne de gereksizdir. Zemahşerî bu konuda Muhammed'in şu sözünü aktarır:

قال النبي صلى الله عليه وسلم لعبد الرحمن بن سمرة اذا حلفت علي يمين فرأيت غيرها خيراً منها فأت الذي هو خير وكفر عن يمينك

Peygamber Muhammed, Abdurrahman bin Semüre'ye şöyle demiştir: Bir şey üzerine yemin ettiğinde, ondan daha hayırlı bir başkasını görürsen, o daha hayırlı olanı yap ve yeminin için kefareti öde.

Bu hayırlı açıklamalarla birlikte, Kur'an'ın bu sözleri olumlu ya da olumsuz anlamda kabul edilsin, hüküm değişmez. Ancak yeminlerin çoğaltılmasını emrederken, bunların gelecekte yerine getirilmesini, dürüst ve temiz olmasını, ya da bir kez yemin edildiğinde ona sadık kalınmasını ister; nitekim yeminler bu sayede çoğaltılmaz.

Tıpkı Tanrı'nın Tesniye 17. bölümde Krallar hakkında konuştuğu, yeminlerin çoğaltılmamasını, atların çoğaltılmamasını emrettiği gibi, buradaki yasak da atların tamamen yasaklanması değil, sadece bir tek eşin muhafaza edilmesi ve yeminlerin de bu şekilde gözetilmesiyle ilgilidir. Şayet, yeminlerin bu şekilde bir hedef kılınması durumunda, bunun sadece lağv yemini, yani "Hayır, Vallahi" gibi basit yeminler olduğu kabul edilirse; o zaman hiçbir suç kalmaz, çünkü bu durum dürüst bir yemin eylemi olarak kabul edilir (Zemahşerî Kur'an kelimelerini olumlu anlamda açıklar) ya da fakirlere bir hayır sunulmasıyla tamamlanır.

Matta Müjdesi kap. 5'te Mesih'in öğrencileriyle konuşurken söylediği şu sözleri bu Muhammedî öğretiyi itiraz olarak öne sürenler olacaktır: Eskilere şöyle dendiğini duydunuz: Yalan yere yemin etmeyeceksin, aksine yeminlerini Rabbin önünde yerine getireceksin. Ama ben size diyorum ki, hiç yemin etmeyin. Sözünüz sadece: Evet, evet; hayır, hayır olsun. Bundan fazlası ise şerretendir.

Cevap veriyorum, Mesih bu sözlerle yemini tamamen yasadışı bir şey olarak mahkûm etmeyi amaçlamamıştır, ne zaman ki bir gereklilik ortaya çıkarsa ve dürüst koşullar altında icra edilirse; nitekim bu bir inanç eylemidir: aksine kalplerdeki o kötü arzuları, ve özellikle mükemmel bir yaşam sürmek isteyenleri uyarır, ki yemin etmekten kaçınsınlar. O zamanlar Yahudi halkı arasında yaygın olan o kötü alışkanlığı, yani gök üzerine, ya da Allah'a özel olarak işaret eden başka bir şey üzerine yemin ederek, hafif ve önemsiz şeyler için Tanrı'yı şahit tutma âdetini düzeltmek istemiştir. Diğer taraftan inkâr edilemez ki, yemin etmek sadece bir mükemmellik içermemekle kalmaz, aynı zamanda insanın mükemmel olmayan

doğasından kaynaklanan bir kusuru da içerir; nitekim Tanrı'yı şahit tutmak, insanların birbirlerine olan güvensizliğinden ve yalan söyleme eğilimlerinden doğar. Eğer tüm insanlar dürüst ve doğru sözlü olsalardı, tıpkı masumiyet durumunda veya Cennette olacağı gibi; yemin tamamen gereksiz ve fuzuli bir şey olurdu. Mesih de kendi öğrencilerinin o kadar temiz ve doğru sözlü olmalarını istiyordu ki, yemin etmeksizin sözlerine güvenilebilirdi. Ve başkalarının onlara inanması için sadece "Evet" veya "Hayır" demelerinin yeterli olmasını arzuluyordu; yani basit bir onaylama veya reddetme yeterli olmalıydı. İşte bu yüzden eklemiştir: Bundan fazlası şerretendir; yani insanların sadakatsizliğinden, hilekarlığından ve yalan söylemesinden kaynaklanır, ki başkaları yemin edilmeksizin inanmazlar. Muhammed ise bu konuda, yeminlerin dürüst işler için ve haklı sebeplerle edilmesini övmekle kalmaz, aynı zamanda onları onaylar: nitekim bu durumun onun zihninde hiçbir zaman tam olarak yer etmediği anlaşılır.

İkinci olarak; Muhammed insanı her türlü suçtan ve cezadan muaf tutar, ne zaman ki düşüncesizce, aceleyle ve niyet edilmeksizin bir yemin telaffuz edilirse, yemin eden kimse tam bir irade rızasına sahip olmadıkça bundan sorumlu olmaz: nitekim şu kelimeler buna işaret eder: Kalplerinizin kazandığı şeylerden ötürü; yani kalbin rızasıyla yapılan yeminler kastedilir. Oysa bu durum, yemin içinde Tanrı'nın adını boş yere anmayı onaylamaz; çünkü yasanın bizzat lafzı buna karşı çıkar, Çıkış kap. 20. Tanrı kendi adını boş yere ananları cezasız bırakmayacağını söylemiştir. Dahası, düşüncesizce ve aceleyle yemin etmek, insanı suçtan ve cezadan tamamen uzak kılmaz. Her bir insan hem sözlerinde hem de eylemlerinde dikkatli olmakla yükümlüdür, ne zaman ki bir yemin telaffuz edilirse, özellikle o yeminin içinde Tanrı'nın adı anılıyorsa daha çok dikkat edilmelidir. Ayrıca Kur'an kelimelerinden yalan yeminin, ya da sadece isteyerek yapılan yeminin bir suç olduğu anlaşılır, oysa kalbin rızası uyuşmadıkça bunun bir günah olmadığı iddia edilir; yani içsel olarak yemin etmeyi amaçlamayıp, sadece dışsal olarak yemin kelimelerini telaffuz eden kimse suçsuz sayılır; bu durum ise insanları aldatmak için büyük bir kapı açar. Nitekim lağv yemini, kalbin rızası olmaksızın sadece dil ile telaffuz edilen yemindir. Üçüncü olarak; Muhammed o kimselere, karılarına yaklaşmamaya yemin edenlere, dört aylık bir süre içinde yeminlerinden dönme ve o kadınla tekrar evlenme, ya da o sürenin sonunda kadını boşama izni verir. Oysa bu durum tamamen akla aykırı görünmektedir. Nitekim eğer yemin adil ve haklı bir sebebe dayanıyorsa; o yeminin tutulması ve bozulmaması gerekir. Eğer adaletsiz ve haksız bir yemin ise; o yeminin derhal iptal edilmesi ve geçersiz sayılması icap eder. Haklı veya haksız bir yeminin, kanun koyucu tarafından belirli bir süre boyunca ihlal edilmesine izin verilmesi, ve ne zaman istenirse bozulabilmesi rasyonel değildir. Ve kesinlikle Muhammed bu durumu Sure 66'da, Prohibitio [Tahrim Suresi], v. 2. ve devamında kabul etmiştir:

: قد فرض الله لكم تحلة إيمانكم والله موليكم وهو العليم الحكيم

Allah, yeminlerinizi çözmeyi (kefaretle iptal etmeyi) size farz kıldı. Allah sizin mevlanızdır. O, bilendir, hikmet sahibidir.

Allah sizin yeminlerinizi çözmeniz için bir yol belirlemiştir: ve Allah sizin mevlanızdır: ve o bilendir, hikmet sahibidir. Bu geniş ve esnek kapıyı yeminlerin bozulması için açmıştır, ki bundan tüm müfessirler bahsederler; nitekim onun sebebi şudur:

Muhammed, Hafsa (Muhammed'in karısı) babasını ziyarete gittiğinde, cariyesi Mariye ile Hafsa'nın evinde cinsel ilişkide bulunmuştur. Hafsa eve döndüğünde Mariye'yi evden çıkarken görmüş, ve Muhammed'e şöyle demiştir: "Senin benim evimde, ve benim günümde cariyenle birlikte olmanı nasıl kabul edebilirim? Allah'a yemin ederim ki sana artık yaklaşmayacağım, ve seninle ilişki kurmayacağım." Bunun üzerine Muhammed ona yalvarmış, ve bu durumu kimseye söylememesini istemiştir. Hafsa ise bu sırrı tutmayıp Ayşe'ye (Muhammed'in diğer karısına) anlatmıştır. Bunun üzerine Hafsa evden ayrılmış ve babasının evine gitmiştir. Muhammed de o esnada Mariye ile olan ticaret işine geri dönmüş, ve Hafsa'yı eve geri çağırmak için yeminini bozmak zorunda kalmıştır. Ancak Muhammed Mariye'den uzak duracağına dair bir yemin ettiğinde, bu durum onun ticari işlerine engel olmuş; ve yeminini bozmak istemiştir; işte o esnada bu ayet inmiştir, ve güya Allah yeminlerin bozulmasına izin vermiştir, öyle ki Hafsa'yı ve diğer karılarını memnun etsin. Ve ayrıca ilan etmiştir ki, Müslümanlar da kendi yeminlerini diledikleri zaman bozabilirler. Nitekim Allah bizzat o alıntılanan Surede şöyle der:

يا ايها النبي لم تحرم ما احل الله لك تبتغي مرضات ازواجك والله غفور رحيم : قد فرض الله لكم تحلة ايمانكم والله موليكم : وهو العليم الحكيم

Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arayarak, Allah'ın sana helal kıldığı şeyi niçin kendine haram ediyorsun? Allah bağışlayandır, merhametlidir. Allah, yeminlerinizi çözme (kefaretle iptal etmeyi) size farz kıldı. Allah sizin mevlanızdır. O, bilendir, hikmet sahibidir.

O Peygamber! Karılarının rızasını arayarak, Allah'ın sana helal kıldığı şeyi neden kendine haram ediyorsun? Allah bağışlayandır, merhametlidir: Allah sizin yeminlerinizi çözmeniz için bir yol belirlemiştir: nitekim o sizin mevlanızdır: ve o bilendir, hikmet sahibidir. Muhammed, şehvetini dizginlemek için değil, aksine ona daha büyük bir alan açmak için, yeminlerin çözülmesi konusunda kendisini tamamen özgür kılmıştır. Eğer yeminini bozmuş olsaydı, günah işlemekle kalmaz, aynı zamanda tüm Müslümanların gözünde bir yalancı durumuna düşerdi. Bu yüzden bu kefaret yolunu bulmuş, ve Müslümanların da kendi yeminlerini çözebileceklerini, diledikleri gibi yeminlerinden vazgeçebileceklerini söylemiştir; nitekim bu durum onların arasında bir yemin ihlalini fena halde kolaylaştırır. Ve bu geniş kapı, yani yeminlerin çözülmesi durumu, Sure 5'te, Mensa [Maide Suresi] süresinde, verf. 93. ve devamında tekrarlanır ve Sure 2'de söylediklerinin bir kısmı buraya eklenir:

لا يؤاخذكم الله باللغو في ايمانكم ولكن يؤاخذكم بما عقدتم الايمان فكفارته اطعام عشرة مساكين من اوسط ما تطعمون اهليكم او كسوتهم او تحرير رقبة فمن لم يجد فصيام ثلاثة ايام ذلك كفارة ايمانكم اذا حلفتم واحفظوا ايمانكم

Allah, yeminlerinizdeki rastgele laflardan (lağvdan) dolayı sizi sorumlu tutmaz, fakat bile isteye ettiğiniz yeminlerden dolayı sizi sorumlu tutar. Onun kefareti, ailenize yedirdiğinizin orta hallisinden on fakiri doyurmak yahut onları giydirmek ya da bir köle azat etmektir. Kim bunu bulamazsa, üç gün oruç tutması gerekir. Yemin ettiğiniz vakit yeminlerinizin kefareti işte budur. Yeminlerinizi koruyun.

Allah yeminlerinizdeki rastgele laflardan (lağvdan) dolayı sizi sorumlu tutmaz, fakat kalplerinizin kazandığı yeminlerden dolayı sorumlu tutar. Onun kefareti, ailenize yedirdiğinizin orta hallisinden on fakiri doyurmak yahut onları giydirmek ya da bir köle azat etmektir. Kim bunu bulamazsa, üç gün oruç tutması gerekir. Yemin ettiğiniz vakit

yeminlerinizin kefareti işte budur (Celâleddin açıklar: Yeminin bozulması durumunda yapılacak kefarettir). Ve yeminlerinizi koruyun. Bu yemin çözme kurallarıyla Müslümanlar, yeminlerini diledikleri zaman bozabileceklerine inanırlar; ve Kur'an onlara diledikleri her yemin için, on fakiri doyurmak veya giydirmek, ya da bir köle azat etmek suretiyle, ya da üç gün oruç tutarak yeminlerinden kurtulabileceklerini öğretir. Bu durum ise dürüst bir yemin anlayışını tamamen ortadan kaldırır. Nitekim parayla yeminlerin satın alınabilmesi, zenginlerin her türlü yemini kolayca bozmalarına ve günaha girmelerine yol açar; fakirler için ise üç gün oruç tutmak yeterli görülür: oysa bu durum zengin ile fakir arasındaki adaleti tamamen bozar. Bir kölenin azat edilmesi ise, en az otuz veya kırk altın değerindedir; üç gün oruç tutmak ise neredeyse hiçbir maliyet getirmez: dolayısıyla bu kefaretlar arasında hiçbir rasyonel denge bulunmaz. Hristiyanlıkta ise bir yeminin bozulması, ancak o yeminin haksız veya adaletsiz olduğunun yetkili bir merci tarafından ilan edilmesiyle, ya da kamu yararı gerektirdiğinde yapılabilir; bir kimsenin kendi rızasıyla veya parayla yeminini bozması tamamen yasadışıdır. Buradan açıkça görülmektedir ki, Muhammedî yemin kanunları ne kadar gevşek, batıl ve insanları yalan söylemeye teşvik edicidir; oysa Hristiyanlıkta yemin en yüksek ciddiyetle ve sadece haklı sebeplerle korunur.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM.

Çok Eşlilik Üzerine.

Bunun hakkında Muhammed Kur'an'da, Sure 4. Mulieres [Nisâ Suresi], verf. 3'te şöyle hükmetmiştir:

وان خفتم الا تقسطوا في اليتامى فانكحوا ما طاب لكم من النساء مثنى وثلاث ورباع فان خفتم الا تعدلوا فواحدة او ما ملكت ايمانكم ذلك ادنى الا تعولوا واتوا النساء صدقاتهن نحلة فان طبن لكم عن شيء منه نفساً فكلوه هنيئاً مريئاً :

Eğer yetimler hakkında adaleti yerine getiremeyeceğinizden korkarsanız, size helal olan kadınlardan ikişer, üçer ve dörder olmak üzere nikahlayın. Eğer (onlar arasında da) adaleti sağlayamayacağınızdan korkarsanız, o zaman bir tane ya da ellerinizin altında bulunanlarla (cariyelerle) yetinin. Bu, adaletten sapmamaya daha uygundur. Kadınlara mehirlerini gönül rızasıyla (bir lütuf olarak) verin. Eğer onlar gönül rızasıyla o mehirin bir kısmını size bağışlarlar ise, onu da afiyetle, rahatça yiyin.

Eğer yetim kızlar hakkında adaleti yerine getiremeyeceğinizden, onlara karşı haksızlık edeceğinizden korkarsanız; o zaman kadınlardan hoşunuza gidenleri ikişer, üçer ve dörder olmak üzere nikah altına alın. Eğer birden fazlasıyla adaleti sağlayamayacağınızdan, hak gözetemeyeceğinizden korkarsanız; o zaman sadece bir tanesini ya da sahip olduğunuz cariyeleri alın. Bu durum adaletten sapmamaya, hak yememeniz için daha kolaydır; ve kadınların mehirlerini gönül rızasıyla (yani kadının hakkı olan o hediye) verin. Eğer kendileri o mehirin bir kısmını kendi istekleriyle size bağışlarlar ise; o zaman onu keyifle ve faydalı bir şekilde tüketin. Bu hükümlerin daha iyi anlaşılması için bilinmelidir ki, Araplar kendi himayelerine aldıkları yetimlerin mallarını hırsızlık ve yağmacılık eğilimleriyle fena halde tüketmeye, kendi çıkarları için büyük ölçüde harcamaya alışmışlardı. Peygamberleri tarafından (kendisi de çok hırsız bir adam olmasına rağmen) bu konuda sert bir şekilde azarlandıklarında; yetimlerin bakımını üstlenmekten tamamen vazgeçmeyi,

onların mallarını gasp etmekten geri durmaya tercih ettiler. Muhammed ise çok tutarsız bir şekilde ve meseleden tamamen bağımsız olarak, onlara yetimlerin velayetinden çekildikleri zaman, hür ve soylu kadınlardan diledikleri kadar; bir, iki, üç, dört tane eş almalarını; cariyelerden ise on, yüz, bin ve eğer güçleri yetiyorsa daha fazlasını alıp besleyebileceklerini emretmiştir. Ancak soylu kadınlardan birden fazlasıyla adaleti koruyamayacaklarından korkarlarsa, sadece tek bir tanesini almalarını öğütlemiştir. Fakat bu temkinli görünüşün içinde ne kadar basiretsiz ve ahmak olduğunu bizzat kendisi gösterir. Çünkü biraz sonra aynı Surede, verf. 128'de kendi adamlarıyla konuşurken şöyle der:

وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَدْرُواهَا كَالْمِغْلَقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُوراً رَحِيماً :

Ne kadar isterseniz isteyin, kadınlar arasında adaleti sağlamaya asla güç yetiremezsiniz. Öyleyse birine tamamen yönelip de diğerini askıdaymış gibi (ne kocalı ne kocasız) bırakmayın. Eğer arayı düzeltir ve Allah'tan korkarsanız, şüphesiz Allah bağışlayandır, merhametlidir.

Kadınlar arasında, ne kadar çok isterseniz isteyin ve bunun için çabalayın, hiçbir şekilde adaleti ve eşitliği sağlayamazsınız; öyleyse bir tarafa aşırı bir eğilimle (bir eşe diğerinden daha çok) yönelmeyin; ve o kadını (daha az sevdiğinizi) askıda kalmış gibi, yani ne bekar ne de kocası olan bir terk edilmiş kadın gibi (Beydâvî bunu böyle açıklar; kocası olan ama kocası tarafından gözetilmeyen, onun lütfundan mahrum kalan kadın) bırakmayın, her ne kadar onları uyum içinde tutmaya (veya onlara karşı doğru davranmaya) çalışsanız da. Ama Allah'tan korkun, çünkü Allah bağışlayandır, merhametlidir. Eğer Muhammed'e göre bir erkeğin çok sayıda eş arasında adaleti sağlaması hiçbir şekilde mümkün değilse; o zaman onlara birden fazlasını serbest bırakmaması, aksine mutlak surette sadece tek bir eş reçete etmesi gerekirdi. Bu itirafta ise haklı çıkmıştır; çünkü bir erkekte çok sayıda eş olduğunda eşitliğin bulunması, ya da o eşler arasında bir huzur ve uyumun kalması imkansızdır. Nitekim bu durum kutsal yazıların lafzından da açıkça bilinmektedir; Sara ile Hacer'de; Rahel ile Lea'da; Anna ile Feninna'da ve diğerlerinde görüldüğü üzere; buralarda her zaman kıskançlıklar, kavgalar ve öfkeler doğmuştur; ki bu durum o erkeklerin (ki aralarında dürüst ve adil olanlar vardı) kusurlarından değil, bizzat o kadınların doğasından, ya da çok eşliliğin getirdiği o düzensizlikten kaynaklanırdı. Fakat hiç kimse bu zorluğu ve huzursuzluğu bizzat Muhammed'in kendisinden daha fazla tecrübe etmemiştir.

Dahası çok eşlilik (yani bir erkeğin aynı anda birden fazla eşe sahip olması), boşanma için getirilen o aynı gerekçelerle, kendi başına adaletsiz ve yasadışı olarak gösterilebilir: bu yüzden Mesih bunu haklı olarak mahkûm etmiş ve Müjde kanunundan tamamen dışlamıştır.

Birincisi, kesindir ki çok eşlilik, en azından ikincil düzeyde, doğa kanununa aykırıdır. Nitekim Tanrı başlangıçta Adem'e sadece tek bir kadın birleştirmiştir; Lamek'e kadar gelen tüm nesiller, ki Lamek Adem'den sonra Kabil soyundan gelen altıncı kuşaktı, sadece tek bir eşle yetinmişlerdir. Lamek ise ilk kez iki eş almış, ki bunun arkasından hemen bir cinayet ittifakı doğmuştur; nitekim kendisini bu büyük suçtan ötürü dehşete düşüren şu sözlerden bu anlaşılır: Kabil'in öcü yedi kat alınacaksa,

Lamek'inki yetmiş yedi kat alınacaktır. Bunun dışında, İbrahim'e kadar gelen dönemde, yani dünyanın yaratılışından itibaren bin yılı aşkın bir süre boyunca, hiçbir dindar adamın çok sayıda eşe sahip olduğu okunmaz. Muhammed'in kendisini takip ettiğini sahtekarlıkla iddia ettiği İbrahim bile, başlangıçta sadece tek bir eşe, yani Sara'ya sahipti. Ve Sara kısır olmasına rağmen, Muhammed'in iddia ettiğinin aksine, hiçbir zaman bir başkasıyla evlenmeyi düşünmemiştir; çünkü bunun Sara'ya bir haksızlık ve hakaret olacağını çok iyi biliyordu. Eğer Müslümanlar onun cariyeye Hacer'e de sahip olduğunu itiraz olarak sunarlarsa; cevap verimiz ki, bizzat Sara onu buna zorlamıştır; hem kendisi hem de İbrahim, bir zorunluluk nedeniyle bunun yapılabileceğine dürüstçe inanmışlardı. Fakat Hacer bir oğul doğurduğunda, evden atılmış ve Hacer bir daha geri çağırılmamıştır; ne de İbrahim'in onunla tekrar bir ilişkisi olmuştur; bu durum Hristiyan yazarların ortak fikridir, her ne kadar Yahudi hahamlar aksini iddia etseler de; Sara'nın kısırlığı ve Hacer'in doğurganlığı, bu iki kadını bir anlamda tek bir eş durumuna getiriyordu. Kesindir ki, Hacer kutsal yazılarda hiçbir zaman eş ismiyle anılmamış, aksine sadece cariyeye olarak adlandırılmıştır. İbrahim daha sonra Ketura adında üçüncü bir eş almış olsa da; bu durum ancak Sara öldükten, Hacer evden atıldıktan ve muhtemelen Hacer öldükten sonra gerçekleşmiştir. Dolayısıyla İbrahim'in çok eşli olduğunu, ya da aynı anda iki eşe sahip olduğunu söylemek neredeyse imkansızdır. Eğer Muhammed'de bu tür bir ölçülülük ve iffet olsaydı, İbrahim'in soyundan geldiğini iddia etmekte bir nebze haklı olabilirdi; oysa Tanrı bizzat Mesih aracılığıyla bu serbestiyi tamamen iptal ettikten sonra, Muhammed'in bu izni pervasızca geri getirmemesi gerekirdi.

İshak da aynı şekilde sadece tek bir eşe, yani Rebeka'ya sahipti; ve Rebeka kısır olmasına rağmen, ne onu evden atmış ne de üzerine bir başka eş getirmiştir. Yakub da başlangıçta sadece tek bir eş, yani Rahel'i kabul etmişti. Fakat kayınpederi Laban hileyle geceleyin Lea'yı onun koynuna soktuğunda, ve Yakub bilmeyerek onunla ilişki kurduğunda; her iki kadını da tutmak zorunda olduğuna inanmıştır. Birincisini zaten nişanladığı için, ikincisini ise bekaretini aldığı için tutmuştur. İki cariyeye ile de ilişki kurmasına gelince, bunu da tamamen dürüst bir niyetle yapabileceğine inanmıştır; çünkü asıl eşleri kısırdı ve o eşler bizzat kendi cariyelerini Yakub'un koynuna girmeye zorlamışlardı. Dolayısıyla bu çok eşlilik durumunda bir kötülük varsa, bu Yakub'un değil, aksine onun eşlerinin ve özellikle kayınpederi Laban'ın kusurudur; ve Yakub sadece rastlantısal olarak çok eşli olmuştur. Bu örneklerden hareketle diğer bazılarının da birden fazla eş aldıklarını kabul etmek mümkündür, ancak bunların sayısı son derece azdır.

Dahası Tevrat'ın hiçbir yerinde, Tanrı'nın çok eşliliği açıkça ve mutlak surette emrettiğini bulamayız. Her ne kadar Tesniye kap. 25'te, bir adam çocuk bırakmadan öldüğünde, ölenin kardeşinin onun dul karısıyla evlenmesini buyurmuş olsa da; bu durum ölen kardeşin soyunu sürdürmek için bir istisnaydı ve o kardeş evli olsa bile bunu yapması istenebilirdi; ancak bu durum çok eşliliği onaylamak anlamına gelmezdi, aksine ölen kardeşin adına bir çocuk yetiştirmek amacını taşırdı.

Muhtemelen bu kanun, zaten başka bir eş olan canlı kardeşleri kapsamazdı. Hatta adam evli olmasa bile, ölen kardeşinin eşini almayı reddedebilirdi. Nitekim Yaratılış kap. 38'de Onan, kardeşi Er'in karısını kabul etmiştir ama kendisi bekardı. Ve Rut

kap. 4'te Elimelek, ölen akrabası Mahlon'un karısı Rut'u almayı reddetmiştir, çünkü zaten bir eşi vardı; buna karşılık akraba olan Boaz, ki kendisi bekardı, onu kabul etmiştir. Buna karşı Tesniye kap. 21'deki şu kanun itiraz olarak getirilebilir; orada şöyle emredilir: Eğer bir adamın iki karısı olursa vb. Ancak bu durum Muhammed'in davasına hiçbir yardım sunmaz; aksine kutsal yazıların lafzından hareketle bunun sadece bir adet, ya da o dönemde fena halde suistimal edilen bir durum olduğu anlaşılır; Muhammed'in ise evlilik nizamını bu şekilde altüst etmemesi gerekirdi. Kaldı ki Tanrı bu sözlerle çok eşliliği ne emretmiştir ne de onaylamıştır; aksine bazı yerlerde zaten yürürlükte olan, ya da haklı veya haksız bir şekilde uygulanan bu durumu varsaymıştır: tıpkı bir Hükümdarın kanunla, eğer bir fahişeden çocuk doğarsa o çocuğun beslenmesini emretmesi gibi; bu durum fahişeliği onaylamak anlamına gelmez, aksine o suistimalin doğuracağı zararı önlemek amacını taşır. Muhammed için en güçlü argüman olarak, en kutsal Kral ve Peygamber olan Davud'un ve onun en bilge oğlu Süleyman'ın (ki o da peygamberlik ışıyla donatılmıştı) örnekleri kalmaktadır; nitekim bunlardan birinin en az on sekiz, diğerinin ise binin üzerinde eşe sahip olduğu söylenir.

Bu argümana cevap vermek için, ilk olarak varsayıyorum ki, Tanrı Tesniye kap. 17'de Kral hakkında açıkça şöyle hükmetmiştir: Kendisine çok sayıda eş almasın, öyle ki yüreği sapmasın. İbranice aslından Latinceye kelimesi kelimesine yapılan çeviride de aynen böyle okunur. Vulgata Latincesinde ise şöyle denir: Çok sayıda karısı olmayacaktır. Dahası bir birim aşıldığında, özellikle olumsuz bir ifade kullanıldığında, bunun bir çoğaltma yasağı olduğu açıktır. Bu konunun en şanlı örneğini en antik yazarlardan biri olan Homeros'ta buluruz; nitekim kendisi İlyada'nın 1. kitabında, Yunanlıların en bilge adamı olan Nestor için şöyle der:

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἴς κοίρανος ἔστω,
εἴς βασιλεύς.

Çok başlılık iyi bir şey değildir; tek bir hükümdar olsun,
tek bir kral.

Kesinlikle burada, çok kişinin hüküm sürmesi kınanırken, iki efendi olması durumu da dışlanmakta ve yalnızca tek bir tanesi onaylanmaktadır. Dolayısıyla Tanrı, Kral'ın kendisine eşleri çoğaltmasını yasakladığında veya çok sayıda eşe sahip olmamasını buyurduğunda; bu durum, Kral'ın birden fazla eş alabilmesine olumlu bir şekilde izin verildiği anlamına gelmez (yine de birden fazlasına sahip olabileceğini inkâr etmiyorum); tıpkı Ruhani Kral olan En Yüce Rahip'in de yalnızca tek bir eşe sahip olması gibi. Diğer taraftan, Tanrı'nın İsrail Kralı hakkında bunu özellikle kararlaştırmış olduğunu düşünüyorum; çünkü daha o zamanlar diğer ulusların krallarının kadın sürülerine sahip olması âdeti yerleşmişti ki, bu durum hiçbir koşulda veya gerekçeyle dürüst kılınamazdı.

Bu durumda, Davud'un nasıl bu kadar çok eş almaya muktedir olduğu sorulur. Bazıları, bunun tamamen yasal olduğunu düşünür; ancak Davud'un, Gideon ve Saul örneğinde olduğu gibi, bunu iyi bir niyetle yaptığı ve yasal bir hak saydığı kabul edilir: Oysa bu durum Kur'an'da geçtiği üzere yasanın lafzına zıttır, orada yasadışı olduğu belirtilir ve yasaklanır: Ve bizzat Davud, etnik bir kralın kızı olan Maaka'yı kabul ettiğinde; ve Süleyman, Kutsal Yazılarda kesinlikle kınanan Firavun'un kızını

aldığında; ve Kutsal Mekanın emirlerine aykırı olarak diğer sarayları inşa eden bazı diğer iyi krallar da bunu yaptığında böyledir. Bazıları ise, Tanrı'nın o zamanlar onların eşlerini çoğaltmalarına, bunun tamamen ortadan kalkmaması veya sönmemesi için izin verdiğini savunurlar. Her ne kadar bu durumun arzusu onda mevcut olsa da, Tanrı'nın buna izin verdiği açıkça görülür: Ancak bu durumun daha sonra kınandığı da bizzat kendisinden bilinmektedir; nitekim Adem'e, insan soyunun ilk babasına, Nuh'a ve onun üç oğluna, yani dünyanın o ikinci kurucularına, çok sayıda eş yerine yalnızca tek bir eşi uygun görmüştür. Davud ise Ahişag'ın velayetini üstlendiğinde, sahip olduğu o tüm kadınları bir muhafaza altında tutmuş, ve artık onlara yaklaşmamıştır: Nitekim Krallar 2. kitap kap. 20'de aktarıldığı üzere. O dönemde, Mezmurlar kitabında büyük bir güçle aktarıldığı gibi, onun bu eşlerden dolayı fena halde pişman olduğu ve sarsıldığı muhtemelen kabul edilir. Nitekim İbraniler onun bu durumunu, Venüs'ün (yani şehvetin) etkisinden uzaklaşarak kendisini tamamen Tanrı'ya adanmış şeklinde açıklarlar. İşte bu yüzden Musa sadece tek bir eşe sahipti: Ve o andan itibaren Tanrı tarafından peygamberlik görevine atandığında, artık kadına yaklaşmamıştır. Dolayısıyla tüm kutsal Ataların, Tanrı'nın Davud ve diğer aziz Atalar için bunu özel olarak düzenlediğini, çok sayıda eşe izin verdiğini veya göz yumduğunu kabul etmeleri gerekir; çünkü bu durum en başta insanın yaratılışındaki o ilk düzene karşıydı. Diğer gerçek Peygamberler hakkında ise hiçbir yerde çok sayıda eşe sahip oldukları okunmaz, aksine onların çoğunun (ve neredeyse hepsinin) bekar bir yaşam sürdükleri Kutsal Yazılardan anlaşılır. Süleyman hakkında ise, gerek fıkıhta gerekse eşlerinin sayısında ne kadar büyük bir ölçsüzlük içine düştüğü ve bundan dolayı günah işlediği konusunda hiçbir şüphe yoktur (bu sırada ilahi takdir onu cezalandırmıştır). Kutsal sayfalar da onun bu ölçsüzlüğünü en ağır şekilde kınamaktan geri durmaz.

Görülüyor ki, Muhammedîlerin bu dizginsiz şehvetlerini savunmak için kötüye kullandıkları bu hafif ve boş gerekçeler tamamen çökmektedir; nitekim onlar çiçeklerden kaçan, ama dışkıya iştahla koşan pislik böcekleri gibidirler. Oysa buna karşı bizim tek eşlilik (monogami) lehine şu kanıtlarımız vardır:

Birincisi: Tanrı evlilik bağına başlangıçta (daha önce belirttiğimiz gibi) yalnızca tek bir kadınla kurmuştur: Ve bu durum ilk Atalar tarafından, insan soyunun en büyük çoğalma ihtiyacı içinde olduğu o dönemde bile, ve daha sonra yüzyıllar boyunca, neredeyse tüm inananlar tarafından, Mesih'in zamanına kadar katı bir şekilde gözetilmiştir. Nitekim Kutsal Yazılarda Ataların tarihini incelediğimizde; Nuh, İshak, Yakub, Musa, Eyüb, Tobia, Zekeriya gibi isimlerin hepsinin yalnızca tek bir eşe sahip olduğunu görürüz. Kutsal Yazıların tamamında çok eşli olanların sayısının on kişiyi geçmediğini biliyorum, ve onların çoğu da kusurlu ve suçlu kimselerdir.

İkincisi: Kutsal Yazıların konuşma tarzı her zaman evliliği tek bir erkek ile tek bir kadın arasında kabul eder, Yaratılış kap. 2. İnsan babasını ve annesini bırakacak, karısına bağlanacak; ve ikisi tek bir beden olacaklar. Ne zaman bir başkasından veya bir eşten bahsedilse, her zaman tekil olarak "onun karısı" denir: Çok nadiren, ve kural dışı durumlar hariç, kâfirlerin adetlerini taklit eden o bazı krallarda kadın ve cariye sürülerine rastlanır.

Üçüncüsü: Sadece putperestlerin arasında bile, doğa ışıyla hareket eden pek çok halk, tek bir eşle yetinmiştir. Kutsal Yazılarda bile; Abimelek, Putifar, Haman, Pilatus ve diğer kâfirlerin her birinin yalnızca tek bir eşe sahip olduğu görülür. Yunanlılar arasında da, en azından genel olarak, yalnızca tek bir eşin kabul edildiği bilinir. Athenaeus'un 13. kitabında aktarıldığı üzere, Atina Kralı Kekrops'un Atinalılara tek bir eşle evlenme kuralını getiren ilk kişi olduğu, ve ondan önce hiç kimsenin birden fazla eşe sahip olmadığı belirtilir. Euripides'in şu meşhur sözü de bilinmektedir:

Κακὸν γυναικες, εἰς ἀνδρὸς δύοϊν ἔχειν.

Μηδὰρὰ τοῦτό γ' ἔν γε τῷ ἐμῷ δόμῳ ἔχοι.

Kadınlar iki taneyse erkek için bir kötülüktür.

Benim evimde bu durum asla var olmasın.

Romalılar da, ki Kutsal Yazılarda, 1. Makabeler kap. 8'de erdemleri, basiretleri, ölçülülükleri ve cesaretleri nedeniyle diğer tüm ulusların üzerinde övülürler, eşlerin çoğaltılmasından her zaman şiddetle kaçınmışlardır; nitekim hukukçu Modestinus Pandektler'de, 23. kitapta, de ritu nupt. başlığı altında şöyle yazar: Roma vatandaşlığı altında bulunan hiçbir erkeğin aynı anda iki eşe sahip olmasına izin verilmez, nitekim Editto Pretorii'de bu durumun en büyük rezillik ve damgalanma sebebi olduğu belirtilmiştir. Bu konunun en güzel örneğini Aulus Gellius Noctes Atticae lib. 1. c. 23'te ve Macrobius Saturnalia c. 6'da aktarırlar: Eski zamanlarda Romalı senatörlerin, Curia'ya [Senato binasına] girerken asil ailelerin küçük çocuklarını da yanlarında götürmeleri âdeti vardı. Bir gün Senato'da çok önemli bir mesele müzakere edilirken, toplantı uzamış ve dışarıya hiçbir şeyin sızdırılmaması kararlaştırılmıştı. Curia'da babasıyla birlikte bulunan küçük Papirius eve döndüğünde, annesi fena halde meraklanarak Senato'da ne karar alındığını sormuş. Çocuk ise bu gizli durumu açıklamak yerine, annesinin ısrarından ve şiddetinden kurtulmak için zekice bir yalan uydurarak şöyle demiş: Senato'da devlet için hangisinin daha faydalı olacağı tartışılıyordu; bir erkeğin iki eşe mi sahip olması, yoksa bir kadının iki kocaya mı sahip olması gerektiği konuşuluyordu. Kadın bunu duyduğunda dehşete düşmüş, çılgın gibi evden fırlayarak diğer matronlara [soylu kadınlara] haber vermiş. Ertesi gün olduğunda, tüm anneler ağlayarak ve yalvararak Senato'nun kapısına dayanmışlar; babaların tek bir kadın yerine iki kocaya izin vermesini talep etmişler. Senatörler bu kadın kalabalığının ve feryadının nedenini anlayamayıp şaşkına dönmüşler, ta ki küçük Papirius ortaya çıkıp durumu ve uydurduğu o tatlı yalanı açıklayana kadar; o zaman çocuğun sadakatini ve zekasını övmüşler, ve o günden sonra Papirius dışındaki hiçbir çocuğun Curia'ya girmesine izin vermemişler. Bu tarihi vakadan açıkça anlaşılıyor ki, Romalı kadınlar çok eşlilik fikrinden ne kadar tiksiniyorlar ve tek bir eşle olan evlilik birliğini ne kadar kutsal sayıyorlardı; öyle ki bir erkeğe iki kadın verilmesinden, bir kadına iki erkek verilmesini, aile birliğinin ve çocukların geleceğinin korunması adına daha dürüst ve kabul edilebilir buluyorlardı.

Dördüncüsü: Hayvanların kendileri bile, doğaları gereği daha soylu olanlar, tek bir eşle olan eşleşme birliğiyle yetinirler. Kimilerinde tek eşlilik o kadar katıdır ki, eğer eşlerden biri ölürse veya avcılar tarafından yakalanırsa, diğeri hemen hüzne boğulur ve bir daha asla bir başkasıyla çiftleşmez. Kesindir ki, Tanrı dünyayı o büyük

tufandan kurtarıp yeniden kurmak istediğinde; Nuh'a gemiye sadece kendisini, oğullarını ve onların tek olan eşlerini almasını emretmekle kalmamış, aynı zamanda diğer tüm hayvan cinslerinden de birer erkek ve birer dişi, yani yalnızca birer çift olarak gemiye yerleştirilmesini istemiştir, öyle ki soyun yeniden üretilmesi bu tek eşli düzenle başlasın.

Beşincisi: Evlilik sözleşmesi tamamen karşılıklı bir eşitliğe dayanır; nitekim Aziz Pavlus'un belirttiği üzere, tıpkı erkeğin kendi bedeni üzerinde tam bir gücü olmayıp, bu gücü karısına devretmesi gibi; kadının da kendi bedeni üzerinde tam bir gücü yoktur, bu gücü kocasına devreder: Öyle ki her iki taraf da bu konuda eşit haklara sahiptir. Dolayısıyla bir erkeğin çok sayıda eşe sahip olması, bu karşılıklı eşitlik kuralını tamamen altüst eder; nitekim Aziz Pavlus 1. Korintliler kap. 7'deki şu meşhur sözlerinde bunu açıkça emreder: Her erkeğin kendi karısı olsun, ve her kadının kendi kocası olsun. Kocanın karısına olan borcunu ödemesi gerekir; aynı şekilde kadının da kocasına olan borcunu. Karının kendi bedeni üzerinde gücü yoktur, kocanın vardır; benzer şekilde kocanın da kendi bedeni üzerinde gücü yoktur, karısının vardır. Bu sözlerden en açık şekilde anlaşılmaktadır ki, çok eşlilik evliliğin bu karşılıklı sadakat ve hak eşitliği nizamına tamamen zıttır, ve her iki taraf için de (özellikle kadın için) ağır bir haksızlıktır.

Altıncısı: Evliliğin üç temel amacı vardır: Yani, çocukların soyunun sürdürülmesi, şehvet arzusunun dizginlenmesi için bir ilaç olması ve toplumun huzuru. Bunlardan birincisi, yani çocukların üretilmesi ve soyun devamı için çok eşliliğin bir zorunluluk olmadığı açıktır; nitekim Tanrı başlangıçta Adem ve Havva'ya, ve daha sonra Nuh ve onun oğullarına dünyayı çoğaltmalarını emrederken çok sayıda eş vermemiştir, aksine tek bir eşle bu emri yerine getirmelerini istemiştir; ve dünya bu sayede bolca çoğalmıştır: Aşırı çok eşlilik ise tam tersine, toplumun ve devletin huzurunu bozan büyük bir nüfus düzensizliğine ve sefaletle yol açar. Ayrıca tecrübe de göstermiştir ki, çok sayıda kadının bulunduğu o ülkelerde, çocukların sayısı her zaman daha az ve zayıf olur; oysa çok eşliliğin serbest olduğu o bazı topluluklarda, olağanüstü büyük bir çocuk sayısına ulaşıldığı iddia edilse de, bunların çoğu sivil hayata uygun olmayan, Romalıların ve Yunanlıların eyaletlerinde olduğu gibi devlet için faydasız olan kimselerdir; nitekim bugün de Müslümanların işgal ettiği o bölgelerde bu durum açıkça görülmektedir. Daha da şaşırtıcı olanı, Hristiyan ülkelerinde nüfusun dörtte birinin kendisini Tanrı'ya adayıp bekar yaşamasına rağmen, geri kalan halkın tek bir eşle olan evlilik birliği sayesinde nüfusun her zaman daha canlı, daha üretken ve daha düzenli olduğu müşahade edilir; oysa Müslümanların o sık hac ve ticaret yolculuklarında kaydettikleri nüfus kalabalığı üretkenlikten ziyade, sadece bir insan yığınınından ibarettir. Dolayısıyla çok eşlilik çocuk neslinin sağlıklı bir şekilde büyümesini sağlamaz, aksine tek bir kadının bir erkeğe yetmesi doğaldır; nitekim en bilge Hristiyan azizlerinden Petrus Paschasius'un aktardığı üzere, bir erkeğin otuz kadını olsa bile, o kadınların hepsini aynı anda memnun etmesi ve hepsinden çocuk sahibi olması imkansızdır; nitekim bu durum doğa kanununa aykırıdır, ve bu yüzden Müslümanların çok eşliliği sadece bir aldatmacadır. Onlar bu yolla çocuk sayısını artırdıklarını sanırlar, oysa kadınların birbirlerine olan nefreti, kıskançlığı ve büyüclük gibi kötü alışkanlıkları yüzünden evlerde çocuklar çoğu zaman

zehirlenerek veya hilelerle öldürölür. Doğal olan durum şudur: Bir kadının doğurganlık gücü sınırlıdır, ve çok sayıda kadınla bu güç dağıtıldığında, doğan çocukların çoğu zayıf, hastalıklı ve medeni hayata uygun olmayan kimseler olur; nitekim bu durum o oymaklarda ve Müslüman Prenslarin saraylarında açıkça görülür. Şehvetin dizginlenmesi olan o ikinci amaca gelince; çok esli olan erkeklerde şehvet arzusunun azalmadığı, aksine daha çok kışkırtıldığı ve kontrolden çıktığı görülür. Venüs'ün hazları bir su gibidir; ne kadar çok pınar olursa, o kadar çok akar ve etrafı basar; tıpkı Davud ve Süleyman örneğinde olduğu gibi, çok sayıda kadına sahip olan bu krallar sonunda en büyük günahlara ve rezilliklere düşmüşlerdir, oysa tek bir eşle veya birkaç eşle yetinen diğer krallarda bu tür sapkınlıklar okunmaz. Muhammed ise kendi takipçilerine dört eşe kadar izin verirken, bizzat kendisi cariyeleriyle, evlatlığının karısıyla ve Kıptî Mariye ile olan o iğrenç ilişkileriyle hiçbir sınıra uymamıştır. Çok sayıda kadının bulunduğu evlerde, erkekler kendi şehvetlerini dürüstçe tatmin edemezler, aksine sürekli olarak dışarıdaki yasadışı ilişkilere ve hatta Lutilik gibi en iğrenç suçlara yönelirler; nitekim bu durum onların arasında çok yaygındır. Eski Yunan bilgeleri de gençlerin bu tür haram arzulardan kaçınması için her zaman tek bir eşle olan evlilik birliğini kanunlarla korumuşlardır.

Eğer evliliğin üçüncü amacı olan aile huzuru ve toplum barışı yönünden bakılacak olursa; çok sayıda kadının bulunduğu bir evde huzurun kalması tamamen imkansızdır. Bir erkeğin çok sayıda kadını olduğunda, o evde sürekli olarak kavgalar, nefretler, kıskançlıklar, büyüler ve büyücülükler döner; ve çocukların ahlakı tamamen bozulur. Anne babaların bu tür edepsiz ve iffetsiz yaşamlarını gören çocukların dürüst birer insan olarak yetişmesi mümkün olamaz.

Müslümanların "Karılarımızın sayısı çok olduğunda onlara cariyeye muamelesi yapmayız, aksine onların haklarını koruruz" iddiası da bir yalandır; nitekim bizzat kendi mahkemelerinde bir hür kadının değeri parayla ölçölür, ve en fakir halkın arasında bile kadınlar her gün en ağır eziyetlere maruz kalırlar. Ayrıca, hür bir kadının üzerine getirilen cariyeler ve diğer kadınlar her zaman o asıl eşe karşı birleşir ve ona karşı komplolar kurarlar; tıpkı Sara ile Hacer örneğinde olduğu gibi. Musa Tevrat'ında, 21. kitapta, bir cariyenin efendisi tarafından eş olarak kabul edilmesi durumunda hür kadının haklarına sahip olacağını emretmiş olsa da; Muhammed bu kuralı tamamen çiğnemiş, cariyeleri en değersiz ve kokuşmuş birer köle gibi kullanmaktan geri durmamıştır, her ne kadar kendisi Tevrat'ı koruduğunu iddia etse de.

Müslümanların bu konuda bizzat tecrübe ettiği durumlar, avam tabakasından en sıradan kadınlar arasında bile her gün görölmektedir. Dahası, asil bir kadına karşı cariyeler sıklıkla ayaklanacak ve ona karşı komplolar kuracaklardır; tıpkı Sara ile Hacer örneğinden de açıkça anlaşılacağı üzere. Buna ek olarak, bir cariyenin efendisi tarafından eş olarak kabul edilmesi durumunda hür bir kadının haklarını elde edeceği, Beş Kitap'ta [Tevrat'ta], yani Mısır'dan Çıkış kap. 21'de açıkça emredilmiştir. Oysa Muhammed, bizzat Tevrat'ı koruduğunu iddia etmektedir.

Yukarıda söylenmiş olanlara karşı, Müslümanlar tarafından iki yönlü bir argüman öne süröllebilir. Birincisi: Çoğu halk arasında ortak olan şeylerin doğa kanununa aykırı olduğü düşünöllemez. Çok eşlilik ise, özellikle bu zamanda, Hristiyanlar hariç

neredeyse tüm halklar arasında ortaktır. Dolayısıyla bunun doğa kanununa uygun olduğu, ve bu yüzden adaletsiz olarak nitelendirilemeyeceği sonucuna varılmalıdır. Buna kolayca cevap verilir: Ölümlülerin çoğunluğu arasında ortak olan ve içinde hiçbir bozukluk barındırmayan, ya da doğru akıldan uzaklaşmayan şeylerin doğa kanununun bir emri olarak kolayca kabul edilebileceği doğrudur. Ancak insanların çoğunda ortak olan, ya da neredeyse tüm halkların evrensel olarak yöneldiği o bazı şeyler vardır ki, bunlar doğru akıldan tamamen sapmıştır veya içinde bir bozukluk barındırır; bu durum hiçbir şekilde doğa kanununa, yani kusurlu veya yozlaşmamış olan o doğru doğa kanununa uygun sayılamaz, ki bu bozulma Adem'in tüm çocuklarına ilk günah nedeniyle bir parça sirayet etmiştir. Aksi takdirde, İsraililer dışındaki tüm halklar, ve hatta zaman zaman İsraililerin büyük bir kısmı bile belirli dönemlerde çok sayıda tanrıya taptıklarından; çok tanrıcılığın da doğanın bir dürtüsü ve doğa kanunu olduğu söylenebilirdi. Şuna da cevap verilebilir: Her zaman ve tüm insanlar için, ya da ölümlülerin çoğunluğu için ortak olan şeylerin doğa kanununa uygun olarak kabul edilebileceği doğrudur. Oysa çok eşlilik hiçbir zaman tüm insanlar için ortak olmamıştır, aksine dünyanın o ilk ve en temiz dönemlerinde adı bile duyulmamıştı; ne de bugün insanların çoğunluğu arasında o kadar ortaktır ki, insanların büyük bir kısmı ondan uzak durmasın: Nitekim sadece Hristiyanlar ilahi emir gereği ondan kaçınmakla kalmazlar, aynı zamanda pek çok Müslüman, Yahudi ve hatta Putperest bile evdeki huzur, kendi rahatları ve faydaları adına tek bir eşle yetinirler.

İkincisi: Çok eşliliğin reddedilmesinden büyük bir kötülüğün doğacağı, yani fahişeliğin artacağı, ve nadiren de olsa zinaların, tecavüzlerin ve ensest ilişkilerin meydana geleceği iddia edilir. Buradan hareketle Hristiyanların, çok eşliliği ortadan kaldırarak kendi toplumlarında tek eşlilikle birlikte fahişeliği de aynı şekilde büyüttükleri; Müslümanların ise çok eşlilik sayesinde kendi çocuklarını fahişelerden veya yabancı kadınlardan değil, kendi eşlerinden türettikleri öne sürülür.

Cevap verilir, her ne kadar bazı iyi ve dürüst amaçlar güdülerek kurulmuş olsa da, bir kötülükten doğan pek çok zararın kaynağı o kuralın kendisi değil, aksine insanların kendi kötülüğü ve yozlaşmışlığıdır. Muhammed, şarabı tamamen yasaklayarak iyi bir kanun koyduğunu sanmıştır (her ne kadar bu sahte olsa da); çünkü şarabı Şeytan'ın bir icadı ve doğası gereği kötü bir şey olarak kabul ediyordu. Oysa bu tür bir kanun nedeniyle Müslümanlar arasında sayısız günah doğmaktadır: Nitekim birçoğu, eğer fırsat bulursa, sadece şarap içmekle kalmaz, aynı zamanda onunla fena halde sarhoş da olur. İranlılar arasında da şarap içmek o kadar ortaktır ki, tıpkı Hristiyanlarda olduğu gibidir: Ancak onlardaki sarhoşluk, Hristiyanlardakinden çok daha siktir ve daha ağırdır. Diğer taraftan, Hristiyan topraklarında fahişelik suistimalinin varlığı inkâr edilemez olsa da; bu durum her zaman ve tüm halklar arasında ayıplanmıştır: Sadece büyük veya kalabalık şehirlerde, özellikle yabancıların çok yoğun karıştığı o merkezlerde bu duruma rastlanır. Ancak bu yolla türeyen çocukların sayısı hiçbir zaman devletin nüfusunu artıracak kadar çok değildir; özellikle tecrübe göstermiştir ki, bu tür kadınların doğası çoğunlukla kısır ve verimsiz kalır.

Ayrıca zina ve tecavüz gibi suçlar, katı bir şekilde cezalandırıldıkları yerlerde daha nadirdir; ve bu durum sadece o büyük şehirlerde görülür: Çünkü buralarda evlilik sadakati ve bekaretin temizliği en sıkı şekilde korunur. Hristiyanların egemenliği altındaki bazı yerlerde fahişelerin, daha büyük bir kötülüğü önlemek adına tolere edildiği doğrudur. Ancak bunlar hiçbir zaman kanunla olumlu bir şekilde onaylanmaz, ya da bir kararnameyle onlara izin verilmez; aksine en büyük rezillik olarak kınanırlar ve en ağır suçlar arasında sayılarak, tövbe etmeyenlerin Cehenneme gideceği açıkça beyan edilir, hiç kimse bundan muaf tutulmaz. Bu esnada Kutsal Gizemlerden, sanki kutsallığı kirletiyorlarmış gibi ve lekeli kimseler olarak uzaklaştırılırlar; ve din görevlileri tarafından onlara karşı büyük bir katılık uygulanır, öyle ki daha iyi bir yaşama dönebilsinler: Ki bu çaba her geçen gün meyvelerini vermektedir; nitekim bu kadınların azımsanmayacak bir kısmı, geçmişteki o kötü hayat tarzını terk ederek, kutsal manastırların duvarları arkasında ölene kadar günahlarının kefarecini ödemek üzere kendilerini kapatırlar.

Hristiyanlar arasındaki bu suistimalin tek eşlilikten, ya da onların bekar yaşam tarzından kaynaklandığını asla kabul etmiyorum: Çünkü gerek kutsal metinlerde, gerekse dindışı tarihlerde, çok eşliliğin, fahişeliğin, zinanın, tecavüzün ve diğer daha kötü rezilliklerin her zaman var olduğu okunmaktadır. Bugün bile Müslümanların arasında, koca bir kadın sürüsüne sahip olmalarına rağmen, fahişelerin varlığı kesin bir gerçektir; ve hatta o kadar yüzsüz ve edepsizdirler ki, kendilerini halka açık yollarda tamamen çıplak olarak satarlar. Bunun kanıtı olarak, Pietro della Valle'nin Doğu Seyahatnamesi'ndeki, 12. mektup, kap. 456'daki sözlerine bakılabilir. Tecavüz ve zinalar ise oralarda belki daha nadirdir, ama bunun sebebi kadınların evlerin içine, adeta birer hapis haneye katı bir şekilde kapatılması ve en ağır cezaların korkusudur. Ve buna rağmen, ne zaman bir fırsat doğsa, utanç hissini tamamen bir kenara bırakarak, en istekli şekilde bu suçlara atılırlar; ve çoğunlukla bunu dini bir ziyaret kılıfı altında, ya da ölmüş olanların anıtlarını ziyaret etmek bahanesiyle gizlice yaparlar. Ancak kadınlar erkeklerin dünyasından ne kadar sıkı uzak tutulurlarsa, kendi aralarında o kadar çok içsel ve fena şehvet arzularına yönelirler. Onların bu edepsizliklerini ve gizli kirliliklerini açığa çıkarmaktan edep ve iffet duygusu beni alıkoymaktadır. Fakat o zavallı kadınlar, içlerindeki o ateşli şehvet dürtüleri uyandığında, tek bir erkeği pek çok kadın ortağıyla paylaşmak zorunda kaldıklarından, bu arzularını başka nasıl tatmin edebilirler? İşte bu durumun çok eşlilik kötülüğünden doğduğu açıkça söylenmelidir. Bundan daha büyük bir kötülük ise, çocuklara karşı olan o iğrenç ve nefretlik adetlerde kendini gösterir; ki bu durum Hristiyanlar arasındaki her türlü fahişelik suistimalini katbekat aşmaktadır.

Müslümanlar bundan hareketle anlasınlar ki, Hristiyanlardaki tek eşlilik hiçbir şekilde bu kötülüklerin sebebi değildir; ne de çok eşlilik bizzat kendilerini bu suçlardan koruyabilmiştir, aksine onları çok daha büyük günahlara mahkûm etmiştir. Daha önce söylediğimiz gibi, Davud çok sayıda eşe sahip olmasına rağmen, bir başkasının karısıyla zina suçuna düşmekten kurtulamamıştır. Süleyman ise İsrail kadınlarının çokluğuyla yetinmeyip, yabancı ve putperest kadınların peşinden giderek ilahi kanunu pervasızca çiğnemıştır. Diğer Yahudiler hakkında ise, her ne kadar Tanrı'nın izniyle çok eşlilik yapsalar da, Kutsal Yazılarda onların ne kadar korkunç suçlar

işledikleri okunur. Yeremya kap. 5'te, Tanrı bizzat onlardan şikayet ederek şöyle der: Çocuklarım beni terk ettiler: Putlar adına yemin ettiler, ve ben onları doyurduğumda, fahişelerin evlerinde ölçüsüzce cümbüş yaptılar. Aygır atlar gibi, her biri komşusunun karısına doğru kişnedi. Hezekiel ise kap. 22'de, bu durumların çok daha ağırlarını aktarır; onun şu sözlerini dinleyelim: İcinizde babalarının mahremiyetini açtılar: Adet kanı nedeniyle kirli olan kadınları aşağıladılar: Ve her biri komşusunun karısıyla iğrenç işler yaptı: Ve kayınpeder gelininin iffetini nefretlik bir şekilde kirlenerek bozdu: Kardeş kız kardeşini, yani babasının kızını senin içinde ezdi.

Fakat o halkın şehvet arzusu bu sınırlar içinde bile durmamıştır: Aksine tamamen doğaya aykırı olan o şehvete doğru koşmuşlar, ve Tanrı'nın Tapınağı'nın içine erkek fahişelerin evlerini yerleştirmekten bile utanmamışlardır; ki bunları daha sonra en kutsal Kral Josias oradan tamamen temizlemiştir, nitekim Krallar 4. kitap kap. 23'te şu sözlerle aktarılır: Tanrı'nın Evinde bulunan o hadımların (erkek fahişelerin) evlerini yıktı, buralarda kadınlar kutsal kumaşlar dokurlardı.

Dolayısıyla bu tür suçlar veya rezillikler bazı Hristiyanlar arasında da bulunuyorsa, bu durum onların tek eşliliğine veya bekar yaşam tarzına değil, aksine insan doğasının zayıflığına ve İblis'in kışkırtmalarına yorulmalıdır; nitekim çok sayıda eşe sahip olan ve bekarlıktan tamamen nefret eden o halkların arasında, sadece bu suçların aynısının bulunmakla kalınmadığı, aksine çok daha büyük ve ağır günahların dürüstlük ve iffet sınırlarını tamamen yıktığı açıkça görülmektedir.

Yukarıda, açgözlü olan kimselerde zenginlik arttıkça sahip olma açlığının nasıl daha çok büyüdüğünü ima etmiştik; aynı şekilde, onur peşinde koşanlarda da makam hırsı her zaman genişler: İşte bunun gibi, kendilerini tamamen şehvete teslim edenlerde de, kendi arzularına itaat ettikçe bu isteklerin sönmediği, aksine her zaman daha ateşli bir şekilde susuzluk yarattığı görülür; tıpkı istiska [siroz] hastalığına yakalananlarda olduğu gibi, ki bunun hakkında lirik şair [Horatius] lib. 2. ode 2'de çok doğru bir şekilde şöyle şarkı söylemiştir:

Korkunç siroz hastalığı, kendine izin verdikçe büyür,
Susuzluğu asla yatıştırmaz, meğerki hastalığın sebebi
Damarlardan kaçsın, ve o solgun su
Bitkin bedenden uzaklaşsın.

Dolayısıyla çok eşlilik, ki bunun ilk mucidi Kabil'in lanetli soyundan gelen Lamek'tir, ilahi düzene, doğa kanununa ve akıl ışığına tamamen zıttır: Ne insan soyunun çoğalması için gereklidir, özellikle insanların zaten çok bol olduğu o dönemlerde; ne de doğurganlığın çok sayıda eşle arttığı görülür: Aksine iyi bir eğitime ve evdeki huzura tamamen engel oluşturur: Son olarak, şehvet arzusu için bir ilaç olmak şöyle dursun, sayısız rezilliğin ve suçun kaynağı, insan şehvetinin en büyük kışkırtıcısıdır; bu yüzden en adil ve en bilge olan Mesih bunu kendi kanununda kesin olarak yasaklamıştır: Muhammed ise, Mesih tarafından çoktan mahkûm edilmiş olan bu durumu, kendi Kur'an'ında dinsizce, aptalca ve pervasızca yeniden getirmiştir.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM.

Bekaret ve Bekarlık Üzerine.

Muhammed'in kendi takipçilerine bekarlığı ve bekareti kesin bir şekilde yasakladığını Kur'an'dan değil, Müslüman yazarların geleneklerinden ve otoritelerinden öğreniyoruz. Nitekim Salebî, Sure 5. Mensa [Maide Suresi], v. 93'ün [aslında Maide 87] tefsirinde, bazısı Prodromus'un ikinci bölümünde alıntılanan şu kelimelerle durumu aktarır:

جلس النبي صلي يوماً فذكر الناس ووصف القيامة وبكوا فاجتمع عشرة من الصحابة في بيت عثمان واتفقوا على ان يصوموا النهار ويقوموا الليل ولا ينامون على العرش ولا يأكلون اللحم ولا الودك ولا يقربون النساء ويلبسون المسوح ويرفضون الدنيا ويسبحون في الارض ويترهبون ويجوبون مذاكيرهم : فبلغ ذلك النبي صلي فأتاهم فلم يصادفهم فقال لامرأة عثمان لم حكيم بنت ابي امية وتكنى خولة وهي عطارة حقاً ما بلغني عن زوجك واصحابه فكرهت ان تكذب النبي صلي وكرهت ان تندي على زوجها فقال يا رسول الله ان كان اخبرك عثمان فقد صدقك فانصرف ثم قال لهم لما التقتهم اني انما انبأتكم على كذا وكذا قالوا بلي يا رسول الله وما اردنا الا الخير فقال النبي صلي اني لم أوامر بذلك ثم قال ان لانفسكم عليكم حقاً فصوموا وافطروا وقوموا وناموا فاني اقوم واناام واصوم وافطر وأكل اللحم والدمم وأتي النساء ومن رغب عن سنتي فليس مني ثم جمع الناس وخطبهم وقال ما بال اقوام حرموا النساء والطعام والطيب والنوم وشهوات الدنيا لما اني لست آمركم ان تكونوا قسيسين ورهباناً فانه ليس في ديني ترك اللحم والنساء ولا اتخاذ الصوامع وان سياحة امتي الصوم ورهبانيتهم الجهاد فاعيدوا الله ولا تشركوا به شيئاً وحجوا واعتمروا واقيموا الصلاة وآتوا الزكاة ولتستقيموا : يعتنقكم ربكم فانما هلك من كان قبلكم بالتشديد عذبوا على انفسهم فشدد الله عليهم فاولئك بقاياهم في الديارات والصوامع

Peygamber bir gün oturdu ve insanlara vaaz edip kıyameti tasvir etti, onlar da ağlaştılar. Bunun üzerine sahabeden on kişi Osman'ın evinde toplandı ve gündüzleri oruç tutmaya, geceleri ibadetle uyanık kalmaya, yatakta uyumamaya, et ve yağ yememeyle, kadınlara yaklaşmamaya, çul giymeye, dünyayı terk etmeye, yeryüzünde seyahat etmeye (gezinmeye), rahip gibi yaşamaya ve cinsel organlarını hadım etmeye (kesmeye) anlaştılar. Bu durum Peygamber'e ulaştı ve onların yanına geldi ama onları bulamadı. Osman'ın karısına (ki adı Hakîm binti Ebî Ümeyye idi ve künyesi Havle olup gerçekten itriyatçı/kokucu bir kadındı) sordu: "Kocan ve arkadaşları hakkında bana ulaşan şeyler doğru mudur?" Kadın ise Peygamber'e yalan söylemekten çekindi, kocasını ihbar etmekten de hoşlanmadı ve şöyle dedi: "Ey Allah'ın Elçisi, eğer Osman sana haber veriyse doğru söylemiştir." Bunun üzerine Peygamber ayrıldı, daha sonra onlarla karşılaştığında onlara dedi ki: "Bana sizin şöyle şöyle yaptığınız haber verildi?" Onlar, "Evet ey Allah'ın Elçisi, biz sadece hayır murat ettik" dediler. Peygamber dedi ki: "Ben bununla emrolunmadım." Sonra dedi ki: "Şüphesiz nefislerinizin sizin üzerinizde hakkı vardır; oruç da tutun, iftar da edin; gece ibadete de kalkın, uyuyun da. Çünkü ben hem ibadete kalkarım hem uyurum, hem oruç tutarım hem iftar ederim, et de yerim, yağ da tüketirim ve kadınlara da giderim. Kim benim sünnetimden yüz çevirirse benden değildir." Sonra insanları topladı, onlara hitap etti ve şöyle dedi: "O topluluklara ne oluyor ki kadınları, yiyecekleri, güzel kokuları, uykuyu ve dünya şehvetlerini haram kılıyorlar? Şüphesiz ben size azizler (kasisler) ve rahipler olmanızı emretmiyorum. Çünkü benim dinimde eti ve kadınları terk etmek, ne de manastırlar edinmek vardır. Şüphesiz benim ümmetimin seyahati oruç, rahiplikleri ise cihattır. Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın, hacı ve umreyi yerine getirin, namazı kılın, zekatı verin ve dosdoğru olun ki Rabbiniz sizi azat etsin. Şüphesiz sizden öncekiler aşırılık (teşdid) yüzünden helak oldular; kendilerine zorluk çıkardılar, Allah da onlara zorlaştırdı. İşte şunlar, onların kiliselerde ve manastırlarda kalmış kalıntılarıdır."

Görülüyor ki bu aktarımdan hareketle, Muhammed bekarlığı, rahip gibi yaşamayı ve manastır hayatını tamamen kendi dininden dışlamış, ve bunu apaçık bir şekilde kınamıştır. Buna rağmen, Kur'an'da aynı şeyi açıkça kınamamakla kalmaz, aksine İsa Mesih'i takip eden Hristiyan rahiplerini ve keşişlerini, onların dünyadan el etek çekmelerini ve dindarlıklarını Sure 58. Ferrum [Hadîd Suresi], v. 27'de şu sözlerle överek kabul eder:

وقفينا علي آثارهم برسلنا وقفينا بعيسي ابن مريم وآتيناه الانجيل وجعلنا في قلوب الذين اتبعوه رافة ورحمة ورهبانية : ابتدعوها ما كتبناها عليهم الا ابتغاء رضوان الله فما رعوها حق رعايتها فآتيننا الذين آمنوا منهم اجرهم

Sonra bunların izleri üzere peygamberlerimizi art arda gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik ve ona İncil'i verdik; ona uyanların kalplerine bir şefkat ve merhamet koyduk. Uydurdukları (ortaya çıkardıkları) rahipliğe gelince; biz onu onlara farz kılmamıştık, fakat Allah'ın rızasını aramak için bunu yaptılar, ama ona da hakkıyla riayet etmediler. Biz de onlardan iman edenlere mükafatlarını verdik. Meryem oğlu İsa'yı ve ona verilen İncil'i aktarır: ve onu takip edenlerin kalplerine şefkat, merhamet ve kendi rızalarıyla ortaya çıkardıkları o rahipliği (veya manastır hayatını) yerleştirdiğimizi söyler; biz bunu onlara farz kılmamıştık, ancak kendileri Allah'ın rızasını kazanmak için bunu yaptılar, ama ona da tam anlamıyla hakkıyla riayet etmediler. Biz de onlardan iman edenlere ödülleri verdik. Müslümanlar arasında ise, evlilik hayatı bekarlığa her zaman üstün tutulur, çünkü onlar evliliği Tanrı'nın doğrudan bir emri olarak görürler. Oysa evlilik bağı, insanın bu dünyadaki yozlaşmış doğası gereği fena halde suistimallere açık olduğundan; bekaret ve bekarlık yaşamı Tanrı katında her zaman daha değerli ve daha kutsal kabul edilmiştir, nitekim bizzat Hristiyan dinindeki bakirelerin ve rahiplerin sayısı bunu açıkça gösterir. Eski Roma dünyasında bile Vestal Bakireleri en yüksek onura sahipti, öyle ki sokaklardan geçtiklerinde konsüller ve imparatorlar bile onlara yol verirlerdi. Yahudiler arasında da, her ne kadar çoğunluk evliliğe zorunlu gözüyle baksa ve "Çoğalın ve yeryüzünü doldurun" emrini yerine getirmeye çalışsa da; en bilge hocaları R. Moyfes Aegyptius, bazı dönemlerde peygamberlerin ve azizlerin de bekarlığı seçtiklerini kabul eder; nitekim İlyas, Elişâ ve Daniel gibi peygamberlerin evlenmedikleri, ve bizzat Musa'nın da peygamberlik görevine atandıktan sonra karısından tamamen uzak durduğu bilinir. Hatta Yahudi hahamlar arasında bile R. Simeon Ben-Azai gibi isimler, kendilerini tamamen Tevrat ilmine adanmak için evlenmeyi reddetmişlerdir.

Hristiyan dininin kutsallığı ve mükemmelliği ise bu konuda her zaman en yüksek noktada parlamaktadır; nitekim Mesih İsa bekareti açıkça bir emir olarak yüklememiş olsa da, bunu en yüksek fazilet olarak tavsiye etmiş ve takipçilerini buna gönüllü olarak davet etmiştir. Bu davete uyarak, Hristiyan dünyasının her şehrinde, her kasabasında ve neredeyse her köyünde kutsal manastırlar ve iffet duvarları yükselmiştir. Buralarda binlerce erkek ve bakire kadın, dünya şehvetlerinden tamamen uzak durarak kendilerini Tanrı'ya adanmışlar. Ve bu kutsal yaşam tarzı nedeniyle Hristiyan topraklarının nüfusu azalmaz, ya da şehirleri ıssız kalmaz; aksine Müslümanların o kalabalık şehirlerini sayıca eşitler veya geçerler; nitekim Müslümanlar, eğer savaş esirleri ve Hristiyan topraklarından zorla kaçırdıkları o

büyük köle yığınları olmasaydı, kendi boş şehirlerini dolduracak bir nüfusa bile sahip olamazlardı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Din Uğruna Savaş Üzerine.

Muhammed Kur'an'da çiftte bir şahsiyete bürünür ve bu iki yönü birbiriyle tamamen çelişir: Barışçıl yönü ve Savaşçı yönü. Nitekim kendisini güçten ve zenginlikten yoksun gördüğü sürece; ve hükmetme hırsını tatmin etmek için hiçbir şey yapamayacağını anladığı müddetçe (yani Mekke'den kovulup Medine'ye göç etmeden ve orada çok sayıda Arabı kendi safına çekmeden önce), her ne kadar yeni bir dini simüle edip vaaz etse de, hiç kimsenin bu dine zorlanmasını istemiyordu; aksine inançsızlara karşı (kendi adlandırdığı şekliyle sadece Yahudilere ve Hristiyanlara değil, putperestlere karşı bile) insani, nazik ve yumuşak davranılmasını, ve onların tatlı sözlerle cezbedilmesini kendi adamlarına emrediyordu. Onun şu sözlerini dinleyelim. Sure 2. İnek [Bakara Suresi], ayet 256 şöyle der:

فمن يكفر بالطاغوت ويؤمن بالله فقد استمسك بالعروة الوثقى لا انفصام لها والله لا يكرهه في الدين قد تبين الرشد من الغي : سميع عليم :

Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. Her kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, sağlam bir kulpa yapışmıştır ki onun kopması yoktur. Allah işitendir, bilendir.

Hiç kimse istemediği halde dine girmeye zorlanamaz. Artık doğruluk sapıklıktan net bir şekilde ayrılmıştır. Kim putları reddeder ve Tanrı'ya inanırsa, o artık hiçbir zaman kırılmayacak olan en sağlam bağa yapışmıştır. Ve Tanrı işitendir, bilendir. Celâleddin, bu sözlerin şu kimseler hakkında söylenmiş olduğunu aktarır:

: فيمن كان له من الانصار اولاد واراد ان يكرهم علي الايمان وهذا قبل الامر بالقتال

Ensardan çocukları olan ve onları zorla Müslüman yapmaya çalışan bazı kimseler hakkında söylenmiştir; ve bu durum savaşı emreden kuraldan önceydi.

Yani çocukları olan o on iki yardımcıdan (Ensardan) bazıları hakkında söylenmiştir; bunlar çocuklarını istemedikleri halde Muhammedî mezhebi kabul etmeye zorlamak istiyorlardı. Sure 50. Kâf [Kâf Suresi], ayet 45, Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu iddia ettiği o sözleri şöyle sunar:

: نحن اعلم بما يقولون وما انت عليهم بجبار فنذكر بالقرآن من يخاف وعيد

Biz onların ne dediklerini çok iyi biliyoruz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin.

Sen, benim tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver.

Biz Mekke inançsızlarının ne dediklerini en iyi bileniz. Sen ise onların üzerinde bir zorba olmayacaksın; aksine benim tehdit ettiğim cezadan korkanları Kur'an vasıtasıyla uyar. Celâleddin bunu şöyle açıklar:

لا تجبرهم علي الايمان

Onları imana zorlamayacaksın.

Onları dine girmek için şiddetle zorlamayacaksın. Fakat bu söz, inançsızlara karşı savaş açılmasını emreden o kuraldan önce söylenmişti. Sure 88. Bürüyen [Gâşiye Suresi], ayet 21, Tanrı'nın kendisini uyardığını iddia ettiği şu kelimeleri getirir:

فذكر انما انت مذكر : لست عليهم بمسيطر : الا من تولى وكفر : فيعذبه الله العذاب الاكبر : ان الينا اياهم : ثم ان علينا حسابهم :

Artık öğüt ver! Sen ancak bir öğüt vericisin. Onların üzerinde bir zorba değilsin. Ancak kim yüz çevirir ve inkar ederse, Allah onu en büyük azapla cezalandırır. Şüphesiz onların dönüşü bizedir. Sonra onların hesaba çekilmesi de sadece bize aittir.

Sen ise uyar; çünkü uyarmak sadece senin görevindir, ve onları (imana) şiddetle zorman gerekmez. Ancak kim yüz çevirir ve inanmeyi reddederse, Tanrı onu en büyük azapla (yani Cehennem azabıyla) cezalandıracaktır. Dahası onların dönüşü (ölümden sonra) bizedir: O zaman onları yargılamak bizim işimiz olacaktır. Birçok kez ise inançsızlara karşı sabırlı olunmasını, onların bağışlanmasını ve onlarla birlikte tüm kötülüklerin bir kenara bırakılarak insani ve nazik bir şekilde ilgilenilmesini emreder. Sure 45. Diz Çöken [Câsiye Suresi], ayet 14, Tanrı'nın kendisine bunları emrettiğini uydurur:

: قل للذين آمنوا يغفروا للذين لا يرجون أيام الله ليجزي قوماً بما كانوا يكسبون

İman edenlere söyle: Allah'ın günlerinin (geleceğini) ummayanları bağışlasınlar.

Çünkü Allah her kavmi kazandığına göre cezalandıracaktır.

İnanmış olanlara söyle, Tanrı'nın günlerinden (yani Yargı gününden) korkmayan o inançsızları bağışlasınlar; ki o gün Tanrı insanları amellerine göre cezalandıracaktır.

Sure 6. Davarlar [En'âm Suresi], ayet 108, kendi adamlarına şöyle emreder:

: ولا تسبوا الذين يدعون من دون الله فيسبوا الله عدواً بغير علم

Allah'tan başkasına tapanlara (putlara) sövmeyin; sonra onlar da bilmeyerek haddi aşır Allah'a söverler.

Ve sahte tanrıları çağıran o kimselere hakaret içeren sözler söylemeyin, öyle ki kendileri de bilmeyerek bir düşman gibi Tanrı'ya hakaret etmesinler. Ve Sure 17.

Gece Yürüyüşü [İsrâ Suresi], ayet 53, inançsızlardan bahsederken Tanrı'nın kendisine bu emri verdiğini gösterir:

وقل لعبادي يقولوا التي هي احسن ان الشيطان ينزغ بينهم ان الشيطان كان للانسان عدواً مبيناً : ربكم اعلم بكم ان يشأ : يرحمكم وان يشأ يعذبكم وما ارسلناك عليهم وكيلاً

Kullanıma söyle, sözün en güzelini söylesinler. Doğrusu Şeytan aralarını bozmak ister. Şüphesiz Şeytan insanın apaçık bir düşmanıdır. Rabbiniz sizi en iyi bilendir; dilerse size merhamet eder, dilerse size azap eder. Biz seni onların üzerine bir vekil olarak göndermedik.

Ve kullarıma söyle, (inançsızlarla) en insani kelimelerle konuşsunlar (çünkü Şeytan aralarına nifak sokmak ister; nitekim Şeytan insanın apaçık düşmanıdır) ve desinler ki: Rabbiniz sizi en iyi bilendir; eğer dilerse size merhamet eder, ve eğer dilerse sizi cezalandırır. Ve biz seni (Muhammed'i) onların üzerine bir koruyucu (yani inançsızların yöneticisi) olarak göndermedik; nitekim senin görevin sadece vaaz etmektir, inanmaları için başka bir şey yapmak değil. Ve Sure 16. Arılar [Nahl Suresi], ayet 125, tekrar Tanrı'nın kendisine yine böyle emrettiğini iddia eder:

: ادع الي سبيل ربك بالحكمة والموعظة الحسنة وجادلهم بالتتي هي احسن ان ربك اعلم بمن ضل عن سبيله وهو اعلم بالمهتدين

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütlerle çağır; onlarla en güzel şekilde tartış.

Şüphesiz Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, doğru yolda olanları da en iyi bilendir.

İnançsızları Rabbininin yoluna (yani dinine) hikmetle (Kur'an ile) çağır ve onlara en yumuşak şekilde öğüt ver; ve onlarla en dürüst yollarla tartış. Şüphesiz senin Rabbin, kendi yolundan sapanları (yani inançsızları) en iyi bilir ve hidayete erecek olanları (yani önceden seçilmiş olanları) en iyi tanır. Açıkça görülmektedir ki, bu ayetler o döneme aittir ki, o esnada her şey Tanrı'nın iradesine ve takdirine bağlı görünüyordu; nitekim kendisi inançsızların kimler olduğunu, kimlerin reddedileceğini çok iyi biliyordu. Bu tür sözler Kur'an'da yüzlerce kez okunur. Nitekim o zamanlar bu şekilde konuşuyordu, öyle ki Mekkelileri daha kolay aldatılsın ve inançsızları şiddetle zorlamadığına inandırısın.

Ancak ne zaman ki Medine'ye yerleşti, ve Mekkelilerin yardımıyla fena halde güçlendi; yalan dindarlık kisvesini tamamen bir kenara bırakarak, daha önce inançsızlara karşı gösterdiği o müsamahayı, sabrı ve özgürlüğü Kur'an'ın 9. Suresi ile tamamen iptal etti ve ortadan kaldırdı; bu sure ki bazıları tarafından Tövbe Suresi, bazıları tarafından Uzaklık Suresi, bazıları tarafından da Kılıç Suresi olarak adlandırılır; nitekim bu surede sözlerle değil, silahlarla inançsızlara karşı savaş açılması ilahi bir otoriteyle kararlaştırılmıştır. Şimdi onun o tehditkar sözlerini dinleyelim. Berâe minallahi ve resûlihî illellezîne âhedtüm minel müşrikîn. Fesîhû fil ardı erbaate eşhurin va'lemû enneküm gayru mu'cizillahi ve ennallahe muhzil kâfirîn. Ve ezânun minallahi ve resûlihî ilen nâsi yevmel haccil ekberi ennallahe berîun minel müşrikîne ve resûluhû fein tübtüm fehuve hayrun leküm ve in tevelleytüm va'lemû enneküm gayru mu'cizillah, ve beşşirillezîne keferû bi azâbin elîm. [Tevbe Suresi 1-3. ayetler]:

Tanrı'dan ve Elçisinden, kendileriyle antlaşma yaptığınız o putperestlere bir uzaklık ilan edilir. Diğerlerine ise şöyle denir: Yeryüzünde dört ay boyunca serbestçe dolaşın, çünkü bu süre zarfında size dokunulmayacaktır. Bilin ki siz Tanrı'nın silahlarını vasıtasıyla vereceği cezasından asla kaçamayacaksınız; ve Tanrı inançsızları perişan edecektir. Ve Büyük Hac gününde insanlara Tanrı'dan ve Elçisinden ilan edilir ki: Dört aylık süre bittiğinde, Tanrı da Elçisi de artık putperestleri korumayacaktır, aksine onlara savaş açılacaktır. Eğer dine dönerseniz, İslam'ı kabul ederseniz bu sizin için daha hayırlıdır; eğer yüz çevirirseniz bilin ki Tanrı'nın gücünden, sizi cezalandırmasından asla kurtulamayacaksınız. Ve sen, Muhammed, inanmayı reddedenlere acı verici bir azabı müjdele; yani onların senin silahlarınla yok edileceğini bildir.

Bu emirden sadece, antlaşmalarına sadık kalan ve Müslümanlara karşı hiçbir eksiklik yapmayan putperestler istisna edilmiştir; oysa antlaşmayı bozanların durumu tamamen farklıdır, nitekim onların antlaşmaları derhal iptal edilmiştir. Fıkıh Alimlerinden Ebü'l-Kasım, Nâsih ve Mensûh Üzerine adlı kitabında not eder ki; bu sure vasıtasıyla Kur'an'da yüz yirmi dört ayetin tamamen nesh edildiğini ve iptal edildiğini belirtir.

Böylece bu ferman yayınlandığında Muhammed, inançsızlara karşı derhal kılıç çekmiş; ve hırsını örtmek için, din uğruna savaş masraflarını bahane ederek her tarafa saldırmaya başlamıştır. Nitekim bu savaşa Tanrı Yolunda Cihad adını takmıştır. O andan itibaren Kur'an ayetlerini askerleri inançsızlara karşı kışkırtmak, ve sanki ilahi bir emirmiş gibi onları savaşa sürmek için kullanmıştır. Sure 8.

Ganimetler [Enfâl Suresi], ayet 38-39, Tanrı'dan geldiğini iddia ettiği şu kelimeleri getirir:

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَنْتَهُوا يَغْفِرَ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَأَنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ : وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ

الدِّينَ كُلَّهُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ
İnkâr edenlere söyle: Eğer vazgeçerlerse, geçmişteki günahları bağışlanır. Fakat tekrar dönerlerse, öncekilerin kanunu geçmiş (onlara da uygulanacak)tır. Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, şüphesiz Allah onların yaptıklarını hakkıyla görebilendir.

O Kur'an'da inanmayanlara söyle; eğer küfürlerinden vazgeçerlerse geçmişteki günahları bağışlanacaktır. Eğer tekrar inançsızlığa dönerlerse, öncekilerin kanunu (yani silahla cezalandırılma kuralı) zaten sabittir. Ve fitne (yani sahte dinler) tamamen ortadan kalkana, ve din sadece Tanrı'nın olana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, Tanrı onların yaptıklarını çok iyi görendir. Sure 47. Savaş [Muhammed Suresi], ayet 4 ve devamı kendi askerlerine şöyle emreder:

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْنَتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَمَا مِنْهُ بَعْدَ وَأَمَّا فِدَاءٌ حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا
انتصر منهم ولكن ليلو بعضكم ببعض والذين قتلوا في سبيل الله فلن يضل أعمالهم : سيهديهم ويصلح ذلك ولو يشاء الله
بالهم ويدخلهم الجنة عرفها لهم : يا أيها الذين آمنوا ان تنصروا الله ينصركم ويثبت أقدامكم

Savaşta inkâr edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun. Sonunda onları iyice bozguna uğrattınca bağı sıkı bağlayın. Ondan sonra ya lütfedip karşılıksız salıverirsiniz yahut fidye alırsınız. Savaş, ağırlıklarını bırakıncaya kadar hukuk böyledir. Eğer Allah dileseydi onlardan intikam alırdı; fakat sizi birbirinizle denemek için böyle yapıyor. Allah yolunda öldürülenlerin amellerini asla boşa çıkarmayacaktır. Onları hidayete erdirecek, durumlarını düzeltecek ve onları, kendilerine tanıttığı cennete koyacaktır. Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır.

Bu kelimelerin müfessir Celâleddin tarafından yapılan açıklaması şu şekildedir: İnançsızlarla karşılaştığınızda onların boyunlarını vurun (yani onları öldürün). Ne zaman ki onları tamamen bozguna uğrattıp zayıflatırsanız (yani çoğunu katledip geri kalanını esir alırsanız), o zaman bağlarını sıkı bağlayın (yani esirleri zincire vurun). Ondan sonra ya karşılıksız bir lütuf olarak salıverirsiniz, ya da fidye alırsınız, ta ki savaş aletlerini bırakıp barış yapılsana kadar. Eğer Tanrı dileseydi onlardan bizzat intikam alırdı; fakat sizi birbirinizle denemek için böyle yapar. Ve Tanrı yolunda öldürülenlerin amellerini asla boşa çıkarmayacaktır; onları hidayete erdirecek, durumlarını düzeltecek ve onları Cennete koyacaktır. Ey iman edenler, eğer siz Tanrı'ya yardım ederseniz (yani onun dinini silahla yayarsanız), o da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlamlaştırır. Muhammed askerlerini savaşa kışkırtmak için Kur'an'da hiçbir şeyi eksik bırakmaz, nitekim her ölen askerin doğrudan Cennete gideceğini vaat eder. Sure 9. Tövbe [Tevbe Suresi], ayet 111 şöyle der:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ : وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını, kendilerine cennet verilmesi karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'ın içinde O'nun üzerine hak bir vaattir. Allah'tan daha

çok ahdine vefa gösteren kim vardır? O halde yapmış olduğunuz bu alışverişe sevinin. İşte en büyük kurtuluş budur.

Tanrı müminlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır; onlar Tanrı yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Tanrı'nın üzerine hak bir vaattir. Tanrı'dan daha çok ahdine vefa gösteren kim olabilir? O halde yapmış olduğunuz bu kazançlı alışverişe sevinin; işte en büyük kurtuluş budur. Muhammed'in bu uydurmasının, yani İncil'de kılıçla savaşanların Cennete gideceğine dair bir vaat bulunduğunu iddia etmesinin ne kadar büyük bir yalan olduğu ortadadır; çünkü İncil'de bunun tam tersi ilan edilmiştir. Ancak o, askerlerini körü körüne savaşa sürmek için bu yalanı Kur'an'ına sokmuştur. Ve aynı surede, ayet 29'da şöyle emreder:

قاتلوا الذين لا يؤمنون بالله ولا باليوم الآخر ولا يحرمون ما حرم الله ورسوله ولا يدينون دين الحق من الذين اوتوا الكتاب حتى يعطوا الجزية عن يد وهم صاغرون :

Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resûlünün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

Kitap verilenlerden (yani Yahudilerden ve Hristiyanlardan) Tanrı'ya ve ahiret gününe inanmayan, Tanrı'nın ve Elçisinin haram kıldığını haram saymayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizyeyi verene ve küçülene (horlanana) kadar savaşın. Arap tarihçileri de bu emri doğrularlar; nitekim Ebü'l-Câfer el-Taberî, Georgius Elmacinus'un Sarazen Tarihi adlı eserinde aktardığı üzere, Muhammed'in Hristiyan krallarına yazdığı mektuplarda şu sözleri kullandığını belirtir: واية النصارى من العرب وكذلك وغيرهم فامنهم وكتب لهم كتباً وكذلك اليهود والمجوس والصابة وغيرهم فبايعوا له : على ان يؤدوا الجزية والخراج anواخذوا منه الام

Arap olan ve olmayan Hristiyanlara mektup yazıp onları imana çağırdı; ve kabul edenlere emniyet belgeleri yazdı. Aynı şekilde Yahudiler, Mecusiler, Sâbiîler ve diğerleri de ona biat ettiler ve cizye ile haraç ödemek şartıyla emniyet aldılar. Nitekim Salebî de Maide Suresinin tefsirinde, Muhammed'in inançsızlara karşı dini yaymak için değil, ganimet elde etmek ve haraç almak için savaş açtığını şu sözlerle açıkça ortaya koyar:

وعن ابن عباس ان النبي صلي اهل هجر وعليهم منذر بن ساوى التميمي يدعوهم الي الاسلام فان أبوا فليؤدوا الجزية فلما اتاه الكتاب مرضه مسلم من عنده من العرب واليهود والنصاري والمجوس فاقروا بالجزية وكرهوا الاسلام والحيف ولما اهل الكتاب والمجوس فقبل منهم الجزية فلما قرأ عليهم كتاب النبي صلي اهلت العرب ولطمت اهل الكتاب والمجوس الجزية فقال في ذلك منافقوا اهل مكة عجباً من محمد يزعم ان الله بعثه لقتال الناس حتى يقولوا لا اله الا الله وقد قبل من مجوس هجر واهل الكتاب الجزية فهلا اكرمهم علي الاسلام وقدمها على الجزية فشق ذلك على المسلمين : لت بعيد ما اهلت العرب لا اكراه في الدينZمشقة شديدة فنزلت انا اتديناتكم ون

İbn Abbas'tan rivayet edildiğine göre, Peygamber Hecer halkına ve onların lideri Münzir bin Sâvâ'ya mektup yazıp onları İslam'a çağırdı; eğer reddederlerse cizye ödemelerini istedi. Mektup ulaştığında orada bulunan Araplar, Yahudiler, Hristiyanlar ve Mecusiler İslam'ı ve savaşı reddedip cizye ödemeyi kabul ettiler. Peygamber onlardan cizyeyi kabul ettiğinde, Mekke münafıkları dalga geçerek dediler ki:

"Muhammed'in durumuna şaşılır; güya Tanrı onu insanlar 'La ilahe illallah' diyene kadar savaşmakla görevlendirmişti, oysa şimdi Hecer Mecusilerinden ve Kitap ehlinen cizye kabul ediyor. Onları İslam'la onurlandırması gerekmez miydi?" Bu

durum Müslümanlara çok ağır geldi ve bunun üzerine 'Dinde zorlama yoktur' ayeti indi.

Buradan açıkça anlaşılıyor ki, Muhammedî savaşların amacı hiçbir zaman kutsal bir din yaymak değil, aksine fethedilen halkları haraca bağlamak ve onların zenginliklerini gasp etmektir. Eğer teslim olup cizye öderlerse, dinlerinde kalmalarına izin veriliyordu; dolayısıyla dinde zorlama olmadığına dair o ilk sözler, sadece parayı koparana kadar geçerli birer hileden ibaretti.

Buna tamamen zıt olarak, Mesih'in kanununda kılıçla veya şiddetle din yayılması kesinlikle yasaklanmıştır. Mesih kendi Müjdesini yaymaları için Havarilerini gönderdiğinde, onlara silah veya ordular vermemiş; aksine alçakgönüllülükle, sabırla, sevgiyle ve mucizelerin gücüyle dünyayı feth etmelerini emretmiştir. Havariler en fakir, en zayıf ve silahsız kimseler olmalarına rağmen, sadece ilahi lütfun gücüyle tüm dünyayı Hristiyan inancına boyun eğdirmişlerdir. Ne bir kimsenin canına kıymışlar, ne mallarını yağmalamışlar, ne de krallıkları yıkmışlardır; çünkü Mesih'in krallığı bu dünyaya ait değildi. Dolayısıyla Hristiyanlık sadece barış ve sevgiyle büyümüştür, Muhammedîlik ise tamamen kan, kılıç ve zulüm üzerine kurulmuştur. Bizzat bu durum Hristiyanlığın doğuşundan beri sabittir. Nitekim o zamanlar Roma'da Hristiyan inancını yok etmek için ne kadar büyük zulümler ve katliamlar yapıldıysa; inananların kanı döküldükçe Kilise o kadar çok büyümüştür; meşhur tarihçi Tertullianus'un dediği gibi: Şehitlerin kanı Kilisenin tohumudur. Muhammedî dininde ise durum tam tersidir, nitekim kılıcın ve gücün bittiği yerde bu dinin büyümesi de anında durur. Mesih kendi kanununu kurduğunda, yanına silahlı ordular almak yerine, dünyevi yönden en aciz ve savunmasız olan o on iki Havariyi seçmiştir. Bunlar ise hiçbir krallığı yıkmadan, ve hiç kimsenin mülküne el koymadan sadece inancın erdemiyile dünyayı dönüştürmüşlerdir. Çünkü gökten yere inen o yüce varlık, insanlara yeryüzü krallıklarını ve mallarını vermek için değil, onlara göksel olanları bağışlamak için gelmişti.

Muhammed'in, Beş Kitap'ta [Tevrat'ta] ve Müjde'de [İncil'de] insanların silah zoruyla dine sokulmasının Tanrı tarafından emredildiğini iddia etmesi, daha önce de belirttiğim gibi, Kur'an kanununu tamamen mahkûm etmeye yetecek en küstahça yalandır. Tevrat'ın hiçbir yerinde, Tanrı'nın İsraililere diğer ulusları zorla dine çekmelerini veya kendi kanunlarına uymaya mecbur etmelerini buyurduğunu görmeyiz; aksine sadece kendi istekleriyle ve gönüllü olarak gelmek isteyenleri kabul etmelerini emretmiştir. Bu durum, İbranilerin en büyük hocası olan Musa bin Meymun tarafından

Krallar Bölümü, 8. babda şu sözlerle açıkça doğrulanır: Hocamız Musa, kanun ve emirlerin mirasını İsraililerden başkasına teslim etmedi; nitekim Tesniye 33. bab, 4. ayette şöyle der: Musa bize kanunu, Yakub topluluğunun mirası olarak emretti. Diğer uluslardan gelip mühtedi olmak isteyen herkes için ise Sayılar 15. bab, 15. ayetteki şu kural geçerlidir: Size nasılsa, mühtediye de öyle olacaktır. Ancak hiç kimse kanunu ve emirleri kabul etmesi için zorlanamaz. Eğer İsraililer Tanrı'nın emriyle Kenan kavimlerine karşı savaşıtlarsa; bu durum onlara kendi dinlerini silah zoruyla kabul ettirmek için değil, Tanrı tarafından kendilerine vaat edilen toprakları işgal

etmek, oradaki putları yok etmek, o putlara tapınma tuzağına düşmemek ve yerli halkın batıl inançlarını taklit etmemek içindi.

Aynı Musa bin Meymun'un adı geçen Krallar Bölümü, 8. babda, Musa'ya Tanrı tarafından tüm ölümlüleri Nuh'un oğullarına verilen yedi emri kabul etmeye zorlamasının emredildiğini (ki bu konuda Talmud hocaları kendi aralarında uzlaşamazlar) ve bunları kabul etmeyenlerin öldürülmesi gerektiğini eklemesine gelince; bu iddianın hiçbir temeli yoktur ve Kutsal Yazılarda buna dair hiçbir örnek bulunmaz. Bilakis, İbrani hocalarına ve özellikle yaygın olarak Raşi diye bilinen R. Salomon İshakî'ye ve Kudüs Targum'unun otoritesine inanmak gerekirse; Tanrı kanunu özgürce kabul edilsin diye ilk önce Seir Dağı'nda Edomlulara sunmuş, ardından Paran Dağı'nda İsmailîlere sunmuş ve en sonunda Sina Dağı'nda İsrailîlere getirmiştir; ilk iki kavim bunu reddetmiş, sadece İsrailîler kendi rızalarıyla ve özgürce kabul etmişlerdir. Dolayısıyla, Tanrı'nın İsrailîlere başkalarını zorla bu kanuna veya bir başka kanuna uymaya mecbur etmelerini emrettiğini söylemek tutarsız olur. Bununla birlikte, meşru bir otoritenin insanları Nuh'un oğullarına teslim edilen emirlerde de yer alan doğa kanununa uymaya zorlayabileceği inkâr edilemez; ki bu emirlerin en başında yalnızca tek bir Tanrı'ya tapınmak geliyordu. Ancak bu yetki sadece en yüce ve meşru hükümdara aittir. Hristiyan hükümdarlar da kendi topraklarında putperestleri putları reddetmeye ve yalnızca tek bir gerçek Tanrı'ya tapmaya; Yahudileri ise tefeciliği bırakmaya ve yalnızca tek bir eşe sahip olmaya zorlayabilirler (ve hatta daha büyük bir kötülük doğmayacaksa zorlamalıdır). Hiç şüphe yoktur ki, Hristiyan dininin dogmalarını dinlemeleri ve onun gerçeğini tanıyabilmeleri için onları mecbur edebilirler; her ne kadar istemedikleri halde bu dini kabul etmeye zorlayamasalar da. Bu durum, zaten hakiki dini kabul etmiş ama daha sonra ondan dönmüş olan mürtedler için geçerli değildir; çünkü onlar halihazırda kabul ettikleri dine geri dönmeleri için zorlanabilirler ve irtidatları nedeniyle en ağır şekilde cezalandırılmalıdırlar. Oysa Muhammed'in putperest Araplar üzerinde, ve hele ki yalnızca tek bir gerçek Tanrı'ya tapan Hristiyanlar ve Yahudiler üzerinde onları kendi batıl inancına zorlayacak hiçbir meşru yetkisi yoktu; nitekim kendisi de gücü yetmediği sürece Kur'an'da yüzlerce kez bunu en açık kelimelerle itiraf etmiştir. Müslümanlar belki bize karşı çıkıp, Katolik İspanya Krallarının, En Yüce Papa'nın onayıyla, silah gücüyle ve savaş yoluyla Hristiyan dinini Batı Hindistan'a ve özellikle Meksika İmparatorluğu'na soktuklarını itiraz olarak öne süreceklerdir. Cevap veriyorum, En Yüce Papa VI. Alexander'ın o bölgeleri Katolik Krallara bağışladığı doğrudur; ancak bunu özellikle oradaki halkların Hristiyan inancıyla tanışmalarını, Mesih'in İncil'inin oralarda vaaz edilmesini sağlamak amacıyla yapmıştır. Yoksa onlara silah zoruyla ve şiddetle bu dini kabul ettirmelerini emretmemiştir; nitekim bu durum Papanın resmi belgelerinden açıkça anlaşılmaktadır. Katolik kralların komutanları ve memurları, kendilerine boyun eğmiş olan o kavimleri putları terk etmeye, sunaklarını ve tapınaklarını yıkmaya, buraları tek bir gerçek Tanrı'nın onuruna kiliseye dönüştürmeye ve yalnızca O'na tapmaya zorlayabilirlerdi. Ayrıca ilk doğa kanunlarına tamamen zıt olan, insan kurban etmek ve insan eti yemek gibi tüm vahşi adetleri bırakmalarını ve bunlardan kaçınmalarını emredebilirlerdi. Kaldı ki ne En Yüce Papa o kavimlerin Hristiyan dinini şiddetle kabul

etmeye zorlanmasını emretmiştir, ne de İspanyolların onları bu şekilde mecbur bıraktığı okunur; her ne kadar dine doğrudan hizmet etmeyen başka sebepler yüzünden o halklara bazen çok sert davranmış olsalar da.

En Yüce Papa'nın, Hristiyanlara hiçbir zaman zarar vermemiş, topraklarına her zaman barış içinde sahip olmuş ve Mesih'in ağılına ait olmayan bu halklar üzerinde Hristiyan Krallara, en azından en yüce egemenlik veya asil bir feodal bağ şeklinde bir hak verip veremeyeceği konusunu tartışmanın yeri burası değildir. Bana göre şu kesindir ki: Vahşi hayvanlar gibi yaşayan, hiçbir medeniyeti hak etmeyen putlara tapan, ve dahası sadece insan kurban etmekle kalmayıp insan etiyle beslenen o kavimler, insan doğasının tüm temel kanunlarını pervasızca çiğnedikleri için yeryüzündeki en yüce bir otorite tarafından silah gücüyle dürüstlük sınırlarına çekilmeyi fazlasıyla hak etmişlerdi. Dünyada, Tanrı'nın bizzat havari Petrus'a ve onun haleflerine doğrudan teslim ettiği o otoriteden daha büyük bir yetki bulunmadığına tüm Hristiyanlar iman ederler; nitekim Petrus'a bu yetki verilmiştir. Her ne kadar Mesih kendi Kilisesi üzerinde Petrus'u sadece en yüce çoban ve önder olarak atamış olsa da, ona Kilise'yi yönetmek, korumak, savunmak ve tüm dünyaya yaymak için gerekli olan tüm manevi gücü de teslim etmiştir; ve dolayısıyla Müjde'nin vaaz edilmesini ve ilahi hakikatin yayılmasını engelleyecek tüm dünyevi engelleri ortadan kaldırma yetkisini de vermiştir. Mesih tarafından Petrus'a ve haleflerine teslim edilen bu tam yetki ve otoriteyle, dünyanın tüm krallıklarında İncil'in vaaz edilmesi ve hakiki dinin kurulması sipariş edilmiştir; nitekim evrensel Kilise bu en yüce gücü onaylayarak Petrus'a şöyle seslenir: Sen koyunların çobanısın, Havarilerin Reisisin; Tanrı sana dünyanın tüm krallıklarını teslim etti ve bu yüzden göklerin krallığının anahtarları sana verildi; yani bağlama ve çözme, ve Mesih'in ağılının iyiliği adına sana emanet edilen tüm dünyevi işleri düzenleme, koruma, genişletme, engelleri kaldırma ve uzaklaştırma tam yetkisi verilmiştir. Dolayısıyla Roma Papası, Hristiyan hükümdarlar vasıtasıyla putperest hükümdarları Müjde'nin vaaz edilmesini engellememeleri için zorlayabilir; ancak onların krallıklarını ellerinden almayı veya onları ağır vergiler ve olağanüstü yüklerle ezmeyi amaçlamaz, ki Müslümanlar kendi tebaalarına karşı böyle yapmayı bir âdet haline getirmişlerdir. Aksine onlara diğer tebaalarından çok daha nazik ve insani davranmalıdır; çünkü bu yolla onların dine ısınması ve onu kabul etmesi çok daha kolay olur. En büyük Azizlerden Büyük S. Gregorius da Yahudiler hakkında konuşurken, bizzat kendi mektuplarında, Mektuplar kitabının 4. cildinin 6. mektubunda şu sözleri kullanır: Eğer üzerlerindeki ağır yükleri hafifleterek onları Mesih'in lütfuna ulaştırabilirsek, bunu yapmakta hiçbir sakınca yoktur. Ve bu yüzden Mesih uğruna feda edeceğimiz hiçbir şey bize ağır gelmemelidir. Putların terk edilmesi ve temel doğa kanunlarına uyulması konusunda Kilise dışındakilerin zorlanıp zorlanamayacağı sorusu ise tartışmalıdır; çünkü onlar Kilise'nin tebaası değildirler. Ve Müjde vaizlerinin dünyevi silahlar yerine Tanrı sözünün manevi kılıcını kullanmaları her zaman daha övgüye değerdir.

Nitekim yaklaşık on yedi yüzyıl boyunca, Roma Papaları tarafından (ki tüm dünyada dinin yayılması onların görevidir) İncil'in vaaz edilmesi ve hakiki inancın inançsız halklar arasında yayılması için her zaman bu dürüst yol izlenmiştir; yani Mesih'in

İncil’de öğrettiği ve Havariler ile öğrencilerinin gözettiği o yol takip edilmiştir. Bu yol dünyevi bir güç, silah veya şiddet yolu (Muhammed’in yalan yere iddia ettiği gibi) değil; aksine yoksulluk, sabır, hayırseverlik, zulümlere katlanmak, acı çekmek ve bizzat kendi kanını dökmek yoludur; nitekim Havariler Çarmıha gerilmiş olan Mesih’i ve onun Müjde kanununu uluslara bu şekilde vaaz etmişlerdir. Bugün de Roma Papası, En Seçkin Kardinallerin kurduğu İnancı Yayma Cemiyeti [Propaganda Fide] vasıtasıyla, kutsal ve havariyane bir ruhla donatılmış dindar adamları tüm inançsız coğrafyalara Hristiyan İncil’ini vaaz etmeleri için kendi bütçesinden gönderirken başka hiçbir yöntem kullanmaz; ve o vaizlerin oralarda inançsızlardan hiçbir şey talep etmeden, sadece kendi yaşamları için gerekli olan asgari şeylerle yetinerek hizmet etmelerini şart koşar.

Müslümanlar diyeceklerdir ki: Bizim din alimlerimiz ve mollalarımız da bugün aynı şekilde Doğu Hindistan’daki putperestlerin arasına giderek onlara Kur’an kanununu vaaz etmekte ve mühtediler kazanmaktadırlar.

Cevap veriyorum, bu durum tüm aldaticılar ve sahtekarlar arasında ortaktır ve her zaman var olmuştur. Ancak Müslümanların bu işi, Hristiyanların yaptığı o dürüst ve temiz amaca yönelik yaptıkları söylenemez; nitekim onlar Tanrı’nın gücüyle, mucizelerin sergilenmesiyle veya Kanun Koyucularının kutsallığıyla değil; aksine sadece kendi şöhretlerini yaymak amacıyla bunu yaparlar. Onların dini tamamen dünyevi bir güç üzerine kurulmuştur ve tüm yeryüzüne sadece kılıç zoruyla yayılmıştır.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.

Kişisel İntikam Üzerine.

Herhangi bir kimsenin kendi kişisel yetkisiyle uğradığı haksızlığın öcünü almaya kalkışması demek olan kişisel intikamın, tüm ilahi ve insani kanunlara, ve bizzat doğanın ışığına tamamen aykırı olduğunu sanırım hiç kimse bilmez değildir. Çünkü bu durum, suçların sivil düzende tanınması ve cezalandırılması için Tanrı tarafından kurulmuş olan o büyük kamu otoritesini neredeyse tamamen yok ederdi. Bu yüzden En Yüce Tanrı kendi kanununda, Levililer kitabı, 19. bab, 18. ayette kişisel öç almayı sert bir şekilde yasaklamış ve şu sözleri kullanmıştır: Öç almayacaksın ve halkının çocuklarına karşı kin beslemeyeceksin. İbranice aslından kelimesi kelimesine şöyle okuruz: Öç almayacaksın. Tesniye kitabı, 32. bab, 35. ayette de Tanrı kendisi hakkında şöyle buyurur: Öç benimdir ve ben karşılığını vereceğim. Bu sözler Aziz Pavlus tarafından Romalılara Mektup, 12. babda tüm kişisel intikam arzularını mahkûm etmek üzere aktarılmıştır: Sevgililer, kimseden öç almayın (yani kendinizi savunmaya veya intikam almaya kalkışmayın), aksine Tanrı’nın öfkesine yer bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim, diyor Rab. Eski Ahit’in diğer pek çok yerinde de kişisel intikam reddedilir. Örneğin Süleyman’ın Meselleri, 20. babda şöyle denir: Kötülüğün karşılığını vereceğim, deme; Rabbe güven, O seni kurtaracaktır. Ve 24. bab, 29. ayette: Bana nasıl yaptıysa ben de ona öyle yapacağım; herkese ameline göre karşılığını vereceğim, deme. Ve İbraniler arasında ilahi bir otoriteye sahip kabul edilen Sıraç kitabında, 28. bab, 1. ayette şöyle yazılıdır: Öç almak isteyen, Rabbin intikamıyla karşılaşacaktır ve Rab onun

günahlarını kesinlikle hafızasında tutacaktır. Sana zarar veren komşunu bağışla; o zaman dua ettiğinde senin de günahların affedilecektir. Müjde'de [İncil'de] ve Havarilerin diğer kitaplarında bu konuya dair geçenleri aktarmayı gerekli görmüyorum; çünkü İncil'in öyle bir sayfası yoktur ki, orada kişisel intikam kesin olarak mahkûm edilmesin. Zira bu durum sadece kamu düzenine ve Hükümdarın otoritesine karşı bir suç olmakla kalmaz, aynı zamanda haksızlıkları tek tek cezalandırma veya cezalandırma yetkisini Prensler vasıtasıyla kendi uhdesinde tutan Tanrı'nın Yüce Heybetine de ağır bir hakaret oluşturur. İşte bu yüzden Kutsal Yazılarda Tanrı pek çok kez Öç Tanrısı veya Öç Alan Tanrı olarak adlandırılır. Ve Arapların Tanrı'ya atfettiği o doksan dokuz güzel isim arasında bir tanesi de vardır ki, o da El-Müntakım'dır; yani Öç Alan. Kur'an'da da Tanrı için pek çok kez Züntıkam denir; yani Öç Sahibi veya intikam alma yetkisiyle donatılmış olan. Dolayısıyla, uğradığı bir haksızlık karşısında kendi kişisel yetkisiyle öç almaya cüret eden kimse, Tanrı'nın bu ilahi yetkisini sahtekarlıkla kendi üzerine almış olur.

Ancak kendi zihninden süzülen arzulardan başka hiçbir kanun tanımayan Muhammed; Kur'an'da sadece kişisel intikamı onaylamakla kalmaz, aynı zamanda bunun karşılığının verilmesini bizzat Tanrı'nın bir emri gibi sunar. Nitekim Sure 42.

Şûrâ [Şûrâ Suresi], ayet 36 ve devamında şöyle yazar:

فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ : وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ وَجِزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ :

Size verilen herhangi bir şey, sadece dünya hayatının geçimliğidir. Allah katında bulunanlar ise daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Bu mükafat iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler içindir. Onlar, bir haksızlığa (bağye) uğradıkları zaman yardımlaşırlar (öç alırlar). Bir kötülüğün karşılığı, onun gibi bir kötülüktür (misliyle cezadır). Ama kim bağışlar ve arayı düzeltirse, onun mükafatı Allah'a aittir. Şüphesiz O, zalimleri sevmez.

Size verilen şeyler sadece dünya hayatının geçici menfaatidir; Tanrı katında olanlar ise inananlar ve Rablerine güvenenler için daha hayırlı ve kalıcıdır. Ve onlar, bir haksızlığa uğradıkları zaman intikam alırlar (karşılık verirler). Bir kötülüğün cezası, onun misliyle olan bir kötülüktür. Ama kim bağışlar ve arayı düzeltirse, onun ödülü Tanrı'ya aittir; şüphesiz O, zalimleri sevmez. Bu dünya hayatının geçimini sağlayan o ödülleri; inananlar ve Tanrı'ya güvenenler için sabittir. Ancak bir haksızlık meydana geldiğinde, öç alınması açıkça beyan edilir. Müfessirlerin ortak açıklamasına göre bu ayet, Muhammed'e peygamberliğinin üçüncü yılında, Uhud Savaşı'nda amcası Hamza'nın öldürülmesi ve bedeninin fena halde parçalanması üzerine kalbinde büyük bir intikam ateşi uyandığında inmiştir. Muhammed o esnada Hamza'nın ölümüne karşılık Mekkelilerden üç katı, yani yetmiş veya seksen kişiyi katlederek intikam alacağına dair yemin etmiştir; ancak daha sonra Cebrail'in kendisine bu sözleri getirdiğini iddia ederek intikamını bir nebze dizginlemiştir. Sure 16. Arılar [Nahl Suresi], ayet 126 da bu durumu şöyle destekler:

: وَأَنْ عَاقِبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عَاقِبْتُمْ بِهِ وَلَنْ يَصْبِرَ لَكُمْ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ :

Eğer ceza verecekseniz, size yapılan cezanın misliyle ceza verin. Ama eğer sabrederseniz, elbette bu, sabredenler için daha hayırlıdır.

Eğer intikam alacaksanız, size uygulanan zararın ölçüsünü aşmayacak şekilde misliyle intikam alın. Ama eğer sabrederseniz, sabredenler için bu durum çok daha hayırlıdır. Ve son olarak Sure 17. Gece Yürüyüşü [İsrâ Suresi], ayet 33 şöyle hükmeder:

: وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قَتَلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا
Haklı bir sebep olmadıkça, Allah'ın haram kıldığı canı öldürmeyin. Kim haksızlıkla öldürülürse, biz onun velisine bir yetki (sultan) verdik. O da öldürmede aşırı gitmesin. Çünkü ona zaten yardım edilmiştir.

Tanrı'nın haram kıldığı bir canı haksız yere öldürmeyin; ve kim haksız yere öldürülürse, biz onun en yakın akrabasına (velisine) bir yetki (katili öldürme yetkisi) verdik; ancak o da öldürmede aşırıya kaçmasın (yani katilden başkasını öldürmesin veya ona işkence etmesin). Şüphesiz o veliye zaten (kanunla) yardım edilmiştir. Celâleddin bunu şöyle açıklar: Veliye katili öldürme yetkisi verilmiştir, ancak o gidip katilin akrabalarından başkasını öldürerek veya katilin bedenini parçalayarak sınırı aşmamalıdır. Bu Kur'an kelimelerinden açıkça anlaşılmaktadır ki, Muhammed kişisel intikam duygularını tamamen serbest bırakmış, ve uğradığı bir haksızlık karşısında her insana kendi öcünü alma yetkisini vermiştir; oysa bu durum tüm sivil yasaları çiğner.

İncil'deki o en yüksek mükemmellik kanunu ile bu Muhammedî gevşeklik karşılaştırıldığında aradaki fark ne kadar büyüktür. İncil'de sadece her türlü kişisel intikam kesin olarak yasaklanmakla kalınmaz, aynı zamanda kalplerde uyanan her türlü öfke, kin ve düşmanlık duygusu da mahkûm edilir. Mesih İsa kendi Müjdesinde şöyle buyurmuştur: Eskilere 'Göz yerine göz, diş yerine diş' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin; sağ yanağınıza vurana öbür yanağınızı da çevirin. Ve sizden tuniğinizi almak isteyenlere pelerinizi de verin. Hristiyanlığın bu kutsal öğretisi, inananları her türlü düşmanlıktan uzak tutar. Havariler ve onların öğrencileri de ömürleri boyunca bu kurallara uymuşlar; kendilerine zulmeden krallara ve putperestlere karşı hiçbir zaman silah çekmemişler, aksine Haç üzerinde kendisini çarmıha geren düşmanları için Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar diye dua eden Mesih'in şanlı örneğini takip etmişlerdir. Yunan ve Roma filozofları bile, kendi doğa ışıklarıyla hareket ederek, intikam arzusunun zayıf ve korkak ruhlara özgü bir kusur olduğunu, haksızlıkları bağışlamanın ve düşmanlara iyilikle karşılık vermenin ise en onurlu ve asil davranış olduğunu kabul etmişlerdir. Tevrat'ın bizzat kendi içinde de, haksızlıklara karşı sabırlı olunması ve düşmanların korunması açıkça emredilmiştir; nitekim Çıkış 23. babda şöyle denir: Eğer düşmanın öküzü'nün veya eşeğinin yolunu şaşırp başıboş gezdiğini görürsen, onu derhal sahibine geri götür. Eğer senden nefret edenin eşeğinin yükü altında çöktüğünü görürsen, onu öylece bırakıp geçme, aksine ona yardım et. Süleyman da Meseller kitabında, 25. babda şöyle yazar: Eğer düşmanın acıkmışsa ona ekmek yedir; eğer susamışsa ona su içir; çünkü bunu yapmakla onun başı üzerine kor ateşler yağmış olursun ve Rab senin ödülünü verecektir.

Muhammed'in bu kişisel intikam iznini getirirken ne kadar vahşi ve cahilce davrandığı, bizzat kendi hayatındaki o iğrenç vakalardan da bilinmektedir. Nitekim kendisi hicretin sekizinci yılında, Hevâzin ve Sakîf kabilelerine karşı yaptığı o savaşta

pek çok esir almış; ve esirlerin arasında kendi sütkardeşi olan Şeymâ binti Hâris'i (ki Muhammed çocukken onun kollarında büyümüştü) gördüğünde, kadının sırtındaki o eski kırbaç izini tanıyarak onu serbest bırakmıştır. Ancak onun bu merhameti sadece kendi akrabalarına özgüdü; nitekim diğer inançsızlara ve özellikle kendisini eleştiren şairlere karşı en vahşi intikam planlarını devreye sokmaktan geri durmazdı.

Müslümanların en büyük hadis kaynaklarından biri olan el-Buhârî'de, Muhammed'in kıskançlık ve intikam duyguları hakkında şu meşhur rivayet aktarılır:

: وقال مُحَمَّد بن عمرو عن مُحَمَّد ... لا مَغِيرَةَ أَغِيرَ من الله

Muhammed bin Amr, Muhammed'den rivayet ederek şöyle demiştir: Sa'd bin Ubâde'den daha kıskanç (gayret sahibi) bir kimse yoktur; ve Allah ise Mugîre'den de daha kıskançtır.

Ve Ubeydullah bin Amr'ın aktardığına göre, Sa'd bin Ubâde şöyle demiştir: "Eğer karımla birlikte bir yabancı erkek yakalarsam, hiç şüphe yok ki onu kılıcımın keskin tarafıyla hiç acımadan derhal öldürürüm." Bu durum Muhammed'e ulaştığında o şöyle demiştir: "Sa'd'ın bu kıskançlığına (gayretine) şaşıyor musunuz? Vallahi ben ondan daha kıskancım, ve Allah da benden daha kıskançtır." Gör işte okuyucu, Muhammed bu sözlerle, bir erkeğin mahkemeye başvurmadan, şahitler huzurunda suç teyit edilmeden, sadece kendi kişisel intikam arzusuyla bir insanı dilediği gibi öldürebilmesini doğrudan onaylamaktadır; oysa bu durum sivil adaleti tamamen felç eder. Nitekim eğer her koca kendi şüphesine dayanarak karısını veya bir başkasını öldürebilseydi, o zaman yeryüzünde hiçbir can güvenliği kalmazdı; ve rüşvetçi hâkimlerin elinde sivil mahkemeler tam bir soygun yerine dönerdi.

Müslümanlar belki bizi savunmak için, Kutsal Yazılarda geçen bazı peygamberlerin ve Ataların da intikam aldıklarını, örneğin Nuh'un kendisine saygısızlık eden oğlu Ham'ı lanetlediğini; İlyas peygamberin Ahazya kralının askerlerinin üzerine gökten ateş indirerek onları yakıp kül ettiğini; ve bizzat Davud'un da kendisine hakaret eden Nabal'a karşı kılıç çektiğini itiraz olarak öne süreceklerdir.

Cevap veririz: O aziz Ataların ve peygamberlerin yaptıkları o intikam eylemleri hiçbir zaman kişisel bir kin veya öfke saikiyle yapılmamıştır; aksine onlar Tanrı'nın adaletini tecelli ettirmek ve O'nun kutsal ismini onurlandırmak için ilahi bir görevlendirmeye, adeta birer ilahi cellat gibi hareket etmişlerdir. Davud ise Nabal'a karşı öfkeyle yola çıkmış olsa da, Abigail'in bilgece sözlerini dinleyerek derhal bu intikam arzusundan vazgeçmiş ve adaleti Tanrı'nın eline bırakmıştır; nitekim Nabal daha sonra ilahi bir cezayla bizzat ölmüştür. Dolayısıyla o kutsal kişilerin örnekleri Muhammed'in bu vahşi intikam kanununu asla haklı çıkaramaz. Muhammed Kur'an'da kendi takipçilerine uğradıkları haksızlığın misliyle öcünü almayı emrederken; Hristiyanlıkta bir haksızlığa karşı sadece sabredilmesi istenir, ve eğer kamu düzeni gerektiriyorsa ceza sivil mahkemelere bırakılır.

Son olarak eklemek gerekir ki, Muhammed bu kişisel intikam kuralını sadece cinayet vakalarında değil, sivil ilişkilerdeki diğer tüm zararlar da serbest bırakmıştır; oysa bu durum zenginlerin fakirleri her gün ezmesi için çok geniş bir kapı açar. Fıkıh alimlerinin "Bu kefaretlar ve kısaslar toplumu korumak içindir" iddiası da tamamen boştur; nitekim tecrübe göstermiştir ki, Muhammedî kanunların uygulandığı o ülkelerde suçlar azalmamış, aksine intikam cinayetleri her gün aileleri yok etmeye

devam etmiştir. Hristiyanlıkta ise evrensel Kilise, en dürüst ve kutsal kurallarla insan kalbindeki o intikam ateşini söndürmüştü; ve toplum barışını Mesih'in o eşsiz sevgi kanunuyla en sağlam şekilde temele oturtmuştur.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM.

Din Üzerine Tartışma Yapılması.

Mesih'in Yuhanna Müjdesi, 3. bab, 20. ayette geçen şu sözü çok doğrudur: Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve işleri açığa çıkmasın diye ışığa gelmez. Ama gerçeği uygulayan kişi, işleri Tanrı'da yapıldığı için açıkça görülsün diye ışığa gelir. Bu apaçık kural, ikinci olarak Mesih'te, onun Müjdesi'nde ve Kur'an'ın bu bölümünde en net şekilde doğrulanmaktadır; nitekim konunun incelenmesinden bu durum açıkça anlaşılacaktır.

Muhammed'in din konusunda tartışmaktan her zaman kaçtığı, hatta kendi yasası hakkında münazara yapılmasını kesin olarak yasakladığı herkesçe bilinmektedir. Yine de bu durumu kendi kelimeleriyle teyit etmek yerinde olacaktır. Sure 6. Davarlar [En'âm Suresi], ayet 68, Tanrı'nın kendisine şöyle seslendiğini iddia eder:

واذا رأيت الذين يخوضون في آياتنا فأعرض عنهم حتى يخوضوا في حديث غيره وأما ينسينك الشيطان فلا تقعد بعد الذكرى مع القوم الظالمين :

Ayetlerimiz hakkında rastgele konuşmaya (alay etmeye) dalanları gördüğün zaman, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan yüz çevir (uzaklaş). Eğer Şeytan sana bunu unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma. Ayetlerimiz (yani Kur'an) hakkında tartışmaya dalanları gördüğün zaman, onlar başka bir konuya geçene kadar onlardan uzaklaş. Eğer Şeytan bunu sana unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zalim toplulukla birlikte oturma. Sure 29. Örümcek [Ankebût Suresi], ayet 46 ise kendi adamlarına Tanrı tarafından şunların emredildiğini uydurur:

ولا تجادلوا أهل الكتاب الا بالتي هي احسن الا الذين ظلموا منهم وقولوا آمنا بالذي انزل الينا وانزل اليكم والهناء والهناء : واحد ونحن له مسلمون :

İçlerinden zulmedenler hariç, Kitap ehliyle ancak en güzel olan bir tarzda tartışın ve deyin ki: "Bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Bizim Tanrımız da sizin Tanrınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuzdur."

Kitap ehliyle (yani Yahudiler ve Hristiyanlar ile), içlerinden size zulmedenler hariç, ancak en yumuşak tarzda tartışın; ve deyin ki: Biz hem bizim Kur'an'ımıza hem de sizin Tevrat ve İncil'inize inandık; bizim Tanrımız da sizin Tanrınız da birdir, ve biz O'na dindarlıkla ibadet ederiz. Sure 3. İmran Ailesi [Âl-i İmrân Suresi], ayet 59 [aslında 60-61], tartışma yapmanın yeni bir yöntemini uydurarak Tanrı'nın kendisine şöyle dediğini gösterir:

الحق من ربك فلا تكن من الممترين : فمن حاجك فيه من بعد ما جاءك من العلم فقل تعالوا ندع ابناءنا وابناءكم ونساءنا ونساءكم وانفسنا وانفسكم ثم نبتهل فنجعل لعنة الله على الكاذبين :

Gerçek, Rabbindendir; öyleyse şüpheye düşenlerden olma. Sana gelen bu ilimden sonra, kim seninle bu konuda tartışmaya kalkışırsa de ki: "Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Tanrı'nın lanetini yalancılara üzerine kılalım."

Tanrı sana gerçeği vahyetti, öyleyse şüphe edenlerden olma. Eğer sana gelen bu ilimden sonra kim seninle tartışmak isterse, onlara de ki: Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi toplayalım, sonra karşılıklı lanetleşelim de Tanrı'nın lanetini yalancılara üzerine kılalım. Celâleddin'in aktardığına göre, hicretin onuncu yılında Hristiyan Necran eyaletinin elçileri, yanlarında Piskopos Ebü'l-Hâris olduğu halde Muhammed ile din hakkında tartışmak için geldiklerinde; Muhammed onları yukarıda bahsettiğimiz bu lanetleşme koşuluyla karar vermeye çağırmıştır. Ancak Ebü'l-Hâris ve diğer Necranlılar, Muhammed'in yanına Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'i alarak geldiğini ve lanet okumaya hazırlandığını gördüklerinde fena halde korkmuşlar; derhal Muhammed'e itaat ederek cizye ödemeyi kabul etmişler ve antlaşma yapmışlardır. Fakat Tanrı kendi hakiki dinini bu tür körü körüne denemelere veya lanetleşmelere bırakmamıştır; aksine dinin sahte olanlardan ayrılması için rasyonel kanıtlar ve işaretler vermiştir. Düzenbaz Muhammed, din tartışmalarından kaçmak veya bunları yasaklamak için bir başka kaçış yolu daha bulmuştur. Nitekim Sure 22. Hac [Hac Suresi], ayet 67, Tanrı'nın kendisine şöyle hitap ettiğini iddia eder:

لكل امة جعلنا منسكاً هم ناسكوه فلا يناز عنك في الامر وادع الى ربك انك لعلى هدى مستقيم : وان جادلوك فقل الله اعلم : بما تعملون : الله يحكم بينكم يوم القيامة فيما كنتم فيه تختلفون :

Biz her ümmet için uygulayacakları bir ibadet tarzı (mensek) belirledik. Öyleyse bu konuda seninle tartışmaya kalkışmasınlar. Sen Rabbine çağır; şüphesiz sen dosdoğru bir hidayet üzerindesin. Eğer seninle tartışılırsa de ki: "Allah yaptıklarınızı en iyi bilendir. Allah, ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında kıyamet günü aranızda hüküm verecektir."

Tanrı her millete kendi uygulayacağı bir dini nizam belirlemiştir. Öyleyse bu din işinde seninle tartışmasınlar; sen sadece Rabbine davet et, çünkü sen şüphesiz dosdoğru bir yoldasın. Eğer seninle tartışmak isterlerse de ki: Tanrı ne yaptığınızı en iyi bilendir. Tartışmalı olan konular hakkında Yargı gününde aranızda hüküm verecek olan sadece O'dur. Benzer bir kural Sure 42. Şûrâ [Şûrâ Suresi], ayet 15'te de tekrarlanır ve Tanrı'nın şöyle emrettiği iddia edilir:

فلذلك فادع واستقم كما امرت ولا تتبع اهواءهم وقل آمنتم بما انزل الله من كتاب وامرت لاعدل بينكم الله ربنا وربكم لنا اعمالنا ولكم اعمالكم لا حجة بيننا وبينكم الله يجمع بيننا واليه المصير : والذين يحاجون في الله من بعدما استجب له : حجتهم داحضة عند ربهم وعليهم غضب ولهم عذاب شديد :

İşte bunun için sen davet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların arzularına uyma ve de ki: "Ben Allah'ın indirdiği her kitaba inandım ve aranızda adaleti sağlamakla emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz de sizedir. Bizimle sizin aranızda hiçbir tartışma (hüccet) yoktur. Allah hepimizi bir araya getirecektir ve dönüş de ancak O'nadır." Tanrı'nın daveti kabul edildikten sonra O'nun hakkında tartışmaya kalkışanların getirdikleri kanıtlar (hüccetler), Rableri katında boştur. Onların üzerinde bir gazap vardır ve onlar için şiddetli bir azap hazırlanmıştır.

İşte bu dine insanları davet et; ve sana emredildiği gibi sabit kal, onların arzularına uyma ve de ki: Ben Tanrı'nın indirdiği kitaplara inandım ve aranızda adaletle hükmetmekle emrolundum; Tanrı bizim de Rabbimizdir, sizin de Rabbinizdir; bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz sizedir; aramızda hiçbir tartışma yoktur. Tanrı

hepimizi bir araya getirecektir ve dönüş O'nadır. Tanrı'nın dini kabul edildikten sonra O'nun hakkında tartışanların kanıtları Rableri katında boştur; onların üzerinde Tanrı'nın öfkesi vardır ve kendilerini şiddetli bir azap beklemektedir.

Muhammed'in özellikle Yahudiler ve Hristiyanlar ile din tartışması yapılmasını yasaklamasının sebebi çok açıktır: Çünkü putperestler onun dinine karşı rasyonel bir tartışma yürütecek bilgiye sahip değildiler; ancak Yahudiler ve Hristiyanlar kendi kutsal kitaplarının bilgisiyle Muhammed'in dinindeki o muazzam hataları, çelişkileri ve sahtekarlıkları çok kolayca açığa çıkarabilirlerdi. İşte bu yüzden din alimlerinin ve Müslümanların bu tür münazaralardan kesinlikle uzak durmalarını emretmiştir.

Müslüman yazarlardan Muâviye bin Amr, Salebî'nin tefsirinde, Şûrâ Suresinin bu ayeti hakkında konuşurken şöyle der: "Din konusundaki tartışmalar, amelleri boşa çıkarır, boş ve faydasız hale getirir." Onların fikrine göre din hakkında konuşmak gerçeği aramaya hiçbir fayda sağlamaz, aksine insanı şüpheye düşürür.

Oysa Hristiyan dininde durum tamamen bunun zıttıdır; nitekim Mesih İsa hakikatin bizzat kendisi olduğundan, kendi inancının dürüstçe incelenmesinden ve sorgulanmasından hiçbir zaman korkmamıştır. Kendisi henüz on iki yaşında bir çocukken bile, Kudüs Tapınağı'nda Yahudi hocalarının arasında oturmuş, onları dinlemiş ve onlara din hakkında sorular sormuştur; nitekim bu durum Luka Müjdesi'nde açıkça aktarılır. Daha sonraki yıllarda da Ferisiler, Sadukiler ve rahipler ile sürekli tartışmış, onların sahte fikirlerini Kutsal Yazıların otoritesiyle çürütmüştür. Havariler de aynı havariyane ruhla hareket ederek tüm inançsız topraklarda inancı vaaz etmişler ve münazaralardan kaçınmamışlardır; nitekim Elçilerin İşleri kitabında, 6. babda Aziz İstefanos'un Lâverdinlilerin, Kirenelilerin ve İskenderiyelilerin sinagoglarında onlarla nasıl cesaretle tartıştığı, ve onların İstefanos'un bilgeliğine ve ruhuna karşı koyamadıkları okunur. Aziz Pavlus da Şam'da ve diğer şehirlerde Yahudiler ile sürekli tartışmış, Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu kutsal metinlerle kanıtlamıştır; nitekim Elçilerin İşleri'nin 9. babında bu durum açıkça yazar. Hatta kendisi Roma'da bir evde gözaltında tutulurken bile, yanına gelen Yahudi ileri gelenlerine sabahtan akşama kadar Musa'nın kanunundan ve Peygamberlerin kitaplarından hareketle İsa Mesih'i ve Tanrı'nın Krallığını açıklamış ve onları ikna etmeye çalışmıştır. Aziz Petrus da kendi mektubunda, Petrus'un Birinci Mektubu, 3. bab, 15. ayette tüm Hristiyanlara şöyle emreder: İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir cevap (savunma) vermeye her zaman hazır olun; ama bunu yumuşaklıkla ve saygıyla yapın. İnançsızların tehditlerinden korkmayın ve sarsılmayın.

Apostolik ve kutsal hocaların bu şanlı örneğini takip eden Hristiyan çobanları ve din alimleri, on yedi yüzyıl boyunca sadece inançsızlar ve sapkınlar ile cesaretle tartışmakla kalmamışlar; aynı zamanda sayısız kitaplar yazarak Hristiyan dininin gerçeğini en sağlam rasyonel kanıtlarla gözler önüne sermişlerdir.

Müslümanlar bize karşı çıkıp, Tanrı'nın vahyettiği apaçık bir gerçeklik üzerinde şüphe uyandıracak şekilde tartışma yapmanın bir saygısızlık olduğunu öne sürebilirler.

Cevap veririm: Bir dinin Tanrı'dan geldiğini iddia etmek başka bir şeydir, bunu rasyonel kanıtlarla ispat edebilmek tamamen başka bir şeydir. Muhammed Kur'an'ın Tanrı'dan vahyedildiğini iddia etse de, bunu kanıtlayacak hiçbir mucize

sergileyememiş; ne körleri iyileştirebilmiş ne de ölüleri diriltebilmiştir. Kutsal Yazılarda ise, Hezekiel kitabının 13. babında, Tanrı kendi kalplerinden uydurdukları yalanları "Tanrı buyruğu" diye satan sahte peygamberleri şöyle mahkûm eder: İnsanoğlu, kendi kalplerinden uydurdukları kehanetleri vadeden İsrail peygamberlerine karşı peygamberlik et ve onlara de ki: Rabbin sözünü dinleyin! Kendi ruhlarının peşinden giden ve hiçbir şey görmeyen o ahmak peygamberlerin vay haline! Yalan vizyonlar gördüler ve 'Rab buyuruyor' diyerek sahte kehanetlerde bulundular; oysa Rab onları göndermemiştir. Muhammed de bizzat bu sahte peygamberler sınıfına dahildir; nitekim o kendi uydurduğu masalları ve şehvetine hizmet eden kuralları silah zoruyla insanlara dayatmıştır.

Biz Hristiyanlar, hakiki din üzerinde inananlar arasında şüphe uyandıracak tartışmalar yapılmasını elbette onaylamayız; ancak inancın gizemlerini daha derinlemesine anlamak, akademilerde zihni geliştirmek, ve inançsızları ikna etmek adına münazaralar yapılmasını her zaman teşvik ederiz. Bir insanın gözlerini tamamen kapatarak, hiçbir kanıt aramadan körü körüne bir öğretiye inanması (Müslümanların yaptığı gibi) doğru akla aykırıdır; nitekim Yuhanna'nın Birinci Mektubu, 4. babda şöyle uyarılır: Sevgililer, her ruha inanmayın; aksine ruhların Tanrı'dan olup olmadığını test edin; çünkü dünyada pek çok sahte peygamber türemiştir. Mesih İsa da Yahudilerle konuşurken, Yuhanna 5. babda, Kutsal Yazıları araştırın, çünkü sonsuz yaşamın onlarda olduğunu sanıyorsunuz; işte onlar bana tanıklık edenlerin ta kendileridir demiştir; ve Matta 10. babda Eğer babamın amellerini yapmıyorsa bana inanmayın; ama eğer yapıyorsa, bana inanmasanız bile yaptığım o mucizevi işlere inanın buyurarak kendi inancını rasyonel mucizeler üzerine temellendirmiştir. Muhammed ise mucizelerden tamamen yoksun olduğundan, inancını sadece kılıç zoruyla yayabilmiştir.

Müslümanlar son olarak, eğer kendi dinleri sahte olsaydı, Tanrı'nın bu dinin bu kadar büyümesine, pek çok krallığa ve imparatorluğa hükmetmesine neden izin verdiğini soracaklardır; nitekim Yahudi hocası Gamaliel de Elçilerin İşleri, 5. babda Hristiyanlık hakkında konuşurken, Eğer bu plan veya bu iş insanlardansa yıkılacaktır; ama eğer Tanrı'dansa onu yıkmaya gücünüz yetmez demiştir; ve Müslümanlar da kendi dinlerinin yıkılmamasını ilahi bir onay gibi sunarlar.

Cevap veririm: Gamaliel'in o kuralı, sadece dünyevi silahlar olmaksızın, tamamen barışçıl ve kutsal yollarla büyüyen dinler için geçerlidir. Muhammedî dini ise dünyevi silahlarla, zulümle, kan dökerek ve krallıkları yakıp yıkarak büyümüştür; nitekim bu yolla türeyen sahte toplulukların yeryüzünde uzun süre kalması ilahi bir onay değil, aksine insanların günahları nedeniyle Tanrı'nın verdiği bir cezadır; tıpkı geçmişteki zalim Asur ve Babil imparatorluklarının da çok büyük topraklara hükmetmiş ama sonunda tamamen yok olup gitmiş olmaları gibi. Dolayısıyla bu durum dinin gerçeğine hiçbir argüman sunamaz.

Bu, Muhammedîlerin alışlagelmiş şarkısıdır ki, buna karşı yukarıda yeterince çok şey söyledik; bu yüzden bunları burada tekrarlamaya gerek yoktur. Şimdi cevap vermek için şu kadarı yeterlidir: Muhammedîlerin kendi mezhepleri için öne sürdükleri bu aynı gerekçeler, Hristiyan dini için de (hatta çok daha fazlasıyla) geçerlidir. Nitekim Hristiyanlık onlardan yedi yüz yıl önce var olmuştu; çok sayıda

yüzyıl boyunca eyaletlere, krallıklara ve imparatorluklara, onlardan çok daha geniş ve büyük olanlarına sahip olmuştur; ve bugün bile (bazıları kaybedilmiş olsa da) öyle topraklara sahiptir ki, tüm Muhammedî gücünü fersah fersah aşar; nitekim tek başına Yüce İmparator LEOPOLD, neredeyse tüm Macaristan'ı Türklerden geri alabilmiştir; ve sadece o krallıktan değil, tüm Doğu imparatorluğundan da, eğer hain Hristiyanların silahları onlara yardım etmeseydi, onları tamamen söküp atabilirdi. Bunu herkes bilir ve itiraf eder. Yukarıda kanıtladığımız üzere, Hristiyanlar bugün çok daha fazla eyalete yayılmışlardır ve sayıca çok daha fazladırlar; ve Mesih'in hâkimiyeti Muhammed'ininkinden çok daha geniş bir alana yayılmıştır. Tanrı'nın neden Muhammedîlerin bu şekilde büyümesine, sebat etmesine ve bu kadar büyük ve uzun süreli bir refaha kavuşmasına izin verdiğini tahmin etmek veya araştırmak ise insanın harcı değildir. Gerçek Tanrı'yı tanımayan diğer uluslar arasında da bu durumun aynısının, hatta daha büyüğünün meydana geldiği kesin bir gerçektir. İtiraf ederim ki bu durum, insanları büyük bir hayranlığa ve zihinleri bir askıda kalma durumuna sürüklemiştir. Diğerlerinin yanı sıra Yeremya, 12. babda Tanrı ile alçakgönüllülükle tartışarak şöyle der: Neden kötülerin yolu fırtınalı bir şekilde ilerliyor? Haince davranan herkes neden huzur ve refah içinde? Onları diktin, kök saldılar, büyüdüler ve meyve verdiler. Sen onların ağızlarına yakınsın ama kalplerinden uzaksın. Davud da aynı durumdan Mezmur 73'te şu sözlerle şikayet eder: Kötülerin huzurunu gördüğümde, zalimlere karşı neredeyse kıskançlık duyacaktım; çünkü onların ölümünde hiçbir acı yoktur ve bedenleri her zaman sağlamdır. Ve biraz sonra ekler: İşte o günahkarlar, dünyada her zaman zenginlik içinde yaşarlar ve varlıklarını artırırılar. Eyüb de 21. babda hayret içinde kaldığını, korkuyla sarsıldığını ve dehşete düştüğünü itiraf ederek, kötülerin neden yaşadıklarını, yaşlandıklarını ve zenginlikle güçlendiklerini tamamen anlayamadığını söyler: Onların soyu gözlerinin önünde sabit kalır, evlatları çevrelerindedir. Evleri güven içindedir ve huzurludur, Tanrı'nın sopası onların üzerinde değildir. Ve bu hayretini ifade etmek için daha birçok şey ekler.

Ancak buradan hareketle Gamaliel'in iyi akıl yürütemediği söylenmemelidir; nitekim Mesih de Matta 15. bab, 13. ayette kesin olarak şöyle buyurmuştur: Göklerdeki Babamın dikmediği her fidan sökülecektir. Fakat Tanrı'nın dinsiz mezhepleri kökünden sökmesi ve dağıtması, insanların düşündüğü gibi o kadar ani ve hızlı olmaz, nitekim onlar bunu her zaman hemen isterler. Bu yüzden Aziz Petrus ikinci mektubunda, 3. babda, bu duruma şaşırarak veya hataya düşen o ilk Hristiyanları şu sözlerle uyarır: Sevgililer, Rabbin katında bir günün bin yıl, bin yılın da bir gün gibi olduğunu unutmayın. Bazılarının sandığı gibi Rab vaadini geciktirmez; aksine hiç kimsenin mahvolmasını istemediği, herkesin tövbeye dönmesini arzuladığı için size karşı sabrediyor. Matta Müjdesi'nde (veya Markos 13. babda belirtildiği üzere) hizmetkarlar da tarlada hemen biten o delice otları [zehirli delice otunu] derhal söküp atmak istiyorlardı. Fakat Rab onlara şu sözlerle bunu yasakladı: Bırakın hasat vaktine kadar her ikisi birlikte büyüsün. Kesindir ki günahkarların ve dinsizlerin mezhebi bizzat Kabil ile başlamıştır; ve binlerce yıl boyunca varlığını sürdürmüştür, hatta çoğu zaman çok mutlu ve güçlü olmuştur; dolayısıyla Muhammedî mezhebinin

de bu kadar uzun süre mutlu ve güçlü bir şekilde varlığını sürdürmesine şaşmamak gerekir.

Keşke Muhammed, Kur'an'da hakiki dini sahte olandan ayırmak için çocukları, kadınları ve her iki taraftan erkekleri toplayıp aralarından sahte olanı takip edenlerin üzerine korkunç lanetler okumaya çağırmayı [mübâheleyi] gerekli gördüğü gibi; her iki taraftan önderlerin, din alimlerinin ve bilgelerin toplanmasını, ve onların kendi aralarında barışçıl bir şekilde, tarafgirlik gütmeden tartışarak hangi dinin gerçek, hangisinin ise sahte olduğunu inceleyip karara bağlamalarını gerekli görseydi. Hristiyanlar, davalarının doğruluğundan emin oldukları için, ne İncil'in gerçeğini savunmak ne de Kur'an'ın sahteliğini göstermek adına Muhammedîler ile gerek dille gerekse kalemle karşı karşıya gelmekten hiçbir zaman kaçınmazlar; tıpkı geçmişte diğer putperest veya sapkın düşmanlara karşı hiçbir zaman kaçınmadıkları gibi. Acaba Muhammedîler de aynı şeyi yapacaklar mıdır? Keşke yapsalar! Ancak daha önce de söylediğim gibi: Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve işleri açığa çıkmasın diye ışığa gelmez.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM.

Kur'an'dan Bazı Diğer Hükümler Sansür Değneğiyle Kısaca Düzeltilir.

Birincisi: Bizim ortak görüşümüz (başka bir yerde de belirttiğim gibi), Muhammed'in Kur'an'da kendi adamlarına ters ve uygunsuz bir şehvete izin verdiğidir. Eğer evli olanlar hakkında konuşuyorsak bu görüş sahte değildir; nitekim en açık kelimelerle erkeklere karılarıyla nasıl, nereden ve ne zaman isterlerse cinsel ilişkide bulunabileceklerini izin verir, hatta bunu emreder. Onun o kelimelerini burada tekrarlamama gerek yoktur; sadece okuyucuya Muhammed'in kendi yasasının pek çok kirli ve müstehcen şeyini Yahudi hahamlarının Talmud disiplininin çektiğini hatırlatırım: Eşlerle yapılan o uygunsuz birleşme de böyledir. Nitekim Talmud'da, Düzen 4. Zararlar [Nezikîn], Kitap 5, sayfa 58'de (ki bunu başka bir yerde tarafımdan övülen en bilgili adam Sezar Julius Bartoloccius kendi Hahamlık Kütüphanesi adlı eserinde, parça 3, sayfa 586'da aktarır) şöyle denir: R. Eleazar dedi ki: R. Hanina dedi ki: Nuh'un oğlu (yani putperest bir kâfir) karısıyla olağan yolun dışında ilişki kurarsa cezalandırılmalıdır; çünkü Yaratılış 2. bab, 24. ayette 've karısına bağlanacaktır' denir, ama doğaya karşı değil. R. Rava dedi ki: Nasıl yani? İsrail halkı bir suç işlediğinde bundan muaf mı tutulacak, kâfir olan ise mahkûm mu edilecek? Ama R. Rava dedi ki: Nuh'un oğlu, eğer komşusunun karısına olağan yolun dışında yaklaşırsa; muafıdır (yani suçlu değildir; hiçbir ceza almaz). Bunun gerekçesi nedir? Cevap verir: Çünkü 've karısına bağlanacaktır' denir (yani sadece kendi karısıyla olağan yolda birleşecektir) ki çocukları doğsun. Dolayısıyla Nuh'un oğluna (yani kâfire) helal olmayan bir şey, İsrail halkına helal olacaktır; yani kendi karısıyla olağan yolun dışında, yani ters ve uygunsuz şekilde ilişki kurması caizdir. Bu durum Tosefta'da daha açık görünür, orada şöyle okuruz: İsrail halkına izin verilen ama kâfirlere yasaklanan bir şey var mıdır? Evet; çünkü İsrailiye karısını olağan yolun dışında kullanmak helal kılınmıştır. Ve aynı yerde şu eklenir: Bu durum sadece, kadın hamile kalmasın ve güzelliğini kaybetmesin diye bu yolu sürekli bir âdet haline getirenler için yasaktır. Ama eğer bir erkek bunu bir âdet olarak değil de sadece

arada sırada, ve bazen hırsı veya şehveti uyandığında olağan yolun dışında yaparsa; bu helaldir. İşte bu yüzden bir kadının bu durumdan bir hahamın önünde şikayetçi olduğu, ve daha onurlu kelimelerle şöyle dediği aktarılır: Haham! Kocam için soframı hazırladım, o ise soframı tersine çevirdi. Haham ona şöyle cevap vermiştir: Kızım, kanun kocana buna izin veriyor. Görüyorsun ya okuyucu, Muhammed Müslümanların o şiddetli ve uygunsuz yorumlarla dürüst göstermeye çalıştıkları o en çirkin yasasını hangi Talmud çukurundan çıkarıp getirmiştir; nitekim kendisi her zaman kendi sözleriyle çelişir ve rezilliğini yayar. Ancak yukarıda uyardığım üzere, yalanlarla ve en aptalca yorumlarla örtülen bu tür kirli ve müstehcen şeylerin; tüm dürüstlük ve edep kurallarına, ve bizzat doğanın kendisine karşı olduğunu hiç kimse inkâr edemez.

Erkekler arasındaki o iğrenç günahın ve rezilliğin (ki Kutsal Yazılarda bunun ne kadar büyük bir sertlikle yasaklandığı ve Tanrı tarafından pervasızca cezalandırıldığı bilinir, ve bizzat Muhammed de bunu itiraf eder) onların arasında hafifçe cezalandırılması veya geçiştirilmesi; bu suçun işlenmesini adeta kolaylaştırır ve teşvik eder görünmektedir. Yukarıda bu konuda söylenenlerin aynısını burada tekrarlamaya gerek yoktur. Kesindir ki, sadece bu durum değil, Muhammedîlerin arasında bu iğrenç suçun baştan aşağı yaygın olduğu ve adeta bir kural gibi kabul edildiği herkesin malumudur. Diğer uluslar arasında da, ki Hristiyan inancından uzaktırlar, bu tür rezilliklere rastlanır. Ancak Hristiyan ülkelerinde bu suçun yayılmasına izin verilmez, aksine siyasi yasalarla en katı şekilde, kılıçla veya ateşle cezalandırılır; ve eğer suç teyit edilirse suçlu idâm edilir; nitekim bu yolla insan doğasının o yozlaşmış kısımları temizlenir; ve Hristiyanların arasında bu iğrenç suçlar nadiren görülür. İkincisi: Muhammed Kur'an'da cinsel birleşme hakkını her erkek için tamamen özgür bırakmıştır, öyle ki karıları cariyelerinden ayırt edilmez. Sure 23. Müminler [Mü'minûn Suresi], ayet 1 ve devamı şöyle der:

قد افلح المؤمنون : الذين هم لفروجهم حافظون : الا على ازواجهم او ما ملكت ايمنهم فانهم غير ملومين : فمن ابتغى وراء ذلك فاولئك هم العادون :

Müminler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir. ... Onlar ki, iffetlerini (cinsel organlarını) korurlar. Ancak eşleri yahut ellerinin altında bulunanlar (cariyeleri) hariç; çünkü onlar (bunlarla ilişkilerinden dolayı) kınanmazlar. Kim bunun ötesine geçmek isterse, işte onlar haddi aşanların ta kendileridir.

Müminler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir; onlar ki cinsel organlarını korurlar, ancak kendi karıları veya sahip oldukları cariyeleri hariç; çünkü onlar bundan dolayı kınanmazlar. Kim bunun ötesine geçmek isterse, işte onlar sınırı aşanların ta kendileridir. Aynı kural Sure 70. Dereceler [Meâric Suresi], ayet 29'da da tekrarlanır. Dahası cariyelerin de, tıpkı karılar gibi, Müslümanlar tarafından diledikleri sayıda alınabileceği, yeter ki onların geçimlerini sağlayabilsinler ve onları dürüstçe besleyebilsinler, bu kural altında serbest bırakılmıştır. Ve şüphe yoktur ki bu kural, sıradan cariyeler ile evli olan cariyeler arasında hiçbir fark gözetmez; nitekim Muhammedîler diledikleri her cariyeyi kendi eşleri gibi kullanabilirler. Ayrıca Kur'an'da, bir Müslümanın dilediği kadar hür kadın alabileceği, ve eğer bunlara gücü yetmiyorsa cariyelerle evlenebileceği yazılıdır. Nitekim Kur'an'da, İslam hukukunun kurallarına göre bir erkeğin dört hür kadın alabileceği belirtilse de; savaşlar yoluyla

elde edilen cariyelerin sayısında hiçbir sınır konulmamıştır. Dolayısıyla Muhammed cariyelerin kullanımını sadece kendi adamlarının şehvetini tatmin etmek için tamamen serbest bırakmıştır; oysa bu durum evlilik hukukunun en kutsal sınırlarını tamamen yıkar. Eğer bir Müslüman inatla davranırsa, efendilerinin gücü altında bulunan o tüm kadınlar onun şehvetine hizmet etmek zorunda kalır; nitekim bu durum onların arasında büyük bir rezilliktir. Eğer zengin ve güçlü olanlar yüzlerce cariyeye sahip olurlarsa, onların şehvet arzuları hiçbir sınır tanımaz, ve sivil düzen tamamen bozulur; nitekim hiç kimse kendi evindeki kadınların iffetinden emin olamaz. Bu tür bir ölçsüz lüks ve sefahat bizzat Süleyman peygamberde de Kutsal Yazılardan bildiğimiz üzere kınanmıştır.

Üçüncüsü: Kur'an, korku veya zorlama altında olan bir kimsenin, Tanrı'nın kanununa karşı bilerek ve isteyerek bir suç işlemesi durumunda, onun bu suçunu tamamen bağışlar ve onu günahsız sayar. Sure 16. Arılar [Nahl Suresi], ayet 106 şöyle der: من كفر بالله من بعد إيمانه إلا من أكره وقلبه مطمئن بالإيمان ولكن من شرح بالكفر صدراً فعليهم غضب من الله ولهم عذاب عظيم :

Kalbi imanla dolu olduğu halde (inkara) zorlananlar hariç, kim iman ettikten sonra Allah'ı inkar eder ve kalbini kafirliğe açarsa, işte Allah'ın gazabı onların üzerinedir ve onlar için çok büyük bir azap vardır.

Kim iman ettikten sonra Tanrı'yı inkar ederse (ancak kalbi imanla dolu olduğu halde buna zorlanan kimse hariç); ama kim kalbini kafirliğe açarsa, Tanrı'nın öfkesi onların üzerinedir ve onlar için büyük bir azap vardır. Muhammed bu ayetle, kalbinde inancı koruduğu sürece bir insanın dışarıdan dinini inkar etmesini, sahte tanrılara tapmasını veya kâfirlerin adetlerini yerine getirmesini tamamen suçsuz saymaktadır; nitekim müfessir Celâleddin bunu böyle açıklar. Oysa bu durum Hristiyanlığın o şanlı şehadet ruhuna tamamen zıttır. Mesih İsa kendi Müjdesinde, Matta 10. babda şöyle buyurmuştur: İnsanların önünde beni açıkça kabul eden her kimseyi, ben de göklerdeki Babamın önünde kabul edeceğim. Ama insanların önünde beni inkar eden, ben de göklerdeki Babamın önünde inkar edeceğim. İşte bu kutsal emir yüzünden binlerce Hristiyan şehit, en ağır işkencelere ve ölüme katlanmışlar ama dillerini yalan bir inkarla asla kirletmemişlerdir. Muhammed ise kendi adamlarına korku anında yalan söylemeyi ve dinlerini inkar etmeyi serbest bırakarak dürüstlük bağını tamamen koparmıştır.

Dördüncüsü: Sure 2. İnek [Bakara Suresi], ayet 221, Müslüman erkeklerin putperest kadınlarla, Müslüman kadınların da putperest erkeklerle evlenmesini kesin olarak yasaklar; onun şu sözlerini dinleyelim:

: ولا تتكحوا المشركات حتى يؤمن ولأمة مؤمنة خير من مشركة ولو أعجبتكم ولا تتكحوا المشركين حتى يؤمنوا

İman edinceye kadar müşrik kadınlarla evlenmeyin. Mümin bir cariyeye, hoşunuza giden müşrik bir kadından kesinlikle daha hayırlıdır. İman edinceye kadar müşrik erkekleri de (mümin kadınlarla) evlendirmeyin.

Müşrik kadınlarla, onlar iman edene kadar evlenmeyin; mümin bir cariyeye, hoşunuza giden hür bir müşrik kadından çok daha hayırlıdır. Ve müşrik erkekleri de, onlar iman edene kadar (mümin kadınlarla) evlendirmeyin. Muhammed bu ayetle müşrikleri tamamen dışlamıştır. Ancak Sure 5. Sofra [Maide Suresi], ayet 5'te Kitap ehli

olanların, yani Yahudilerin ve Hristiyanların kadınlarıyla evlenilmesine açıkça izin verir; nitekim şu kelimeler buna işaret eder:

اليوم احل لكم ... والمحصنات من الذين اتوا الكتاب من قبلكم اذا اتيتموهن اجورهن محصنين غير مسافحين ولا متخذي اخدان :

Bugün size ... kendilerine kitap verilenlerin iffetli kadınları da, mehirlerini verip iffetli yaşamanız, zina etmemeniz ve gizli dost tutmamanız şartıyla helal kılındı.

Bugün size, sizden önce kendilerine kitap verilenlerin iffetli (hür) kadınları da, mehirlerini verip iffetli yaşamanız, zina etmemeniz ve gizli dost tutmamanız şartıyla helal kılındı. Muhammed burada Yahudiler ve Hristiyanlar ile evlenilmesine izin vererek kendi adamlarının ufkunu genişletmiştir. Oysa kendisi aynı Kur'an'da Hristiyanları ve Yahudileri sıklıkla kâfirler, müşrikler ve sapkınlar olarak nitelendirir; dolayısıyla eğer onlar kâfir ve müşrik iseler, ilk ayete göre onlarla evlenilmesinin de tamamen haram olması gerekirdi; nitekim bu durum Muhammed'in kendi kanunundaki o büyük çelişkilerden bir diğeridir, ki Müslüman alimler bunu açıklamakta her zaman büyük bir çaresizlik yaşarlar.

Beşincisi: Sure 4. Kadınlar [Nisâ Suresi], ayet 17-18'de tövbe hakkında şu sözler dikkat çeker:

انما التوبة على الله للذين يعملون السوء بجهالة ثم يتوبون من قريب فاولئك يتوب الله عليهم وكان الله عليماً حكيماً :
وليست التوبة للذين يعملون السيئات حتى اذا حضر احدهم الموت قال اني تبت الآن ولا الذين يموتون وهم كفار اولئك : اعتدنا لهم عذاباً اليماً :

Allah katında makbul olan tövbe, ancak bilmeyerek (cehaletle) kötülük yapan, sonra da çok geçmeden (yakından) tövbe edenlerin tövbesidir. İşte Allah bunların tövbesini kabul eder. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. Yoksa kötülükleri yapıp yapıp da kendilerinden birine ölüm gelip çattınca, "Ben şimdi tövbe ettim" diyenlerin ve kafir olarak ölenlerin tövbesi makbul değildir. İşte onlar için acı verici bir azap hazırlamışızdır.

Tanrı katında kabul edilecek olan tövbe, ancak bilmeyerek kötülük yapan ve sonra çok geçmeden tövbe edenlerin tövbesidir; işte Tanrı bunların tövbesini kabul eder, ve Tanrı bilendir, hikmet sahibidir. Yoksa kötülükleri yapıp da kendilerinden birine ölüm gelip çattınca "Ben şimdi tövbe ettim" diyenlerin ve kâfir olarak ölenlerin tövbesi geçerli değildir; işte onlar için acı verici bir azap hazırlanmıştır. Burada geçen "bilmeyerek" (Arapça bi-cehâletin) kelimesi, günah işleyen her insanın o andaki zihinsel körlüğünü ifade eder. Ancak Muhammed, ölüm anında yapılan o son nefesteki tövbeyi tamamen reddetmektedir; nitekim Celâleddin bunu ölüm meleği görüldüğü an olarak açıklar. Oysa bu kural, bizzat Tanrı'nın Hezekiel peygamber vasıtasıyla Hezekiel 33. babda bildirdiği o sonsuz merhametine tamamen aykırıdır; orada Tanrı şöyle der: Kötü adam işlediği kötülükten döner ve adil olanı yaparsa, geçmişteki hiçbir kötülüğü ona karşı hatırlanmayacaktır; o kesinlikle yaşayacaktır. Hristiyanlıkta da bir günahkar ölüm döşeğinde bile olsa, eğer tam bir pişmanlıkla günahlarını itiraf eder ve Tanrı'nın merhametine sığınırsa onun kurtulabileceği açıkça kabul edilir. Muhammed ise bu kapıyı kapatarak insanları ümitsizliğe sürüklemektedir. Nitekim Yahya da Maide Suresinin tefsirinde, ölüm anında yapılan tövbenin hiçbir şekilde fayda sağlamayacağını şu hadis rivayetiyle doğrulamaktadır: بال قال حدثنا فلان قال حدثنا شعبة عن واصل ... دخل الجنة قلت وان سرق وان زنى قال وان سرق وان زنى :

Bize falan rivayet etti, ona da Şu'be, Vâsıl'dan rivayet etti ki... Cebrail bana gelip müjdeledi: 'Ümmetinden kim Tanrı'ya hiçbir şeyi ortak koşmadan ölürse Cennete girecektir.' Ben dedim ki: 'Hırsızlık yapsa da, zina etse de mi?' O dedi ki: 'Evet, hırsızlık yapsa da, zina etse de.'

Muhammed bu hadisle, bir Müslüman ne kadar büyük günah işlerse işlesin, yeter ki şirk koşmasın, onun kesinlikle Cennete gideceğini iddia etmektedir. Bu durum ise insanları her türlü suçu işlemeye fena halde teşvik eder; nitekim hırsızlık ve zina yapsalar bile sadece mümin olmakla kurtulacaklarına inanırlar; oysa İncil'de bu tür günahları işleyenlerin tövbe etmedikleri sürece asla Tanrı'nın Krallığına giremeyecekleri kesin olarak ilan edilmiştir.

Altıncısı: Sure 4. Kadınlar [Nisâ Suresi], ayet 48'de şirkin asla affedilmeyeceği şöyle hükme bağlanır:

: ان الله لا يغفر ان يشرك به ويغفر ما دون ذلك لمن يشاء ومن يشرك بالله فقد افترى اثماً عظيماً

Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını (şirki) bağışlamaz. Bunun dışındaki günahları ise dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa, gerçekten büyük bir günah iftira etmiş olur.

Tanrı kendisine ortak koşulmasını (şirki) asla bağışlamaz; bunun dışındaki günahları ise dilediği kimse için bağışlar. Kim Tanrı'ya ortak koşarsa, gerçekten büyük bir günah uydurmuş olur. Aynı kural aynı surede, ayet 116'da da tekrarlanır. Muhammed bu kural uyarınca şirki en büyük ve affedilmez günah saymaktadır. En büyük hadis kaynağı olan el-Buhârî'de de Muhammed'in bu konudaki şu sözleri aktarılır:

: حدثنا محمد بن... دخل الجنة قلت وان سرق وان زنى قال وان سرق وان زنى

Bize Muhammed bin... rivayet etti ki, Peygamber şöyle demiştir: 'Kim Tanrı'ya hiçbir şeyi ortak koşmadan ölürse Cennete girer.' Ben dedim ki: 'Hırsızlık yapsa da, zina etse de mi?' O dedi ki: 'Evet, hırsızlık yapsa da, zina etse de.'

Bu rivayetten açıkça görülmektedir ki, Muhammedî inancına göre en ağır suçlar ve ahlaksızlıklar bile sadece Müslüman olmak şartıyla tamamen silinmekte; buna karşılık şirk koşanların, yani kendi iddialarına göre Hristiyanların (ki Hristiyanlar Tanrı'nın Üçlü Birliğine ve Mesih'in ilahlığına inanırlar, ve Muhammed bunu şirk sayar) hiçbir şekilde affedilmeyeceği ve ebediyen Cehennemde kalacağı iddia edilmektedir; oysa bu durum doğru akla ve ilahi adalete tamamen hakarettir.

Hristiyanlıkta ise kutsal Kutsal Ruh'a karşı işlenen o bilerek ve isteyerek yapılan inatçılık günahı hariç, her türlü günahın hakiki bir tövbe ve Günah Çıkarma Sakramenti aracılığıyla affedilebileceği açıkça sabittir, nitekim Mesih İsa bunu Kutsal Üçlü Birlik adına rahiplerine teslim etmiştir; Muhammed ise bu ilahi affı tamamen reddederek kendi sahte dinini kılıçla korumaya çalışmıştır.

Kutsal Kitap'ın hem Eski hem de Yeni Ahit'inde, Arapların المشابهات adını verdiği şeyler arasında pek çok benzerlik bulunduğunu ve Kur'an'da da hiç de azımsanmayacak miktarda bulunduğunu Müslüman Alimler doğrulamaktadır. Eğer bunlar kelimelerin mutlak anlamı uyarınca kabul edilirse, gerçeğin aleyhine görünürler. Bu türden bazı ifadeleri bizzat Mesih telaffuz etmiştir: Örneğin Matta 5. bölüm: Eğer sağ gözün seni günaha sokarsa, onu çıkar ve kendinden at: Çünkü senin için azalarından birinin yok olması, bütün bedeninin cehenneme atılmasından iyidir. Ve eğer sağ elin seni günaha sokarsa, onu kes ve kendinden at. Aynı şeyi 18. bölümde de tekrarlar ve

şunları ekler: Hayata çolak veya topal olarak girmek, iki elin veya iki ayağın varken ebedi ateşe atılmaktan senin için daha iyidir. Ve tek gözle hayata girmek, iki gözün varken cehennem ateşine atılmaktan senin için daha iyidir. Ve Luka 14. bölüm: Eğer biri bana gelir de babasından, annesinden, karısından, çocuklarından, kardeşlerinden ve kız kardeşlerinden, hatta kendi canından bile nefret etmezse, benim öğrencim olamaz. Ve Matta 10. bölüm: Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın: Ben barış değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben insanı babasına karşı, kızı annesine karşı ve gelini kayınvalidesine karşı ayırmaya geldim: Ve insanın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Keza 19. bölüm: Göklerin Krallığı uğruna kendilerini hadım eden hadımlar vardır. Bunların hepsi, kelimelerin kelimesi kelimesine anlamıyla kabul edilirse, hiçbir şekilde ayakta kalamazlar ve Mesih'in kendisinin başka yerlerde vaaz ettiği doktrine ters düşerler. Dolayısıyla bunlar sadece kelimelere göre değil, bilgeleri şaşırtan, çoğu zaman başka kelimeler kisvesi altında sunan Mesih'in zihniyetine göre açıklanmalıdır. Ve bu yüzden İncil yazarlarının da tanıklık ettiği gibi, çoğunlukla benzetmelerle konuştu. Dolayısıyla Mesih'in sözlerini söylüyoruz, ki burada Kutsal Ruh'a karşı küfür veya günah hariç, diğer tüm günahların insanlara bağışlanacağını iddia eder; bu günahın en büyük ağırlığını ve bağışlanmasının elde edilmesinin en büyük zorluğunu ifade etmek içindir, öyle ki Tanrı'nın çok özel lütfu olmadan, hiç kimse bu günahın affına nail olamaz. Tıpkı şöyle dediği gibi: İnsanlara her günah ve küfür bağışlanacaktır; derken, Muhammedilerin sandığı gibi tüm günahkarların mutlak bir şekilde affedilmesini değil, ancak meşru tövbe edenlerin affedileceğini kastetmiştir: aynı şekilde Kutsal Ruh'a karşı işlenen günahın ne bu dünyada ne de gelecekte bağışlanmayacağını söylerken de, eğer o kişi gerçekten pişman olur ve bu günahından nefret ederse, bu affın imkansız olduğunu ve kurtarıcı cezalarla ödeneceğini kastetmemiş, aksine ahlaki olarak konuşursak, hem bu günah için gerçek bir pişmanlık göstermenin hem de onun için gereken kefareti ödemenin en büyük zorluğunu ve neredeyse imkansızlığını, dolayısıyla bu affın elde edilmesinin zorluğunu ima etmek istemiştir. Başka bir yerde de Mesih, zenginler için ebedi kurtuluşun imkansızlığını göstermiştir: Matta 19. bölümde şöyle dediğinde: Bir zenginin göklerin krallığına girmesi zordur. Bir devenin iğne deliğinden geçmesi, bir zenginin göklerin krallığına girmesinden daha kolaydır. Ve İncil yazarı ekler: Öğrencileri bunu işitince çok şaşırdılar ve şöyle dediler: Öyleyse kim kurtulabilir? İsa ise onlara bakarak şöyle dedi: İnsanlar için bu imkansızdır; ama Tanrı için her şey mümkündür. Ayrıca, bir kimse en büyük zorluklarla karşılaştığında, ahlaki olarak imkansız olarak adlandırılır. Diğerleri ise Mesih'in Kutsal Ruh'a karşı küfür hakkındaki sözlerini farklı şekillerde açıklarlar. Bütün Hristiyan Alimleri Muhammed'in doktrinine karşı şu konuda hemfikirdir: Kilise'ye Mesih tarafından teslim edilen güç aracılığıyla affedilemeyecek hiçbir günah yoktur, yeter ki günahkarın affedilmesi için gerekli olan bir eksiklik bulunmasın; ve tüm ağır veya ölümcül günahlar, eğer bu dünyada meşru tövbe ile silinmezlerse, günahkarlar tarafından ebedi cehennem cezalarıyla ödenecektir.

Yedinci olarak: Nisa Suresi النشاء Mulieres, a. 22 & 23. Nesep veya sıhriyet derecelerini belirler, ki bunlar aracılığıyla evlilik gayrimeşru kılınır ve şu sözlerle bozulur:

ولا تنكحوا ما نكح آباؤكم من النساء
a إلا ما قد سلف إنه كان فحشة ومقتاً وساء سبي
حرمت عليكم أمهاتكم وبناتكم وأخواتكم وعماتكم
وخلاتكم وبنات الأخ وبنات الأخت وأمهاتكم اللاتي
أرضعنكم وأخواتكم من الرضعة وأمهات نسائكم
mكم اللاتي في حجوركم من نسائكم اللاتي دخلت bوربى

بهن فإن لم تكونوا دخلتم بهن فلا جناح عليكم
nكم وأن تجمعوا بي bأبنائكم الذين من أصل اوحليلي
الأختين إلا ما قد سلف إن الله كان غفوراً رحيماً

Ve babalarınızın evlendiği kadınlarla evlenmeyin; geçmişte olanlar müstesna; çünkü bu bir hayasızlık, bir nefret sebebi ve kötü bir yoldur. Sizlere anneleriniz, kızlarınız, kız kardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, erkek kardeşin kızları, kız kardeşin kızları, sizi emziren anneleriniz, süt kız kardeşleriniz, karılarınızın anneleri ve kendileriyle gerdeğe girdiğiniz karılarınızdan olup evlerinizde bulunan üvey kızlarınız haram kılındı. Eğer onlarla gerdeğe girmemişseniz (ayrıldığınızda kızlarıyla evlenmenizde) bir sakınca yoktur. Kendi sulbünüzden gelen oğullarınızın karıları ve iki kız kardeşi bir arada almanız da haram kılındı; geçmişte olanlar müstesna; şüphesiz Allah bağışlayandır, merhamet edendir.

Muhammed ile nesep ve sıhriyet dereceleri konusunda, evliliği engellemek veya bozmak için onun tarafından belirlenen kurallar hakkında hiçbir tartışmam yoktur. Sadece bunda, doğal dürüstlüğe Mesih'in Resulleri ve Kilisesi aracılığıyla danışması, Muhammed'inkinden daha fazladır. Çünkü o, hem nesep hem de sıhriyette üçüncü dereceyi aşmaz: Mesih ise Kilisesi aracılığıyla yasaklanan evliliği dördüncü dereceye kadar genişletir, sadece doğal nesep ve sıhriyette değil, aynı zamanda yasal ve manevi olanlarda da. Ve dahası manevi akrabalıktan; keza gayrimeşru cinsel ilişkiden doğan sıhriyetten de ikinci dereceye kadar evlilik engeli doğar: nişanlılıktan ise birinci dereceye kadar. Muhammedilerin, Hristiyan yasasının Muhammedi yasadan ne kadar daha mükemmel olduğunu anlamalarını isterim.

Fakat bazı Müslüman Alimleri, Kur'an'da evliliği engelleyen hiçbir nesep veya sıhriyet veya süt emzirme engeli olmadığını itiraz ederler: öyle ki bir kimsenin süt annesini eş olarak alması caiz olsun. Bu hususta Kur'an, İncil'den veya Hristiyan yasasından daha mükemmel görünmektedir.

Cevap veririz ki, bu engel Muhammed tarafından kendi kafasından, milletler hukukunda, doğada veya akılda hiçbir temeli olmaksızın uydurulmuştur. Her ne kadar süt, kandan türemiş olsa ve sindirim yoluyla rengini değiştirmiş olsa da, tıpkı filozofların Aristoteles ile birlikte düşündüğü gibi, yine de akrabalık doğuracak güce sahip olamaz; çünkü çocukla değil, besleyenle ilgilidir; ve çocukluktan beri aynı yiyeceklerle beslenirler; aksi takdirde aynı ineğin veya aynı koyunun veya keçinin sütüyle beslenen çocukların da birbirleriyle evlenmesi yasaklanırdı. Fakat belki de Muhammed, kendisini büyüten süt annesi Halime'ye veya onun kızına yaranmak

istemmişti; ya da çocukken kendisini emziren ve dişleriyle feci şekilde yaralayan o kadından korkmuştu. Muhammed'in Arapların ve Hristiyanların da gözlemlediği yasal nesep engelini kaldırması övgüye değer olurdu. Nitekim Zeyd'i evlat edindiğinde, onun boşadığı karısıyla evlenmiş, bu engeli tamamen ortadan kaldırmıştı ki böylece kendi arzularına serbestçe hizmet edebilsin.

Kur'an hukukunda bu ikiyüzlülüğün gizlenemediği doğrudur, nitekim kendi putperest dinlerinden dönenlerin, putperestlik döneminde aldıkları eşleri ellerinde tutmalarına izin verir. Bununla birlikte, bu evliliklerin iğrenç ve en kötü amaçlara hizmet eden şeyler olduğu gerçeği değişmez, bu yüzden doğası gereği yasadıışı ve gayrimeşrudur. Öyleyse, Muhammed bunu caiz kılabilir miydi, yoksa bunu görmezden mi gelmeliydi? Meşruiyet kesinlikle Yunan tarihçilerinin aktardığı, Thebai Kralı Laius'un oğlu Oedipus'un hatayla annesi Jocasta ile evlenmesi ve çocukken onu hiç görmediği için karısı olarak alması gibidir; ancak bu hata anlaşıldığında acı içinde gözlerini oymuş ve kendi isteğiyle başka ülkenere sürgüne gitmiştir. Ezra kitabının 10. bölümünde, Yahudiler Tanrı'nın yasasına aykırı olarak yabancı kadınları eş olarak aldıklarında, Ezra'nın teşviki ve uyarısıyla, rahipler meclisi sürgünden döndükten sonra bu evlilikleri feshetmiş, onları reddetmiş ve bu büyük günah için kurbanlar sunmuşlardır. Ve buna rağmen Muhammed, din değiştirenlerin bu tür evliliklerinin geçerli olduğunu kabul etmiştir, ki bu cinsel ilişki tüm insanlar tarafından, vahşi hayvanlar hariç, ki Araplar bunları her zaman horror ile karşılamıştır, yasaklanmıştır.

Muhammediler, Lut'un kızlarının babalarını koca olarak almak istemelerini (Yaratılış 19. bölüm) örnek göstererek nesep engelini olmadığını iddia ederler.

Fakat cevap verimiz ki, bu gerçek bir evlilik değildir, ne Lut buna rızasını göstermiştir ne de bu büyük günahı onaylamıştır; babaları sarhoşken kızları bu işi yapmışlardır; kızlar ise yeryüzünde hiç insan kalmadığını sanarak doğal bir dürtüyle hareket etmişlerdir, ancak annenin oğulla evlenmesini değil, ki bu zaten doğaya tamamen aykırıdır. Oysa kızın babayla cinsel ilişkide bulunması günah olsa da, onaylayan görüş bunun daha olası olduğunu savunur. Ve yine de bu durum insanları dünyadaki yanlış kanaatlerden kurtarmaya yetmez, bu yüzden insan neslinin yok olmaması için babalarından çocuk sahibi olmaları gerektiğine inanmışlardır.

Zemahşerî'nin burada kötü niyetli olmadığı görülür, çünkü o Kur'an'ın *إلا ما قد سلف* sözlerini şöyle açıklar: *ولكن ما مضى معذور بدليل قوله إن الله غفوراً رحيماً* Şunlar da eklenmelidir: çünkü Allah bağışlayandır. Daha sonra Müfessir, Tanrı'nın bu hoşgörüsünü sadece evlilik akdi esnasında işlenen günaha değil, aynı zamanda bu evliliğin devam ettirilmesine de genişletir; ancak bu tamamen yanlıştır; zira Kur'an kelimeleri evlilikte işlenen günahın bağışlanmasına değil, geçmiş evliliklerin durumuna atıfta bulunur, ki bu evlilikler *إلا ما قد سلف* uyarınca istisna edilmiştir. Bu istisna neden ortadan kalksın ki *إلا ما قد سلف* *أن الله كان غفوراً رحيماً* denmektedir; bu hiçbir şeyi kanıtlamaz: çünkü Tanrı bağışlayan ve merhamet edendir, evlilik bağının devam etmesine izin vermiştir. Burada, geçmişte olanlar için, oğul ile üvey anne arasındaki evliliğin devam etmesine izin verilmesi, Pavlus'un 1. Korintliler 5. bölümdeki sert eleştirisiyle çelişir; Pavlus orada üvey annesiyle evlenen kişiyi Şeytan'a teslim etmiştir; bu durum paganlar arasında bile büyük bir dehşetle karşılanmıştır, nitekim Phaedra'nın üvey oğluna olan gayrimeşru

aşkı hikayesinden bilinir. Fakat Kur'an'ın bu konuda Zemahşerî tarafından yanlış yönlendirildiği açıktır. Nitekim Bakara Suresi البقرة Vacca, v. 275. Muhammed orada Araplar arasında yaygın olan faiz hakkında konuşur:

الذين يأكلون الربوا لا يقومون إلا كما
يقوم الذي يتخبطه الشيطان من المس ذلك بأنهم
قالوا إنما البيع مثل الربوا وأحل الله البيع وحرم
الربوا فمن جاءه موعظة من ربه فانتهى فله ما سلف
وأمره إلى الله ومن عاد فأولئك أصحاب النار هم
فيها خالدون

Faiz yiyenler, ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların "Alışveriş de faiz gibidir" demelerinden ötürüdür. Oysa Allah alışverişi helal, faizi haram kılmıştır. Kime Rabbinden bir öğüt gelir de faizden vazgeçerse, geçmişte olan kendisinindir ve onun işi Allah'a kalmıştır. Kim de tekrar faize dönerse, işte onlar cehennemliklerdir, orada ebedi kalacaklardır. (Kıyamet gününde) ancak Şeytan'ın dokunuşuyla deliren kimse gibi kalkarlar. Bu, onların "Alışveriş de faiz gibidir" demelerinden ötürüdür. Oysa Allah alışverişi helal, faizi ise haram kılmıştır. Kime Rabbinden bir öğüt gelir de faizden vazgeçerse, geçmişte olan kendisinindir ve onun işi Allah'a kalmıştır. Kim de tekrar faize dönerse, işte onlar cehennemliklerdir, orada ebedi kalacaklardır. Burada açıkça görülüyor ki, Muhammed faizi yasaklarken, geçmişte işlenen faiz günahının affedilmesini kastetmemiştir; aksine, putperestlik döneminde faiz yoluyla yasadışı yollardan elde edilen şeylerin ellerinde tutulabileceğini, ancak bundan sonra faize geri dönmeleri ve aldıklarını geri iade etmeleri gerektiğini kastetmiştir, Celaledin'in açıkladığı gibi: نه تنعرت الله رقليتته yani yeni bir faiz uygulamasına dönmedikleri sürece geçmişte kalanlar onlara aittir. Aynı şekilde, geçmişte akdedilen gayrimeşru evliliklerin devam etmesine de izin vermiştir, ancak yenilerinin akdedilmesini yasaklamıştır. Ve belki de Zemahşerî, Tanrı'nın bu evliliklerin devam etmesini bağışladığını söylerken bunu kastediyordu. Nam Kur'an'ın sözleri fazlasıyla açıktır. Ve her ne kadar Muhammed bu tür iğrenç evlilikleri lanetlese de, faiz yiyenleri de lanetlemiştir; yine de geçmişte yapılanların devam etmesine izin vermiştir.

Kur'an'ın pratik işlevleri hakkında buraya kadar kaydettiğimiz şeylerden (Kur'an'ın diğer kuralları saklı kalmak kaydıyla) herkes açıkça anlayabilir ki, Muhammedi yasa tüm yasaların üzerinde mükemmel, eksiksiz ve mutlak mıdır, yoksa Muhammed'in kendisinin ve Muhammedilerin boş yere iddia ettiği gibi midir; yoksa sadece Mesih'in İncil Yasası mı en yüksek hakikat, adalet, kutsallık ve mükemmelliğe uygundur, öyle ki ondan başka hiçbir şey insanları ebedi kurtuluşa götüremez.

Şimdi Kur'an'ın الأحكام yani Judicia, seu leges ac sanctiones kısmını incelediğimize göre, geriye kalan iki kısmı, yani الوعظ Paraneses & الأخبار yani Historiae kısımlarını kısaca ele almamız gerekiyor.

Paraneses çoğunlukla yeni Muhammedi dine dönenlere, yani Arap putperestlerine ve Ehl-i Kitab'a, yani Yahudiler ile Hristiyanlara yöneliktir. İlk olarak onları kafirlere karşı savaşmaya, paralarıyla destek olmaya, sadaka vermeye ve dünya malını hor görmeye teşvik eder. Cenneti birtakım bedensel zevklerle tasvir eder: Cehennemi ise uydurma dehşetlerle anlatır; onların cüzdanlarını boşaltmak ve savaş masraflarını

kolayca karşılamak için en etkili yolları önerir. Geri kalan öğütler ise çoğunlukla boş argümanlar ve saman çöplerinden ibarettir ki bunlarla insanları kendi dinine çekmeye çalışır; ayrıca en yüksek Yargı günü ve Cehennem korkularını araya sokar. Son olarak, Kur'an'ın reddiyesinde açıkça görüleceği üzere, pek çok saçmalık ve rezalet içerir. Bizim burada ortaya koyduğumuz şeylerin de o kısma ait olduğu açıktır.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM.

Kuran'da yer alan masalsı, yanlış, dinsiz ve batıl inançların bir kısmı aktarılmaktadır.

İlk Giriş Suresi El-Fatiha'dan الفاتحة.

Ayet 1. Tanrı'yı ربّ العالمين Dünyaların Rabbi diye çağırır: bununla kendisinin Manicæusların, Democritus'un, Metrodorus'un ve diğer bazı eski filozofların hatasında açıkça olduğunu gösterir ki onlar birçok Dünyanın var olduğunu hayal etmişlerdir. İbraniler de עם ומצות kitabında, Mezmur 145. 13. sözlerinin açıklamasında כל עולמים tüm dünyaların (veya Vulgata'ya göre çağların) derler; kabala yoluyla Tanrı'nın elli veya elli bin Dünyanın Kralı olduğunu çıkarırlar. Çünkü ilk iki karakter, כל aritmetik olarak elli sayısını toplar. Eğer her birinin üzerine iki nokta konulursa, şöyle: לל ; elli bin yaparlar. Fakat Thalebi'den aktarılan Kuran yorumcularını dinleyelim:

قال سعيد للمسيب الله تعالى الف عالم فمنها مائة في البحر واربعمئة في البر وقال الضحاك فيهم ثلثمائة وستون عالماً جنة هرة لا يعرفون من خلقهم ومنتون عالماً يدعون الثياب: وقال ابو سعيد الخدري انّ الله تعالى اربعين الف عالم الدنيا الف في البر واربعون الف في on بن سليمان ثمانون الف عالم اربع امن شرقها الى غربها عالم واحد: وقال مقات الى الف مجلد من الف ورقة وقال كعب الاحبار لا يحصى البحر: ولو قصرت العالمين لاحتج

ربّ العالمين احد الا الله كل خديقة عشرون الف تحية في كل تحرة عشرون الف ناموس كل ناموس في يد الولي باكلي: وتحت تلك الدولى بما سعة من اولي الشهباء ومائة تلاف الدولى غيرها فيها ما نعمة دنيا و هذه يوم رفى نلك لاولى الدين وحدثهم لك يا لمرالمومنين: دم الف فى نلك المحور مائة وجزيره وخلف قوله ارض من حديد وحمل يمن لأمس والحر مسرة الى مية سنة وحمل فى نلك البحر حيدلاً كثر الاكل حوت منهم بلخاصة ذراع بقعدون نلك الى كى منهم من الشرق والمغرب

Said Almofajeb şöyle der: Tanrı'nın seksen bin Dünyası vardır: kırk bini denizde ve kırk bini karada; diğerleri ise üç yüz altmış Dünyadır ki bunların sakinleri farklıdır, çıplaktır ve kendilerini yaratıcı bilmezler. Seksen bin ise, başkalarının iddia ettiği gibi giyinmişlerdir. Ve Abu-Said Hadrienfis dedi ki: Tanrı'nın kırk bin Dünyası vardır, bunların hepsi Doğu'dan Batı'ya olan Dünyalardandır. Ve Moceatel bin Solyman der ki: Seksen bin Dünyadır: kırk bini karada ve kırk bini denizedir. Eğer bu tür Dünyaları ve içindekileri açıklamak isteseydim, her biri bin sayfa olan bin cilde ihtiyaç duyardım. Ve Kaab Alahbas dedi ki: Tanrı'dan başka kimse Dünyaları sayamaz. Okuyucuyu, cücelerin bu tür uydurmalarından veya masallarından korumak için: dinlesin, işitsin, bilsin ki bu kelimenin kullanımı referans olarak Kuran'da sıkça geçer. Şeyh d'al-Rheman Hamdanienfis'in المعميات kitabına göre Septentrionem Doğu'dan. Burada bir Alaliah, Hicretin 23. yılında hükmeden dördüncü Arap Halifesi Osman bin Affan'ın huzuruna çıkarılır, ya Iquii: كتاب من كتب الدخان من كتب دانيال: يا امير المومنين وقع فى يدى كتاب من كتب الدخان من كتب دانيال: يا امير المومنين وحدث فيه مكتوباً مذكوراً ما خلف الله تعالى ودرته على كل شى ولما تولأك فى الدنيا وسمعتها علماً هذه الدنيا فى ملك الله تعالى وسمونها كمثل كيك منيم بين الكوكى فى الهما؛ وحدث فى هذا الكتاب ان الله تبارك وتعالى خلف

امههواء طولہ الى الى الف عام وعرضه مثل ذلك ثم خلف بعده طولہ الى الى الف مدة ثم خلف على حلب المحو تع خلفاً من خلق الله تعالى وجعل لهم ليداً وپراً وحمراً وامراً وبارسل maخلفاً من خلق الله تعالى ومن حيان مدة ذلك تماي فيهم الليل والليل عليهم الكلم الحسنون والظلمون ولهم جنة ونار يمدون معيشهم فيهم يطعمون باطعامهم بغير حماية ولا عشرون الف زوية في كل زوية عشرون الف حديقة في fersach يفطرون معها؛ نمل لكل مدينة عشرون الف

O Müminlerin Emiri, Daniel'in kitaplarından olan duman kitaplarından bir kitap ellerime düştü, ona selam olsun: onda Yüce Olan'ın yarattığı ve her şey üzerindeki düzeni hakkında yazılı ve zikredilmiş şeyler buldum. Bu Dünyaya ve onun genişliğine dair kesin olarak bil ki, Tanrı'nın mlkndeki bu Dünya ve içindekiler, gökteki tüm yıldızlar arasındaki en küçük bir yıldız gibidir. Sözü edilen kitapta buldum ki, Tanrı ve Yüce Olan uzunluğu bin mil olan bir hava yaratmıştır; genişliği de aynı alandadır. Sonra onun üzerine dış tarafta bin mil uzunluğunda bir deniz yarattı. Sonra o denizin kıyısında akşam ve sabah dış tarafta binlerce yaratık yarattı ve ondan sonra tekrar yaratıklar yarattı: onlara eller, kanatlar, güneş ve Ay verdi: onlara Elçiler gönderdi ve onlara Gökten Kutsal Kitaplar teslim etti: yerine getirecekleri Dini ritimler atadı. O insanlardan iyiler ve kötüler vardır. Kötülerin cezalandırıldığı kendi Cennetleri, kendi Cehennemleri vardır: orada kendilerinininkinin tadını çıkarırlar. Bizimkinden başka bir Hkmle yargılanacaklar ve bizimle birlikte dirilmeyecekler. ... ve onların arasında kırk bin üzüntü vardır: yirmi bin meyve ağacı ormanına sahiptirler; her ormanın yirmi bin ağacı vardır: her bir ağaçta yirmi bin elma vardır: bu ağaç türlerinden bin vahşi hayvan vardır ki, o ağaçların yapraklarından düşenleri yer ve içerler. zerinde yemek yedikleri masaların en kğu ... tıpkı bizim bu Dünyamız gibidir. Bunlar reter ... bunları sana tasvir ettim, ey Müminlerin Emiri. Sonra o denizi uzunlamasına ve enlemesine bir tonoz gibi kapladı: ve sonra onun üzerine başka bir deniz yarattı ve o dünya ile o deniz arasına bin kere bin yıllık bir yolculuk mesafesi koydu. O denize her biri üç yüz arşın olan büyük balıklar yerleştirdi; Doğu'dan koşarak gelen yüzücüler orada kalırlar: ve kendileri onlarda sürekli kalırlardı.

Bu boş konuşan insanı daha fazla dinlemek usanç veriyor. Kuran'ın dünyalara dair boş inanışlarını anlamak için bu kadarı yeterince işitilmiştir. Kimse beni bunları Mahometus'a kr körüne yakıştırmakla sulamasın, daha önce bahsettiğim yerlerdeki Kuran'ı okusun ve bulacaktır. Gerçekten de Arapça ifadenin kendisi bunu iddia ederek, ne kadar yalancı veya sahtekar bir şüphe inşa ettiğini gösterir. Sağlıklı düşünen hiç kimse, bu insan türünün böylesine gülünç ve boş şeylere, bu kadar mucizevi ydurmalara inanabileceğine kendini ikna edemezdi.

Daha yeni yorumcular Mahometus'un ve Kuran'ın onurunu korumak için, Arapça dünyalar kelimesini tüm Yaratıklar ve özellikle Melekler, şeytanlar ve İnsanlar olarak aıklaırlar.

Sure 2'den.

Ayet 1. Hiçbir şey ifade etmeyen  tekil karakterle başlar, yani ل. ا. م. ve yorumcuların kendileri Gelfentius ile birlikte, bunların ne olduğunu sadece Tanrı'nın bildiğini itiraf ederler. Ne bu sure için ne de diğer bazı sureler için bilinmeyen anlamdaki bu veya diğer karakterlerin neden başa konulduğunu bilmezler. Bunları burada not edeceğim. İlk Sure 2. 3. ل. ا. م. Sure 7. ص. ل. ا. م. Sure 10. 11. 12. 13. 14. ط. س. م. Sure 26. ط. ه. Sure 20. ك. ه. ي. ع. ص. Sure 19. ل. ا. م. ر. Sure 13. ل. ا. م. ر. Sure 15.

ص. 38. Sure 36. م. ل. 32. 31. 30. Sure 29. ط. س. م. 28. Sure 27. ن. 68. Sure 50. ح. م. ع. س. ق. 42. Sure 46. 45. 44. 43. 42. 41. 40. Sure Bu tür batıl ve sihirli karakterlerin olduğundan şüphe yoktur, öyle ki... Kesinlikle hiçbir yararları yoktur, çünkü onları anlayacak hiç kimse yoktur. Ve hiçbir bilge insan, Tanrı'nın insanlara hiç kimsenin anlamayacağı bir yazı göndereceğine kendini asla ikna etmeyecektir. Eğer Tanrı'nın bu karakterleri Kuran'a insanlar için değil, Kendisi için koyduğu söylenirse, Tanrı'nın bir şey hakkında bilgi veya hafızaya sahip olmak için Kuran'daki karakterlere ihtiyacı olmadığı cevabı verilir.

Ayet 25. Takipçilerine Cenneti vaat eder: وبشر الذين امنوا وعملوا الصالحات ان لهم جنات تجري من تحتها الانهار كلما رزقوا منها من ثمرة رزقا قالوا هذا الذى رزقنا من قبل واتوا به متشابهاً ولهم فيها ازواج مطهرة وهم فيها خالدون Ve iman edip salih ameller işleyenlere, altlarından nehirler akan cennetler olduğunu müjdele (ey Mahumete). Ne zaman onlardan bir meyveden rızıklandırılırsalar, 'Bu daha önce rızıklandırıldığımız şeydir' derler. Fakat onlara benzeri verilecektir (aynısı değil): bu cennetlerde onlar için tertemiz eşler vardır ve onlar orada ebedi kalacaklardır.

Altlarından nehirler akan cennetler denir, yani Gelaleddinus açıklar, yani Gelaleddin; ağaçlarının ve saraylarının altından. Ayrıca tertemiz eşler de denir; yani aynı şeyi bir diğeri Bilgelerle açıklar, من الحيض وكل قدر , ve tüm pisliklerden arınmış: çünkü onları çocuk sahibi olmak için değil, sadece zevk için kullanacaklar; ve erkeklerine yakınlık gösterebilirler, her zaman bakire kalacaklardır. Bunlar hakkında Jahiat, Alhasan'dan bunu alan Malek'in aktarımıyla şöyle yazar: قال رسول الله ص فى نمل لعن لقمة: Allah'ın Elçisi Mahumetus, Cennet sakini eşler hakkında şöyle dedi: Cennete, onun eşlerinin yüzleriyle, aynı yaşta girecekler: aybaşı görmeyecekler, doğurmayacaklar; burunlarını temizlemeyecekler; yiyeceğe ve dışkıya ihtiyaç duymayacaklar. Son olarak Cennet nehirleri hakkında aynı Yazar şöyle der.

بلغنى عن أبان بن عياش عن انس بن مالك قال انهار الجنة تجري من غير خدرن هداء الماء واللبن والعصر والمرمو ... ليس كذلك ولكن الدهر معما ذلك وجرت وارسل Aban bin Afafci'den duyduğum ki, o da Anas bin Maleki'den Cennet nehirlerinin hiçbir sınır olmadan aktığını duymuş; su, süt, bal ve her zaman akan şarap, nehirlerin çamuru ise Beyaz misktir: ve önlerindeki çakıllar inciler ve yakutlardır. Her şey hoşnutluk verir, her zaman beyaz olan şarap hariç, çünkü kırmızı şarap en küçük Maimis arasında kesintiye uğrar Okuyucu, Cennet bu kadar kirli ve Mahumeto'ya mı özgü? İnsanın venüs nitelikleri övülür. Kendisi şehvete ve boğazına düşkündü. Bu yüzden, Thalebienfi'nin Sure 4. ayet 50 açıklamasında aktardığına göre. ... هذا الذى لا والله لا يشبع من الطعام ولا والله لا إقالت الميمون الطهرى ل. Yahudiler (Mahumeto hakkında) şöyle diyorlardı: Tanrı adına yiyeceğe doymayan ve kadınlardan başka bir tasası olmayan bu adama bakın. Eğer bir peygamber olsaydı, peygamberlik göreviyle ilgili şeylerle ilgilenirdi, kadınlarla değil. Ama Yahudilerin tanıklıklarına ne ihtiyacımız var, kendisi de aynı şekilde tanıklık etsin: (Ismael Filius Aly'nin onun hayatında aktardığı gibi) لى الله جعل لذتى فى النعماء ; Tanrı benim zevkimi kadınlarda, hoş merhemlerde ve kokularda kıldı. Ama onu kendi çamurunda bırakalım. Ayet.

Ayet 29. Tanrı hakkında şunlara sahiptir: هو الذى خلف لكم ما فى لارض جميعاً ثم استوى الى العتمة O, yeryüzünde olanların hepsini sizin için yaratan, sonra göğe yönelip onları yedi gök olarak düzenleyendir; ve O, her şeyi hakkıyla bilendir. Yedi gök ne olursa olsun, Kuran doğrudan Tevrat ile çelişir, ondan açıkça anlaşılmaktadır ki Tanrı göğü daha önce yaratmıştır, hatta bu İbraniler de dahil olmak üzere herkesin ortak görüşü olmadan önce bile: yaratılışta gök her zaman ilk sırada yer alır, Yaratılış 2. bölüm 4. ayet hariç, orada İbranice metinde yer gökten önce gelir. Ama Grekçe, Latince ve ayrıca Samirice, Süryanice og Arapça bunu çürütür. Musa'dan doğan bu kul buradadır. Birincisi: Tanrı önce göğü, sonra yeri yarattı. İkincisi: Her ikisinin de ortak ışığını üretti. Üçüncüsü: Göğe ait olan kubbeyi şekillendirdi. Dördüncüsü: Denizleri topladı. Beşincisi: Ağaçların ve otların yeşermesini emretti. Altıncısı: Gökte Güneş'i, Ay'ı ve Yıldızları kurdu: son olarak yeryüzünde ve sularda dört ayaklıları, sürüngenleri, kuşları, balıkları üretti ve insanı şekillendirdi. Kuran ise her yerde bu düzene yol açarak, Tanrı'nın önce yeri ve içindeki her şeyi yarattığını, sonra gökleri yaratmaya yöneldiğini söyler.

Ayet 30. Adem'in yaratılışı ve ilgili diğer şeyler hakkında şöyle açıklanır: واذ قال ربك للاملكة انى جاعل فى لارض خليفة قالوا أتحمّل فيها من يفسد فيها ويسفك الدماء ونحن نسيت بحمدك ونقدس لك قال انى اعلم ما لا تعلمون وعلم ادم الاسماء كلها ثم عرضهم على الاملائكة فقال انبئوني بالامع هؤلاء ان كنتم صادقين قالوا سبجنك لا علم لنا الا ما علمتنا انك انت العليم الحكيم; قال يا ادم انبئهم بالامتهم فلما انباهم بالامتهم قال الم اقل لكم انى اعلم غيب السموات والارض واعلم ما تدون وما كنتم تكتمون: واذ قلنا للاملائكة اسجدوا لادم فسجدوا الا ابليس ابى... واستكبر وكان من الكافرين; وقلنا يا ادم اسكن انت وزوجك الجنة وكلا منها رغداً حيث شئتما ولا تقربا هذه الشجرة

Rabbin Meleklerle: 'Ben yeryüzünde bir Önder tayin edeceğim' dediğinde; Melekler cevap verdi: 'Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökecek bir önder mi tayin edeceksin? Biz ise seni hamd ile tesbih eder ve seni kutsarız' (bizim seni övmemiz sana yeter, erkeğe veya kadına ihtiyacın yoktur). Tanrı onlara dedi ki: 'Ben şüphesiz sizin bilmediklerinizi bilirim.' (Bu arada Tanrı Adem'i yarattı) ve ona şeylerin tüm isimlerini öğretti. Sonra (Adem ve Melekleri çağırarak) yaratılan tüm şeyleri o Meleklerle sundu ve onlara dedi ki: 'Eğer sözlerinizde doğru sözlü iseniz, bana bunların isimlerini bildirin?' Melekler cevap verdi: 'Seni tenzih ederiz, senin bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur; çünkü sen bilersin, bilgesin.' O zaman Tanrı dedi ki: 'Ey Adem, onlara bildirdiğimi, göklerin ve yerin sırlarını, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bildiğimi size söylemedim mi?' Sonra Meleklerle dedi ki (Madem bu adam bilgelikle doludur) 'Adem'e secde edin.' Bunun üzerine hepsi secde etti; kibirlenerek secde etmek istemeyen Eblis (yani Şeytan) hariç; bu yüzden kafirler ve nankörler arasında sayıldı. Sonra Tanrı dedi ki: 'Ey Adem, sen ve eşin Cennette oturun ve orada dilediğiniz yerde bol bol yiyin: ama şu ağaca yaklaşmayın; haksızlığa uğrayanlardan olursunuz.' İşitin ey Okuyucu, büyük ölçüde Talmud ve R. Eliezere'den çalınan ve Arap diline bağışlanan Tanrı ile Melekler arasındaki çocuksu alaycılığı: tüm Müslüman Mahumethan saçmalıkları kendi enfeksiyonlarıyla burada kapıyı açıyor. Geleladdinws, Tanrı'nın Adem'i yeryüzünün yüzeyinden, yeryüzünde çeşitlilik canlansın diye onun tüm renklerinden bir avuç olarak yarattığını yazar; veya daha doğrusu Adem bölüm 1'de bunlara sahiptir. Tanrı Adem'in bedenini yarattı lx...

sekizinci ayda ise düşük yaptı. Tekrar hamile kaldı ve düşük yaptı. Üçüncü kez hamile kaldı ve bir erkek, bir kadın doğurdu. Son olarak yüz tane doğurdu, her zaman bir erkek ve bir kadın (bununla birlikte tüm bu süre boyunca onun sadece altı aile doğurduğunu isterler, yani: Kabe ve kız kardeşi). Tanrı ise Adem'i kavmine tebliğde bulunsun diye gönderdi ve ona gökten yirmi beş kitap teslim etti.

Her neyse, başladığımız yere dönersek: İlk yaratılanlara yasakladı, hem Yahudilerin hem de Mahumetanların görüşlerinin hepsi farklı ve gülünçtür. Jabias, Ein-Abbas'ın veya daha doğrusu Talmud'daki Hahamların yetkisiyle, Bölüm a. Kesim 1'de, o ağacın incir tadında olduğunu veya buğday inciri ağacı olduğunu yazar. Cottada meyveli bir asma olduğunu; diğerleri ise onunla birlikte bir Asma olduğunu söyler. Ama bu çöpler üzerinde daha fazla durmaya gerek yok.

Ayet 34. şunlar yer alır: قال موسى لقومه يا قوم انكم ظلمتم لانفسكم باثحاكم العجل فتوبوا الى بارئكم فاقتلوا Musa kavmine dedi ki: 'Ey kavmim, şüphesiz siz Buzağıya taparak kendinize zulmettiniz. Öyleyse Yaratanınıza tövbe edin ve kendinizi öldürün; bu Yaratanınız katında sizin için daha hayırlıdır' ve size merhamet edecektir, çünkü O tövbeleri çokça kabul edendir, merhametlidir. Geledidd açıklar. ... İsrailoğullarının bu yüzden öldüklerini ve sonra diriltildiklerini ve bu şekilde Mahumetum'un bağısladığını, vurduğunu; sadece o ölen ve diriltilen yedi yüz kişinin Musa ile birlikte dağa gittiğini, çünkü Tanrı'yı görmek istediklerini, aşağıda ve Sure s'ten anlaşıldığı gibi; çünkü onlar hakkında, Çıkış 24. bölüm ve İsrail'in Tanrısını gördüler, yediler ve içtiler, ama ölmediler ve diriltilmediler.

Ayet 60. Tanrı'nın bunları Mahumeto'ya fısıldadığı kurgulanır, قال موسى لقومه ان الله يامرني ... Hatırla, Musa kavminden istediğinde: biz de ona dedik ki: 'Asan ile kayaya vur'; o zaman ondan on iki pınar fışkırdı. Artık tüm insanlar (kabilelerin her biri) içecekleri yerlerini bildiler. Musa asayla vurarak kayadan iki kez su çıkardı, Kuran'daki gibi bir kez değil; ilkin bu on iki pınarın okunduğu yerler, ki onlardan her bir kabile içti. Bu yüzden ya bir Haham uydurmasıdır ya da Mahumetus, kendi adetine göre, iki ayrı Hikayeyi birleştirmiştir, çünkü Horeb'deki Refidin'de ve İsrailoğullarının Elim'de buldukları on iki su pınarı, Çıkış 15. bölüm ve Sayılar 20. bölüm. Elbette, o kaya hala var olduğuna göre, birçoğunun aktardığı gibi: ondan pınarlar çıkar, onda sadece üçü açılır veya ağızları görünür, onlardan suun: tüm gücüyle ve şiddetle fışkırdığı bilinir.

Ayet 62. Tanrı'nın Yahudilerle şöyle konuştuğu kurgulanır: واذ اخذنا ميثاقكم ورفعنا فوقكم الطور ... Ve hatırla, hani sizden söz almıştık ve üzerinize Dağı (Tur'u) kaldırmıştık: 'Size verdiğimiz (Tevrat'ı) sıkıca tutun ve içinde olanı hatırlayın.' Tanrı şüphesiz Tur Dağını kaldırdı ve onu havaya yükseltti ve eğer yasayı hemen kabul etmezlerse onu şiddetle İsrailoğullarının üzerine fırlatmakla tehdit ederek öylece asılı tuttu. ... عليكم لما ليتتم فقولها. ... günler ve üzerinize kaldırdık, çünkü onu kabul etmeyi reddediyordunuz: yani benim yasamı. Bu bir uydurma ve yalandır. Çünkü Sina Dağı'nın bu şekilde kaldırılmasına dair Tevrat'ta hiçbir iz yoktur. Ve yasayı hemen kabul ettikleri doğrudur, Çıkış 19. bölümde açıkça görüldüğü gibi, Musa bunu sunduğunda tüm halk hep birlikte cevap verdi: 'Rabbin söylediği her şeyi yapacağız.' Ve daha çok korkarak Musa'ya dedi: 'Sen daha çok yaklaş ve Rabbimizin söyleyeceği her şeyi dinle: Ve korkarak söyledi, Musa'ya dedi: Sen daha çok yaklaş

Rabbimiz Tanrı'dan, öleceğiz. Sen daha çok yaklaş Rabbimiz Tanrı'dan, öleceğiz. Sen daha çok yaklaş Rabbimiz Tanrı'dan, öleceğiz. ... Ayet.

işitti. Rab bunu işittiğinde Musa'ya dedi: 'Bu kavmin sana söyledikleri sözlerin sesini işittim: söyledikleri her şey güzeldir. Halkın ilahi emirleri kabul etmekten geri durduğunu hiçbir yerde okumuyoruz.'

Ayet 65. şöyle okuyoruz: وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالاً ... لما بين يديها وما خلفها وموعظة للمتقين

Ve şüphesiz sizden Cumartesi günü yasağı çiğneyenleri bilmişsiniz. Biz de onlara: 'Aşağılık maymunlar olun' dedik: Ve bunu onlardan önce gelenlere, onlardan sonra gelenlere bir ibret ve takva sahiplerine bir öğüt kıldık. Kuran tarafından kapalı bir şekilde işaret edilen masalı, Sciahinfciah kendi tarihinde Davud bölümünde böyle açıklar ve aydınlatır. Arapça'yı Latince'ye sadık kalarak aktarıyorum. Davud zamanında, ona selam olsun, deniz kıyısında Aila Şehrinde yaşayan bazı İsrailoğulları vardı. Balıklar ise Cumartesi günü denizden dışarı çıkıyorlar ve Pazar gecesine kadar hareket etmiyorlardı, denize geri dönmüyorlardı. Onlar ise dediler ki: 'Şüphesiz Tanrı babalarımıza Cumartesi günü avlanmayı yasakladı ama bize yasaklamadı.' Böylece avlandılar, balıkları pişirdiler ve yediler. Diğer müminler bunu kokudan anlayınca onları engellediler. Onlar ise engelleyenlere bakmaya tenezzül bile etmediler. Bu yüzden müminler onlara karşı savaşarak Şehri böldüler ve araya yüksek bir engel yaptılar. Ama o kötüler, denizden evlerinin kapılarının içine canlı olarak yönlendirerek (kanallar) kazdılar. Ve balıklar Cumartesi gecesi o canlı kanallardan çıktıklarında, denize geri dönüşleri olmasın diye Pazar gecesi aynı nehirleri denize doğru kapattılar. Müminler onları engellemeye başladılar; ama kendileri bu konuda inatçı davrandılar. Davud onlara lanet etti ve Tanrı onları maymunlara dönüştürdü. Onlardan birinin arkadaşı yanına gelir, onu gözlerini oraya buraya oynatan bir maymun olarak bulurdu. Ve ona derdi ki: 'Sen falan mısın?' O ise başıyla onaylardı, sanki 'Benim' der gibi... Arkadaşı da derdi ki: 'Ben seni engellemedim mi?' Ama maymun ağlardı. Üç gün bu durumda kaldılar, sonra helak oldular. Tanrı ise bir rüzgar gönderdi, o maymunları yakalayıp denize fırlattı. Bunun bir masal olduğu açıktır, çünkü Aailat Şehri Edomlulara aitti, Krallar kitabının 3. cildi 8. bölümünde yer aldığı gibi. Edomlular ise Cumartesi yasağına ve İbrani yasasına uymazlardı. Son olarak, eğer Davud bu mucizeyi yapmış olsaydı; Kutsal Yazılarda bunun bir izine sahip olurduk.

Ayet 67. Sayılar Kitabı bölüm 19'da okuduğumuz, ordugahın dışında kurban edilmesi ve yakılması gereken; külleri suyla karıştırılarak bir insanın cesedine dokunmuş olan kişinin günahlarından arındırılması gereken Kızıl İnek kurbanı hakkında birçok saçmalık karıştırılarak aktarılmaktadır. Kuran'da bir adamın öldürüldüğü kurgulanır: cinayetin faili bulunamayınca, Tanrı Musa'ya böyle bir İnek kurban etmesini emretmiştir, çünkü bu yöntemle katil bulunabilecektir. İşte böylece, ayet:

فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مَخْرُجٌ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ

ببعضها كذلك يحيى الله الموتى ويرىكم آياته لعلمكم تعقلون Böylece onu kurban ettiler, az kalsın bunu yapmayacaklardı: (çünkü şüphesiz satıcısı çok yüksek bir fiyat talep ediyordu.) Ve bir insanı öldürdüğünüzde ve cinayetin faili hakkında tartıştığınızda: Tanrı gizlemekte

olduğunuz şeyi açığa çıkardı. Dedik ki: Öldürülen adama, kurban edilen ineğin bir parçasıyla vurun. (Bunu yaptıklarında ölü dirildi ve katilini ifşa etti.) İşte Tanrı ölülere böyle diriltir ve anlayasınız diye size mucizelerini gösterir. Çarık Şahinşah'ın Musa فى موسى bölümünden bütün konuyu daha açıkça anla. Ölmekte olan bir baba, küçük oğluna bir düve bıraktı; bu düve oğlan büyüyene kadar çöllerde, hiçbir çoban olmadan kaldı. Artık büyümüş olan oğula annesi, çölde özgürce dolaşan düvenin kendisine ait olduğunu bildirdi: gitmeli, onu yakalamalı ve satmaya götürmeliydi: fiyat olarak üç dinar almalıydı. Pazarda ona insan kılığında bir Melek göründü ve düve için sabit bir fiyat olarak dinarlar teklif etti, yeter ki bu konuda annesine hiçbir şey söylemesin. Ama o, annesinin rızası olmadan fiyatı kabul etmek istemedi: rızayı aldıktan sonra pazara geri döndü; orada Melek onu buldu ve annesine söylememe şartıyla ona on iki dinar teklif etti. O ise bunu kabul etmedi, annesine geri dönerek başına geleni anlattı. Anne bunun bir Melek olduğunu anladı ve oğluna dedi ki: Geri dön ve o alıcıdan bu düve ile ne yapılması gerektiğini öğren. Geri dönen gence Melek dedi ki: Yakında İsrailoğulları senden bu düveyi derisi dolusu altın karşılığında satın alacaklar. Kısa süre sonra İsrailoğulları arasında Hammiel adında bir adam, cesedi bulunduğu şehirden başka bir şehre taşıyan amcasının oğlu tarafından öldürüldü. (Ama çölde hiçbir şehir yoktu). Öldürülen kişinin akrabaları, cinayetle suçlu olduğunu düşündükleri kişileri getirerek Musa'ya geldiler. Bunlar inkâr edince ve durum şüpheli olunca; Tanrı, orta yaşta, kusursuz, boyunduruk veya yük altında yıpranmamış Kızıl bir İneğin kurban edilmesini emretti. Bu niteliklere sahip, o yetimin yanında olanın dışında başka hiçbir inek bulunamayınca, bunu derisinin alabileceği kadar büyük bir altın karşılığında satın almak zorunda kaldılar. Diğerleri İneğin ağırlığı kadar derler. Diğerleri ise ağırlığının on katı derler. Böylece onu kurban ettiler ve öldürülen adamın cesedine onun bir parçasıyla (Celaeddin'in yazdığı gibi diliyle veya kuyruğuyla) dokundular. Bunun üzerine adam dirildi, dikildi ve dedi ki: Beni falan öldürdün. Ve hemen ardından tekrar düşüp öldü.

Ayet 102. Yahudiler hakkında şunları içerir: واتبعوا ما تتلوا الشياطين على ملك سليمان وما كفر سليمان ولكن الشياطين كفروا يعلمون الناس السحر وما أنزل على الملكين ببابل هاروت وماروت وما يعلمان من احد حتى يقولوا انما نحن فتنه فلا تكفر فيتعلمون منهما ما يفرقون به بين المرء وزوجه وما هم بضارين به من احد الا بأذن الله ويتعلمون ما يضرهم ولا ينفعهم ولقد

Babil'de Diriliş gününe kadar cezalandırılmayı ve işkence görmeyi seçtiler. Diğer yerlerde atıfta bulunulan Muhammed'in Öğretisi Müellifi, cezayı şöyle tanımlar: Kıyamet gününe kadar Babil kuyusunda başları aşağıya gelecek şekilde demir zincirlerle asıldılar. Muhammed ve Muhammediler bu masalın tamamını Yahudi bereket boynuzundan çıkardılar. Ona Bereşit b_ra_s_it bölümündeki Jalcut يلكوت'ta bakınız, Midraş מדרש'tan aktarılmıştır; orada Harut'a Şemhazai שמחזאי denir: Marut'a ise Azael عزائيل.

Ayet 125. Okuyoruz: وإذا ابتلى ابراهيم ربه بكلمات فأتتهن Ve Rabbi İbrahim'i birtakım kelimelerle denediğinde, o da onları tamamladı. Bu kelimelerin neler olduğunu ve Tanrı'nın İbrahim'i neyle denediğini Celaeddin, şüphesiz Muhammed'in kendi rivayetinden şöyle aktarır: وقيل المضمضة والاستنشاق والسواك وقص الشارب وفرق وقيل هي مناسك الحج وقيل العانة والختان والاستتاء wnt الراس وقلم الاظفار Bazıları bunun kutsal Hac ritüelleri olduğunu söyler. Diğerleri ise ağzı suyla çalkalamak, burnu temizlemek için suyu

oradan çekmek: ağzı ve dişleri ovma: sakalı veya üst dudak kıllarını kırmak: saçları tepeden ayırmak: tırnakları kesmek: koltuk altlarını temizlemek: cinsel organların etrafındaki kılları tıraş etmek: sünnet derisini kesmek; ve onları temizlemek için suyla yıkamak veya başka bir şeyle müstehcen yerleri silmek olduğunu isterler. Oysa Tevrat açıkça öğretir ki, Tanrı İbrahim'i, oğlu İshak'ı kendisine kurban etmesini emrederek denemiştir.

Ayet 128. İbrahim ve İsmail'in Mekke Tapınağı'nı inşa ettiğini kurgular ve şöyle yazar: Andolsun İbrahim ve İsmail Evin (Mekke Tapınağı'nın) temellerini yükseltirken şöyle diyorlardı: Rabbimiz, bizden bu hizmeti kabul et; çünkü sen işitensin, bilensin. Başka bir yerde İbrahim'in hiçbir zaman Mekke'de bulunmadığını ve orada bir tapınak inşa etmeyi hayal bile etmediğini gösterdim. Aynı tapınak hakkında Araplar, Muhammed'den rivayetle kabul edilen mucizevi masallar anlatırlar. Bunu Zanichalcerus aktarır: Adem Hindistan'dan orayı ziyarete gitmek üzere yola çıktığında; karşısına Melekler çıktı ve ona dediler ki: Biz senden iki bin yıl önce bu tapınağa hacca gittik. Adem daha sonra Hindistan'dan oraya yürüyerek kırk kez hacca gitti. Evrensel tufan zamanında Tanrı bu Tapınağı dördüncü göğe yükseltti, orada hala durmaktadır ve kendisine Beytülmamur البيت المعمور (Ziyaret Edilen Ev) denir (çünkü şüphesiz her gün yetmiş bin Melek orayı ziyaret eder ve bir daha asla geri dönmezler). Sonra Tanrı İbrahim'e, Cebrail aracılığıyla gökten onun bir örneğini göndererek, aynı yerde ona tamamen benzer başka bir Ev inşa etmesini emretti; Cebrail yapı için Taşı getirdi Siyah Taşı gökten getirdi (ki bundan başka bir yerde bahsetmiştik) ve Tufan zamanında Osman'da bir sütun olmuştu. Cennetten gelen beyaz bir yakuttu, ancak adet gören bir kadın ona dokunduğunda siyaha döndü. Bunu Zemahşeri söyler. Salebi, 3. Sure 96. ayet üzerine Mekke Tapınağı hakkında Vaheb'den bu rivayeti aktarır. Vaheb der ki: Tevrat'ta yazılmıştır ki, Tanrı kendisine en yakın olan yedi yüz bin Melek gönderecek, onlar bu evi kuşatacak ve koruyacaklar ve onlara diyecek: Mekke Tapınağı'na gidin ve onu zincirlerle bağlayın: sonra onu hesap yerine getirin. Gelecek olan Melekler böylece onu yedi yüz bin zincirle bağlayacaklar ve Hesap yerine getirecekler... Moasidit, o Tapınak dile gelip şöyle diyecektir: Tanrı'ya, ve kendisini ziyaret edenler için Tanrı'ya yalvarılacaktır. Bu tapınağın Gabriel Beemond Masilensis'ten yapılan açıklamasını Muhammed'in Hayatı'nın sonlarına doğru bakınız.

Ayet 244. Tanrı'nın Muhammed'le böyle konuştuğu kurgulanır: الم تر الى الذين خرجوا من هم وهم الوف حذر الموت فقال لهم الله موتوا ثم احياهم ان الله لذو فضل على الناس ولكن اكثر الناس لا يشكرونarدي Ölümleri korkusuyla evlerinden çıkanları (ki onlar binlerce kişiydi) görmedin mi? Bunun üzerine Tanrı onlara: Ölümleri, dedi. Sonra onları tekrar hayata döndürdü. Kuran kapalı bir şekilde konuşur, yorumcular bunu daha açık açıklar. Celaledin: هم قوم من بنى اسرائيل وقع في بلادهم الطاعون فخرجوا فراراً فقال لهم الله موتوا فماتوا ثم احياهم بعد ايام بدعوى نبيهم حزقيال فتعاشوا دهراً و ماتوا لأجلهم لا فى لموتهم onlar İsrailoğullarından bir gruptu, memleketlerinde veba salgını baş gösterince kaçtılar. Tanrı onlara: Ölümleri, dedi ve öldüler. Sonra peygamberleri Ezekeil'in dualarıyla birkaç gün sonra onları diriltti: ve o halk uzun süre yaşadı: ancak onlarda ölümün izi görünüyordu: ve zift gibi kapkara olana kadar hiçbir elbise giymezlerdi. Ve bu, onların torunlarında bu zamana kadar devam etti. Bunlar

Katade'den; ve Celaledin'in kutusundan; bunların sekiz bin kişi olduğunu iddia eder. Diğerleri ise dört bin kişi olduğunu isterler: diğerleri mucizeler: diğerleri otuz veya kırk, ya da yetmiş bin kişi olduğunu söyler. İsmail İbn-Ali kendi Tarihinde, İsrailoğullarının Hâkimleri bölümünde ذكر حكم بنى اسرائيل Salebi'nin ve diğerlerinin otoritesine dayanarak bu hikayeyi yerleştirir, Ezeziel, Caleb'in oğlu Barajaias'tan sonraki Hâkimdir. Oysa İsrailoğullarının hiçbir zaman böyle bir Hâkimi olmamıştır, tıpkı Müellifin Buzi'nin oğlu olduğunu iddia ettiği Ezeziel'in de olmadığı gibi... ve yaşlı kadının oğlu unvanını almıştır, çünkü yaşlı ve kısır olan annesi onu Ezeziel ile birlikte elde etmiştir. Ama Müellif Samuel'i Ezeziel ile veya diğer Hâkimleri onunla... Ezeziel'i Othoniel ile veya onun diğer oğluyla karıştırıyor... Çünkü Ezeziel, Hâkimlerden birçok yüzyıl sonra yaşamıştır. Onun hakkında İsrail'den aktarır ki, o Hâkimlerden biriydi, onun hatırına Tanrı, ölmüş olan (ve Kuran'ın bahsettiği) bir topluluğu iki dua ile diriltmiştir; bunlar vebanın geldiği Davardan Şehrinden kaçmışlardı: ya da din uğruna girilen bir savaştan, ölüm korkusuyla kaçmışlardı. Bir Vadiye ulaştıklarında, Tanrı'nın emriyle hepsi öldü. Ve orada sadece kemikleri kalmıştı; uzun süre öylece kaldılar dahvmi الله تعالى العبيث da ... Ezeziel onların yanından geçti ve onları gördüğünde onları yeniden canlandırdı: çünkü ben, dedi, tanrıyım... ve tek bir topluluk halinde toplandılar; ve daha sonra uzun süre yaşadılar vb. Görüyorsun, Muhammed'e ve Muhammedilere ne kadar çok masal canavarı akın etmiş, Ezeziel'in hayali görünümünü kapıp kendisi yapmış.**

Ayet 247. İsrailoğulları Samuel'den bir Kral talep ettiklerinde, Samuel'in onlara şöyle cevap verdiğini iddia eder: لو قالوا وما لنا ألا نقاتل في سبيل الله وقد اتاهل عسيتم ان كتب عليكم القتال ألا تقى Ve onlara savaş farz kılındığında: azı müstesna hepsi sırtını döndü. Bu da büyük bir yalandır: çünkü İsrailoğullarına Ammonilere karşı savaş ilk farz kılındığında, hepsi üç yüz otuz bin kişi olarak çıktılar ve düşmanlara karşı zafer kazanana kadar yiğitçe savaştılar. Bakınız Krallar kitabı 1. cilt bölüm 11. Eğer İsrailoğulları başka zamanlarda dağılmışlarsa: bu yüzden... Muhammed için yapılan işler: çünkü burada açıkça onlara ilk farz kılınan o savaştan bahsetmektedir.

Ayet 249. İsrail halkının Saul'u (kendisi ona طالوت Talut der) Kral olarak kabul etmeyi reddettiğini kurgular; birkaç kişinin yaptığı kesin olarak okunan şeyi herkese mal eder; ve Gedeon'un hikayesinden, kendisinin Tanrı tarafından seçildiğini anlayabilecekleri bir işaret alır. İşte böylece ayet: وقال لهم نبيهم ان ايه ملكه ان ياتيكم التابوت فيه Ve سكينة من ربكم وبقية مما ترك ال موسى وال هرون تحمله الملائكة ان في ذلك لآية لكم ان كنتم مؤمنين Peygamberleri (Samuel) onlara dedi ki: Şüphesiz onun krallığının alameti, size içinde Rabbinizden bir güven ve Musa ailesi ile Aaron (Harun) ailesinin bıraktıklarından geriye kalanların bulunduğu Sandığın (Tabut'un) gelmesidir. Onu Melekler taşıyacaktır. Eğer inanıyorsanız, şüphesiz bunda sizin için bir alamet vardır. Celaledin burada not eder ki, Sandığın içinde Peygamberlerin tasvirleri ve içinde man bulunan altın bir kap vardı, ve... onda Musa ve Harun ailesinin kalıntıları vardı: yani her ikisinin de bıraktığı şeyler: Musa'nın çarığı, onun asası, Harun'ın Tacı (Sarık): ve Kanun Levhalarının bazı parçaları. Böylece Melekler onu yerle gök arasında, onlar görürlerken taşıdılar ve Talut'un önüne bıraktılar. Bu yüzden onun krallığına razı oldular, çünkü o dönemde onlardan gençler vardı. Masallar ve

Şehirlerin yıkılmasından ve sakinlerinin Keldaniler tarafından öldürülmesinden sonra, bir köpek ile birlikte bir kuyunun içindeki su ve sürahiyle o şehre giden adamın hikayesi anlatılır; o şehir tekrar kurulana kadar orada kalmış ve sakinleri ölümden

kurtulmuştur. Şüphesiz yüz yıl sonra ölü olarak diriltilmiştir; nitekim Tanrı ona dedi ki: Burada ne kadar kaldın? O ise: Bir gün ya da bir günün bir kısmı kaldım, dedi. Tanrı ona dedi ki: Bilakis, yüz yıl kaldım; şimdi yiyeceklerine ve içeceklerine bak, bozulmamışlar; ve eşeğine bak; bunu seni insanlara bir işaret kılmak için yaptık; ve onun kemiklerine bak, onları nasıl bir araya getirip etle kaplıyoruz. Bu durum üzerine o, bir Melek tarafından başından tutularak kaldırıldı ve ona nefes üflendi, böylece gözleri görmeye başladı.

Hüküm verilir: çokça yalan karıştırılmıştır buna, Nehemya, yahut Ezra, yahut Nehemya değil, bilakis Ezra idi o: ki o gitmişti, Keldaniler tarafından yakılmış şehre doğru, ve sakinleri için o yangından sonra kurtulan, yani Yeruslayim'e, yahut yüz yıllık ölümün uydurulduğu, eşeğin ve köpeğin de uydurulduğu yere. Nitekim o laflarda; Eğer Yeruslayim ise, o zaman hiçbir zaman yıkılmamış ve sakinleri ölümden kurtulmamıştır, ne hayvanlar ne de insanlar; çünkü Keldaniler Yeruslayim'i yıktığında, sakinlerini esir alıp Babil'e götürmüşlerdi. O halde bu aktarım baştan aşağı yanlıştır, güvenilmezdir.

Bu Ezra veya Nehemya değildir; çünkü uydurulduğu gibi yüz yıl sonra tekrar diriltilen ve halkı veba salgından kurtaran kişi, Kitabı Mukaddes'e göre Hezekiel'dir. Bazıları onun veba salgınından kaçan bir halkı dirilttiğini söylerler; ancak bu anlatı tamamen... ve uydurmadır. Ne Nehemya, ne Hezekiel, ne de başkası... Bilakis o, çocukların ruhunu kurtaran bir azizdir: nitekim Phinees oğlu Eleazarus zamanında; ardından Elia zamanında; ve son olarak S. Georgius zamanında yaşamıştır; onun döneminde Phinees ölmüş ve melekler tarafından mezara konulmuştur: Aziz'in ruhu ise göğe yükseltilmiştir; bu çocuksu ve uydurma masalları Muhammed ve onun yorumcuları uydurmuştur.

Ayet 26. İbrahim hakkında konuşan Tanrı'yı tanıtırken yine masallar karıştırır:

رَبِّ اَنِ كَيْفَ تَحْيِي الْمَوْتَى قَالَ بَلَى وَلَكِنْ لِيُظْمِنَنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ اَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصِرْهُنَّ الْبَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ مِنْهُنَّ جُزْءاً ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِيَنَّكَ سَعِيّاً وَاعْلَمْ اَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ bel على كل ج

İbrahim dedi ki: Rabbim, ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster; Tanrı dedi ki: İnanmadın mı? O: İnanırım, ancak kalbimin mutmain olması için, dedi. Tanrı dedi ki: Kuşlardan dört tane al, onları kendine alıştır (veya parçala): sonra her dağın üzerine onlardan bir parça koy; sonra onları çağır, koşa koşa sana geleceklerdir; ve bil ki Tanrı güçlüdür, bilgedir; çünkü...

gelir ve o kadar hızlı hareket eder ki: ve hemen o mükemmel bilgiye vakıf olur.

Nitekim Celaledin bu konuda şöyle açıklar: Onları yakaladı, başlarını, kanatlarını ve ayaklarını ayırdı, etlerini ve kemiklerini birbiriyle karıştırdı; ve bu şekilde bir dağın üzerine koydu, başlarını ise elinde tuttu. Onları çağırdığında her bir parça uçarak kendi başına doğru hareket etti, böylece kuşlar eski hallerine döndüler ve canlandılar; ve havaya uçtular, böylece İbrahim'in gözleri önünde dirildiler. Bu uydurma anlatının temeli, Yaratılış Kitabı 15. bölümde okuduğumuz şeydir; orada Tanrı İbrahim'e şöyle demiştir: Ben seni Keldanilerin Ur şehrinden çıkaran Rabbinim, burayı sana miras olarak vermek için; o ise dedi ki: Ya Rab, burayı miras alacağımı nereden bileyim? Tanrı ona dedi ki: Üç yaşında bir düve, üç yaşında bir keçi, üç yaşında bir koç, bir kumru ve bir güvercin al (fakat kuşları parçalamadı, diğerlerini ortadan ikiye böldü ve parçaları birbirinin karşısına koydu); ve yırtıcı kuşlar leşlerin

üzerine indiğinde, İbrahim onları kovdu (burada Kuran yorumcuları yalan söylerler). Kuşları havaya fırlattı ve onları dağıttı, onlar ise uçup gittiler.

Sure 3. Ali İmran Suresi آل عمران

Ayet 11. Düşmanların cezalandırılmasını, şehvet düşkünlerinin ve kâfirlerin Cennetten kovulmasını tekrarlayan masallarla doludur.

Ayet 33. Şöyle der:

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ

Şüphesiz Tanrı, Adem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini birbirinin soyundan olarak alemlere üstün kıldı; ve...

İmran ailesi, İbrahim ailesi ve Meryem ailesi (yani Dünyaların Efendisi Meryem'in annesi); çünkü Kuran bu İmran ailesini diğerlerinden üstün kıldığını söyler (yani gelecek nesiller için). İmran adıyla... İsa'nın annesi Meryem'in babasını anlarız; biz onun Joachim olduğunu kabul ederiz. Soy kütüğüne göre onun İmran ailesinden geldiğini ve onun soyunun İmran olduğunu söylerler; yani İmran'ın oğlu, onun kardeşi Aaron (Harun), kız kardeşi Anna ve Elisabeth; İsa'yı vaftiz eden Johannes (Yahya), Harun'ın soyundan gelen Meryem. Ancak Kuran İmran'ın kızı Meryem derken, iki Meryem'i birbirine karıştırır; yani Musa ile Harun'ın kız kardeşi Meryem ile İsa'nın annesi Meryem'i; nitekim 19. Surede Meryem'e Harun'ın kız kardeşi denir. mariam, verf. 41. Harun'ın kız kardeşi diye çağırır. Hristiyanlar arasında, Havarilerden ve Mesih'in annesini tanıyanlardan, onun kendi ebeveynlerinin kim olduğunu, ve bunlardan birinin mi yoksa diğerinin mi olduğunu, babasının adının İmran olduğunu, yahut Aaron adında bir erkek kardeşi olduğunu duyan hiç olmamıştır. Çünkü Hristiyanlar arasında Bakire Meryem'in babasının Joachim olduğu ve kendi ebeveynlerinden Aaron adında hiçbir erkek kardeşi olmadığı her zaman çok kesindir.

şüphe edilir. Modern yorumcular kendilerini bu bağdan kurtarmaya çalışırlar, fakat boşuna.

Deinde burada Muhammed'in, İmran'ın Musa'nın, Harun'ın ve Meryem'in babası olduğunu, Mesih'in annesi Meryem'in de babası olduğuna kendini inandırmak için uydurduğu o mucize anlatılır.

Cevap verirler ki, bu hiçbir hayret getirmemeli, çünkü bu tür anakronizmlerde Muhammed ve Muhammediler çok sık hata yaparlar. Sadece bir örnek yeterlidir.

Sure 17. gece yürüyüşü, ayet 4. Tanrı'nın bunu İsrailoğullarına önceden bildirdiği tanıtılır:

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا

Ve onlara İsrail'e Kitapta (Tevrat'ta) önceden bildirdik: Kesinlikle siz yeryüzünde (Suriye'de) iki kez bozgunculuk yapacaksınız ve kesinlikle büyük bir kibirlenmeyle kibirleneceksiniz. Sonra Müslümanların hocası Celaleddin bize bunu açıklar.

فاذا جاء وعد أولهما بعثنا عليكم عباداً لنا أولى بأس شديد فجاسوا خلال الديار وكان وعداً مفعولاً

acılar düştü ve sınayanlar karıştı; sonra Tapınağı yıktılar ve onlardan yetmiş bin kişiyi esir alıp götürdüler. Bu inançlar taşındığında, Muhammed'in bu kadar yanılmasına şaşmamalı, öyle ki aynı çağdaki tek bir İmran'ı Musa ve Harun'ın kız kardeşi Meryem'in babası, ve Mesih'in annesi Meryem'in babası yapar, sanki sadece o Meryem varmış gibi. Ve belki de ona bir Hristiyan yahut bir Yahudi, birçok

Muhammedinin inandığı gibi bir Meryem'in ruhunun diğer Meryem'e geçtiğini kabul ettirdi, tıpkı Phinees'in ruhunun İlyas'a ve S. Georgius'a geçmesi gibi. P. Guadagnolus Savunmasında, kesim 3. bölüm 8. bazı Muhammedilerin görüşünü aktarır; onlar, İmran'ın kızı Meryem'in Tanrı'nın mucizesiyle Mesih'in zamanına kadar korunduğunu, böylece aynı Mesih'i doğuran Meryem ile aynı kişi olduğunu kabul ederler. Elbette, onların bu çılgınlığı kabul edilmezse, Muhammed'in aynı anda hem yalancı hem de aptal damgası yemekten nasıl kurtulacağını göremiyorum. Ayet 36. S. Anna'yı, kabul edilen kızı için Tanrı'ya şöyle yalvarırken tanıtır:

وانى اعيزها بك وذريتها من الشيطان الرجيم

Şüphesiz ben onu ve soyunu taşlanmış şeytandan sana emanet ediyorum. Celaledin Tasarıda açıklar. Şeytanların daha önce kaldıkları göksel kürelerden Muhammed'in doğumundan sonra fırlatıldıklarını uydurdıkları masala atıfta bulunur; yahut oğlunu kurban etmesin diye kendisini sınavan Şeytan'ı İbrahim'in taşıdığını aktardıkları diğer uydurmaya. Bu şeyin anısına bugün de Mekke Haccında Muhammediler tarafından Mina Vadisinde Şeytan'a karşı Şeytan taşlanır. Anna ise Tanrı'ya, kızını ve ondan doğacak soyu, Celal'in açıkladığı gibi taşlanmış Şeytan'dan koruması için yalvarır.

هذا الشيطان حين يولد ليطعن صبياً فيصرخ لولا

Tarihlerde yer alır ki, doğan hiçbir çocuk yoktur ki, doğarken Şeytan ona dokunmasın; ve bu yüzden çılgılık atarak ağlamaya başlar; Meryem ve onun oğlu müstesna. Nitekim Thalebiensis'in yazdığına göre, bizzat Muhammed'in aktarımıyla:

جعل بينهما حجاب فلما ضرب الطعنة وقعت في الحجاب ولم يصب الصبي فمن ثم وبكاء كل صبى

Tanrı onlar ile Şeytan arasına bir perde koydu; ve böylece Şeytan'ın vurduğu darbe perdede kaldı ve çocuğa ulaşmadı. Ayrıca gelenekten sahibiz ki, bu ikisi... hiçbir zaman günah işlemediler, Adem'in diğer tüm çocuklarının işlediği gibi.

Ayet 37. Yeni doğmuş olan Lekesiz Bakire Meryem hakkında konuşurken şunlara sahiptir:

فتقبلها ربها بقبول حسن وانبتها نباتاً حسناً وكفلها زكريا كلما دخل عليها زكريا فى المحراب وجد عندها رزقاً قال يا مريم انى لك هذا قالت هو من عند الله ان الله يرزق من يشاء بغير حساب

Ve emirlerin vakitlerinden bahsetti: ilk kez Zekeriya'yı -ona selam olsun- öldürerek: Yeremya'yı hapishaneye kapatarak, çünkü Tanrı'nın gazabını onlara bildiriyordu.

İkinci kez Zekeriya'nın oğlu Johannes'i öldürerek, aynı zamanda Meryem'in oğlu İsa'yı da öldürme niyetiyle. Onlara karşı kullarımızı, yani Sennacherib'i gönderdik, ki o aynı Zekeriya oğlu Johannes'in olmasını istedi; bizimki: fakat Ebn-Abbas Goliath olmasını tercih etti. Bunlar...

Kuran'ın Çürütülmesi Üzerine. 87

Ve takipçilerini büyük dalkavukluklarla kabul eder. Ve ilk başta neredeyse onun inlemesiyle... Ve Tanrı tarafından kabul edilen, incirleri ve şıra kabını hala sağlam ve bozulmamış olarak gördü: eşeği ise cansız ve kemiklerine ayrılmış bir halde bulmuştur: Ezra, Tanrı'nın emriyle bunlara bakarken, kemiklerin yükseldiğini ve birbirine bağlanarak etle kaplandığını ve bir eşek haline geldiğini görmüş; Tanrı ona ruh üflediğinde eşek hemen anırmaya başlamıştır. Bu anlatıda kelimelerden ziyade uydurmalar daha fazladır. O kişi Ezra değil, Ezra kitabının 2. bölüm 2. ayetinde aktarıldığı üzere, o sırada hala yıkık olan (çünkü büyük bir kısmı zaten restore

edilmişti) harap durumdaki şehrin yanından bindiği bir hayvanın üzerinde geçen Nehemya idi; bu hayvan bir eşek, bir at veya bir katır olabilirdi. Ve Pers krallarının yetkilisi olduğu için, bir şarap kabına sahip olduğu uydurulmuştur: buna, bilmem nereden, bir incir sepeti de eklemişlerdir. İşte Nehemya'nın kendi sözleri: Yeruşalayim'e geldim ve orada üç gün kaldım; geceleyin ben ve yanımdaki birkaç adamla birlikte kalktım: ve bindiğim hayvandan başka yanımda hayvan yoktu; Yeruşalayim'in yıkılmış duvarlarını ve ateşle mahvedilmiş kapılarını inceledim. Ve pınar kapısına ve Kralın su kanalına doğru geçtim, ama bindiğim hayvanın geçebileceği bir yer yoktu.

Ayet 41. Zekeriya'nın Melekten alamet talep etmesi, kendisine mucizevi görünmüştür, nitekim kendisi yaşlı ve karısı kısırdı; bunlar tamamen imkansızlığa varmıştı. Celaledin bunu şu şekilde secular açıklar: Phinees zamanın tamamlanmasıyla öldü ve yüzyıllar önceydi: İlyas göğe yükseltilmişti: Aziz George ise henüz doğmamıştı. Muhammed, kendi yorumcularıyla birlikte tamamen gülünç bir durumdadır.

Ayet 45. Cebrail'in Bakire Meryem'e İsa'yı müjdelediği kurgulanır, yani:

اذ قالت الملائكة يا مريم ان الله يبشرك بكلمة منه اسمه المسيح عيسى ابن مريم وجيهاً فى الدنيا والاخرة ومن المقربين ويكلم الناس فى المهد وكهلاً ومن الصالحين قالت ربى انى يكون لى ولد ولم يمسنى بشر قال كذلك الله يخلق ما يشاء اذا قضى امراً فانما يقول له كن فيكون

Kuran'ın gücü, Nuh'un yanıldığı gibi; çünkü Hristiyanlar onun kocasının olduğunu... Kuran tarafından işaret edilen şey, inananlar, Gelfentius ve diriliş. Mesih'e inanan Muhammediler ve Meryem'in aynı kucaklaması, yani İsa'nın kendisi, Meryem'in kızı olan Meryem'in Tanrı'nın bir mucizesiyle Mesih'in zamanına kadar korunduğunu, böylece Mesih'i doğuran Meryem ile onun aynı kişi olduğunu ileri sürerler. Elbette, eğer onların bu çılgınlığı kabul edilmezse, Muhammed'in aynı anda hem yalancı hem de ahmak damgası yemekten nasıl kurtulabileceğini göremiyorum.

Ayet 59. İbrahim hakkındaki uydurmalar:

ثم قال له كن فيكون ab انا مثل عيسى عند الله كمثل ادم خلقه من تر

yeni doğmuş olan Meryem hakkında şunlara sahiptir:

... من المرجعي ...

İbrahim dediğinde: Rabbim, ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster: Tanrı ona cevap verdi: Henüz inanmıyor musun? İbrahim dedi: Evet inanıyorum; ama kalbimin bu temelde tamamen mutmain olmasını istiyorum. Tanrı ona dedi: Öyleyse dört kuş al ve onları kendine alıştır (ve parçalara ayır): sonra her dağın üzerine onlardan bir parça koy: sonra onları çağır; çünkü sana hızla geleceklerdir: ve bil ki Tanrı üstündür, bilgedir. Celalettin bu masalı şu şekilde açıklar veya daha doğrusu tamamlar: İbrahim bir tavus kuşu, bir kartal, bir karga ve bir horoz aldı, onları öldürdü ve parçalara ayırdı, tüylerini ve etlerini birbirine karıştırıp harmanladı: ama başlarını kendi yanında tuttu. Sonra parçalarını yerleştirdiği farklı yerlerden onları kendine çağırdı: ve parçalar birbirine doğru uçu, ta ki tamamen bütünleşene kadar; ve sonra gelip kendi başlarıyla birleştiler. İşte Muhammed Kutsal Yazıları bu şekilde tahrif etmekte ve saçmalıklarla karıştırmaktadır. Çünkü bu anlatının temeli, Yaratılış'ın 15. bölümünde okuduğumuz şu sözlere dayanmaktadır: Tanrı İbrahim'e dedi: Bu toprağı sana miras olarak vermek için seni Keldanilerin Ur şehriden çıkaran Rab benim. O ise dedi: Ya

Rab Tanrı, burayı miras alacağımı nereden bilebilirim? (Ölüleri nasıl dirilteceksin demez). Ve Rab cevap verdi: Benim için üç yaşında bir düve, üç yaşında bir keçi, üç yaşında bir koç, bir kumru ve bir güvercin al (dört kuş demez). O da bunların hepsini alıp ortadan ikiye böldü: ve her bir parçayı diğerinin karşısına koydu (dört dağın üzerine koymadı ve gelmeleri için onları çağırmadı; gelenler kendi aralarında ve başlarıyla birleşmedi). Kuşları ise bölmedi (demek ki Muhammed yalan söylüyor). Ve leş yırtıcıları cesetlerin üzerine indiğinde, İbrahim onları kovdu.

Ayet 65. Şöyle der:

يا اهل الكتاب لم تحاجون في ابراهيم وما انزلت التوراة والانجيل الا من بعده افلا تعقلون ها انتم هولاء حاجتم فيما لكم به علم فلم تحاجون فيما ليس لكم به علم والله يعلم وانتم لا تعلمون ما كان ابراهيم يهودياً ولا نصرانياً ولكن كان حنيفاً مسلماً وما كان من المشركين

Ayet 93. Şöyle der:

كل الطعام كان حلالاً لبني اسرائيل الا ما حرّم اسرائيل على نفسه من قبل ان تنزل التوراة قل فاتوا بالتوراة فاتلوها ان كنتم صادقين

41. ayette Harun'ın kız kardeşi olarak çağırır. Oysa Hristiyanlar arasında, Havarilerden ve Mesih'in annesini tanıyanlardan, onun kendi ebeveynlerinin kim olduğunu, ve bunlardan birinin mi yoksa diğerinin mi olduğunu, babasının adının İmran olduğunu, yahut Aaron adında bir erkek kardeşi olduğunu duyan hiç olmamıştır. Çünkü Hristiyanlar arasında Bakire Meryem'in babasının Joachim olduğu og kendi ebeveynlerinden Aaron adında hiçbir erkek kardeşi olmadığı her zaman çok kesindir.

88 Prodromi.

Melek: Yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir:

... في التوراة ...

ورأيت بما اقدرت تلميذه جرى ذو ناظر، وإذا حركته أحد تكرير بظاهري وقوى من

فقال يحيى العلى لمسئول الدعى لمنعنا، للتقدير ويوجبى من

üçünün; Kuran'da anlatılan; aynı dönemdeki; dalkavukluklar; yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir.

Ayet 124. Şöyle yazılmıştır:

واذ ابتلى ابراهيم ربه بكلمات فاتمهنّ قال انى جاعلك للناس اماماً قال ومن ذريتى قال لا ينال عهدى الظالمين

yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir.

قالا البيان الجدلى باجحف لمنعكم بين المعانى

بما أرى الله ولا تكن الخائفين خصيما ، ولتستغفر

الله ان الله كان غفورا رحيماً وما يجادل من الدعى

يحدلون انفسهم ان الله لا يحب من كان خوانا اثيما

yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir.

Ayet 133. Şöyle yazılmıştır:

يعقوب الموت اذ قال لبنيه ما تعبدون من بعدى قالوا نعبد الهك واله ابائك ابراهيم واسماعيل ام كنتم شهداء اذ حض

واسحق الهاً واحداً ونحن له مسلمون

yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir.

Ayet 142. Şöyle yazılmıştır:

سيقول السفهاء من الناس ما ولاهم عن قبلتهم التى كانوا عليها قل لله المشرق والمغرب يهدى من يشاء الى صراط

مستقيم

yeni doğmuş olan hakkında şunlara sahiptir.

Arapça ifadenin kendisi bunu iddia ederek, ne kadar yalancı veya sahtekar bir şüphe inşa ettiğini gösterir. Sağlıklı düşünen hiç kimse, bu insan türünün böylesine gülünç ve boş şeylere, bu kadar mucizevi uydurmalara inanabileceğine kendini ikna edemezdi.

Kötülere rızık verildi, her kim bir canı kurtarırsa bütün insanlığı kurtarmış gibi olur:

ومن احيائها فكانما احيا الناس جميعا

Mitolojik Tanrı, kendi asasıyla (gagası ve tırnaklarıyla) toprağı kazıyan (ve kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini göstermek için bu örnekle yardım eden) kargayı gönderdi. Kain dedi ki: Yazıklar olsun bana, kardeşimin cesedini gömmek için bu karga gibi olmaktan aciz mi kaldım? İşte bu yüzden pişman olanlardan oldu. Kardeş katili hakkında Tevrat'ın asıl anlatısı yerine bu uydurmayı eklemiştir. Yahudi Hahamların uydurduğu bu hikaye, Kain'in pişmanlık duyduğunu kurgular; oysa kutsal yazılara göre o pişman olmamış, sadece cezasının ağırlığından şikayet etmiştir. Kutsal metinleri tahrif eden bu üslup, Muhammed tarafından uydurulan uydurmalarından ibarettir; Tevrat'ta kargaya dair hiçbir iz bulunmaz. Kuran'ın uydurduğu bu kurgular, Yahudi hahamların yorumlarından çalınmıştır. Yakup oğlu Yusuf'un mektubuna dair uydurulan hikayede de durum aynıdır; orada onun tüm dünyayı dolaştığı iddia edilir, oysa böyle bir şey olmamıştır. Yakup'un mektubunda (ki o yalan söylemez) onun Tanrı'dan korktuğu ve itaat ettiği yazar; Kuran ise onun itaatsizliğini uydurur, günahını büyütür ve ağırlaştırır.

Ayet 63. Diğer kutsal yazıları tahrif edenler hakkında şöyle der:

هل ينظرون الا ان ياتيهم الله في ظلال من الغمام والملائكة وقضى الامر والى الله ترجع الامور

Onlar sadece Tanrı'nın ve Meleklerin buluttan gölgeler içinde kendilerine gelmesini mi bekliyorlar? Oysa iş bitirilmiştir ve işler Tanrı'ya döndürülür.

Peygamberlerden biri Yahudilere şöyle hitap etti:

المسيل

Mesih hakkında (ki o kelime Mesih anlamına gelir) Tanrı'nın onun durumunu değiştireceğini, kâfirleri maymuna çevireceğini ve Şeytan'a tapanların durumunu kötüleştireceğini söyledi. Bu batıl inanışlar Kuran'ın tahriflerinden biridir; çünkü Mesih'e hakaret etmek ve Hristiyanların inançlarını bozmak için bu uydurmaları kurgulamıştır. Bu tür gülünç dönüşüm hikayeleri hakkında söylenecek çok şey vardır, ancak biz bunları geçelim.

Ayet 121. Havarilerden bahseder; İsa Mesih'in gökten bir sofrayı indirmesini talep ettiklerini ve bu konuda şüpheye düştüklerini aktarır. Thalebienfis bu konuda uzun uzadıya saçmalıklar anlatır; İsa'nın onlara nasıl sofrayı indirdiğini uydurur.

Yorumcular bu konuda farklı görüşler ileri sürerler; bazıları İsa'nın bunu kabul ettiğini, bazıları ise reddettiğini söyler. Ancak kesin olan şu ki, İsa onlara bir sofrayı indirmiştir; nitekim o sofrada ekmek, balık ve zeytin vardı. Havariler o sofradan yediler ve şifa buldular. Muhammed'in uydurduğu bu hikaye bütünüyle asılsızdır.

İsa iki bulut arasında, parlak bir ışık içinde, gökten inen bir sofrayı olarak görüldü; Havariler onu gördüler ve şaşırdılar. İsa sofraya yaklaştı ve üzerindeki örtüyü kaldırdı: Sofranın üzerinde yedi ekmek ve yedi balık vardı. Havariler dediler ki: Ey İsa, bu yiyecekler dünyadan mıdır yoksa Cennetten midir? İsa cevap verdi: Bu yiyecekler ne dünyadandır ne de Cennettendir; bilakis Tanrı'nın 'Ol' emriyle o an

yaratılmışlardır. Havariler sofraya oturdular ve yediler; o sofradan yiyen her hasta şifa buldu, körlerin gözleri açıldı, cüzzamlılar temizlendi. İşte Muhammed Kutsal Yazıları bu şekilde tahrif etmekte ve çocuksu masallarla karıştırmaktadır. Çünkü bu anlatı, İsa'nın çölde beş bin kişiyi beş ekmek ve iki balıkla doyurması mucizesinin (ki bu mucize tahrif edilerek gökten inen sofraya masalına dönüştürülmüştür) bozulmuş bir versiyonudur. Müslüman yorumcular bu sofranın büyüklüğü ve içeriği hakkında binbir çeşit yalan uydururlar; bazıları onun Cennet meyveleriyle dolu olduğunu söyler, bazıları ise onun üzerinde hiçbir yiyecek olmadığını, sadece bir simgeden ibaret olduğunu iddia eder. Celaledin ve Jahias bu konuda tamamen uydurma rivayetler aktarırlar.

Katade ve diğerleri sofradan yiyenlerin sayısının üç yüz kişi olduğunu söylerler. Gerçekten de o kadardılar: ama bu hikayede Muhammed, kendi adetine göre, İsa'nın mucizelerini bozarak aktarmıştır. Müslümanlar bu yalanlara inanırlar, çünkü onlar gerçeği bilmezler. İsa onlara dedi ki: Şüphesiz ben size gökten bir sofraya indireceğim; ancak kim bundan sonra inkâr ederse, onu dünyada hiç kimseye yapmadığım bir azapla cezalandırırım. Onlar ise korktular ve sofranın indirilmesinden vazgeçtiler. Diğerleri ise sofranın indiğini ve ondan yediklerini iddia ederler. İşte bu çelişkiler Kuran'ın ne kadar güvenilmez bir kitap olduğunu gösterir.

Bu masallar Kuran müellifinin kelimeleri tahrif ettiğini kanıtlar; Muhammed'in mucizeler hakkındaki uydurmaları bütünüyle asılsızdır ve onun peygamberlik iddiasını çürütür.

Sure 6. El-En'am Suresi الانعام.

Ayet 91. Tanrı'nın birliğinden ve Yahudilerin onun hakkındaki tartışmalarından bahseder; İbrahim'in putperest kavmiyle olan tartışmasını aktarır:

قالوا ما انزل الله على بشر من شيء قل من انزل الكتاب الذي جاء به موسى نوراً وهدى للناس تجعلونه قراطيس تبدونها وتخفون كثيراً وعلمتم ما لم تعلموا انتم ولا اباؤكم قل الله ثم ذرهم في خوضهم يلعبون

Onlar: 'Tanrı hiçbir insana hiçbir şey indirmemiştir' dediler. De ki: 'Musa'nın insanlara bir nur ve rehber olarak getirdiği, sizin de parça parça kağıtlar haline getirip bir kısmını açıkladığınız, çoğunu ise gizlediğiniz; sizin de atalarınızın da bilmediği şeylerin size öğretildiği o Kitabı kim indirdi?' 'Tanrı' de, sonra onları bırak, daldıkları bataklıkta oynayadursunlar.

Bu ayette Yahudilerin Kuran'ı inkâr etmeleri ve Tevrat'ın hükümlerini gizlemeleri eleştirilir; ancak Kuran müellifi burada da kronolojik hatalar yapar ve tarihi olayları birbirine karıştırır. İbrahim'in kavmiyle olan tartışması tahrif edilerek aktarılmıştır. Yahudi Hahamların uydurduğu efsaneler Kuran'a dahil edilmiştir. Midraş'ta yer alan İbrahim'in Nemrut'la olan tartışması bu ayetlerin kaynağıdır; Bartolucci'nin Büyük Haham Kütüphanesi'nde bu durum açıkça gösterilmiştir. İbrahim'in Nemrut tarafından ateşe atılması masalı Kuran'da gerçekmiş gibi anlatılır, oysa bu kronolojik olarak imkânsızdır; çünkü Nemrut İbrahim doğmadan yüzyıllar önce ölmüştü. Musa'nın bu durumdan hiç bahsetmemiş olması da bu anlatının bir masal olduğunu kanıtlar.

Sure 7. El-A'raf Suresi الاعراف.

Ayet 1. Şöyle başlar:

المص

Bu harfler Kuran'daki diğer gizemli harfler gibi tek başına bir anlam ifade etmeyen, batıl ve sihirli karakterlerdir. Bunların hiçbir faydası yoktur; çünkü onları anlayacak hiç kimse yoktur. Hiçbir bilge insan, Tanrı'nın insanlara kimsenin anlamayacağı bir yazı göndereceğine inanmaz. Eğer bu harflerin Tanrı'nın kendi katındaki sırlar olduğu söylenirse, Tanrı'nın bir şeyi hatırlamak için harflere ihtiyacı olmadığı cevabı verilir. Muhammed bu sihirli karakterleri Yahudi kabalistlerinden ve putperest büyücülerden almıştır; nitekim Arap geleneğinde bu tür harflerin tılsım olarak kullanıldığı bilinir. Ayet 11. Melekler tarafından tazim edilen Adem masalını ve onun günahını, ve Cennetten kovulmasını tekrarlayarak bayat sözleri ısıtıp sunar. Bu ayette ise şu sözler dikkat çekicidir:

فلما ذاقا الشجرة بدت لهما سوءاتهما

Ağacın meyvesinden tattıklarında, kendilerine ayıp yerleri göründü. Arapça belirdi kelimesi, daha önce var olmayan bir şeyin yeni baştan ortaya çıkması anlamına gelir; sanki daha önce cinsel organları yokmuş gibi bir anlam doğurur. Jahias ise onların aslında cinsel organlara sahip olduğunu, ancak üzerlerinin gür saçlarla veya kıllarla kaplı olduğunu, bu yüzden bunları göremediklerini iddia eder; ve bu sözlerin Muhammed tarafından söylendiğini rivayet eder:

كان ادم رجلاً طوالاً كانه نخلة سحق كثير عمر الراس فلما وقع بدت له سوءته وكان لا يراها قبل ذلك

Adem çok uzun boylu bir yapıya sahipti, ulu bir palmye gibiydi; ve gür saçları vardı. Günaha düştüğünde, daha önce görmediği ayıp yerleri kendisine göründü. Onların günahından önce cinsel organlarını görmedikleri, çıplak olduklarını fark etmedikleri, adeta kör gibi oldukları iddia edilir; nitekim şöyle yazılmıştır: Ve ikisinin de gözleri açıldı: çıplak olduklarını anladılar. Onlar masumiyetleri yüzünden utanmıyorlardı, yani kızarmıyorlardı; nitekim aynı durumu çocuklarda da görürüz: ve nihayetinde kutsanmışlar olarak yeniden diriltileceklerdir.

Ayet 23. İlk yaratılanların günahından sonra Tanrı tarafından çağrılmalarını ve yasak meyveyi yedikten sonra verdikleri cevabı aktarır:

ربنا ظلمنا انفسنا وان لم تغفر لنا وترحمنا لنكونن من الخاسرين

Ey Rabbimiz, biz nefsimize karşı haksızlık ettik; eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, kesinlikle helak olanlardan oluruz. Bu durum Kutsal Yazılarla açıkça çelişir; nitekim Kitabı Mukaddes'te Adem'in kendi suçunu Havva'ya, Havva'nın ise Yılan'a attığı, suçu üstlenmedikleri yazılıdır. Bağışlanma dileme ve tövbe etme meselesi Tevrat'ta yer almaz, ancak biz bunun kesinlikle böyle olduğunu kabul ederiz.

Vaktiniz varsa birkaç kısa sorumuz var:

Ayet 46. Kutsal olanların Cennetten, Cehennemdeki lanetlilerle konuştuğunu kurgular ve şunu ekler:

وبينهما حجاب وعلى الاعراف رجال يعرفون كلا بسيماهم ونادوا اصحاب الجنة ان سلام عليكم لم يدخلوها وهم يطمعون واذا صرفت ابصارهم تلقاء اصحاب النار قالوا ربنا لا تجعلنا مع القوم الظالمين ونادى اصحاب الاعراف رجالاً يعرفونهم بسيماهم قالوا ما اغنى عنكم جمعكم وما كنتم تستكبرون

İkisi arasında bir perde vardır ve Araf üzerinde, her iki taraftakileri de yüzlerindeki işaretlerden tanıyan adamlar bulunur. Cennet sakinlerine: "Size selam olsun!" diye seslenirler ki kendileri henüz oraya girmemişlerdir ama bunu şiddetle arzulamaktadırlar. Gözleri Cehennem sakinlerinin tarafına çevrildiğinde ise şöyle

derler: "Rabbimiz, bizi zalimler topluluğu ile bir tutma!" Ve Araf sakinleri, yüzlerindeki işaretlerden tanıdıkları birtakım adamlara seslenerek derler ki: "Ne topladığınız servetler ne de büyüklük taslamanız size hiçbir fayda sağlamadı."

Bu iki yer arasında yer alan: perde (Cennet ile Cehennem arasındaki sınırları ayıran yer). Araf sakinleri olan o adamlar, her iki taraftakileri (cennetlikleri ve cehennemlikleri) yüzlerindeki işaretlerden tanırlar ve Cennet sakinlerine seslenirler:

"Size selam olsun!" Henüz oraya girmemişlerdir ama girmeyi arzulamaktadırlar. Gözleri Cehennem sakinlerinin tarafına çevrildiğinde ise şöyle derler: "Rabbimiz, bizi zalimler topluluğu ile bir tutma, bizi onlarla cezalandırma." Ve Araf sakinleri,

yüzlerindeki işaretlerden tanıdıkları o birtakım adamlara seslenerek derler ki: "Ne topladığınız servetler, ne krallıklarınız, ne de büyüklük taslamanız size hiçbir fayda sağladı mı?" Hiç şüphe yoktur ki, bu kurgu bütünüyle Araf hikayesinden (ki o kelime perde anlamına gelir) ibarettir ve Kuran bu perdeyle Cennet ile Cehennem arasını ayırır. Tıpkı Zengin Adam ile Dilenci Elazar (Lazarus) kıssasında olduğu gibi, orada da iki taraf arasında büyük bir uçurum olduğu ve birinden diğerine geçilemeyeceği anlatılır. Nitekim,

ونادى اصحاب النار اصحاب الجنة ان افيضوا علينا من الماء او مما رزقكم الله قالوا ان الله حرمهما على الكافرين

Cehennem sakinleri Cennet sakinlerine şöyle seslenir: "Üzerimize biraz su akıtın yahut Tanrı'nın size verdiği rızıklardan bize de verin!" Onlar ise cevap verir:

"Şüphesiz Tanrı, bu ikisini de kâfirlere haram kılmıştır." Araf üzerinde duran, yani bu iki yer arasında kalan o kimseler (Müslüman yorumculara göre bunlar günahları ile sevapları eşit olanlardır),

ونادى اصحاب الاعراف رجالاً يعرفونهم بسيماهم

Araf sakinleri, yüzlerindeki işaretlerden tanıdıkları birtakım adamlara seslenirler; ki onlar meleklerdir, yahut peygamberlerdir, yahut ulu kimselerdir. Verilen bu hükümler bütünüyle masallardan ve uydurmalarından ibarettir; sadece kutsal yazılarda değil, aynı zamanda akıl ilkelerinde de hiçbir karşılığı yoktur. Bilakis bunlar, cehennem azabının ebediliğini, kurtuluşun imkânsızlığını ve Tanrı'nın adaletini sarsan uydurma teorilerdir; Kuran müellifi bunları da kendi kafasından üreterek insanlığı derin bir cehalet içinde bırakmıştır. Abdullah bin El-Halis'in rivayetine göre:

ان احدكم يعمل بعمل اهل الجنة حتى ما يكون بينه وبينها الا ذراع فيسبق عليه الكتاب فيعمل بعمل اهل النار فيدخلها

Sizden biriniz Cennetliklerin amellerini işler, öyle ki kendisi ile Cennet arasında sadece bir arşınlık mesafe kalır; derken yazgı onun önüne geçer de Cehennemliklerin amellerini işleyerek oraya girer. Bunlar... ve meleklerin sözleridir; ve bununla kıyamet gününde Cennet ile Cehennem arasındaki durumun nasıl olacağı kurgulanır:

مختصمون علمهم هؤلاء يعرفون ذي

tartışırlar, onların bilgisi şunlardır ki onları tanırlar.

ve Araf üzerinde duran o kimseler, meleklerin sözleridir;

qui ve onlar Araf üzerinde duranlardır, meleklerdir yahut peygamberlerdir. Bunlar, Kuran'da yer alan masallardan, kutsal yazılara tamamen ters düşen uydurmalarından başka bir şey değildir. Son olarak Muhammed, bu uydurmalarla insanları kandırmaya ve kendi uydurduğu sahte dine inanmaya zorlamaktadır; oysa akıl sahibi hiçbir insan bu çocuksu masallara inanmaz.

Ayet 59. Nuh kavmine dair uydurmaları tekrarlar ve şöyle der:

لقد ارسلنا نوحاً الى قومه فقال يا قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره انى اخاف عليكم عذاب يوم عظيم قال الملا من قومه انا لنريك فى ضلال مبين

Andolsun biz Nuh'u kavmine gönderdik de o: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin; sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur. Şüphesiz ben sizin adınıza büyük bir günün azabından korkuyorum" dedi. Kavminin önde gelenleri dediler ki: "Biz seni apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz."

Nuh kavmine hitap ettiğinde onlara: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin; sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur" demiştir. Kavminin ileri gelenleri ise ona: "Biz seni sapıklık içinde görüyoruz" diye cevap vermişlerdir. Muhammed bu ayetlerle, kendi dönemindeki Mekkelilerin kendisine karşı çıkmasını Nuh kıssası üzerinden kurgulamaktadır. Zemahşeri bu konuda şöyle der: Nuh kavmini tam dokuz yüz elli yıl boyunca gece gündüz hak dine davet etmiş; ancak onlar kulaklarını tıkamış ve ona inanmamışlardır.

ve yetmiş kişiydiler. Kutsal yazılarda (Tevrat'ta) Nuh'un sadece kendi ailesiyle, yani karısı, üç oğlu ve gelinleriyle birlikte gemiye bindiği ve toplamda sekiz kişi oldukları açıkça yazılıdır; oysa Kuran ve yorumcuları onunla birlikte yetmiş ya da seksen kişinin kurtulduğunu uydururlar. İbn Abbas ve diğer yorumcular, Nuh'un gemisindekilerin sayısının seksen kişi olduğunu ve her birinin ayrı bir dili konuştuğunu, böylece yeryüzündeki dillerin bu şekilde çoğaldığını iddia ederler. Ebu Hamid El-İsfehani ise gemidekilerin sayısının kırk erkek ve kırk kadın olduğunu ileri sürer. Kuran müellifi tarihi gerçekleri tahrif etmekte, Tevrat'ın açık hükümlerini hiçe saymakta ve Yahudi efsanelerini kutsal sözlermiş gibi aktarmaktadır. Zemahşeri'nin yazdığına göre:

مساكنهم فى غير مساكنهم لمن عمرها وممن ودا دت صدقوا الله ما حل من اصابهم كمسكنها

onların meskenleri, kendilerinden sonra orayı şenlendirenlerin meskenlerinden başkaydı; Tanrı'nın sözünü doğruladılar, başlarına gelen azap onların meskenlerini yerle bir etti.

Ayet 65. Şöyle der:

والى عاد اخاهم هوداً قال يا قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره افلا تتقون قال الملا الذين كفروا من قومه انا لنريك فى سفاهة وانا لنظنك من الكاذبين

Ad kavmine de kardeşleri Hud'u gönderdik; o: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin; sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur. Hala sakınmayacak mısınız?" dedi. Kavminin inkâr eden ileri gelenleri dediler ki: "Biz seni bir akılsızlık içinde görüyoruz ve şüphesiz seni yalancılardan sanıyoruz."

ve Ad kavmine kardeşleri Hud'u gönderdik; o da tamamen aynı sözleri tekrarlamıştır. Kuran müellifi burada da Hud adında uydurma bir peygamber icat etmiştir; oysa kutsal yazılarda Ad kavmine ya da Hud adında bir peygambere dair hiçbir kayıt bulunmaz. Müslüman yorumcular bu Hud'un Heber olduğunu iddia ederler; Tevrat'ta Heber adında bir şahsiyet geçse de, onun peygamber olduğuna ya da Ad kavmine gönderildiğine dair hiçbir ifade yer almaz. Kuran ve yorumcuları, Hud ile kavmi arasında geçen bu tartışmaları tamamen kurgulamışlardır. Celaleddin bu konuda şöyle yazar:

كان طولهم مائة ذراع وتصيبهم موت جلال

Onların boyları yüz arşın uzunluğundaydı ve başlarına büyük bir ölüm (helak) geldi. Zemahşeri, onların boylarının uzunluğu ve yapılarının büyüklüğü hakkında akıl almaz masallar anlatır; İbn Abbas'tan rivayetle, Ad kavminden bir adamın boyunun dağlar kadar ulu olduğunu, büyük kayaları elleriyle fırlattıklarını uydurur. Ebu Hamid El-İsfehani ise Hud'un, kavmini rüzgar azabıyla nasıl helak ettiğini açıklar. Müellif, bu tür korkunç helak hikayeleriyle insanları korkutarak kendi dinine boyun eğdirmeye çalışmaktadır; oysa bu anlatıların tamamı uydurma efsanelerden ibarettir. ve rüzgardan öldüler. Kutsal yazılarda rüzgarın kavimleri cezalandırmak için kullanıldığı yer olsa da, Kuran'daki gibi masalsı ve uydurma tasvirler bulunmaz.

Ayet 73. Başka bir elçiye şu sözlerle konumlandırır:

والى ثمود اخاهم صالحاً قال يا قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره قد جاءتكم بينة من ربكم هذه ناقة الله لكم اية فذروها تاكل فى ارض الله ولا تمسوها بسوء فياخذكم عذاب اليم

Semud kavmine de kardeşleri Salih'i gönderdik; o: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin; sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir mucize gelmiştir. İşte şu, Tanrı'nın dişi devesidir; sizin için bir alamettir. Onu bırakın, Tanrı'nın arzında yesin; ona bir kötülükle dokunmayın, yoksa sizi elem verici bir azap yakalar" dedi.

ve Semud kavmine kardeşleri Salih'i gönderdik; o da kavmine aynı sözlerle seslenmiştir: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin; sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur." Burada da Kuran müellifi, Semud kavmi ve Salih adında uydurma bir peygamber icat etmiştir. Kutsal yazılarda böyle bir peygamber ve böyle bir deve mucizesi kesinlikle yer almaz. Müslüman yorumcular bu devenin kayadan nasıl canlı olarak çıktığını, ulu bir feryat kopardığını ve Semud kavminin onu nasıl katlettiğini uydururlar. İsmail İbn-Ali kendi Tarihinde bu devenin hikayesini şöyle aktarır: O deve kayanın içinden bir mucize olarak çıkmıştır; boyu dağlar kadar büyüktü ve sütünün bolluğuyla tüm kavmi doyuruyordu. Ancak kavmin inkârcıları onu bacaklarından biçerek öldürdüler, bu yüzden Tanrı onları korkunç bir sarsıntıyla helak etti. Bu çocuksu ve uydurma hikayeler tamamen Muhammed'in kendi hayal gücünün ürünüdür; Kutsal Yazılarda bu anlatıların hiçbir aslı ve esası bulunmamaktadır.

Ayet 80. Lut'un kavmine getirdiği peygamberliği ve onların sapkınlıklarını aktarır; ardından 83. ayette şunu ekler:

فانجيناه واهله الا امراته كانت من الغابرين وامطرنا عليهم مطراً فانظر كيف كان عاقبة المجرمين

Bunun üzerine biz de onu ve eşi müstesna ailesini kurtardık; eşi ise geride kalanlardan (helak olanlardan) oldu. Ve üzerlerine bir yağmur (taş) yağdırdık; bak fışk çıkaranların sonu nasıl oldu!

ve onu ve ailesini kurtardık; eşi müstesna, o geride kalanlardan oldu. Ve üzerlerine bir yağmur yağdırdık; bak suçluların sonu nasıl oldu! Kuran müellifi burada Lut kıssasını bütünüyle tahrif ederek aktarır. Tevrat'ta Lut'un eşinin arkasına baktığı için tuz sütununa dönüştüğü açıkça yazılıdır; Kuran ise onun geride kalıp helak olanlarla birlikte yok olduğunu uydurur. Müslüman yorumcular bu konuda da Tevrat'ın açık hükümlerine karşı çıkarak kendi kurgularını üretirler. Zemahşeri ve diğerleri, Lut'un eşinin inkârcılarla iş birliği yaptığını ve bu yüzden taş yağmuruyla helak edildiğini söylerler.

Ayet 85. Başka bir gönderilişi şu sözlerle takip eder:

شعيباً قال يا قوم اعبدا الله hem والى مدين انا

ve Medyen halkına kardeşleri Şuayb'ı gönderdik; o da kavmine aynı sözleri tekrarlamıştır: "Ey kavmim, Tanrı'ya kulluk edin." Medyenliler hakkında Kutsal Yazılarda (Tevrat'ta) Şuayb adında bir peygamberden bahsedilmez. Müslüman yorumcular bu Şuayb'ın Reuel, Jethro, Hobab veya Kenan olduğunu iddia ederler; oysa Tevrat'ta Musa'nın kayınpederi Jethro'nun (Reuel) Medyen kahini olduğu yazılıdır, onun peygamber olduğuna dair hiçbir ifade bulunmaz. Kuran müellifi Jethro'yu Şuayb adıyla peygamber yapmış ve Medyenlilerin ölçü ve tartıda hile yaptıkları için helak edildiklerini uydurmuştur. Tevrat'ta Medyenlilerin İsrailoğullarıyla savaştığı ve bu yüzden cezalandırıldıkları yazılıdır, ölçü ve tartı hilesi yüzünden değil. Kuran bu konuda da tarihi gerçekleri tamamen çarpıtmaktadır.

Verf. 103. Firavun'a karşı Musa'nın mucizeleri masalsı ve uydurma bir şekilde anlatılır; nitekim 106. ayette Musa'nın Firavun'un huzuruna çıktığı kurgulanır:

فالقى عصاه فاذا هي ثعبان مبين ونزع يده فاذا هي بيضاء للناظرين

Bunun üzerine asasını attı, bir de ne görsünler, o apaçık bir ejderhadır! Ve elini çıkardı, bir de ne görsünler, o bakanlar için bembeyaz parıldamaktadır!

Musa asasını attığında o hemen apaçık bir ejderhaya dönüştü; ve elini koynundan çıkardığında bakanlar için bembeyaz parıltıyordu. Kuran müellifi burada da Tevrat'taki mucizeleri abartarak ve büyüterek aktarır. Tevrat'ta Musa'nın asasının yılanı dönüştüğü yazar; Kuran ise onun kocaman bir ejderha (büyük bir yılan) olduğunu uydurur. Müslüman yorumcular bu ejderhanın büyüklüğü, ağzını nasıl açtığı ve Firavun'un sarayındaki sütunları nasıl yutmaya kalkıştığı hakkında akıl almaz yalanlar uydururlar. Celaleddin bu konuda şöyle yazar: Musa'nın asası öyle büyük bir ejderha oldu ki, ağzının bir astarı sarayın tavanına, diğer astarı ise yere deşiyordu; Firavun korkudan ne yapacağını şaşırdı.

Ayet 113. Şöyle devam eder:

وجاء السحرة فرعون قالوا ان لنا لاجراً ان كنا نحن الغالبين قال نعم وانكم لمن المقربين قالوا يا موسى اما ان تلقى واما ان نكون نحن الملقين قال القوا فلما القوا سحروا اعين الناس واسترهبوهم وجاءوا بسحر عظيم واوحينا الى موسى ان الق عصاك فاذا هي تلقف ما يافكون فوق الحق وبطل ما كانوا يعملون فغلبوا هنالك وانقلبوا صاغرين والقى السحرة ساجدين قالوا امنا برب العالمين رب موسى وهارون

Büyücüler Firavun'a gelip dediler ki: "Eğer galip gelenler biz olursak bize kesinlikle bir ödül var mı?" Firavun: "Evet, hem de siz kesinlikle bana yakın kılınanlardan olacaksınız" dedi. Büyücüler dediler ki: "Ey Musa, ya önce sen at yahut önce atanlar biz olalım." Musa: "Siz atın" dedi. Onlar atınca, insanların gözlerini büyülediler, onlara korku saldılar ve büyük bir büyü sergilediler. Biz de Musa'ya: "Asanı at!" diye vahyettik. Bir de ne görsünler, asa onların uydurduğu tüm yalanları yutuyor! Böylece gerçek ortaya çıktı ve onların yaptıkları boşa gitti. Orada mağlup oldular ve küçük düşerek geri döndüler. Ve büyücüler secdeye kapandılar; dediler ki: "Musa ve Harun'un Rabbi olan, Âlemlerin Rabbine iman ettik!"

Musa onlara: "Önce siz atın" dedi; onlar asalarını ve iplerini attıklarında insanların gözlerini büyülediler, onlara büyük bir korku saldılar ve büyük bir sihir sergilediler (asaları ve ipleri yılanı dönüştürdüler). Biz de Musa'ya vahyettik: "Asanı bırak!" (Musa asasını bıraktığında) o hemen büyücülerin tüm uydurmalarını yuttu. Böylece gerçek ortaya çıktı ve onların yaptıkları iptal oldu; orada mağlup oldular ve boyun

eğerek geri döndüler. Ve büyücüler secdeye kapanarak dediler ki: "Âlemlerin Rabbine, Musa ve Harun'un Rabbine iman ettik." Firavun ise buna öfkeleni ve onların ellerini ve ayaklarını çaprazlama kesmekle, onları hurma dallarına asmakla tehdit etti; büyücüler ise büyük bir sabırla ona karşı durdular ve inançlarından dönmediler. Bu anlatıların tamamı, Kutsal Yazılarda (Tevrat'ta) yer alan anlatıların tahrif edilmiş ve masallaştırılmış versiyonlarıdır. Tevrat'ta büyücülerin secdeye kapandığı ya da iman ettikleri yazılı değildir; bilakis onlar Musa'nın mucizeleri karşısında "Bu Tanrı'nın parmağıdır" demişler, ancak Firavun'un kalbi katılaşımaya devam etmiştir. Kuran müellifi burada da tarihi olayları tamamen çarpıtarak kendi teolojik kurgusuna alet etmektedir. Pavlus'un Timoteos'a ikinci mektubunun 3. bölümünde Jannes ve Jambres adındaki büyücülerin Musa'ya nasıl karşı çıktıkları yazılıdır; Kuran ise onların isimlerinden bile bahsetmez, sadece uydurma hikayeler anlatır.

Ayet 123. Firavun'un ileri gelenlerinin Musa ve İsrailoğulları hakkında duydukları korkuyu aktarır ve Firavun'un şu sözlerini kurgular:

وقال فرعون

Firavun dedi ki Arapça ifadenin kendisi bunu iddia ederek, ne kadar yalancı veya sahtekar bir şüphe inşa ettiğini gösterir. Sağlıklı düşünen hiç kimse, bu insan türünün böylesine gülünç ve boş şeylere, bu kadar mucizevi uydurmalara inanabileceğine kendini ikna edemezdi.

Kız çocuklarını diri diri gömüyorlardı, erkek çocuklarını ise hayatta bırakıyorlardı. Bu hüküm Firavun tarafından, Musa doğmadan önce verilmişti:

يقتلون ابناكم ويستحيون نساءكم

Ayet 134. Kızıldeniz'in geçilmesinden sonra, İsrailoğullarının putlara tapan bir kavmi gördüklerinde putlara tapmak istediklerini ve Musa'ya şöyle dediklerini kurgular:

يا موسى اجعل لنا الهاً كما لهم آلهة قال انكم قوم تجهلون

"Ey Musa, onların ilahları olduğu gibi bize de bir ilah yap!" Musa cevap verdi:

"Şüphesiz siz cahilce davranan bir kavmsiniz." Kutsal Yazılarda İsrailoğullarının Musa'dan put yapmasını talep ettiğine dair hiçbir kayıt yoktur; bu yüzden bu anlatı tamamen Muhammed'in uydurduğu bir yalandan ibarettir.

Ayet 135. Tanrı'nın şöyle konuştuğu kurgulanır:

وواعدنا موسى ثلاثين ليلة واتممناها بعشر فتم ميقات ربه اربعين ليلة

Musa ile otuz gece için sözleştik ve ona on gece daha ekledik; böylece Rabbinin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı. Celaleddin bu otuz geceyi şöyle açıklar:

كملت عند انتهائها بان يصومها فصامها فلما تسوك خلف فمه فامرته الله بعشر اخرى ليكمله

Bu otuz günün tamamlanmasında oruç tuttu; orucunu bitirdiğinde ağzının kokusu değişti, bunun üzerine Tanrı onunla konuşmak için ona on gün daha oruç tutmasını emretti.

Musa'nın ağzındaki o kokuyu gidermek ve onunla konuşmak için on gün daha eklenmiştir. Oysa Tevrat'ta Musa'nın Tanrı ile konuşmak için ağız kokusu yüzünden fazladan on gün daha oruç tuttuğuna dair hiçbir şey yazılı değildir. Bu komik kurgu bütünüyle Kuran yorumcularının uydurmasıdır; nitekim Tevrat'ta Musa'nın dağda doğrudan kırk gün ve kırk gece kaldığı yazılıdır, sonradan eklenen on gün diye bir şey yoktur. Mürekkep akıtan bu kalemler kutsal tarihi tahrif etmektedir.

Ayet 139. Kutsal tarihi şu sözlerle tahrif etmeye devam eder:

ولما جاء موسى لميقاتنا وكلمه ربه قال رب ارني انظر اليك قال لن تراني

Musa belirlediğimiz vakitte gelip Rabbi onunla konuştuğunda: "Rabbim, bana kendini göster, sana bakayım" dedi. Tanrı: "Beni asla göremezsin" buyurdu. Musa dağa baktığında dağ un ufak oldu ve Musa bayıllarak yere düştü. Kendine geldiğinde ise: "Seni tenzih ederim, sana tövbe ettim ve ben müminlerin ilkiyim" dedi. Kuran bu anlatıları Tevrat ile karıştırarak aktarır; oysa Tevrat'ta Musa'nın Tanrı'yı görme talebi ve dağın un ufak olması bu şekilde anlatılmaz.

Ayet 141. Tanrı'nın şöyle konuştuğu kurgulanır:

لكل شيء انا وكتبنا له في الالواح من كل شيء موعظة وتقص

Ve Levhalarda (Tevrat'ta) onun için her şeyden bir öğüt ve her şeye dair bir açıklama yazdık. Kuran müellifi, Tanrı'nın Levhaları doğrudan eliyle yazdığını uydurur; oysa Tevrat'ta on emrin Levhalara Tanrı'nın parmağıyla yazıldığı belirtilir, Kuran'ın iddia ettiği gibi iki levha üzerine her şeyin detaylıca yazıldığı bir kitap şeklinde değil.

Celaledin bu levhalar hakkında şöyle yazar:

وكانت من سدر الجنة او زبرجد او زمرد سبعة او عشرة

O levhalar Cennet sedirinden, ya da zebercedden, ya da zümrüttendi; yedi veya on taneydiler.

O levhalar Cennet ağacından veya zümrüttendir; yedi ya da on taneydiler. Bu uydurmalar bütünüyle Kuran yorumcularının efsaneleridir.

Ayet 144. Şunu içerir:

واتخذ قوم موسى من بعده من حليهم عجلًا جسداً له خوار

Musa'nın kavmi, onun (dağa gitmesinden) sonra ziynet eşyalarından, böğüren bir buzağı heykeli edindiler. Celaledin ve diğer yorumcular bu heykelin etten ve kemikten olduğunu, canlı gibi böğürdüğünü uydururlar:

له خوار جسداً

etin ve kanın canlı bir bedeni gibi böğürüyordu. Oysa bu durum Kuran'ın kendi tahrifidir. Samiri adındaki uydurma bir şahsiyetin, Cebrail'in bindiği atın ayak izindeki toprağı alıp erimiş altınların içine atmasıyla bu buzağının canlandığı ve böğürdüğü masalı anlatılır. Tevrat'ta altından buzağıyı Harun'un yaptığı ve halkın baskısıyla bunu şekillendirdiği açıkça yazılıdır; Samiri adında birinden ya da Cebrail'in atının toprağından kesinlikle bahsedilmez. Bu büyük uydurma, Talmud efsanelerinden devşirilmiştir.

Ayet 150. Şöyle yalan söylemeye devam eder:

ولما رجع موسى الى قومه غضبان اسفاً قال بئسما خلفتموني من بعدى اعجلتم امر ربكم والقي الالواح واخذ براس اخيه يجره اليه قال ابن ام ان القوم استضعفوني وكادوا يقتلونني فلا تشمت بي الاعداء ولا تجعلني مع القوم الظالمين

Musa kavmine öfkeli ve üzüntülü olarak döndüğünde: "Benden sonra arkamdan ne kötü işler yaptınız! Rabbinizin emrini beklemeyip acele mi ettiniz?" dedi ve Levhaları yere attı, kardeşinin (Harun'un) başından tutup kendine doğru çekmeye başladı. Harun: "Annamın oğlu! Şüphesiz bu kavm beni güçsüz buldu ve az kalsın beni öldürüyorlardı. Öyleyse düşmanları bana güldürme ve beni zalimler topluluğu ile bir tutma" dedi.

Cevap verirler ki, bu durum hiçbir şaşkınlık yaratmamalıdır; çünkü bu tür kronoloji hatalarında Muhammed ve Muhammediler çok sık günah işlerler. Sadece bir örnek

yeterlidir. Sure 17. Gece Yürüyüşü, ayet 4. Tanrı'nın bunu İsrailoğullarına önceden bildirdiği aktarılır:

وقضينا الى بنى اسرائيل فى الكتاب لتفسدن فى الارض مرتين ولتعلن علواً كبيراً

Ve Kitapta (Tevrat'ta) İsrailoğullarına önceden bildirdik: Kesinlikle siz o toprakta (Suriye'de) iki kez bozgunculuk yapacaksınız ve kesinlikle büyük bir kibirlenmeyle yükseleceksiniz. Müslümanların hocası Celaleddin bize bunu şöyle açıklar:

فاذا جاء وعد اولهما بعثنا عليكم عبداً لنا اولى بأس شديد فجاسوا خلال الديار وكان وعداً مفعولاً

acılar düştü ve istilacılar aranızı karıştı; ardından Tapınağı yıktılar ve onlardan yetmiş bin kişiyi esir alıp götürdüler. Bu anlatılar aktarıldığında, Muhammed'in bu derece yanılmasına şaşmamalıdır; öyle ki aynı çağda yaşamış tek bir İmran'ı hem Musa ile Harun'un kız kardeşi Meryem'in babası, hem de sanki sadece o Meryem varmış gibi Mesih'in annesi Meryem'in babası yapar. Ve belki de ona bir Hristiyan ya da bir Yahudi, birçok Muhammedinin inandığı gibi, Phinees'in ruhunun İlyas'a ve Aziz Georgius'a geçmesi gibi, bir Meryem'in ruhunun diğer Meryem'e geçtiğini kabul ettirdi. P. Guadagnolus Savunmasında (kesim 3, bölüm 8), İmran'ın kızı Meryem'in Tanrı'nın bir mucizesiyle Mesih'in zamanına kadar korunduğunu, böylece Mesih'i doğuran Meryem ile onun aynı kişi olduğunu ileri süren bazı Muhammedilerin görüşünü aktarır. Elbette, eğer onların bu çılgınlığı kabul edilmezse, Muhammed'in aynı anda hem yalancı hem de ahmak damgası yemekten nasıl kurtulabileceğini göremiyorum.

Ayet 36. Aziz Anna'yı, kabul edilen kızı için Tanrı'ya şöyle yalvarırken tanıtır:

تھا من الشيطان الرجيم إوانى اعيزها بك وذ

Şüphesiz ben onu ve soyunu taşlanmış şeytandan sana emanet ediyorum.

Celaleddin bunu planda açıklar. Şeytanların daha önce kaldıkları göksel kürelerden, Muhammed'in doğumundan sonra fırlatıldıklarını uydurdıkları masala; ya da Tanrı'nın kendisine emrettiği gibi oğlunu kurban etmesin diye kendisini sınavan Şeytan'ı İbrahim'in taşıladığını aktardıkları diğer uydurmaya atıfta bulunur. Bu olayın anısına bugün de Mekke Haccında Muhammediler tarafından Mina Vadisinde Şeytan'a karşı Şeytan taşlanır. Anna ise Tanrı'ya, kızını ve ondan doğacak soyu, Celaleddin'in açıkladığı gibi taşlanmış Şeytan'ın şerrinden koruması için yalvarır. Tarihlerde yer alır ki, doğan hiçbir çocuk yoktur ki, doğarken Şeytan ona dokunmasın; ve bu yüzden çocuk çığlık atarak ağlamaya başlar; Meryem ve onun oğlu müstesna. Nitekim bizzat Muhammed'in aktarımıyla Thalebiensis'in yazdığına göre:

جعل بينهما حجاب فلما ضرب الطعنة وقعت في الحجاب ولم يصب الصبي فمن ثم وبكاء كل صبي

Tanrı onlar ile Şeytan arasına bir perde koydu; ve böylece Şeytan'ın vurduğu darbe perdede kaldı ve çocuğa ulaşmadı. Ayrıca gelenekten biliyoruz ki, bu iki kişi...

Adem'in diğer tüm çocuklarının işlediği gibi hiçbir zaman günah işlememişlerdir.

Ayet 37. Yeni doğmuş olan Kutsal Bakire Meryem hakkında konuşurken şunlara sahiptir:

فتقبلها ربها بقبول حسن وانبتها نباتاً حسناً وكفلها زكريا كلما دخل عليها زكريا فى المحراب وجد عندها رزقاً قال يا ريم انى لك هذا قالت هو من عند الله ان الله يرزق من يشاء بغير حساب

Ve emirlerin vakitlerinden bahsetti: İlk seferinde Zekeriya'yı —ona selam olsun— öldürerek; Yeremya'yı hapishaneye kapatarak, çünkü Tanrı'nın gazabını onlara

bildiriyordu. İndirilen ikinci seferinde Zekeriya'nın oğlu Yahya'yı öldürerek, aynı zamanda Meryem'in oğlu İsa'yı da öldürme niyetiyle. Onlara karşı kullarımızı, yani bizim bizzat Sennacherib olduğunu düşündüğümüz kişiyi gönderdik, ki onun Zekeriya oğlu Yahya ile aynı dönemde olmasını istedi; fakat İbn Abbas Goliath olmasını tercih etti. Bunlar...

ve meleklerin sözleridir;

ve bununla kıyamet gününde Cennet ile Cehennem arasındaki durumun nasıl olacağı kurgulanır:

انفسهم لا يفلحون فكأما وقعت في لالعة في

kendileri kurtuluşa eremezler; ne zaman o lanetin içine düşseler orada kalırlar.

Sure 10. Yunus Suresi يونس.

Ayet 86. Firavun'un sihirbazları hakkında şunlar yer alır:

وجاءوا بسحر عظيم فلما القوا قال موسى ما جئتم به السحر ان الله سيبيطله ان الله لا يصلح عمل المفسدين ويحق الله الحق بكلماته ولو كره المجرمون فما امن لموسى الا ذرية من قومه على خوف من فرعون وملئهم ان يفتنهم وان فرعون لعال في الارض وانه لمن المسرفين

Ve büyük bir büyü sergilediler. Onlar atınca Musa: "Sizin getirdiğiniz şey bir büyüdür; şüphesiz Tanrı onu boşa çıkaracaktır. Çünkü Tanrı bozguncuların işini düzeltmez. Ve suçlular hoşlanmasa da Tanrı, sözleriyle gerçeği açığa çıkaracaktır" dedi. Firavun ve ileri gelenlerinin kendilerine işkence etmesinden korktukları için, kavminden küçük bir topluluktan başkası Musa'ya iman etmedi. Çünkü Firavun o toprakta çok yüceydi ve o kesinlikle haddi aşanlardandı.

ve Mısır halkından az bir topluluk ona inandı; Firavun'un korkusundan ötürü gizli tuttular. Kuran müellifi burada da Tevrat'ın asıl anlatısını tamamen çarpıtır. Tevrat'ta Mısır'dan çıkan halkın içinde büyük bir yabancı topluluğun da olduğu, Musa'nın mucizelerine tanık olan birçok Mısırlının İsrailoğullarıyla birlikte kurtulduğu açıkça yazılıdır; Kuran ise Firavun korkusu yüzünden sadece küçük bir neslin ona inandığını uydurur. Büyücülerin asalarının ejderha tarafından yutulması masalı burada da tekrarlanır. Celaledin bu konuda şöyle yazar:

... فمنهم جبريل في

onlardan Cebrail...

Cebrail'in asayı yutması için ona yardım ettiği uydurulmuştur; oysa bu durum Tevrat'ın aslına tamamen aykırıdır.

Ayet 97. Şöyle der:

ان الذين حققت عليهم كلمت ربك لا يؤمنون ولو جاءتهم كل اية حتى يروا العذاب الاليم

Şüphesiz üzerlerine Rabbinin sözü hak olanlar, kendilerine elem verici azap gelip çatana kadar, bütün alametler gelse de iman etmezler.

Sure 11. Hud Suresi هود.

Bu Surede Nuh, Hud, Salih, Lut ve Şuayb kıssaları tekrarlanır; Kuran müellifi bu peygamberlerin kavimlerine getirdikleri tehditleri ve helak öykülerini tamamen kendi kurgusal üslubuyla aktarır. Tevrat'taki asıl kronolojik sıralama ve olay örgüleri bütünüyle hiçe sayılmıştır.

Ayet 40. Nuh tufanının başlamasını şu sözlerle kurgular:

حتى اذا جاء امرنا وفار التور قلنا احمل فيها من كل زوجين اثنين واهلك الا من سبق عليه القول ومن امن وما امن معه الا قليل

Nihayet emrimiz gelip de tandır kaynadığında (fıskırdığında) dedik ki: "Her birinden (hayvanlardan) ikişer çifti ve üzerlerine söz geçmiş olanlar müstesna aileni ve iman edenleri gemiye yükle!" Zaten onunla birlikte çok az kimseden başkası iman etmemişti.

ve tandır fışkırdı; gemiye yüklemesini emrettik. Müslüman yorumcular bu tandırın (fırının) Havva'dan kalan bir fırın olduğunu, içinden suların kaynamasıyla tufanın başladığını uydururlar; oysa Tevrat'ta enginlerin pınarlarının patladığı ve göklerin pencerelerinin açıldığı yazılıdır, tandırın kaynaması gibi saçma masallar kesinlikle yer almaz.

: Emrimiz (tufan hakkında) gelip de tandır kaynayınca (Nuh'a) dedik ki: (Gemiye) her canlıdan ikişer çift (yani bir erkek ve bir dişi) ve aileni al; haklarında daha önce hüküm verilmiş olanlar (helak olması gerekenler) hariç: ve inanmış olanları da al: zaten onunla birlikte çok az kimseden başkası inanmamıştı.

Tandırın bu şekilde kaynaması (her ne ise), tufanın hemen geleceğine dair Tanrı tarafından belirlenmiş bir işaret gibi kurgulanmaktadır. Fakat bunun Kutsal Kitap'ta hiçbir temeli yoktur. Nuh'un tüm canlıları gemiye aldığı da yanlıştır, Nuh gemiye sadece kirli olanlardan getirdi: temiz olanlardan ve kuşlardan ise yedişer çift, yani yedişer yedişer aldı. Nuh'un kendisinin gemiye girmiş olması da yanlıştır, bu durum sadece Yaratılış Kitabı'nda değil, Nuh'un kendisi, karısı ve oğulları ile onların karıları olmak üzere gemide sadece sekiz kişinin sudan kurtulduğunun iddia edildiği Aziz Petrus'un 1. mektubunun 3. bölümünde de yer alır. Dolayısıyla Kur'an, Nuh'un bu ailesinin dışında inanan diğer kişileri de gemiye aldığını söyleyerek açıkça yalan söylemektedir. Ve Yahya, Kur'an'ın bu sözüne karşı şu şekilde beyanda bulunan bir otorite aktarır la

نوح و نَفْسِيَّةَ بَنِي حَامِ وَ سَامِ وَ نوح

Gemide Nuh, onun üç oğlu Sam, Ham, Yafes ve karılarından başka kimse kurtulmadı: toplamda sekiz kişi. Yine de Kur'an müfessirleri bunu kabul ederler: nitekim Zemahşerî de Muhammed'in bu sözle sadece sekiz kişinin olduğunu aktardığını söyler; her ne kadar Kur'an'da bu daha kapalı yazılmış olsa da. Fakat Celaledin gemide on iki kişi olduğunu, başkalarına göre ise seksen kişi olduğunu ileri sürer. Defer'in oğlu Muhammed de onu takip eder ve seksen, hatta yetmiş sekiz kişi olduğunu söyler. Diğerleri ise, "haklarında daha önce hüküm verilmiş olanlar hariç; yani Tanrı'nın tufanda helak olmasına karar verdiği kimseler" sözleriyle Nuh'un tüm ailesinin bile gemide kurtulmadığını ilan ederek insan sayısını azaltırlar. Celaledin, Zemahşerî ve diğerlerinin büyük çoğunluğu burada şunu kastederler (yani Nuh'u) ve oğlu Kenan'ı. Fakat Muhammed hiçbir yerde Nuh'un karısının tufanda helak olduğunu söylememiştir: Müslümanlar ona bu konuda yalan yere iftira atmaktadırlar.

Verf. 42. Şöyle okuyoruz: وَ هِيَ تَجْرِي بِهِمْ

onda taşınırsınız; ancak Nuh sadece Nuh'u gemiye bindirmedi, Nuh gemiden ayrı bir yerde olan oğluna şöyle seslendiğinde: Ey oğulcuğum, bizimle birlikte gemiye gel ve kafirlerle beraber kalma. Cevap verdi: Beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım. Nuh ona dedi ki: Bugün Tanrı'nın emrinden koruyacak kimse yoktur: ancak O'nun merhamet ettiği müstesna. Ve aralarına dalga girdi ve o boğulanlardan oldu. Nuh'un

(en azından Tufan'dan önce) sadece üç oğul babası olduğuna ve onların da kendisiyle birlikte gemiye girip kurtulduğuna sanırım hiç kimse asla şüphe etmemiştir. Dolayısıyla boğulan bu oğul, onlardan biri olamaz. O halde bu nereden çıktı? Yorumcular şöyle derler: Adı Kenan olan dördüncü bir oğul vardı. Oysa Kenan Nuh'un oğlu değildi, Ham'ın oğluydu ve tufandan önce doğmamıştı. Diğerleri onun oğlu değil, üvey oğlu olduğunu; yani adet üzere başka bir kocadan alınma olduğunu düşünürler. Bu durum, Muhammed'in bu konuda gerçek bir bilgiye sahip olmadığını ve Muhammed'in yalanını savunmak için hiçbir ilahi temeli bulunmadığını açıkça gösterir.

Verf. 49. Muhammedi Tanrı, Tufan hikayesini şu sözlerle sonlandırır:

ان تلك من انباء الغيب نوحيها اليك ما كنت تعلمها انت ولا قومك من قبل هذا فاص

Bunlar gayb haberlerindendir, onları sana vahyedyoruz: Bunu ne sen biliyordun ne de daha önce kavmin biliyordu. Tufan hikayesinden daha çok bilinen hiçbir şey yoktur Dünyada, özellikle Muhammed'in döneminde; çünkü o zamanlar Tevrat birçok dile çevrilmiş ve ulusların en çok okuduğu kitaplardan biri olmuştu, nitekim Mesih'in gelişinden önceki paganlar bile Ovidius'un Metamorphoses (Dönüşümler) kitabının 1. cildinden ve diğer yazarlardan anlaşılacağı üzere Dünya çapındaki bu tufandan habersiz değillerdi. Demek ki Muhammed ve Araplar, eğer bu konuda daha önce hiçbir şey duymamışlarsa, cahil ya da aptaldılar. Yine de Muhammed, şunu iddia ettiği için mazur görülebilir

gayb ve gizli tarihlerden sayılır, yani kendisinin gerçek tarihi tahrif ettiği tüm o hususlarda.

Verf. 67. İbrahim, konuk olarak kabul ettiği Meleklerin önüne pişirilmiş bir buzağı koydu: hemen ardından eklenir:

(İbrahim) onların ellerinin ona uzanmadığını, yani buzağıyı yesinler diye meleklerin ona dokunmadığını gördü. Bu, Meleklerin İbrahim'in sunduğu buzağıyı yiyip "böyle yiyelim" dedikleri Yaratılış 18. bölümdeki anlatıya aykırıdır. Ve hemen ardından eklenir: Yiyip bitirdiklerinde ona dediler ki.

Verf. 78. Melekler Lut'a dediler ki:

تلك من آيات الغيب

gecenin bir vaktinde ve sizden hiç kimse arkasına bakmasın; karın hariç; çünkü diğer Sodamluların başına gelecek olan onun da başına gelecektir. Celaledin'in de sunduğu gerçek açıklama şudur: Ailenle birlikte geceleyin yola çık, karın hariç (ve hiçbiriniz arkasına bakmasın) : çünkü diğer Sodamluların başına gelecek olan bela onun da başına gelecektir: yani yangında onlarla birlikte kalıp yok olacaktır. Oysa Kutsal metindeki anlatıdan, Lut'un karısının onunla birlikte çıktığı ve alevlerden kaçan diğer Sodamlularla birlikte helak olmadığı anlaşılır: ki Kur'an yalan söylemiş olsun.

Ex Sura 12. يوسف Joseph.

Verf. 1. Tanrı'nın Muhammed ile konuştuğu kurgulanır;

نحن نقص عليك احسن القصص بما أوحينا اليك

هذا القرآن وإن كنت من قبله لمن الغافلين

Biz sana bu Kur'an'ı vahyetmekle kıssaların en güzelini anlatacağız, her ne kadar daha önce bundan habersiz olsan da. Yani Celaledin'in açıkladığı gibi, onu

bilmiyordun. Bu yüzden bu surenin sonunda bu hikaye من انباء الغيب, gayb ve gizli tarihlerden olarak adlandırılır.

Bu hikaye kendi içinde çok güzeldir, fakat Muhammed onu öyle kirletir ve tahrif eder, içine öyle masallar karıştırır ki,

Meymûnî ve diğer Hariciler gibi daha bilge Müslümanlar, onun Kur'an'dan çıkarılması gerektiğini ve ona hiçbir şekilde ilahi bir otorite atfedilmemesi gerektiğini savunmuşlardır. Zaten bu hikaye, (Muhammed'in içine karıştırdığı saçmalıklar hariç tutulursa) Tufan hikayesi gibi tüm uluslarca çok iyi biliniyordu: bu yüzden saçma bir şekilde aralarında

Verf. 5. Yusuf babasına şöyle dediğinde:

انباء الغيب

اذ قال يوسف لابي يا ابت اني رايت احد عشر كوكبا والشمس والقمر رأيتهم لي ساجدين قال يا بني لا تقصص رءواك على اخوتك فيكيدوا لك كيدا

Ey babacığım, doğrusu ben rüyamda on bir yıldız, güneşi ve ayı bana secde ederlerken gördüm: babası cevap verdi: Ey oğulcuğum, rüyayı kardeşlerine anlatma, sana bir tuzak kurmasınlar. Burada tüm müfessirler, Muhammed tarafından son derece isabetli şekilde yakalanan bu sözlerde bir yetkinlik bulurlar; oysa Yusuf'un kardeşleriyle birlikte tarlada demetler bağlarken görüldüğü ilk rüyası uydurulduğunda, yine aynı kusur burada da kendini gösterir. Eğer Kur'an, Yusuf'un babasına sadece bu ikinci rüyayı anlattığını varsayıyorsa hata ediyor demektir, oysa Yaratılış Kitabı'ndan açıkça anlaşıldığı üzere bunu babasından önce kardeşlerine de anlatmıştı.

اذ قالوا ليوسف واخوه احب الى ابينا منا ونحن عصبة ان ابانا لفي ضلال مبين اقتلوا يوسف او اطرحوه ارضا يخل لكم وجهه ابيكم وتكونوا من بعده قوما صالحين قال قائل منهم لا تقتلوا يوسف والقوه في غيابت الجب يلتقطه بعض السيارة ان كنتم فاعلين قالوا يا ابانا ما لك لا تامنا على يوسف وانا له لناصحون ارسله معنا غدا يرتع ويلعب وانا له لحافظون قال ليحزنني ان تذهبوا به واخاف ان يأكله الذئب وانتم عنه غافلون قالوا لنن اكله الذئب ونحن عصبة انا اذا لخاسرون ان (Kardeşleri birbirlerine) dediler ki: Yusuf ve kardeşi (Bünyamin) babamızın yanında bizden daha sevgilidir, oysa biz çoğunluğuz: şüphesiz babamız apaçık bir yanılığ içinde.

Yaratılış Kitabı'nda, babanın Yusuf'a olan özel sevgisi hariç, Yakub'un oğullarının şikayetçi olduklarını okumayız: Bünyamin'e karşı ise hiçbir kıskançlıkları yoktu; çünkü onun en küçükleri olduğunu ve babası tarafından diğerlerine göre daha çok sevmeye hakkı olduğunu kabul ediyorlardı.

Verf. 13.

Ve evinde bulunduğu kadın, onun şahsından (yani cinsel ilişki için) murat almak istedi, kapıları kilitledi ve "Haydi gelsene!" dedi. Yusuf cevap verdi: Tanrı'ya sığınırım, O beni

(Yusuf'un kardeşleri) dediler ki: Ey babamız, Yusuf hakkında bize neden güvenmiyorsun? Oysa biz onun iyiliğini isteyenleriz: Yarın onu bizimle gönder, serbestçe gezsin ve oynasın: ve biz onu kesinlikle koruyacağız. (Babası) cevap verdi: Onu götürmeniz beni gerçekten üzer: çünkü siz ondan habersizken onu bir kurdun yemesinden korkarım.

Burada Yakub'un, kardeşleriyle birlikte koyun otlatmaya gitmesin diye Yusuf'u yanında tuttuğu varsayılır; ve ancak defalarca talep edildikten sonra Yusuf'un onlarla

gitmesine izin verdiği söylenir. Oysa Yaratılış Kitabı'nda durumun tam tersi olduğu belirtilir; Yakub, oğlunu kardeşlerini görmesi için kendisi göndermiştir; ayrıca onun kardeşleriyle günlük bir birlikteliği olduğu da bilinmektedir. Bölüm 37'deki şu sözlerle de pek uyuşmaz: Yusuf henüz bir çocukken kardeşleriyle birlikte sürüyü otlatıyordu; ve babasının karıları olan Bala ve Zilfa'nın oğullarıyla birlikteydi.

Verf. 20. Medyenli Yolcular veya Tüccarlar hakkında şöyle denir:

فاسلوه وارء هم فاءلى ءلوه قال يا بشرى هءا غلام واسروه بضاعة

Ve sucularını gönderdiler, o da kovasını sarnıca saldı: "Müjde, işte bir oğlan!" dedi ve onu gizlediler (yani onu dışarı çektiler) : "Ne büyük bir müjde! İşte bir oğlan." dedi. Ve (kardeşleri) onu gizlediler (yani onun kardeşleri olduğunu itiraf etmediler, aksine satmak üzere kendi köleleri olduğunu iddia ettiler) para karşılığında. Celaledin burada şöyle aktarır: Yusuf'un kardeşleri onu bir iple sarnıca indirdiklerinde, ip gevşeyip yarı yola geldiğinde, onu baş aşağı sulara bıraktılar: Yusuf suya düşmüş, kardeşi Manasseh'e kendilerine haksızlık edilmesin diye yardım etmesi için yazmıştı. Zemahşerî ekler: Yusuf'un boynuna bağlı taşıdığı çirkin bir tılsımı vardı; bu tılsım Cebrail'in onu üzerine bindirdiği kayadan yapılmıştı: ve çıplak halde ateşe atıldığında alevlerden zarar görmemesi için oradaydı: ve şimdi de Cebrail onu o tılsımdan çıkarıp Yusuf'a giydirmişti ki soğuk suda ölmesin.

Tevrat'tan kesin olarak biliyoruz ki Yusuf'un kardeşleri, Medyenlilerin geçtiğini gördüklerinde onu içinde su olmayan sarnıçtan çıkardılar ve aynı tüccarlara sattılar. Bu yüzden burada anlatılanlar bir masal ve yalandır. Yusuf'un kardeşleri, onu bizzat bulan Medyenlilere onu nasıl satabilirlerdi? Eğer kardeşleri onun kendi köleleri olduğunu iddia etmeseydi, tüccarlar da onu bulduklarını söylemeye cesaret edemezlerdi; çünkü kardeş katli suçuna ortak olurlardı. Eğer onun kendi köleleri olduğunu iddia etselerdi: onu sarnıca atmış olmakla, onun işe yaramaz veya terk edilmiş olduğunu bizzat itiraf etmiş olurlardı.

Verf. 24. Yusuf'un Efendisi, yani Putiphar'ın karısı ile arasında geçenler hakkında şöyle denir:

وراوءته الءى هو فى ببيتها عن نفسه وغلقت الابواب وقالت هبء لك قال معاذ الله انه ربي احسن مءواى انه لا يفلح الظالمون ولقد همء به وهم بها لولا ان راءى برهان ربه كءلك لنصرف عنه السوء والفحشاء انه من عباءنا المخلصين bu gúnahtan kurtarsın. Ve kadın gerçekten ona yönelmişti: eğer Rabbinin açık delilini görmeseydi, o da kadına yönelecekti. Biz ondan kötölüğu ve fuhşu uzaklaştırmak için böyle yaptık; çünkü o bizim ihlaslı kullarımızdandı. Tanrı'nın Yusuf'u kadının yapmayı planladığı gúnahtan alıkoyduğu bu işareء, Celaledin ve diğer yorumculara göre şudur: çünkü

مءل له يعقوب فضرب فى صءرة فخرءت شهوءه من

; ona babası Yakub'un sureti görüldü, onun göğsüne vurdu ve şehveti (veya sperması) parmak uçlarından dışarı çıktı. Zemahşerî ekler: Yusuf kuşağını çözmüş ve kadının cinsel ilişkiyi kolaylaştırmak için hazırladığı yastığın üzerine oturmuştu: ayrıca kadınlarına olan şehvet arzusuyla doluydu: ve kadın onun boynuna sarılmışken onunla birlikte oturmuştu. Kendisine "Ondan sakın" diyen bir sesi bir ve iki kez duyduğuunda aldırış etmedi. Üçüncü kez aynı sesi duyduğuunda, işte o zaman babası Yakub'un parmak ucunu ısırان sureti ona görüldü: ve eliyle onun göğsüne vurdu, böylece şehvet sıvısı parmak uçlarından dışarı çıktı.

Oysa tüm bunlar apaçık bir yalan ve o kutsal adama karşı yapılmış bir hakarettir; zira onun Efendisi ile zina etmeye ne fiilen ne de zihnen asla razı olmadığı, aksine ondan her zaman kaçtığı kesindir. Ancak Muhammed ve Müslümanlar, Babil Talmud'undaki Yahudilerden bu konuda hiçbir şey duymamış olanlar karşısında mazur görülebilirler. 3. düzen metin sayfa 16, Yaratılış 39. bölümün şu sözlerine dair: O gün geldi vb.

Bkz. Bibliotheca Rabbinica Bartholocci Par. 3. sayfa 319.

Verf. 26. Yusuf ve Efendisi hakkında masal anlatmaya devam eder:

بأهلك سوءا إلا أن يسجن أو عذابا واد السبق الباب وقدت قميصه من دبر والفيينا سيدها لدى الباب قالت ما جزاء من ار اليم قال هي راودتني عن نفسي وشهد شاهد من اهلها ان كان قميصه قد من قبل فصدقت وهو من الكاذبين وان كان قميصه قد من دبر فكذبت وهو من الصادقين فلما رأى قميصه قد من دبر قال انه من كيدكن ان كيدكن عظيم

Ve kapıya doğru birbirleriyle yarışmaya başladılar. Ve kadın (onun arkasından koşarak) yakaladı ve gömleğini arkasından yırttı, kapının yanında efendisiyle (kocasıyla) karşılaştılar: o zaman kadın başka bir suçlama ortaya attı: kadının ailesinden (Züleyha) bir şahit şöyle şهادet etti: Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın doğru söylemiştir, kendisi ise yalancılardandır: eğer arkadan yırtılmışsa kadın yalan söylemiştir ve kendisi doğru sözlülerdendir. Kocası gömleğinin arkadan yırtıldığını görünce dedi ki: Şüphesiz bu sizin (kadınların) tuzaklarınızdır: çünkü sizin tuzağınız büyüktür. Bundan sonra Kur'an, Yusuf'un suçsuzluğu anlaşıldıktan sonra Putiphar'ın karısını nasıl sert bir şekilde azarladığını aktarmaya devam eder: bu sırada Züleyha'nın yaptığı şey şehirdeki kadınlar arasında yayılmıştı. Kadın kendisiyle alay edilmesini çekemeyince, onların ileri gelenlerini bir ziyafete davet etti ve her birinin eline birer bıçak verdi (Yorumcular ekler: bıçakla keseceklerini söyleyerek kötü şeyler dilesinler diye.) Züleyha Yusuf'u içeri aldı, kadınlar onun güzelliğinden öyle büyülediler ki, onun yüzüne bakarken turunçlar yerine kendi ellerini kestiler: ve ellerinin kesildiğini hiç fark etmediler. O zaman Züleyha onlara dedi ki: İşte beni hakkında kınadığınız kişi budur. O halde onun aşkıyla yanıp tutuşmama şaşmayın, zira siz onu sadece bir kez görmekle bu çılgınlığa kapıldınız. Züleyha Yusuf'tan istediğini alamayınca: kendi dürüstlüğünü korumak adına, kocasından onu bir süreliğine zindana atmasını talep etti. Yusuf ise zindana atılmayı, kadının arzusuna boyun eğmeye tercih etti.

Yorumcuların en az bunun kadar masalsı olan diğer teferruatlarını geçiyorum, sadece Celaledin'in şu aktarımıyla yetiniyorum: Putiphar'a gömlekteki yırtığa dikkat etmesini tavsiye eden kişi, Züleyha'nın henüz beşikte ağlayan bebek yaştaki amcasının oğluydu. Oysa Yaratılış Kitabı'ndan sabit olduğu üzere, bahsedilen giysi Putiphar'ın karısının yakaladığı elbise bir iç çamaşırı veya iç giysi değil, Yusuf'un kaçarken kadının elinde bıraktığı pelerinidir. Yusuf'un kadınlar tarafından kovalandığı ve kapıda kocasıyla karşılaştığı da yanlıştır; çünkü o sırada kocası evde değildi. Bu yüzden kadın önce evdekilerle Yusuf hakkında dertleşti: sonra kocası eve dönünce olayı kendi kurguladığı gibi anlattı ve yanında tuttuğu pelerini gösterdi. Son olarak, Putiphar'ın gömleğin arkadan yırtılmasına bakarak Yusuf'un suçsuzluğunu anladığı iddiası çelişkilidir; zira Putiphar karısını desteklemiş ve Yusuf'u zindana attırmıştır.

Verf. 37. Yusuf'un zindana atılması hakkında şöyle denir:

دخل معه السجن فتيان

Ve onunla birlikte zindana iki genç girdi: yani rüyalarını yorumladığı kimseler. Oysa Kutsal Yaratılış tarihi kitabından açıkça anlaşıldığı üzere, bunlar Yusuf'tan çok sonra zindana atılmışlardır.

Verf. 41. Yusuf hakkında denir ki:

فلبث في السجن بضع سنين

zindanda birkaç yıl kaldı. Ve verf. 4. Yusuf'un rüyasını yorumladığı ve kendisine tavsiyede bulunduğu kimse hakkında denir ki:

Ve uzun bir süre sonra Yusuf'u hatırladı. Ayrıca بضع kelimesi en az üç anlamına gelir ve dokuza kadar uzanır. Müfessirler genellikle bu bağlamda yedi olarak kabul edilmesi gerektiğini düşünürler. Nitekim Zemahşerî şöyle der:

واذكر بعد امة

ما بين الثنتين الى التسع واكثر الاقاول على

Üçten dokuza kadar sayılır: fakat çoğunluk onun zindanda yedi yıl kaldığını kabul eder. بضع kelimesi kesin olarak çokluk anlamına gelir ve yedi ile açıklanır: dolayısıyla; bu yüzden tam yedi yıl kalmış gibi görünmektedir. Her ne ise, Musa'dan biliyoruz ki Yusuf zindanda iki, en fazla üç yıl kalmıştır; bu yüzden eğer müfessirlerin bu iddiası temel alınıyorsa Kur'an yalan söylemektedir.

Verf. 45. Firavun rüyalarını yorumlayacak birini aradığında, serbest bırakılmış olan yani Kralın sakisi dedi ki: انا انبيكم بتاويله فارسلون

Ben size onun yorumunu haber veririm, beni gönderin. (Daniffius ise Yusuf'a geldi ve dedi ki vb.) Eğer yedi yıl ise Kur'an burada yalan söylemektedir vb. Yusuf ise henüz zindandayken Kralın her iki rüyasını da yorumlamıştı. Bu durum, Yusuf'un Kralın zindandaki elçisine değil, zindan dışındaki formuna rüyayı yorumladığının söylendiği Kutsal Tarihe açıkça aykırıdır. Ardından Kur'an, Kralın Yusuf'u kendisine getirmesi için bir elçi gönderdiğini kurgular. Elçi Yusuf'a geldiğinde ona şöyle dedi: ارجع الى ربك فاسله ما

بال النسوة اللاتي قطعن ايديهن ان ربي بكيدهن عليم

Efendine (Putiphar'a) dön ve sor: Ellerini kesen o kadınların zoru nedir? Şüphesiz Rabbim (Firavun) onların tuzaklarını çok iyi bilir. (Firavun o kadınları çağırıp) dedi ki: Yusuf'a yaptığınız o teklifte amacınız neydi? Ardından o kadınların Kral karşısında kendi suçlarını nasıl temizlediklerini anlatmaya devam eder; Züleyha ise suçunu ve Yusuf'un suçsuzluğunu dürüstçe itiraf etmiştir; Celaleddin'in dediği gibi, Yusuf o kadına karşı efendisi Putiphar'a olan sadakatini göstermiştir tam yedi yıl zindanda kaldı. Nitekim نعم kelimesi şu anlama gelir: yine de ben kendimi tamamen temize çıkarmam: çünkü Rabbimin merhamet ettiği müstesna, nefis gerçekten kötülüğü emreder. Bununla, Yahudilerin Yusuf'un günahı hakkındaki dinsizce görüşleri de doğrulanmış olur.

Tüm bu kurgu, Kur'an'ın Firavun'un Yusuf'u rüyalarını açıklaması için çağırmasını nasıl da tamamen çarpıttığını gösterir; ve Elçi ona, kendisine sarkan kadınların niyetini Putiphar'dan öğrenmesini tavsiye eder. Bu sırada Yusuf'un, Züleyha ile kadınlar arasında Kralın huzurunda kendi namusları hakkında yapılan bu tartışma bitene kadar zindanda kaldığı söylenir. Eğer Kur'an'ın bu uydurmaları kendi içinde bir tutarlılığa sahip olsaydı daha katlanılabilir olurdu; Zemahşerî, Kur'an'ın bu saçmalıklarını elinden geldiğince mazur göstermek için, Yusuf'u çağırmaya

gönderilen elçinin "Efendine dön ve kadınların niyetini sor" sözleriyle Putiphar'ı kastettiğini ileri sürer. Oysa daha önce hiç görmediği ve belki de hiç karşılaşmadığı Krala hitap ederken; ve Kral onu rüyaların incelenmesi için çağırmışken, elçinin rüyalardan hiç bahsetmeden kadınların meselesini ele almayı önermesi nasıl mümkün olabilir? Zemaşerî yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştur.

Verf. 55. Yusuf Firavun'un huzurunda dedi ki:

اجلني

على خزائن الارض اني حفيظ عليم. Beni hazinelerin başına getir; çünkü ben onları korurum; yani onları korumaya uygun ve yetkinim. Muhammed'e Yusuf'a sadece bu lekeyi sürmek yetmemiş, bir de onun kibrini giydirmiştir; oysa Krala rüyaları açıkladığında ona Yaratılış 41. bölümde belirtildiği gibi şöyle demişti: Şimdi Kral bilge ve anlayışlı bir adam bulsun ve onu Mısır Diyarının başına getirsin. Az önce gördüğümüz gibi "beni bilge ve anlayışlı bir adam olarak ata" dememişti. Bu yüzden Firavun, Yusuf'un bu tevazusuna hayran kalarak saray ileri gelenlerine şöyle dedi: İçinde Tanrı'nın Ruhunu olan böyle bir adam bulabilir miyiz? İşte ancak o zaman onu Mısır diyarının kralı olarak atadı.

Verf. 60. Yusuf kardeşlerini ilk kez gönderdiğinde, onlara Bünyamin'i kendisine

getirmelerini emretti ve ekledi: فان لم تاتوني به فلا كيل لكم عندي ولا تقربون

Eğer onu bana getirmezseniz, artık benden bir ölçek bile zahire alamazsınız ve bana yaklaşmayın. Burada Kur'an, Yusuf'un kardeşlerinin ilk seferde hep birlikte Kenan'a döndüklerini varsayar, oysa burada zindanda tutulan Şimon hakkında tek bir kelime bile edilmez; bu durum gerçeğe ve tarihin güvenilirliğine aykırı olarak gizlenmiştir.

Verf. 67. Yakub oğullarını ikinci kez gönderdiğinde onlara şöyle dedi: يا بني لا تدخلوا من

باب واحد وادخلوا من ابواب متفرقة

Ey oğullarım, (Kralın şehrine) aynı kapıdan girmeyin, farklı kapılardan girin; şüphesiz hepsi aynı kapıdan girerse, şehir halkında bir kötülük şüphesi uyandırabilirlerdi. Oysa Musa'da buna dair hiçbir şey yoktur; ve bu kurgu tamamen uydurmadır.

Verf. 69. Yusuf'un kardeşlerinin Bünyamin ile birlikte Mısır'a dönüşünden

bahsederken şöyle der: ولما دخلوا على

يوسف اوى اليه اخاه قال اني انا اخوك فلا تبئس بما

Yusuf'un huzuruna girdiklerinde, o kardeşini (Bünyamin'i) gizlice yanına aldı ve dedi ki: Şüphesiz ben senin kardeşimim; onların (bana karşı) yaptıklarına üzülme.

Kutsal metinden açıkça anlaşıldığı üzere, Yusuf tüm kardeşleri bir arada olmadan kendisini asla ifşa etmemiştir: özellikle Bünyamin'e gizlice yapılan bu ifşaat anlatısı tamamen asılsız kabul edilmelidir. Nitekim verf. 76'da eklenen şu husus da böyledir:

فبدا باوعيتهم قبل وعاء اخيه ثم استخرجها من وعاء

Yusuf kardeşlerinin torbalarını aramaya başladı kendi kardeşinin torbasından önce; sonra onu kardeşinin torbasından çıkardı. Oysa Kutsal metinden, Yaratılış 44.

bölümden anlaşılabileceği üzere, Yusuf Mısır'da değil, onun kahyası veya görevlisi, üstelik yolda yani yolculuk sırasında onu bulmuştur. Yusuf'un ve kardeşlerinin o sırada zaten Mısır'da kalmış oldukları da aynı derecede kesindir; nitekim aynı Kutsal sözlerden ve bunu açıkça gösteren sonraki metinden bu anlaşılmaktadır.

Bu kardeşlerin tövbe ettiği ya da suçun onlarda olduğu da yanlıştır.

Verf. 76. Dedi: ارجعوا الى ابيكم

Babanıza dönün (Putiphar'a) ve bildirin: çünkü oğlun hırsızlık yaptı; ve biz bildiğimizden başkasına şahitlik etmeyiz; ve gizli olan şeylerin bekçileri değiliz. Bulduğumuz Şehre ve birlikte geldiğimiz Kervana sorun; çünkü biz doğru söyleyenleriz.

Babanın cevabı, Kur'an'da dendiği gibi şöyledir: جميل ber سولت لكم انفسكم امرا فص Aksine nefisleriniz size bu işi tezgahladı; fakat güzel bir sabır gerekir: belki Tanrı onların hepsini bana getirir: çünkü O bilendir, bilgedir.

Bünyamin henüz Mısır'da esir olarak tutulurken kardeşlerin Kenan'a bu gidişi son derece gülünçtür; nitekim sonraki bağlamdan bu açıkça anlaşılmaktadır. Durumun böyle olduğunu bildiği halde babanın bu üzüntüsü de aynı derecede gülünçtür; oysa Yaratılış Kitabı'ndan sabit olduğu üzere, Yakub'un oğulları gerçekten babalarına dönmüşler ve babaları, kardeşlerini geri getirsinler diye onları Mısır'a yeniden göndermiştir. Fakat Kur'an bunu atlar, nitekim önceki metinden bu açıkça görünmektedir.

Yakub'un öyle üzüldüğü ve körlükten dolayı kör kaldığı ve Kur'an'ın dediği gibi herkes tarafından terk edildiği de yanlıştır.

Verf. 84. Ve onlardan yüz çevirdi ve dedi: يا اسفى على يوسف

Yusuf'a olan üzüntüm vah! Ve kederden gözlerine ak indi: çünkü o hüznle doluydu. Oğulları dediler ki: Tanrı'ya yemin olsun ki, helak olana ya da ölenlerden olana kadar Yusuf'u anmaktan vazgeçmeyeceksin. Baba cevap verdi: Dedi ki, ben kederimi ve hüznümü sadece Tanrı'ya şikayet ediyorum; ve Tanrı'dan sizin bilmediklerinizi biliyorum.

Yakub'un oğullarına şöyle dediği de yanlıştır: Ey oğullarım, gidin ve Yusuf ile kardeşini arayın; ve Tanrı'nın merhametinden ümit kesmeyin; çünkü kafir halktan başkası Tanrı'nın merhametinden ümit kesmez. Zaten otuz yıldır ölü olduğunu düşündüğü Yusuf'u nasıl arayabilirdi? Ya da Mısır'da alıkonulduğunu bildiği Bünyamin'i nasıl arayabilirdi? Bu kardeşlerin tövbe ettiği ya da suçun onlarda olduğu da yanlıştır.

Verf. 93. Yakub oğullarına dedi: اذهبوا بقميصي

Bu gömleğimle gidin ve onu babamın yüzüne sürün, yeniden görür hale gelecektir; ve bütün ailenizi bana getirin. Ve Kervan yola çıktığında babaları dedi ki: Doğrusu ben Yusuf'un kokusunu alıyorum, eğer bana bunak demezseniz. Yanındakiler dediler ki: Tanrı'ya yemin olsun ki, sen kesinlikle eski şaşkınlığındasın. Müjdeci geldiğinde onu yüzüne sürdü ve yeniden görür hale geldi.

Tüm bunlar şüphesiz Yahudilerin masallarından alınmış uydurmalar; nitekim Yaratılış'ın 37. bölümü üzerine olan Talmud'dan bu anlaşılır. Orada, Yusuf'un kardeşlerinin getirdiği o gömleğin, Adem'in Cennette giydiği gömleğin ta kendisi olduğu ve Yakub'un onu bir torba içinde sakladığı; Yakub onu kokladığında ruhunun ve görme yetisinin geri geldiği söylenir. Fakat bunun tamamı uydurmadır ve gerçekten uzaktır; Kutsal Yazıların sözlerinden, Yaratılış 45. bölümden yeterince anlaşılacağı üzere, Yakub Yusuf'un yaşadığına dair müjdeyi duyduğunda onlara inanmadı: fakat Yusuf'un kendisini taşıtmak için gönderdiği arabaları gördüğünde ruhu canlandı.

Yakub'un o sırada kör olduğu iddiası ise şüphelidir; zira Musa, Yaratılış 48. bölümde İsrail'in gözlerinin aşırı yaşlılıktan dolayı zayıfladığını ve net göremediğini söyler.

Yine de kör değildi.

Verf. 100. Yusuf'un artık Mısır'da hüküm sürerken ebeveynleriyle birlikte olduğu hakkında şöyle denir: ورفع ابويه على العرش

Ve ana-babasını Tahtın üzerine çıkardı: ve onun için secdeye kapandılar. Ve babası dedi ki: Ey babacığım, bu eski rüyamın yorumudur; Rabbim onu gerçek çıkardı: ve beni zindandan çıkardığında bana iyilik etti.

Bu durum Kutsal Tarihe açıkça aykırıdır; zira orada Yakub'un ve karısının o sırada zaten Mısır'a gitmiş oldukları ve orada öldükleri söylenir; Yakub hiçbir zaman bir tahta çıkarılmamıştır ve Yusuf da Firavun'un hiçbir tahtına oturmamıştır; aksine sadece Mısır'ın Genel Valisi ve yöneticisi olmuştur: ve onlardan hiçbiri Mısır tahtına oturmamıştır ve Mısır'da hiçbir taht bulunmamıştır. Ayrıca Yusuf'un ebeveynlerine, Tanrı'nın kendisini zindandan çıkardığını söylediği de yanlıştır; zira zindandan çıkalı zaten otuz yıl olmuştur ve Krallığın yönetimini elinde tutuyordu. Gerçekte Muhammed her şeyde kendini yalanlarla gösterdiği sözlere dayanmaktadır.

Ex Sura 13. الرعد Rad Thunder.

Bu bölümde sadece Muhammed'in Kutsal Yazılara aykırı olarak uydurduğu şeylerin başlıcalarına karşı çıkacağız.

Ex Sura 14. ابراهيم Abraham.

Bu bölümde bizim konumuzla özel olarak ilgili bir şeye rastlanmamaktadır.

Ex Sura 15. الحجر El-Hagr.

Bu sırada Melekler Adem ve onlar ile birlikte tanıtılır; ve İblis ona itaat ederken sonradan itaat etmeyen biri haline gelir.

Verf. 27. Tanrı'nın şöyle dediği kurgulanır: ولقد خلقنا الانسان من صلصال من حمأ مسنون والجنان خلقناه من قبل من نار السموم

Ve şüphesiz insanı şekillendirilmiş çamurdan, pişmiş siyah balçıktan yarattık:

Cenneti (ya da Cini) ise daha önce yakıcı rüzgarın ateşinden (yani saf ve nüfuz edici ateşten) yarattık. Melekler, İnsanlar ve Cinler hakkında diğer bölümlerde de hemen hemen aynı şeyler yer alır. Fakat bunun tamamı uydurmadır ve gerçekten uzaktır; nitekim Tanrı'nın Melekleri yoktan, insanı ise toprağın balçığından yarattığının; Cinlerin yani Şeytanların ise düşmüş meleklerden yaratıldığının söylendiği Kutsal Yazılardan bu yeterince anlaşılır.

Verf. 43. Günahkarlardan bahsederken şöyle der: وان جهنم لموعدهم اجمعين لها سبعة ابواب لكل باب منهم جزء مقسوم

Ve şüphesiz Cehennem onların hepsi (yani Şeytanlar) için belirlenmiş bir yer olacaktır: yedi kapısı vardır: ve her birine (giriş için) onlardan bir pay ayrılmıştır.

Burada yedi kapı, şüphesiz Kafirlerin meskenleridir. Kutsal metinlerde kapılar Cehenneme değil, İnfiridus'a (Ölümler Diyarına) atfedildiğinde; bu mecazi bir körlük sevincidir, zira kör kapılarla nasıl olur ya da nasıl kapanır.

Verf. 51. İbrahim'in pınarına, Lut'a doğru koşan üç Meleği aktarır ve bunlar da İbrahim'in yanında Sakh develeriyle birlikte bulunuyorlardı. Sakh ve Mafanif'te oturdular; ve burada onlar hakkında anlatılan her şeyi masalsı bir şekilde aktarırlar.

Ex Sura 16. النحل An-Nahl The Bee.

Verf. 124. Şöyle diyen kişi: انما يعلم هذا البشر

Onu ancak bir insan eğitiyor. Müfessirlerin çoğunun yazdığına göre bu insan Selman-ı Farisi idi; diğerleri başkası olduğunu ileri sürerler; fakat uğursuz bir işaret olarak; Müslümanlar tarafından yalan yere ya da yanlışlıkla söylenmiştir; çünkü o adam bahsedilen Rumlardandı: yani Arapçayı veya o konunun ait olduğu diğer dili iyi bilen biriydi; nitekim şu sonraki sözlerden bu anlaşılmaktadır: لسان الذي يلحدون اليه اعجمي وهذا لسان عربي مبين

Kastettikleri kişinin dili yabancıdır; bu ise apaçık bir Arapça dildir. Zaten bu hikaye, (Muhammed'in içine karıştırdığı saçmalıklar hariç tutulursa) Tufan hikayesi gibi tüm uluslarca çok iyi biliniyordu: bu yüzden saçma bir şekilde aralarında çelişirlerdi. Burada Kur'an müfessirleri, daha üstün olanlardan hiçbir şeyi doğru dürüst anlayamadıklarını açıkça gösterirler; zira bu Selman-ı Farisi, pagan hatta Yunan edebiyatı eğitimi almış biri olarak, Kur'an'ın yazılmasında Muhammed'in yanında bulunmuştu: ve bu yüzden içinde Yahudilerin Talmudik masallarından ve Hristiyan dininden alınmış birçok şey vardır, nitekim birazdan göreceğiz.

Ex Sura 17. الاسرى Al-Asra The Night Journey.

Verf. 1. Muhammed'in Medine'ye (Mekke'ye) doğru olan ünlü yolculuğu: zira Kur'an'ın dediğine göre bu ilki, Mekke kasabasından Kudüs Tapınağı'na kadar olmuştur: ardından oradan Göğe yükselmiştir; orada tüm gizli sırların kendisine vahyedildiği iddia edilir.

Ex Sura 17. الاسرى The Night Journey.

Verf. 1. İlk sureden veya bölümden onun sonuna kadar, hepsi Muhammed'in o çok ünlü yolculuğu hakkındadır: سبحان الذي اسرى بعبد له ليلا من المسجد الحرام الى المسجد الأقصى الذي باركنا حوله لنريه من آياتنا

Kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya ayetlerimizden gösterelim diye götüren eksikliklerden uzaktır.

Bu da masallardan alınmış bir uydurmadır; nitekim Yaratılış'ın 37. bölümü üzerine olan Talmud'dan bu anlaşılır. Orada, Yakub'un Yusuf'un yaşadığına dair müjdeyi duyduğunda onlara inanmadığı: fakat Yusuf'un kendisini taşımak için gönderdiği arabaları gördüğünde ruhunun canlandığı söylenir.

Yakub'un o sırada kör olduğu iddiası ise şüphelidir; zira Musa, Yaratılış 48. bölümde İsrail'in gözlerinin aşırı yaşlılıktan dolayı zayıfladığını ve net göremediğini söyler.

Yine de kör değildi.

Verf. 61. Bu Tanrı'nın darbesidir: واذا قلنا للملائكة اسجدوا لادم فسجدوا الا ابليس قال اسجد لمن خلقت طينا Ve Meleklerle: "Adem'e secde edin" dediğimizde, İblis hariç hepsi secde ettiler. Dedi ki: "Çamurdan yarattığın kimseye ben secde eder miyim?"

Burada Meleklerin itaati hakkındaki aynı masal tekrar edilir. Şeytanlar da ruhlar gibi yaratılmışsa, neden burada çamurdan yaratıldığı söylenir? Ey Muhammed'in ve Babil Talmud'undaki o Yahudilerden bu konuda daha önce hiçbir şey duymamış olanlardan onun peşinden gidenlerin aptallığı!

Verf. 87. Peygamber dedi: ويسئلونك عن الروح قل الروح من امر ربي وما اوتيتهم من العلم الا قليلا

Ve sana Ruh hakkında soruyorlar; de ki: Ruh Rabbimin emrindendir; ve size ilimden ancak az bir şey verilmiştir.

Kur'an'da Ruh konusunun geçtiği her yerde, çeşitli yerlerden anlaşılabileceği üzere Kutsal Ruh, Cebrail Meleği veya insan ruhu kastedilir. Burada ise bağlamdan anlaşılabileceği üzere insan ruhu kastedilmektedir.

Verf. 95. Tanrı'nın ona şöyle ilham ettiği kurgulanır: قل لو كان في الارض ملائكة يمشون مطمئنين
رسولا لنزلنا عليهم من السماء ملك

De ki: Eğer yeryüzünde huzur içinde yürüyen Melekler olsaydı, şüphesiz onlara gökten melek bir elçi indirirdik.

Ardından yoluna devam etti, ta ki Güneşin doğduğu yere varana kadar: ve onun, üzerlerine hiçbir örtü yapmadığımız bir kavmin üzerine doğduğunu buldu (yani çıplaktılar ya da hiçbir evleri yoktu; inlerde veya mağaralarda yaşıyorlardı).

Verf. 96. Bizzat sahip olduğu o tecrübe (yani ordusu ve gücü) yer almaktadır. Sonra yoluna devam etti: ta ki iki dağ arasına varana kadar, onların önünde sözü neredeyse hiç anlamayan bir kavim buldu. Dediler ki: Ey Zülkarneyn, şüphesiz Yecüc ve Mecüc yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onlar arasında bir sed yapman şartıyla sana bir vergi ödeyelim mi (bize doğru geçemesinler diye) ? O cevap verdi: Rabbimin beni içinde bulundurduğu güç, sizin verginizden daha hayırlıdır. Siz bana sadece gücünüzle yardım edin ki aranızda sağlam bir engel koyayım. Bana demir kütleleri getirin, ta ki iki dağın arası (bu dağların yamaçları) eşitlenene kadar. Sonra dedi ki: Üfleyin, ta ki demir kor bir ateş ve yumuşak hale gelene kadar. Şimdi dedi ki: Bana erimiş bakır getirin ki o demirin üzerine dökeyim, böylece Yecüc ve Mecüc o seddin üzerine (kesinlikle) çıkamassınlar ve onu delemessinler. Zülkarneyn dedi: Bu yaptığım, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi (yani Kıyamet Günü) geldiğinde ise bu seddi dümdüz edip toza çevirecektir. Ve Rabbimin vaadi şüphesiz gerçektir.

Eğer Zülkarneyn ile, müfessirlerin genel olarak düşündüğü gibi Büyük İskender kastediliyorsa: Muhammed'in ne kadar tamamen yanıldığını ve Kur'an'ın ne kadar saçma masallar içerdiğini görmeyen kimse kalmayacaktır. Zira tüm yazarların şahitliğiyle sabittir ki, Makedonyalı İskender bir putperestti ve pek çok feci kusurla lekelenmişti: Kur'an'da yer alan şeylerin neredeyse hiçbirinin onunla uyuşması mümkün değildir. Bunu fark eden bazı daha yeni müfessirler, Muhammed'in ya cahil ya da yalancı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmamak için, bunun ondan farklı başka bir Kral olduğunu sabitlemişlerdir. Fakat onunla birlikte ilerleyen ya da o uzun yolculuğa eşlik eden kimseyi ne Kutsal ne de dünyevi yazılarda bulamadıklarından; gökten indirilmiş bir Melek olduğunu ileri sürmüşlerdir. Oysa hem bu hususta hem de bağlamdan açıkça anlaşılmaktadır ki, Güneş siyah bir çamur pınarında ya da bataklığında batmaktadır, aynı şekilde doğduğu belirli bir yeri sevmektedir ve bu Zülkarneyn oraya ulaşmıştır: oysa çocuklar bile bilir ki, Güneş yer küresini neredeyse muazzam bir mesafeye çevreleyerek döndüğünden, kendisine ait hiçbir özel doğuş veya batış yerine sahip değildir, aksine her yerde doğar ve her yerde batar. Son olarak, tüm uydurmaların en büyüğü, Zülkarneyn'in Yecüc ve Mecüc'ün Tuna'ya girişini komşu halkları yağmalamak için geçmesinler diye kapattığı, kor halindeki demirden ve erimiş bakırdan yapılmış o seddir.

bununla onun başka hiçbir mucize göstermediğini belirtirler.

Ex Sura 18. الفلكه Spelunca.

Bu surede ilk olarak, Efes'te yaklaşık iki yüz yıl boyunca, her ne kadar başkaları üç yüzün üzerinde yazsa da, bir mağarada uyuyan Yedi Uyurlar Azizinin hikayesini aktarır: ki onlar hakkında Latin celtrehem'deki ilk bahsimizi yapalım. Her ne kadar bizim tarafımızdan düşüncesizce ve dinsizce olarak Heretiklerin meşalesi Hottinger bu hikayeyi bir masal olarak adlandırırsa da. Kardinal Baronius ise Roma Şehitler Kütüğü Notlarında, 27 Temmuz gününde, bahsedilenlerin bu kadar yıl boyunca gerçekten uyudukları için mi Uyurlar dendiğini, yoksa aziz İstefanos ve Mesih uğruna ölen diğerleri hakkında dendiği gibi, Rabde uykuya daldıkları, büyük bir iman içinde öldükleri ve Rabde uyudukları için mi öyle dendiğini şüpheye taşır. Fakat her ne ise, evrensel Kilise tarafından her zaman aziz olarak kabul edilmişler ve bu sıfatla azizlik onurlarıyla saygı görmüşlerdir. Muhammed bunu anlatırken birçok eski yazardan uzaklaşır: yine de kendi saçmalıklarından bazılarını ona karıştırır.

Verf. 16. Muhammed'e şöyle denir: **وَإِذَا اعْتَرَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَاوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرْفَقًا**

Ve doğan Güneşi görseydin, onların mağarasından öğleye doğru güneye meylederdi: batmaya yüz tuttuğunda ise onları terk edip kuzeye doğru meylederdi. Güneş onlara hiç dokunmazdı ki suretlerini bozmasın. Bir uydurma gibi görünüyor.

Verf. 17. **وَنَحْسِبُهُمْ إِيقَاطًا وَهُمْ رَقُودٌ وَنَقْلِبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشَّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بِأَسْطِ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ لَوْ أَطْلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رَعْبًا**

Ve sen onları uyanık sanırdın (çünkü gözleri açık duruyordu), halbuki uyuyorlardı. Ve onları sağa ve sola çeviriyorduk (her zaman aynı tarafta çürümesinler diye) : ve köpekleri de (uyur halde) mağaranın girişinde ön ayaklarını uzatmıştı. Eğer onlara ansızın baksaydın, büyük bir korkudan dolayı kesinlikle arkana dönüp kaçırdın. Ve bu uydurma tadı verir.

Verf. 21. Onların kaç kişi olduğunun sayısı yer alır ve 22.

هَمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةً وَثَامَنَهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ بَعْدَتُهُمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ

(Bazıları, bu Uyurların) üç kişi olduğunu ve dördüncülerinin köpekleri olduğunu söyleyeceklerdir; (başkaları, gayb hakkında tahminde bulunarak, beş kişi olduklarını ve altıncılarının köpekleri olduğunu söylerler); ve (diğerleri) yedi kişi olduklarını ve sekizincilerinin köpekleri olduğunu söylerler. - De ki (ey Muhammed) : Rabbim onların sayısını en iyi bilendir; ve onları ancak pek az kimse bilir. Muhammed burada bu kadar kurnazlıkla yenisine yükselirken kendini gülünç duruma düşürür: zira kendisi bu Uyurların sayısını bilmenin nomolis olduğunu düşünür, öyle ki onu sadece Tanrı ve birkaç kişi bilir. Kendisi kesinlikle bilmediğini belli eder, çünkü onu açıkça ifade etmez: oysa onlardan her kim olursa olsun az kişi bilir. Vah Peygamber! O çok ünlü köpeğin Mağarada kalmış olması ve kehanette bulunmuş olması ya da kehanette bulunduğu düşünülmesi gerçekten şaşırtıcıdır, verf. 26. yazmaktadır: **وَتَحْسِبُهُمْ إِيقَاطًا وَهُمْ رَقُودٌ وَثَامَنَهُمْ كَلْبُهُمْ وَنَقْلِبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشَّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بِأَسْطِ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ لَوْ أَطْلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رَعْبًا**

mağarada üç yüz yıl; ve bunlara dokuz yıl daha eklenmiştir, şüphesiz uykularından uyandırıldıktan sonra. Fakat aralarında uykuya daldıkları Decius'tan, uyandıkları genç Theodosius'a kadar sadece iki yüz yıl geçmiştir. Ancak Muhammed mazur

görülmelidir, çünkü Mestraphales onların uykusuna üç yüz yetmiş iki yıl atfetmektedir.

Verf. 32. Cennetin ve oranın sakinlerinin mutluluğunu tanımlar: اولئك لهم جنات عدن تجري
من تحتهم الانهار يحلون فيها من اساور من ذهب ويلبسون ثيابا خضرا من سندس واستبرق متكئين فيها على الارائك نعم
الثواب وحسنت مرتقا

Onlara Adn (yani lezzetler) cennetleri verilecektir: altlarından nehirler akacaktır; orada altından bileziklerle süslenecekler; ve ince ipekten, altın işlemeli yeşil elbiseler ve parlak giysiler giyecekler: orada tahtlar üzerine kurulacaklar. O ne güzel bir ödül ve ne güzel bir kurulma yeri! Müslümanlar tüm bunları maddi olarak ve yukarıda dediğimiz gibi kelimelerin sesine göre açıklamakla yükümlüdürler.

Verf. 51. Adem'in kendisine secde eden o Meleklerden olduğunu ve Şeytan'ın secde etmeyi reddettiğini kemirir.

Verf. 63. Kur'an'ın kendi müfessirlerinin bile anlamadığı ve yorumcuların parlattığı o masala başlar, iki denizin birleştiği yere ulaştığımda zengin olurum: İşte böylece Cebrail, İsa Tanrı bilmem hangi uydurma Muhammed ile konuşur: Hatırla, Musa gencine (Nun oğlu Yeşu'ya) şöyle dediğinde: İki denizin birleştiği yere varıncaya kadar yolculuk etmekten vazgeçmeyeceğim... (Katıldı ve Tamamladı). Uzun bir yolculuk boyunca seyahat ettiler (neredeyse seksen yıllık). Her ikisi de bu iki denizin birleştiği yere vardıklarında, yanlarında azık olarak taşıdıkları bir balığı almayı unuttular; ve o balık yer altı yoluyla uzun yol boyunca kendi yolunu tuttu. Oradan daha uzağa uzaklaştıklarında belirli bir yere vardılar; Musa yorulup Yeşu'ya azığı, balığın kalanını getirmesini emretti. Yeşu cevap verdi: Gördün mü, onun oradaki zararlarından. Ve işte her ikisi de büyük bir şaşkınlıkla balığın deniz sularında ilerlediğini gördü. Böylece her ikisi de aynı yoldan geri dönerek, takva ve ilim sahibi bir adam olan Tanrı'nın bir kulunu buldular; (bu adam خضر idi, yani Aaron'un torunu Phinehas'tı, onun ruhu daha sonra İlyas'a ve nihayetinde Aziz George'a geçmiştir). Böylece Musa ona arkadaş ve öğrenci olmayı teklif etti. O ise ona dedi ki: Eğer beni takip etmek, benimle kalmak istiyorsan, hiçbir şey hakkında... bana soru sormayacaksın, ta ki ben kendim sana onun gerekçesini açıklayana kadar seni bırakırım... Musa söz verdi; ve bu hususta itaatkar olacağını belirtti; hemen ardından her ikisi bir gemiye bindiklerinde; o gemiyi deldi. Musa ise: "Gemi içindekilerin boğulma tehlikesine rağmen onu neden deldin?" dedi. İlyas cevap verdi: "Sana benimle beraberliğe katlanamayacağını söylemedim mi?" Musa kendini savundu ve özür diledi, yaptığı hiçbir şey hakkında ona bir daha soru sormayacağına söz verdi. Oradan yola çıktılar, karşılına çıkan biriyle karşılaştılar; ve Yakub onu öldürdü. O zaman Musa ona dedi ki: "Suçsuz olan bu kişiyi neden öldürdün? Gerçekten çirkin bir iş yaptın." İlyas cevap verdi: "Sana benimle beraberliğe katlanamayacağını söylemedim mi?" Musa ise tekrar kendini savunarak ve özür dileyerek; gelecekte daha dikkatli olacağına dair söz verdi... Nihayet ilerlediler, ta ki belirli bir Şehre, bir kasabaya (Antakya'ya) varana kadar; ve halkından yiyecek istediklerinde, onlar kendilerini ağırlamaktan kaçındılar. Orada (yüz arşın yüksekliğinde) bir duvar vardı: Musa yıkılmak üzere meyledince; İlyas değneğiyle dokundu ve onu doğrulttu. Fakat Musa: "Zaten yıkılmış olan bu duvarı neden tekrar inşa etmedin? Bu işten büyük bir

ücret alabilirdin." dedi. O zaman İlyas dedi ki: "İşte bu, seninle ayrılacağımız noktadır. Fakat önce sana hakkında soru sorduğun şeylerin içyüzünü açıklayayım." Tamamen bir sfenks olan bu masalda, ilk olarak gemiyi neden deldi: arkadan gelen korsanların eline, içindikilerle birlikte düşmesin diye. Sonra, genci neden öldürdü; çünkü onun anne ve babası mümin kimseler iken, kendisi ileride kafir olacak ve onları kafirliğe sürükleyecekti. Üçüncüsü, yıkılmak üzere olan o duvarı neden eliyle doğrulttu; çünkü onun altında bir define saklıydı, bu define henüz çocuk yaşta olan iki yetime aitti ve büyüdüklerinde onu bulacaklardı.

Bunun sırf bir uydurma olduğunu ortaya çıkarmak için büyük bir zekaya ya da çokça sanata gerek yoktur. Zira kesinlikle, Zemahşerî ve diğerlerine göre bu olaylar Musa Çöldeyken gerçekleşmiştir (ki başka bir zamanda gerçekleşmiş olması da mümkün değildir) , o dönemde İsraililerin uzağında gemilerin, korsanların veya şehirlerin olduğunu düşünmek gülünçtür; ve ayrıca öğrenci kı, bunu El-Hıdır'a yani Phinehas'a aktarmışlardır ki o dönemde o henüz doğmuş bir çocuk bile değildi ve Çölde diğer İsraililerle birlikte yaşıyordu.

Verf. 85. Müfessirlerin genel olarak Büyük İskender olduğunu kabul ettikleri ذو القرنين Dhalcarnain yani Zülkarneyn hakkında başka bir masala başlar, belki de Daniel 8. bölümde bir teke adıyla önceden bildirilmiş olmasından dolayı... (Kur'an'ın Arapça kelimelerini sadık bir şekilde Latinceye aktarıyorum). Ve sana (Yahudiler) Zülkarneyn hakkında soruyorlar. Onlara de ki: Size onun tarihinden bir anı aktaracağım.

Şüphesiz biz onu yeryüzünde yerleşik kıldık ve ona her şeye ulaşacağı açık bir yol verdik. O da bir yolu takip etti, ta ki Güneşin battığı yere varana kadar: ve onun siyah bir çamur pınarında battığını buldu; ve onun yanında kafir bir kavim buldu. Onlara dedik ki: Ey Zülkarneyn; ya bu kavme savaş aç ya da onlara karşı güzellikle muamele et: öyle ki kafir olanlar (ve inanmak istemeyenler) yakalanacaklardır. Sonra Kıyamet Gününde Rablerine döndürülecekler ve O onları şiddetli bir azapla cezalandıracaktır. İnanıp salih ameller işleyenlerin ise mükafat olarak en güzel karşılığı (Cennette) olacaktır: onlara kolay olan emirlerimizi vereceğiz.

Ex Sura 19. مريم Maria.

Ayet 2. Zekeriya ve Vaftizci Yuhanna hakkında daha önce söylenmiş olanları sahneye geri çağırır: ki onun hakkında ayet 7'de Cebrail şöyle dedi: يا زكريا انا نبشرك : بغلام اسمه يحيى لم نجعل له من قبل سميا Ey Zekeriya: Şüphesiz biz sana adı Yahya (yani Yuhanna) olan bir oğlanı müjdeliyoruz. Daha önce ona hiçbir adaş kılmadık: yani daha önce hiç kimse bu isimle çağrılmamıştı. Oysa bu tamamen yanlıştır: çünkü ondan önce, İbranicede pıny denilen bu isme sahip birçok kişi vardı; nitekim Krallar kitabının 2. cildinin 25. bölümünden, Tarihler kitabının 1. cildinin 3. bölümünden ve diğer yerlerden bu anlaşılır. Yine de onun halkı içinde bu isimle çağrılan kimsenin olmadığı doğrudur.

Ayet 16. Meryem hakkındaki Cebrail'in müjdesinden bahsederken şöyle der: واذكر في : ثل لها بشرا سوياثمشرقيا فاتخذت من دونهم حجابا فارسلنا اليها روحنا فana من اهلها مك الكتاب مريم اذ انتبذ Ve Kitapta (yani Kur'an'da) Meryem'i de an, hani o ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmişti: (çünkü Zemahşerî'nin açıkladığı gibi, Kudüs Tapınağı'na doğru doğu tarafına bakan bir yere ibadet etmek için çekilmişti; veya kendi evinde

insanlardan ayrılarak) Ve onların önünde bir perde çekmişti (Celâleddîn'in açıkladığı gibi, temizlendiği ve suyla yıkandığı sırada iffetini korumak amacıyla örtünmek için): ve biz ona ruhumuzu (yani Cebrail'i) gönderdik, kusursuz bir insan suretinde, ona benzer şekilde: şüphesiz Meryem'e. Meryem'in Cebrail vasıtasıyla uğrayabileceği bir şiddetten korkarak kendini Tanrı'ya nasıl adadığını anlatmaya devam eder. Fakat Cebrail onu teselli ederek, bir erkek müdahalesi olmaksızın kendisinden doğacak bir oğlanı ona vaat etti. Ve burada yorumcular kurgularlar ki, Cebrail onun gömleğinin boyun açıklığından içeri üflemiş ve bu nefes rahme ulaşmış; böylece İsa'ya hamile kalmıştır. Fakat hamile olduğunu anladığında, uzak bir yere çekilmek üzere yola çıktı: ve bir hurma ağacının yanına vardığında doğum sancısı başladı: o ise bir nevi çaresizliğe sürüklenerek ölümü diledi. Fakat Cebrail ona görünerek onu teselli etti; ve ona, ilahi bir lütufla aniden fıskıran bir nehri gösterdi: ve ona, o hurma ağacını kendisine doğru silkelemesini emretti (ki yorumcular bunun daha önce kuru ve meyvesiz olduğunu ileri sürerler) çünkü ağaç ona taze hurmalar sunmuştu: böylece yiyecek ve içeceklerle kendini toparlayabilecekti. Ardından çocukla birlikte kendi halkına gitmesini ve yolda hiç kimseyle konuşmamasını emretti. Kur'an şöyle devam eder: فاتت به قومها تحمله قالوا يا مريم لقد جننت شيئا فريا يا اخت هرون ما كان ابوك امرأ سوء وما كانت امك بغيا : Böylece çocuğu kollarında taşıyarak kavmine geldi. Dediler ki: Ey Meryem, gerçekten çok şaşırtıcı bir iş yaptın. Ey Harun'un kız kardeşi, baban kötü bir adam değildi ve annen de iffetsiz değildi. O ise Çocuğu işaret etti, (ve onlara: Onunla konuşun dedi). Cevap verdiler: Beşikte henüz bir bebek olan biriyle nasıl konuşuruz? O zaman Bebek dedi ki: Şüphesiz ben Tanrı'nın kuluyum: bana Kitabı (yani İncil'i) verdi ve beni Peygamber kıldı. Ve o çocuk, kendisi ve annesi hakkında konuştuğu diğer şeyleri ekler; bunlar gerçi muazzamdır, fakat onun Tanrı olduğunu kanıtlayacak nitelikte değildir. Kur'an'da yer alan bu şeyler, çoğunlukla masalsıdır ve sapkınlar ile heretiklerin apokrif kitaplarından çıkarılmıştır: nitekim bunları çürütmek için zaman harcamayalım. Meryem'in Tanrı doğuran olarak burada اخت هرون ; Soror Aaron, yani Harun'un kız kardeşi diye çağrılmasına gelince; bu durum, Meryem'i İmran'ın kızı, Musa ve Harun'un kız kardeşi sanan ve onun İsa'nın annesi Meryem ile aynı kişi olduğunu düşünen Muhammed'in en kaba hatasını doğrular. Kur'an müfessirleri Muhammed'in bu derece büyük bir hatadan kurtarmak için altı yüz tane saçmalık uydururlar: fakat bunlar aptalcadır ve onun sözleri çok açık ortadadır. Bkz. yukarıda söylenmiş olanlar.

Ayet 38. İbrahim, Tanrı'nın birliği uğruna putlara karşı babasıyla tartışarak sahneye geri döner.

Ayet 48. Musa yeniden ortaya çıkar.

Ayet 52. İsmail şu sözlerle övülür: واذكر في الكتاب اسمعيل انه كان صادق الوعد وكان رسولا نبيا وكان : يامر اهله بالصلوة والزكوة وكان عند ربه مرضيا : Ve Kitapta (yani Kur'an'da) İsmail'i de an, çünkü o sözünde sadıktı, bir elçi ve bir peygamberdi: ve ailesine namazı ve zekatı emrederdi: ve Rabbinin katında hoşnut olunmuştu. Giriş bölümünün ilk kısmında İsmail'in dürüst ve dindar birinden ziyade, kötü ve dinsiz biri olduğunu, bir elçi veya peygamber olmaktan ziyade kutsal yazılarda bize böyle sezdirildiğini zaten görmüştük. Şüphesiz onun işleri hakkında övgüye değer hiçbir şey okunmaz.

Ayet 58. Muhammedi Cennet tasvir edilir.

Ayet 68. Cehennemden bahsederken şunu içerir: وان منكم الا واردها كان على ربك حتما مقضيا : Sizden oraya uğramayacak hiçbir kimse yoktur: Bu, Rabbinin katında kesinleşmiş bir hükümdür. Sonra takva sahibi olanları kurtaracağız, zalimleri ise orada diz üstü çökmüş halde bırakacağız. Tanrı'nın kesin hükmü gereği, hem dindarların hem de günahkarların ve kafirlerin Cehenneme ineceğine kim inanır? Bu durum ne Kutsal yazılardan ne de akıl yoluyla hiçbir şekilde kanıtlanamaz. Ex Sura 20. طه Ta.

Musa, Firavun, Sihirbazlar ve diğerleri ile birlikte, yukarıda söylenenlerle sahneye geri döner; ancak bazı eklemeler mevcuttur.

Ayet 9. Muhammed'e sanki yeni ve daha fazla duyulmamış bir şeymiş gibi sorulur; (Terentius'taki Thraso'ya dalkavukluk eden Gnato'nun verdiği cevap gibi cevap verilebilir: Bin kereden fazla zaten duydum). وهل اتيك حديث موسى اذ رأى ناراً فقال لا هله امكثوا : Musa'nın hikayesi hiç senin kulaklarına ulaştı mı? Hani o bir ateş görmüştü de ailesine şöyle demişti: Burada bekleyin; çünkü ben bir ateş gördüm; (ben gidene kadar)

ve oradan size bir kor getiririm veya ateşin yanında doğru yolu bulurum. Gerçekten de ailesiyle birlikte Medyen'den Mısır'a doğru yola çıkmıştı, nitekim Glossae (şerhler) açıklar ve Kur'an da bunu sezdirir. Ve işte sana ilk yalan: çünkü Musa bu ateşi Mısır'a dönüşünde ailesiyle birlikteyken görmedi; aksine kayınpederi Yethro'nun koyunlarını Horeb Dağı'nın çölünde tek başına otlatırken gördü ve o sırada Mısır'a dönmek hakkında henüz hiçbir şey kararlaştırmamıştı. Dahası, ailesi yararlansın diye oradan bir kor almak veya geceleyin yola devam etmek amacıyla ateşe doğru ilerlemedi; aksine kendisi şöyle dedi: Gideyim ve bu büyük görümü göreyim; çalı neden yanıp tükenmiyor. Tüm bunlar Çıkış kitabının 3. bölümünden tamamen sapmadır.

Ayet 13. Tanrı Musa'ya çalıdan şöyle seslenir: لا اله الا انا فاعبدني واقم الصلوة لذكرى ان الساعة : اتية اكاد اخفيها لتجزى كل نفس بما تسعى فلا يصدنك عنها من لا يؤمن بها واتبع هواه فتردى Ben Tanrı'yım; benden başka tanrı yoktur: o halde bana kulluk et ve beni anmak için namaz kıl.

Şüphesiz o saat (yani Kıyamet) gelecektir: ve her nefis kendi çabasının karşılığını alsın diye onu açığa vurma zamanı yakındır. O halde ona inanmayan ve kendi arzusuna uyan kimse seni ondan alıkoymasın: aksi takdirde helak olursun. Çıkış kitabında Tanrı'nın Musa'ya çalıdan böyle bir şey söylediğine dair hiçbir şey bilinmez ve kesinlikle bunlar, Musa'ya vahyedilen o görümün amacıyla uyuşmaz. Sözü edilen çalı tasviri bizim anlatımızda ejderhaya dönüşen büyük bir değneğe ve Musa'nın cüzzamla kaplı eline atıfta bulunur; ve en nihayetinde Musa'nın Firavun'a elçi olarak gönderilmesi buyrulur ki, Kur'an bunun ve İsraililerin uğradığı zulüm hakkında masallar anlatır. Oysa ortaya konduğu üzere; çünkü bu görümün amacı buydu.

Ayet 25. Musa Tanrı'ya dua eder: اجعل لي وزيرا من اهلي هرون اخي : (elçilik görevinde bir yardımcı) ailemden kardeşim Harun'u bana ver. Metinden açıkça anlaşıldığı üzere, Musa Tanrı'dan kendisine yardımcı olarak bir kardeş talep etmemiştir; aksine Tanrı'nın kendisi bunu ona doğrudan sunmuş, hatta bunu yapmasının gerekçesini de eklemiştir; şu sözlerle: Kardeşin Harun Levili, onun güzel konuştuğunu biliyorum: işte kendisi tutarsızlığa düşer vb.

Ayet 57. Firavun'un Sihirbazlarından bahsederken şöyle der: قالوا حيّالهم وعصيهم يخيّل اليه : Ve işte onların ipleri ve değnekleri, yaptıkları büyü yüzünden ona sanki hareket ediyorlarmış gibi göründü. Ve Musa kendi içinde bir korku hissetti; biz dedik ki: Korkma, şüphesiz sen daha üstünsün. Sihirbazların yere fırlattıkları o nesneler, Muhammed'in zihnindeki uydurmalar dışında hiçbir yerde yer almaz. Oysa Musa korkmuştu, Sihirbazların yaptıklarını görünce sanki kendisinden geçecek gibi oldu, öyle ki bu haksızlık ve adaletsizlik yüzünden neredeyse düşecekti.

Ayet 94. Musa, Buzağıya tapılması nedeniyle Harun'a karşı öfkelenerek onu sakalından ve kafasından yakaladı; o ise bağıırıyordu: يا بن أم لا تأخذ بلحيتي ولا براسي : Ey anamın oğlu, sakalımdan ve kafamdan yakalama beni. Sanki iki kadın arasında bir mesele geçiyormuş gibi.

Ayet 87. Buzağıyı döken Samiri'ye, ona nasıl ses, et ve kan verdiğini sorduklarında, o cevap verdi: بصرت بما لم يبصروا به فقبضت قبضة من اثر الرسول فنبتتها وكذلك سولت لي نفسي : Onların bilmediği şeyi biliyordum: (Cebrail olduğunu düşündüğüm) Elçinin (atının) ayak izinden (toprağından) bir avuç aldım ve onu (buzağının eritildiği fırına) fırlattım: çünkü nefsim bana bunu böyle hoş gösterdi. Araplar arasında, Hiazum adı verilen Cebrail'in atı hakkında sıkça bahsedilir.

Ayet 93. Kıyamet gününden bahsederken şunu içerir: يوم ينفخ فى الصور ونحشر المجرمين : Belirli bir gün sura üflenecek ve günahkarları bir araya toplayacağız. Eğer Muhammed Kutsal Yazıların anlamı konusunda eğitilmiş olsaydı, şüphesiz ona karşı söylenecek hiçbir şey ortaya çıkmazdı. Fakat Kur'an müfessirlerine göre, onun ne düşündüğünü biliyorlardı, bu sur şerefli bir masaldan başka bir şey değildir. Belki de Aziz Pavlus'un Korintoslulara 1. Mektup 15. bölümdeki şu sözlerinden esinlenilmiştir: En son günde sur çalacak, ve günlerin en sonuncusunda: iki sur uydururlar; birincisini, İsa'nın ikinci gelişinden kırk yıl önce Melek Astraphel üfleyecektir; ikincisini ise yine aynı Melek veya (başkalarına göre Cebrail) tüm insanların ruhlarıyla dolu olarak üfleyecektir; ve nitekim Yahya'nın yazdığı gibi: اذا نفخ فيه صاحب الصور خرجت الارواح : Sura üfleyen melek ona üflediğinde, ruhlar arılar gibi çıkacak ve her bir ruh kendi bedenine gidecektir. Tamamen başka saçmalıklar.

Ayet 106. Yine Adem'e Melekler tarafından secde edilir.

Ayet 107. Adem'in Cennete yerleştirildiği söylenir. ان لك الا تجوع فيها ولا تعري وانك لا تنظمأ فيها : Şüphesiz orada acıkmaman ve çıplak kalmaman sana uygundur: ve şüphesiz orada susamazsın ve güneşin sıcaklığından muzdarip olmazsın. Buradaki Cennetin nasıl bir yer olduğu; dünyevi mi olduğu varsayıldığında, o yerin kusursuz iklimi nedeniyle bu muhtemeldir. Fakat ne acıkacağı ne de susayacağı iddiasına inanmak zordur; özellikle yiyecek ve içecekten doğal olarak mahrum kalındığında. Çünkü açlık ve susuzluk bedensel durumlardır; ve beden tüm uzuvları, hangi durumda olursa olsun, masumiyet halinde bile böyledir; ve şüphe yok ki eğer Adem Cennette hiçbir şey yemeseydi veya içmeseydi, doğal olarak ölmüş olurdu. Eğer bir kimse onun açlık veya susuzluk duymadan yiyip içtiğini, bunun sadece beslenmek ve yaşamı sürbütme için olduğunu ya da sadece yiyecek ve içecekten zevk almak için olduğunu ileri sürmezse: Ki bu hiçbir temel olmaksızın iddia edilirdi. Nitekim Cennette ilk yaratılanların çıplak olmadıkları iddiası, Yaratılış 3. bölümün metnine

açıkça aykırıdır: Her ikisi de çıplaktı ve utanmıyorlardı. Yahya, onların giysilerden mahrum olduklarını, fakat كنا كميّا الظفر gibi saçlarını veya kıllarını giysi yerine kullandıklarını söyleyerek cevap verir. Demek ki Tanrı insanları değil, iki ayıyı yaratmıştı.

Ex Sura 21. الانبياء Prophete.

Ayet 53. İbrahim'i, kavmine karşı putlar hakkında tartışırken tanıtır. Onlar bilmem hangi şenliğe doğru yola çıktıklarında, İbrahim putların tapınağına girdi, onların فجعلهم جذاذاً الا كبيرا لهم لعلهم يرجعون اليه قالوا من فعل هذا بالهتنا انه لمن الظالمين قالوا سمعنا فتى يذكرهم يقال له ابراهيم قالوا فاتوا به على اعين الناس لعلهم يشهدون قالوا انت فعلت هذا بالهتنا يا ابراهيم قال بل فعله كبيرهم هذا فاسئلوهم ان كانوا ينطقون : en büyükleri hariç onları parça pinçik etti, belki ona başvururlar diye (& boynuna baltayı astı, diğerlerini kimin parçaladığını ondan öğrenmek için. Bu sırada geri dönenler) dediler ki: "Tanrılarımıza bunu kim yaptı? Şüphesiz o zalimlerdenidir." Bazıları: "Onları diline dolayan İbrahim adında bir genç duyduk" dediler. Diğerleri cevap verdi: "Onu insanların gözü önüne getirin ki şahit olabilsinler." (Getirdiklerinde şöyle) dediler: "Tanrılarımıza bunu sen mi yaptın ey İbrahim?" O cevap verdi: "Aksine bunu şu büyükleri yaptı: eğer konuşabiliyorlarsa onlara sorun." Fakat onlar o çocuktan bunu bu şekilde gördüklerinde, onun ateşe atılmasını emrettiler, Tanrı ise onu mucizevi bir şekilde oradan kurtardı. Bunlar, kutsal yazılarda hiçbir sağlam temeli bulunmayan hahamların uydurmalarıdır.

Ayet 78. Davud ve Süleyman hakkında şunları aktarır: وداود وسليمان اذ يحكما في الحرث اذ : Davud ve Süleyman, bir kavmin sürüsünün yayıldığı ekin tarlası hakkında hüküm vermişlerdi: ve onların hükmüne şahitlik etmiştik: ve Süleyman'a bunun anlayışını verdik. Celâleddîn bu masalı şöyle şekillendirir: Çobanlar geceleyin boş yere, çobanın yokluğunda, bazılarının koyunlarını tarlada otlatmış ve zarar vermişlerdi: aralarındaki bu dava Davud ve Süleyman'a götürüldüğünde; Davud: "Verilen zarara karşılık koyunlar tarla sahibine verilsin" dedi: Süleyman ise: "Zarar, koyunların yavruları, sütleri ve yünleriyle karşılansın; ta ki tarla, çobanın masrafları karşılanarak tekrar eski haline dönene kadar; koyunlar ise bu sırada sahibine iade edilsin" dedi. Yazar, Davud'un kendi hükmünü Süleyman'ın hükmüne tercih ettiğini belirtir. Oysa burada Davud ve Süleyman'ın hükmünü gerektirecek bu kadar büyük bir mesele yoktu; özellikle bu durum herhangi bir taşra insanı tarafından ve hatta Davud'unkinden daha bilgece çözülebilecekken.

Ayet 79. Aynı Davud ve Süleyman hakkında şunlar yer alır: وسخرنا مع داود الجبال يسبحن والطير وكنا فاعلين و علمناه صنعة لبوس لكم لتحصنكم من بأسكم فهل انتم شاكرون ولسليمان الريح عاصفة تجري بأمره لهم النالى الارض التى باركنا فيها وكنا بكل شيء عالمين ومن الشياطين من يغوصون له ويعملون عملاً دون ذلك وك حافظين : Ve kuşlarla birlikte Tanrı'yı övsünler diye dağları Davud'un emrine verdik. Bunu kesinlikle biz yaptık. Ve savaşlarınızda sizi korusunlar diye size zırh yapma sanatını öğrettik. Buna karşı şükrediyor musunuz? Ve Süleyman'a, onun emriyle bereketlendirdiğimiz toprağa (yani vaat edilmiş toprağa) doğru esen şiddetli rüzgarı boyun eğdirdik: Ve biz her şeyi bilendik. Ve şeytanlardan, onun için dalgıçlık yapacak (denizde mücevher ve inci arayacak) bazılarını ve bundan başka işler yapacak (yani geceleyin, gündüz inşa ettiklerini yıkmalarını diye ona şehirler ve Tapınaklar inşa

edecek bazılarını boyun eğdirdik, ki başka bir işleri olmadığında şeytanların bunu yaptığı bilinir) ve biz onları gözetliyorduk.

Kur'an'ın Davud ve Süleyman hakkında anlattığı bu masallar, Süleyman'ın şeytanlar üzerindeki, onları zor işleri bitirmek için birer hizmetçi gibi kullandığı bu hakimiyeti hakkında büyük mucizelerin anlatıldığı Yahudilerin Talmud'undan çıkarılmıştır. Oysa ilahi kanunla insanlara tamamen yasaklanmışken, Süleyman'a büyük bir hakaret yapılmaksızın şeytanlarla ilişki ve yakınlık kurulduğu kurgulanamaz.

Ex Sura 22. الحج Peregrinatio.

Ayet 52. Uydurma Tanrı Muhammed ile konuşur: وما ارسلنا من قبلك من رسول ولا نبي الا اذا تمنى : القى الشيطان في امنيه فينسخ الله ما يلقي الشيطان Ve senden önce hiçbir Elçi veya peygamber göndermedik ki, o (Tanrı tarafından kendisine vahyedilenleri) okuduğunda Şeytan onun okuyuşuna (bir hata) karıştırmış olmasın. Fakat Tanrı, Şeytan'ın karıştırdığı şeyi yok eder. Bu durum, Celâleddîn ve diğer müfessirlerin aktardığına göre, Muhammed'in Şeytan'ın telkiniyle tüm halkın önünde Kur'an'ın 53. suresi olan النجم Necm (Yıldız) suresini okurken düştüğü büyük kederde onu teselli etmek için uydurulmuştur. Nitekim şu sözlerden sonra: أفرأيتم اللات والعزى ومناة الثالثة الاخرى : Allat, Uzza ve diğer üçüncüsü olan Menat hakkında ne dersiniz? (ki bunlar Mekkelilerin üç putuydu); arkasından şunu eklemişti: تلك الغرانيق العلى وان شفاعتهن لترجى : İşte bunlar yüce turnalardır (aracılarıdır) ve şüphesiz onların şefaatleri umulur. Bunu duyan Mekkeliler, yeni Peygamberin kendi tanrılarını böyle övmesinden dolayı çok sevindiler. Fakat Muhammed'in bu tahrifi hakkında ne olursa olsun, tüm küfürlerin en başı, en büyüğü ve en arsızıdır ki; Muhammedi Tanrı'nın, bir peygamberin Tanrı tarafından vahyedilen kutsal kitapları okurken Şeytan'ın telkininin araya girmesine karşı herhangi bir küfür içermeksizin bunu yapabileceğini onaylamasıdır.

Ayet 65. Tanrı hakkında şöyle denir: ويمسك السماء ان تقع على الارض الا باذنه ان الله بالناس لرؤوف Ve kendi izni olmaksızın yerin üzerine düşmesin diye göğü tutar; şüphesiz Tanrı insanlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Astrolojik konularda bu kadar cahil olan Muhammed, göğün yerin üzerine düşmesini engelleyen şeyin, yerin doğasına aykırı olarak göğün yerin üzerinde asılı kalması olduğunu sanıyordu.

Ex Sura 23. المؤمنون Fideles.

Nuh, Hud, Musa ve diğerleri hakkında yukarıda anlatılan hikayeleri neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlar; bu surede de aynı şekilde bayatlamış şeyleri yeniden pişirip aynı şarkıyı söyler.

Ex Sura 25. الفرقان Distinctio.

Burada da Nuh, Ad, Semud, Şuayb ve yukarıda anlatılan diğer hikayeler tekrar anlatılır. Diğer masallar ve saçmalıklar.

Ex Sura 26. الشعراء Poetae.

İlk olarak Musa'nın Firavun'a elçiliği hakkında yukarıda anlatılanları, Sihirbazların dönüşüm masalı ve şahitliği ile birlikte tamamen tekrarlar.

Ayet 58. Şöyle okunur: فاخرجناهم من جنات وعيون وكنوز ومقام كريم كذلك واورثناها بني اسرائيل Ve onları (yani Mısırlıları) bahçelerden, pınarlardan, hazinelerden ve şerefli makamlardan çıkarsınlar diye; ve bunları İsraililere miras olarak verdik: ve Güneş doğarken onların peşine düştüler.

Mısırlılar denizde boğulurken Tanrı'nın İsraililere buraları miras olarak verdiği iddiası yanlıştır. Zemahşerî, bu şeylerin Filistin'deki İsraililere verildiğini açıklar. Fakat Kur'an'ın kelimelerine ve diğerlerinin açıklamasına aykırıdır; ve özellikle sadık bir şekilde açıklayan Yahya'ya göre: ورجعوا الى فرعون وقومهم : Çünkü İsraililer, Tanrı Firavun'u ve kavmini helak ettikten sonra Mısır'a geri döndüler; Mısırlıların evlerine, bahçelerine, pınarlarına ve diğer mallarına sahip oldular. Bu ise kesinlikle tüm gerçeğe aykırıdır.

Ayet 70. İbrahim, Tanrı'nın birliği uğruna putperestliğe karşı kavmiyle mücadele etmek için geri döner.

Ayet 102. Yine Nuh kendi kavmiyle mücadele eder; yine tufan ve diğer uydurmalar yer alır.

Ayet 120. Yine Ad kavminin ve onların elçisi Hud'un tüm masalı yer alır.

Ayet 138. Salih, Semud kavmi ve kayadan çıkan gebe deve ile sahneye geri döner.

Ayet 173. Yine Şuayb ve Eyke halkı yani Medyenliler, yukarıdaki gibi aynı saçmalıklarla yer alır.

Ex Sura 27. النمل Formica.

Ayet 8. Musa, çalı, yılanı dönüşen değnek, cüzzamlı el, Firavun'a elçilik vb. geri döner.

Ayet 17. Süleyman hakkında şunlar yer alır, ki uydurduğumu sanmasınlar diye

Arapça metinle birlikte aktarmayı gerekli gördüm: داود وقال يا ايها الناس علمنا سليمان وورث سلي منطق الطير واوتينا من كل شيء ان هذا لهو الفضل المبين وحشر لسليمان جنوده من الجن والانس والطير فهم يوزعون حتى اذا اتوا على واد النمل قالت نملة يا ايها النمل ادخلوا مساكنكم لا يحطمنكم سليمان وجنوده وهم لا يشعرون فتبسم ضاحكا من قولها وقال رب اوزعني ان اشكر نعمتك التي انعمت علي وعلى والدي وان اعمل صالحا ترضاه وادخلني لا ارى الهدهد ام كان من الغائبين لا عذبنه عذابا شديدا او لا نبهه او لي برحمتك في عبادك الصالحين وتفقد الطير فقال ما لي اتيني بسلطان مبين فمكث غير بعيد فقال احطت بما لم تحط به وجئتك من سبأ بنبا يقين اني وجدت امرأة تملكهم واوتيت من كل شيء ولها عرش عظيم وجئتها وقومها يسجدون للشمس من دون الله وزين لهم الشيطان اعمالهم فصدهم عن السبيل فهم لا يهتدون ... قال سننظر اصدققت ام كنت من الكاذبين اذهب بكتابي هذا فالقه اليهم ثم تول عنهم فانظر ماذا يرجعون قالت يا ايها الملا اني القي الي كتاب كريم انه من سليمان وانه بسم الله الرحمن الرحيم الاتعلوا علي واتوني ايها الملا افتوني في امري ما كنت قاطعة امرا حتى تشهدون قالوا نحن اولوا قوة واولوا باس شديد يا مسلمين قالت والامر اليك فانظري ماذا تأمرين قالت ان الملوك اذا دخلوا قرية افسدوها وجعلوا اعزة اهله اذلة وكذلك يفعلون واني مرسل اليهم بهدية فناظرة بم يرجع المرسلون فلما جاء سليمان قال اتمدون بمال فما اتاني الله خير مما اتاكم بل انتم بهديتكم تفرحون ارجع اليهم فلنأتينهم بجنود لا قبل لهم بها ولنخرجنهم منها اذلة وهم صاغرون قال يا ايها الملوا ايكم يأتيني بعرشها قبل ان يأتوني مسلمين قال عفريت من الجن انا اتيك به قبل ان تقوم من مقامك واني عليه لقوي امين قال الذي عنده علم من الكتاب انا اتيك به قبل ان يرتد اليك طرفك فلما رآه مستقرا عنده قال هذا من فضل ربي ليبلوني ءاشكر ام اكفر ومن شكر فانما يشكر لنفسه ومن كفر فان ربي غني كريم قال نكروا لها عرشها ننظر اتهتدي ام تكون من الذين لا يهتدون فلما جاءت قيل اهكذا عرشك قالت كانه هو واوتينا العلم من قبلها وكنا مسلمين وصدها ما كانت تعبد من دون الله انها كانت من قوم كافرين قيل لها ادخلي الصرح فلما رأته حسبه لجة وكشفت عن ساقها قال انه صرح ممرد من قوارير قالت ربي اني ظلمت نفسي واسلمت مع سليمان لله رب العالمين**

Ve dün Davud'un Süleyman'ı oldu ve dedi: Ey insanlar, bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden verildi. Şüphesiz bu apaçık bir üstünlüktür. Ve Süleyman'ın huzurunda Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan oluşan orduları toplandı; onlar ayrı ayrı sevk ediliyorlardı, ta ki karınca vadisine varana kadar. Bir karınca dedi (ki onların Kraliçesi olduğu söylenir veya Süleyman'ın yanındaki) : Ey karıncalar, yuvalarınıza girin ki Süleyman ve orduları farkında olmadan sizi ezmesin. Süleyman onun bu sözüne

gölümseyerek güldü ve dedi: Ey Rabbim, bana ve anne-babama verdiğin nimete şükretmemi ve razı olacağın iyi işler yapmamı bana ilham et; ve beni rahmetinle salih kullarının arasına kat. Kuşları gözden geçirdi ve dedi: Hüdhüd'ü neden göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı? Ona kesinlikle şiddetli bir azap uygulayacağım ya da onu boğazlayacağım veya bana apaçık bir gerekçe getirecek. Çok geçmeden Hüdhüd geri döndü ve dedi: Onun yokluğu için haklı bir sebep sundu. Sonra Hüdhüd Süleyman'dan çok uzağa uçmadı ve ona dedi: Senin hiç görmediğin o ülkeyi baştan başa dolaştım; ve sana Saba'dan kesin bir haberle geldim. Zira orada onlara hükmeden, her şeye sahip olan ve büyük bir Tahta kurulmuş bir kadın buldum. Ancak onu ve kavmini, Tanrı yerine Güneşe secde ederlerken buldum; ve Şeytan onlara işlerini süslemiş ve onları doğru yoldan saptırmış, bu yüzden doğru yolda değiller; gizli olanı ortaya çıkaran Tanrı'ya secde etmesinler diye. Süleyman ona dedi: Yakında göreceğiz, doğru mu söyledin yoksa yalancılardan mı oldun. Bu mektubumla git ve onu onlara bırak: sonra onlardan uzaklaş ve ne cevap vereceklerine bak. Cevap verdiğinde (Saba Kraliçesi, adı Belkıs, Süleyman'ın mektubunu alınca ileri gelenlerini toplayarak) dedi: Ey ileri gelenler: Gerçekten bana şerefli bir mektup bırakıldı; Bu mektup Süleyman'dandır ve şu unvanı taşımaktadır: Rahman ve Rahim olan Tanrı'nın adıyla: Bana karşı büyüklük taslamayın, aksine bana boyun eğmiş ve adanmış olarak gelin. Kraliçe dedi: Ey ileri gelenler, bu işimde bana fikir verin: zira siz yanımda hazır bulunmadıkça hiçbir şeye karar vermem. İleri gelenler cevap verdi: Biz güç ve askeri kuvvet sahibiyiz; fakat emir sana aittir: o halde ne buyuracağını gör. Kraliçe dedi: Şüphesiz Krallar bir şehre girdiklerinde orayı harap ederler ve halkının ileri gelenlerini en aşağılık kırlarlar. Ve böyle yapacaklardır (bize, Süleyman'a ve askerlerine karşı) : Fakat ben onlara hediyeler göndereceğim ve gönderilen elçilerin (hediyelerle birlikte) ne getireceğini bekleyeceğim. (Belkıs'ın Elçisi) hediyelerle birlikte Süleyman'ya geldiğinde, Süleyman ona dedi: Siz bana mal ile yardım mı edeceksiniz? Şüphesiz Tanrı'nın bana verdiği, size verdiğinden daha hayırlıdır: siz ise hediyelerinizle sevinir ve onlardan yararlanırsınız. Onlara geri dön (ey Elçi) : çünkü biz onlara kesinlikle öyle ordularla geleceğiz ki karşı koyacak güçleri olmayacaktır: ve şüphesiz onları en aşağılık şekilde yurtlarından çıkaracağız: ve kendileri boyun eğmiş ve itaatkar olacaklardır. (Sonra Süleyman Cinleri çağırarak) dedi: Ey ileri gelenler: Hanginiz bu kraliçenin tahtını, onlar bana boyun eğmiş olarak gelmeden önce bana getirir? Cinlerden muazzam biri cevap verdi: Sen makamından kalkmadan önce onu sana getiririm: ve ben şüphesiz bu iş için güçlü ve güvenilirim. Kitap ilmine sahip başka bir Cin dedi: Gözünü açıp kapamadan (yani göz açıp kapayıncaya kadar, en hızlı şekilde, metindeki ifadeden anlaşılacağı üzere) onu sana getiririm. (Hemen o anda tahtı getirdi) Süleyman onu önünde durur halde görünce dedi: Bu, şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak için Rabbimin bir lütfudur: kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur; kim de nankörlük ederse: şüphesiz Rabbim zengindir ve lütuf sahibidir (hiç kimseye ihtiyacı yoktur). Süleyman dedi: Onun tahtını tanınmaz hale getirin, öyle ki onu kolayca tanıyamasın; bakalım doğru yolu bulacak mı yoksa doğru yolu bulamayanlardan mı olacak. Belkıs geldiğinde Süleyman ona dedi: Senin tahtın böyle miydi? Cevap verdi: Tıpkı buna benziyordu. Ve Süleyman dedi: Ondan önce bize ilim verilmişti ve wir

Müslümanlar olmuştuk. Ve onu Tanrılara olan sahte tapınışı saptırmıştı, zira o kafir bir kavimdendi. Kraliçeye dediler ki: Saraya gir. (Oysa saray şeffaf camdan yapılmıştı, altından su akıyor ve balıklar yüzüyordu. Kraliçe bu yüzden orayı) akan bir su birikintisi sandı: (bu yüzden eteklerini kaldırarak bacaklarını açtı, ki yorumcuların yazdığına göre bacakları eşek bacağı gibi kıllıydı, içinden su geçiyormuş gibi) Süleyman (sarayın ortasında duruyor ve her şeyi görüyordu) dedi: Şüphesiz bu, camdan yapılmış düz bir saraydır (senin sandığın gibi su girdabı değildir). Kraliçe o zaman dedi: Ey Rabbim, şüphesiz ben nefsimi zulmetmişim: ve şimdi kendimi Süleyman ile birlikte, Tanrı'nın dinini kabul etmek üzere teslim ediyorum. Celâleddîn ve diğer müfessirler ekler; Süleyman onu doğru dine döndürdükten sonra onunla evlenmek istemiş: fakat bacaklarının kıllılığından dehşete düştüğünde, zira eşek bacağı gibiydi, Cinler sönmemiş kireçten bir tüy dökücü hazırlamışlar ve bununla kılları yok edilmiş: ve böylece onunla evlenmiş ve Kraliçelik statüsünü koruyarak onu yanında tutmuş, ta ki kendisi ölene kadar. Onu doğum yapmış da kabul ederler. Kocakarı masallarından da öte şeyler.

Ayet 46. Yine Semud kavmi ile Salih; Sodomlular ile Lut ve defalarca tekrarlanan diğer saçmalıklar gelir.

Ayet 82. Şöyle yer alır: **وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ**: Onların üzerine o söz (yani cezalandırılma vakti, yani Mekkeliler için) gerçekleştiği zaman, onlara yeryüzünden kendileriyle konuşan bir canavar çıkarırız. Zemahşerî'den aktarılan yorumculara göre bu canavarın uzunluğu altmış arşın olacaktır; ayakları, kılları, kanatları ve iki kanadı bulunacaktır. Öküz başı gibi bir başı, domuz gözleri, fil kulakları, geyik boynuzları, devekuşu boynu, aslan göğsü, ayı rengi, kedi böğrü, koç kuyruğu ve deve tırnakları olacaktır. Diğerleri ise başının sadece yerden çıkacağını ve bulutlara kadar ulaşacağını yazarlar; boynuzlarının arası ise üç bin mesafe olacaktır: kendisi ise Arapça konuşacaktır. Bu canavar hakkında uydurdukları diğer saçmalıkları geçiyorum.

Ex Sura 28. **الْقَصَص** Historia.

Tanrı'sı Muhammed'i bunaltır, Musa ve Firavun hakkında defalarca tekrarlanan bu Hikayeyi, yine de bazı yeni ayrıntılarla aktarır.

Ayet 8. Şöyle okuyoruz: **إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ**: Şüphesiz Firavun, Haman ve orduları günahkarlardı. Yorumcular burada Haman'ın Firavun'un veziri, yani danışmanı ve Firavun'un başbakanı olduğunu savunmak isterler. Şüphe yok ki dağınık akıllı Muhammed, Haman'ı Ahaseveros ile karıştırmıştır, oysa Haman onun başbakanıydı.

Ayet 12. Bebek Musa hakkında şöyle yer alır: **وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ**: Ve daha önce sütannelerini ona engelledik. Yani, tefsirlerin açıkladığı gibi, Tanrı'nın bir mucizesi olarak, Firavun'un kızının getirdiği hiçbir sütannenin sütünü bebek emmek istememiş, ta ki annesi onu emzirene kadar. Bir Yahudi masalı.

Ayet 15. Musa'yı, bir İsrailiyi sıkıştıran bir Mısırlıyı öldürdüğünde, yaptığı işten büyük bir keder duyduğunu ve Tanrı'dan, sanki büyük bir suçmuş gibi af dilediğini aktarır: ve bir daha asla günahkarlara yardımcı olmayacağına söz verdiğini; Tanrı'nın da onu bağışladığını belirtir. Tevrat'ta buna benzer hiçbir şey okumayız, nitekim Musa haklı olarak onu ezen Mısırlıya karşı suçsuz olan İsrailiyi korumuş, böylece günahkara

yardım etmiştir. Nitekim pek çok din alimi bulunmaktaydı; Musa'nın bu konuda hiçbir günah işlemediğini savunurlar.

Ayet 19. Birbirleriyle kavga eden iki İsrailiden bahsederken, Musa'nın araya girip onları yatıştırmak ve aralarındaki kavgayı çözmek istediğini belirtir, şöyle yer alır: فلما : Ve her ikisinin de düşmanı olan o kişiyi güç kullanarak uzaklaştırmak istediğinde: Yorumcular ise bu sözlerle, ikinci kez tartışan iki kişiden birinin Mısırlı olduğunun açıkça gösterildiğini kabul ederler: oysa Çıkış kitabının 2. bölümünün Kutsal Metninden en açık şekilde anlaşıldığı üzere, kavga edenlerin her ikisi de İbrani, yani İsrailiydi.

Ayet 23. Çıkış 2. bölümde şöyle dendiği halde: Medyen Rahibinin su çekmeye gelen yedi kızı vardı: Kur'an'da sadece iki kızın geldiği okunur. Orada ayrıca yanlış bir şekilde, Musa'nın Şuayb'ın kızlarının koyunlarını sulamak için kuyudan su çektiği, (yorumcuların iddia ettiğine göre) kuyunun ağzından, kaldırılması için kırk adamın bile gücünün yetmeyeceği muazzam büyüklükteki bir taşı kaldırarak bunu yaptığı ileri sürülür. Oysa Musa'nın gelişinden önce çobanlar zaten kuyudan su çekmiş ve koyunlarını sulamak için yalıkları doldurmuşlardı. Ve kuyu çobanları Musa'ya karşı pek adil davranmamış olsalar da, o taşın ağzından kaldırılmasına gerek yoktu, zira kızlar zaten onu hareket ettirmişlerdi. Buradan da anlaşılacağı üzere, Kur'an'ın doğruluğu Müslümanların iddia ettiği kadar büyük değildir.

Ayet 38. Firavun, Haman'ı ve İleri gelenleri çağırarak onlara dedi: لكم يا ايها الملا ما عل Ey : من اله غيري فاود لي يا هامان على الطين فاجعل لي صرحا لعلني اطلع الى اله موسى واني لاظنه من الكاذبين ileri gelenler, sizin için benden başka bir tanrı olduğunu asla bilmedim. O halde benim için ey Haman, çamurun üzerinde ateş yak (yani bana tuğla ve fırından kerpiç pişir) ve bana yüksek bir kule inşa et ki Musa'nın Tanrı'sını görmek için yukarı çıkabileyim: her ne kadar ben onun yalancılardan biri olduğundan hiç şüphe etmesem de. Zemahşerî şöyle yazar: Firavun muazzam bir yüksekliğe ulaşan kulenin tepesine çıkmış ve Göğe doğru bir ok fırlatmıştır, bu ok da ona kana bulanmış olarak geri dönmüştür: bu sebeple şöyle demiştir, Musa'nın Tanrı'sını öldürdüm. Fakat Tanrı Cebrail'i gönderdi, o da kanadıyla kuleye vurarak onu üç parçaya ayırdı, bir parçası Firavun'un ordugahının üzerine düştü ve yüz binlerce insanı yok etti. Görünüşe göre daha önce Firavun'u Ahaseveros ile karıştıran Muhammed, şimdi de bu canavarca kule hikayesinde onu Nemrut ile karıştırmaktadır; zira benzer bir kulenin inşa edilmesi gerektiğinde, pek çok işçisi olmasına rağmen uzun yıllar geçmesine rağmen sonuca ulaştırılamamıştı. Şaşırtıcıdır ki Musa bu kule hakkında en ufak bir kelime bile etmez. Edemezdi de, çünkü tamamı Kur'an'ın bir uydurmasıdır.

Ayet 71. Karun olarak adlandırılan Kârûn Hikayesi aktarılır, ki onu قارون Karun diye çağırır ve diğer unsurların yanı sıra şöyle der: ان قارون كان من قوم موسى فبغى عليهم واتيناه من الكنوز ما ان مفاتحه لتتوا بالعصبة اولي القوة Şüphesiz Karun Musa'nın kavmindendi, fakat onlara karşı azgınlık etti; ve biz ona öyle hazineler vermiştik ki anahtarlarını taşımak güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Karun Musa'nın soyundandı ve ona karşı kibirlendi: ve biz ona o hazineleri ve anahtarları verdik ki onları taşımak en güçlü adamların topluluğuna bile ağır geliyordu. Kim inanır çöldeki Karun'un bu derece geniş hazinelere, zenginliklere sahip olduğuna? Özellikle de İbn Ali'nin kendi Tarih

قيل كانت مفاتيح خزانته تحمل : Denildi ki, hazinelerinin anahtarları kırk katır üzerinde taşınırdı ve onun altından kaplanmış, kapıları altından yapılmış muazzam bir evi vardı vb. Derler ki Karun'un tüm hazineleri, sadece anahtarları kırk katıra yük olacak kadardı. Kendisine altından muazzam bir saray inşa ettirmiş, kapılarını da altın levhalarla kaplatmıştı; bu sebeple kibirleniyordu. Sonra Kur'an'daki ses şu anlama gelir: ad; ve doğrudur. Bunlar sadece kırk katırın Karun'un hazinelerinin anahtarlarını taşıyacağı kadar mıdır; ey Kral, senin hazinelerinin anahtarlarına sahip kaç katırın var?

Ex Sura 29. العنكبوت Aranea.

Nuh, İbrahim, Lut ve kendi kavimleri göz önüne getirilir: Şuayb ile Medyenliler, Semud kavmi, Ad kavmi, Karun, Haman ve Firavun ile birlikte. Bu surede, 14. ayette söylenenden başka bir şeye rastlanmaz: ولقد ارسلنا نوحا الى قومه فلبث فيهم الف سنة الا خمسين : Ve şüphesiz Nuh'u kendi kavmine gönderdik ve onların arasında, elli yıl hariç bin yıl kaldı. Müfessirler genellikle Kur'an'ın bu hesabı şu şekilde yaptığını düşünürler: Nuh'un kafirler arasında bulunduğu süre, onun yüz yıl ötesinde bir süre, yani yüz elli bin yıl değil: ki kelimelerinden açıkça anlaşılacağı üzere bu şekilde hesaplanmaktadır. Ve nitekim ثم في ل içindeki harf, dilbilgisi uzmanlarına göre takip etme işaretidir: yani dokuz yüz elli yıl ömrünü yüz elli bin yıldan sonra değil, tam tersine ömrünün tamamını yaşamıştır: yani dokuz yüz elli yıl. Demek ki Kur'an'ın uydurduğu bu ilahi tahmin uyarınca Nuh, aynı kutsal sözlerden anlaşılacağı üzere onu yirmi iki yıl eksilterek bin dörüz yıla ulaşmaktadır. Oysa Yaratılış kitabının 9. bölümünden Nuh'un dokuz yüz elli yıldan fazla yaşamadığı açıkça bilinmektedir.

Ex Sura 31. لقمان Locman.

Bu surede Lokman adında bilge ve aynı zamanda kutsal kabul edilen bir pagan övülür. Onun hakkında burada nelerin söylendiğini bu surenin önsözünde göstereceğiz. Bizim konumuzla ilgili olan kısım ise Kur'an'da söylenen şu husustur, her ne kadar müfessirler ve özellikle Zemahşerî ile diğerleri bunu hemen hemen aynı kelimelerle sınırlandırsa da, bunlar şunlardır: aksi takdirde Paropamisus yazılır, Araplar katında bu isim En Büyük Bitkilerdir. Lokman hakkında İbn Abbas'a göre şöyle yazar: Siyah bir köleydi, dilde akıcıydı, özellikle bilgece sözler ve öğütler vermekte keskindi. Enol-Moşebet'te ise onun siyah bir köle olduğu, bir fırıncı olduğu veya gelecekte fırıncı olacağı, çünkü köle olduğu yazılır. Mücahid aktarır: Siyah renkli, kalın dudaklı, ayakları yarık bir köleydi. Efendisi ona, bir koyun kesip en iyi yerini getirmesini buyurdu: o da dilini ve kalbini getirdi. Sonra efendisi, en kötü yerini getirmesini buyurdu, o da yine dilini ve kalbini getirdi. Zemahşerî, Aesopus'un (Ezop) başına gelenlerin aynısının Lokman'ın da başına geldiğini aktarır; zaten Lokman ismi Planudes'te Planudes olarak aktarılır, bu isim de Arapça katında Ezop anlamına gelen Obur demektir. Kur'an'da ise Lokman'ın oğluna verdiği öğütler yer alır, ki bunlar Ezop'un kendi oğluna verdiği öğütlerle neredeyse kelimesi kelimesine aynıdır. Ayrıca oğullarının isimleri de انعام Anaam, yani Enaam Ezop'un oğlunun adı olan Enno ile aynıdır. Demek ki Lokman masalları Ezop hikayelerinden alınmıştır, Lokman ile Ezop'un aynı kişi olduğundan şüphe edilemez. Bu durumda Muhammed, Müslümanlara Kur'an'da bu tür Azizleri kutsal kabul edip tapınmalarını önermektedir.

Ex Sura 32. السجدة Adoratio.

Ayet 5. Tanrı hakkında denir: يدبر الامر من السماء الى الارض ثم يعرج اليه في يوم كان مقداره الف سنة : Gökten yere kadar işleri düzenler; sonra sizin saydıklarınızdan bin yıl tutan bir günde O'na yükselir. İşleri Gökten yere kadar yönetir: sonra (Dünyada) sizin saydığınız cinsten ölçüsü bin yıl olan bir günde O'na yükselir. Çok kısa bir zaman diliminde tamamlanacak olan bu nihai yargı, Kur'an'ın iddiasına göre, müfessirlerin de birleştiği üzere bin yıllık bir zaman dilimini kapsar. Demek ki Muhammed, bin yıllık zaman dilimini tayin ederken yanılmaktadır. Celâleddîn burada mecazi ifadelere başvurur, Uyuyanların durumuna karşı. Fakat Kur'an'ın kelimeleri yeterince açıktır.

Ex Sura 33. الاحزاب Conjurati.

Ayet 7. Muhammedi Tanrı konuşur: واذ اخذنا من النبيين ميثقهم ومنك ومن نوح وابراهيم وموسى وعيسى : Ve (hatırla) peygamberlerden sözlerini aldığımızda; senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem oğlu İsa'dan; ve onlardan sağlam bir söz aldık. Muhammed'in, tüm peygamberlerin Sina Dağı'nda bulunduğunu ve sözün onlara orada verildiğini sanırken Hahamdan türediğini daha önce görmüştük. Oysa kesinlikle sadece Musa'nın burada hazır bulunduğu görünmektedir, diğerleri ise zaman bakımından ve يخرجوا من صلب ادم كأنهم في صغر النمل : sağ el, Adem'in sülalesinden sanki en küçük karıncalarmış gibi çıktıklarında peygamberlerin Tanrı tarafından Adem'in belinden çıkarıldıkları zamandır.

Ayet 66. Şöyle okuyoruz: يا ايها الذين آمنوا لا تكونوا كالذين آذوا موسى فبراه الله مما قالوا وكان عند الله : Ey iman edenler! Musa'ya eziyet edenler (onun saygınlığına leke sürenler) gibi olmayın. Nihayet Tanrı onu onların dediklerinden (ona karşı söylediklerinden) temize çıkardı; ve o Tanrı katında şerefli bir kimseydi. Musa'nın hangi konuda incitildiğini ve Tanrı'nın onu nasıl temize çıkardığını müfessirler ve özellikle Celâleddîn şu sözlerle açıklar: ادوا موسى بقولهم مثلاً ما يمنعه ان يغتسل معنا الا انه آدر ونبرأه الله مما قالوا بان وضع ثوبه على حجر : Musa'ya : ليغتسل ففر الحجر به حتى وقف به بين ملاء من بنى اسرائيل فادركه موسى فاخذ ثوبه فراءه لا ادر به (İsrailliler) atasözü gibi şu sözlerle incitmişlerdi: "Bizimle birlikte yıkanmasını engelleyen tek şey, onun fıtıklı (kasık fıtığı olan) olmasıdır." Oysa Tanrı onu bu iftiradan temize çıkardı; şöyle ki, Musa yıkanmak için giysilerini bir taşın üzerine koyduğunda, taş giysilerle birlikte kaçmaya başladı, ta ki İsraillilerin ileri gelenlerinden oluşan bir topluluğun önünde durana kadar; Musa arkasından koşarak çıplak halde ona yetişti, giysilerini aldı ve böylece herkes onun fıtıklı olmadığını gördü. Tamamen saçma bir uydurma.

Ayet 69. Tanrı'nın şöyle konuştuğu tanıtılır: انا عرضنا الامانة على السموات والارض والجبال فابين : Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik; onu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korktular; onu insan yükledi. Celâleddîn, emanet adıyla dini vecibeleri anlar ki bunun karşılığında ödül alınır. Oysa Tanrı bunu göklere, yere ve dağlara teklif etmişti; بان خلق فيها افهاما ونطقا : çünkü onlarda bir anlayış ve konuşma yetisi yaratmıştı. Bundan daha aptalca bir şey söylenemez. İman ve din, rasyonel bir özne olmaksızın bir araya gelemez: Göklerin, yerin ve dağların rasyonel olduğunu söyleyen kişi, inanacağı üzere, tamamen akıldan yoksundur.

Ex Sura 34. سبا Saba.

Ayet 10. Davud ve Süleyman hakkındaki masalları yeniden pişirir: Tanrı'nın, dağlara ve kuşlara Davud ile birlikte dönüşümlü olarak ilahi övgüler serdetmelerini nasıl emrettiğini; ve aynı kişinin ellerinde demiri nasıl yumuşat-tığını, böylece savaş kullanımı için ondan daha kolay zırhlar yapabildiğini aktarır. Ayrıca Süleyman'ın emrine rüzgarları nasıl boyun eğdirdiğini, öyle ki onun isteğiyle estiklerini; erimiş bakır pınarını nasıl akıttığını; Cinleri yani Şeytanları işçiler olarak nasıl onun hizmetine verdiğini, eğer işlerinde tembellik edecek olurlarsa Tanrı tarafından ateş kırbaçlarıyla cezalandırıldıklarını anlatır. İnşa ediyorlardı ve yüksek kuleler, heykeller yapıyorlar, havuzlar gibi geniş çanaklar, kazanlar ve bu türden başka eserler şekillendiriyorlardı. Ayet 14'te ise şu sözlerle sonlandırır: فلما قضينا عليه الموت ما دلهم على موته الا دابة الارض تأكل منسأته فلما خر تبينت الجن ان لو كانوا يعلمون الغيب ما لبثوا في العذاب المهين : Onun (yani Süleyman'ın) ölümüne hükmettiğimiz zaman, bastonuna dayanmış halde öldü, öyle ki hiç kimse onun öldüğünü tam bir yıl boyunca anlamadı, Celâl'in dediği gibi; bu sırada Şeytanlar onun canlı olduğunu sanarak aralıksız işlerde yorulup duruyorlardı. Ve onun ölümünü onlara, bastonunu kemiren toprak kurdundan yani ağaç kurdundan başkası göstermedi. Süleyman bu yüzden yere yıkılınca, o zaman Şeytanlar için onun ölümü açıklığa kavuştu. Oysa eğer gaybı bilselerdi, o aşağılık işlerde bunca zaman kalıp durmazlardı. Son derece boş Haham masalları. Ex Sura 35. الملائكة. Angeli.

Ayet 1. Melekler hakkında şunlar yer alır: الحمد لله فاطر السموات والارض جاعل الملائكة رسلاً اولي : Göklerin ve Yerin Yaratanı, Melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler kılan Tanrı'ya hamdolsun. Kutsal Metinlerde Meleklerin kanatlı olduğu defalarca belirtilse de, yine de onların gerçekten kanatları olduğuna inanılmamalıdır. Çünkü onlar en saf ve en yalın Ruhlar olduklarından, bu tür maddi şeylerin onlara uyması mümkün değildir. Bu nedenle onlara kanat atfedilir ve insanlara göründüklerinde bunlarla hareket ederlerdi, böylece işlerdeki çeviklikleri ve hızları ifade edilirdi. Fakat Talmudik öğretiyle yoğrulmuş olan Muhammed, Meleklerin gerçekten kanatları olduğunu ve maddi olduklarını kabul etmişti, onun peşinden giren Müslümanlar da başka türlü inanmazlar.

Ayet 33. Kendi adamlarına mutluluk yerini vaat eder: جنات عدن يدخلونها يحلون فيها من اساور : Adn (yani lezzetler) bahçeleri: Oraya girecekler; orada altından bilezikler ve incilerle süslenecekler; ve oradaki kıyafetleri ipek olacaktır. Muhammed tüm bunları maddi olarak kabul ettiğinden, adamlarına tamamen samanvari bir mutluluk vaat etmektedir.

Ex Sura 36. Jas. يس.

Bu sureden itibaren (fark ettiğim kadarıyla) Muhammed, işitilmemiş bir çılgınlık ve dinsizlikle (Jüpiter hakkına yemin eden paganların âdeti gibi,

Per pice torrentes, atraque voragine ripas,

[Zift akıtan girdaplar ve o kara dehlizlerin kıyıları üzerine]*

yemin etmeye başlar) yeminleri devreye sokar: Tanrı'yı, çoğu zaman tamamen boş, gülünç veya her halükarda tamamen uydurma sebepler üzerine yemin ederken tanıtır; bu yeminlerle de doğruları, doğruluğu şüpheli olanları, hatta yalanları doğrulamak için aynı şeyi ikişer, üçer, dörder, beşer ve daha fazla yeminle pekiştirir.

Ayrıca bu konunun incelenmesinde tek tek sureler üzerinde oyalanmaya zorlanmamak için, bunları buradan itibaren kısaca gözden geçiriyorum.

İşte bu surede ayet 2'de Tanrı yemin eder: والقرآن الحكيم : Bilgece düzenlenmiş Kur'an hakkı için; Muhammed'in kendisiyle birlikte Kur'an ile aynı çizgide olduğuna; ve kendisinin doğru bir yol üzerinde olduğuna.

Sura 37. verf. 1. & feqq. والصابغات صفا فالزاجرات زج : Sıra sıra dizilenler hakkı için; bir haykırıyla sevk edenler hakkı için; öğüt okuyanlar hakkı için (yorumcular açıklar, bu üç sınıf Meleklerin çeşitli hizmetleridir) : yemin eder ki, Tanrı tektir ve evrenin Rabbidir.

Sura 38. verf. 1. Jurat والقرآن ذي الذكر : Uyarı içeren Kur'an hakkı için yemin eder. Fakat üzerine yemin edilen şey hakkında aşağıda hiçbir şey ikame edilmez.

Sura 43. verf. 1. والكتاب المبين : Apaçık Kitap (yani Kur'an) hakkı için; Kur'an'ı Arapça bir dille verdi ki, Araplar onu anlayabilsinler.

Sura 44. verf. 1. Iterum والكتاب المبين : Apaçık Kitap hakkı için yemin eder, Kur'an'ı Alkadar (Kadir) gecesinde gönderdiğini, insanları uyarmak için.

Sura 50. verf. 1. Iterum والقرآن المجيد : Şerefli Kur'an hakkı için yemin eder; fakat üzerine yemin ettiği şey hakkında aşağıda hiçbir şey ikame edilmez.

Sura 51. verf. 1. & feqq. Quatuor aggerat juramenta: 1. والذاريات ذروا : Savurdukça savuranlar (yani Rüzgarlar) hakkı için. 2. فالحاملات وقرا : Ağır yük taşıyanlar (yani Bulutlar) hakkı için. 3. فالجاريات يسرا : Kolaylıkla akanlar (yani Gemiler) hakkı için. 4.

فالمقسمات امرا : İşleri taksim edenler (yani her bir şeyi taksim eden Melekler) hakkı için: yemin eder ki, yüce Kıyamet günü gerçektir.

Verf. 7. Jurat والسماء ذات الحيك : Yollara sahip gök hakkı için yemin eder; Mekkeliler kendi aralarında Muhammed hakkında tutarsızdırlar.

Sura 52. verf. 1. & feqq. Quino juramento: 1. والطور : Dağ (yani Sina Dağı) hakkı için. 2. وكتاب مسطور في رق منشور : Yayılmış parşömen üzerine yazılmış kitap (Pentateuchus ve Kur'an'ı açıklarlar) hakkı için. 3. والبيت المعمور : Mamur ev (yani gökteki ev) hakkı için. 4. والسقف المرفوع : Yükseltilmiş tavan (yani gök) hakkı için. 5. والبحر المسجور : Dolu deniz hakkı için: onaylar ki, Tanrı yargılayacaktır ve insanların cezalandırılması yakındır.

Sura 53. verf. 1. Jurat والنجم اذا هوي : Yıldızlar battığı zaman hakkı için yemin eder: Muhammed'in bir sapkınlık içinde olmadığına, ne de delirdiğine; aksine Cebrail vasıtasıyla ona ilahi vahyin öğretildiğine.

Sura 68. verf. 1. والقلم وما يسطرون : Kalem ve (yazıcıların) yazdıkları hakkı için: veya Meleklerin Tanrı'nın kitabına tüm her şeyi yazdıkları kalem hakkı için yemin eder, Muhammed'in bir şeytan tarafından ele geçirilmediğine ve gerçek dinde olduğuna.

Sura 69. verf. 34. Loquens cum Meccanis, jurat فما تبصرون وما لا تبصرون : Gördükleriniz ve görmedikleriniz hakkı için; Mekkelilerle konuşurken yemin eder: Kur'an'ın bir şair uydurması, ne bir büyü, ne de bir kehanet kitabı olmadığına. Şeytan vasıtasıyla, domuzlar vasıtasıyla, katiller vasıtasıyla, zâniler vasıtasıyla, en kötü ve en aşağılık şeyler vasıtasıyla kapıyı burada açar ki, Tanrı dolaylı olarak yemin etmiştir.

Sura 70. verf. 31. برب المشارق والمغارب : Doğuların ve Batıların Rabbi hakkı için (yanlış bir şekilde birçok Dünyanın olduğunu varsayar) yemin eder, Mekkelilerin yerine başkalarını getirmeye gücünün yettiğine, ki onlar daha hayırlıdır.

Sura 74. verf. 33. Triplici juramento: والقمر اذا الليل اذا ادير والصبح اذا اسفر : Ay hakkı için; dönüp gittiği zaman gece hakkı için; ağardığı zaman sabah hakkı için: onaylar ki, Tartarus (Cehennem) en büyük beladır.

Sura 75. verf. 1. Jurat القيامة والنفس اللوامة : Kiyamet günü hakkı için ve kendini kınayan nefis hakkı için yemin eder. Fakat neyin üzerine olduğu aşağıda ikame edilmez.

Sura 77. verf. 1. & feqq. Multiplicat juramenta: والمرسلات عرفا فالحاصفات عصفا والناشرات نشرًا : Birbiri ardınca gönderilenler (yani Tanrı tarafından gönderilen akıllar) hakkı için; estikçe esenler (yani şiddetli rüzgarlar) hakkı için; yaydıkça yayanlar (yani rüzgarlar) hakkı için; ayırdıkça ayıranlar (yani Kur'an'ı doğrulardan ve yalanlardan ayıran Melekler) hakkı için; özür veya uyarı olarak öğüt bırakanlar (yani bunu yerine getiren Melekler) hakkı için yemin eder: Tüm bu yeminlerle, Kiyamet gününün geleceğini onaylar.

Sura 79. verf. 1. & feqq. quinquies ut suprâ jurat والنازعات غرقا والناشطات نشطا والسابحات سبحا : Şiddetle çekip çıkaranlar (yani ölüm anında günahkarların ruhlarını şiddetle çekip çıkaran Melekler) hakkı için; kolaylıkla çıkaranlar (müminlerin ruhlarını kolaylıkla çıkaran Melekler) hakkı için; yüzüp gidenler (gök ile yer arasında yüzüp giden Melekler) hakkı için; yarışıp geçenler (cennete giden ruhların önünden geçen Melekler) hakkı için; işleri düzenleyenler (işleri düzenlemekle görevli Melekler) hakkı için: Tüm bu yeminler, Kiyamet gününün gerçekliği hakkında tanıklık etmek içindir.

Per Auroram: per decem noctes: per conjunctionem, & separationem: per noctem quando accedit, & recedit. Idem quid juret, non apparet: & divinandum est. Idem rustici, bajuli, infirmaeque plebis homines consuevere, qui saepe ex habitu, non ex certa intentione, juramenta effutiunt.

[Şafak vaktine; on geceye; kavuşmaya ve ayrılmaya; geldiği ve gittiği zaman geceye. Aynı şekilde neyin üzerine yemin ettiği açık değildir ve tahmin edilmesi gerekir. Aynı şeyi köylüler, hamallar ve aşağı tabakadan halk kitleleri de âdet edinmişlerdir ki, çoğu zaman kesin bir niyetle değil, sadece alışkanlıktan dolayı yeminler savururlar.]

Sura 90. verf. 1. Jurat لا اقسم بهذا البلد وانت حل بهذا البلد ووالد وما ولد : Bu belde (yani Mekke) hakkı için; ve doğuran ile doğan hakkı için yemin eder: İnsanı zorluklar içinde yarattık. Yanlış: Tanrı insanı mutlu bir durumda yaratmıştır; fakat insan bizzat kendi günahıyla kendini sıkıntılara sokmuştur.

Sura 91. verf. 1. & feqq. septem, vel potius novem juramentis: والشمس وضحاها والقمر اذا تليها والنهار اذا جليها والليل اذا يغشيها والسماء وما بناها والارض وما طحيها ونفس وما سويها فالهمها فجورها وتقواها : Güneşe ve onun aydınlığına, onu takip ettiğinde Aya, onu açığa çıkardığında Gündüze, onu örttüğünde Geceye, Göğe ve onu bina edene, Yere ve onu yayana, nefse ve onu düzenleyene, sonra ona günahını ve takvasını ilham edene.

Per Solem, & Splendorem ejus: Per Lunam, cùm subsequitur illum: Per diem, cùm fulgentissimum ostendit illum: Per noctem, cùm cooperit illum: Per caelum, & qui fabricavit illud: Per terram, & qui expandit eam: Per animam, & qui conformavit eam: pronunciat, felicem esse illum, qui animam à culpis emundat: infelicem verò, qui eam peccatis immaculath. Nullo opus erat juramento, ut Deo in hac veritate omnibus notissima fides haberetur.

[Güneşe ve onun parlaklığına; onu takip ettiğinde Aya; onu en parlak şekilde gösterdiğinde Gündüze; onu örttüğü zaman Geceye; Göğe ve onu inşa edene; Yere ve onu yayana; nefse ve onu şekillendirene: İlan eder ki, nefsinin günahlardan temizleyen kurtulmuştur; onu günahlarla lekeleyen ise hüsrandır. Herkesçe çok iyi bilinen bu gerçeklikte Tanrı'ya inanılması için hiçbir yemine gerek yoktu.]

Sura 92. verf. 1. & feqq. triplici juramento: والليل اذا يغشى والنهار اذا تجلى وما خلق الذكر والانثى : Örttüğü zaman geceye, açıldığı zaman gündüze, erkeği ve dişiği yaratana yemin eder.

Per noctem, quando cooperit (omnia tenebris): Per diem, cum clarior apparet: Per eum, qui creavit marem & feminam: afferit, studia hominum diffimilia esse inter se. Ita jurare poterit, non omnes homines eundem habere nasum, vel eandem barbam. Illud enim non minus quam hoc universis notum est.

[Her şeyi karanlıkla örttüğü zaman geceye; daha parlak görüldüğü zaman gündüze; erkeği ve dişiği yaratana: İlan eder ki, insanların çabaları birbirlerinden farklıdır. Bu şekilde yemin etmek, tüm insanların aynı buruna veya aynı sakala sahip olmadığını söylemek gibidir. Çünkü bu durum da en az diğeri kadar herkes tarafından bilinmektedir.]

Sura 93. verf. 1. Jurat والضحى والليل اذا سجي : Kuşluk vaktine ve dinginleştiği zaman geceye yemin eder: ما ودعك ربك وما قلى : Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı Muhammed.

Sura 95. verf. 1. والتين والزيتون وطور سينين وهذا البلد الامين : İncire, zeytine, Sina Dağı'na ve bu güvenli beldeye (yani Mekke'ye) yemin eder; insanı en güzel biçimde yarattık: contra id, quod suprâ juraverat Sura 90 [Sure 90'da daha önce yemin ettiği şeyin aksine].

Sura 100. verf. 1. triplici juramento: والعاديات ضبحا فالموريات قدحا فالمغيرات صبحا : Soluk soluğa koşan atlar hakkı için; tırnaklarıyla ateş çıkaranlar hakkı için; sabahleyin akın edenler hakkı için yemin eder.

Per equos concitados cum fremitu anhelanti: Per equos incutientes pedes ad silices, cum excussione ignis: Per equos sese in cursu amulantes primo mane: affirmat, hominem esse Deo ingratum. Res nimis aperta.

[Nefes nefese hırıldayarak koşan atlar vasıtasıyla; taşlara ayaklarını vurup ateş çıkaran atlar vasıtasıyla; sabahın erken vaktinde yarışarak koşan atlar vasıtasıyla: İnsanın Tanrı'ya karşı nankör olduğunu onaylar. Çok açık bir mesele.]

Sura 103. verf. 1. Jurat والعصر : Zaman hakkı için yemin eder: ان الانسان لفي خسر :

Şüphesiz insan bir ziyandadır. Notum lipis, & tonitribus [Sadece laflar ve sesler].

İşte yeminlerin devamı niteliğindeki Tanrı'nın bu yeminleri, Kur'an'da kaydedilmiştir. Ancak bu kelimelerin önüne olumsuzluk edatı olan لا konur, ki müfessirlerin üzerinde birleştiği gibi bu edat زائدة fazlalıktır; ya da yemine değil, başka bir şeye atıfta bulunur; yani, Öyle değil, sizin dediğiniz gibi değil; aksine yemin ile bunun tam tersini doğrulamak için. Bu durum Kur'an'da dört veya beş yerde tekrarlanır.

Müfessirler bu konuda beş farklı şekilde yemin edildiğini belirtirler: beş şey, ki bunlar üzerinden yemin eder: beş sebep, ki bunlardan dolayı yemin eder: beş durum, ki bunlar onun yemin etme şeklidir, insan doğasındaki deliliğe ve dinsizliğe şaşırmamak elde değildir. Şüphesiz Aziz Pavlus, İbranilere Mektup 6. bölüm 16. ayette açıkça

öğretir ki, insanlar kendilerinden daha büyük olan biri üzerine yemin ederler, ta ki bir anlaşmazlığı çözmek için en büyük güvenceye sahip olsunlar. Nitekim Tanrı, İbrahim'e (der Havari) vaat verdiğinde, yemin edecek kendisinden daha büyük kimse olmadığı için kendi üzerine yemin etti; Kendi üzerime yemin ettim. Ve hemen ardından eklenir: Çünkü insanlar kendilerinden daha büyük olan biri üzerine yemin ederler; yani her türlü tartışmada kesin güvence olarak yemin edilir; ve bu sayede Tanrı'nın sözü, yemin edilen o şey üzerinden özel olarak tanınır. İşte bu resmiyet gereği, o daha büyük olanlar yemin eden kişinin üzerinde yer alır. Bu nedenle, üzerine yemin edilen şeylerin yemin edenden daha aşağıda olması kesinlikle kabul edilemez, çünkü bu durum ilahi tanıklığın değerini düşürür; nitekim ilahi tanıklık, sunulan bu tür kanıtlarla daha kolay kabul görür. Tanrı, kendi sözüyle her şeyi doğrulayan kusursuz bir gerçeklik olduğundan, yeminin daha asil bir biçimde yapılmasına ihtiyaç duymaz. Bu sebeple, Muhammed'in yaratılmış şeyler üzerine yemin eden bir Tanrı kurgulaması ne kadar aptalca ve dinsizcedir; öyle ki, insanlar katında kendi sözlerine güvenilsin diye: oysa bu durum, yaratılanların gerçeğini Tanrı'dan, yani yaratandan daha büyük bir mertebeye çıkarmaktan başka bir şey değildir; nitekim Deus minorem facere creaturis suis Tanrı'yı kendi yaratıklarından daha küçük kılmaktadır. Buna ek olarak, yemin etme eyleminin kendisi, üzerine yemin edilen o şeye karşı bir saygı ve hürmet göstergesidir; tıpkı Tapınak, Sunak, Kutsal Kitaplar, Haçlar vb. üzerine yemin edilmesi gibi. Aksine, yemin edilen şey ne kadar yüce ise, yemin de o kadar değer kazanır. Kim o halde, tamamen akıldan yoksun olmadıkça, Tanrı'nın yaratılmışlar üzerine yemin etmesini, bunu gerçekten anlamlı bir şeymiş gibi sunmasını savunabilir?

Peki, Muhammedi Tanrı'nın üzerine yemin ettiği o şeyler hakkında ne diyeceğiz? Gök hakkı için, Melekler hakkı için, Tevrat hakkı için, Güneş, Ay ve Yıldızlar hakkı için. Kur'an vasıtasıyla, rüzgarlar vasıtasıyla, bulutlar vasıtasıyla, gemiler vasıtasıyla, yazıcıların kalemi vasıtasıyla, gece vasıtasıyla, birleşme ve ayrılma vasıtasıyla, incir vasıtasıyla, zeytin vasıtasıyla, atlar vasıtasıyla; kısacası hem görünen hem de görünmeyen, aralarında en aşağılık, en değersiz şeylerin de bulunduğu tüm o yaratıklar hakkı için yemin edilir ki, Tanrı bunlardan nefret eder: bu durum karşısında dehşete düşmeyen var mıdır? Muhammed'in kendisinin bile, sanırım, bu şeyler üzerine yemin etmeyeceğini düşünürsek. Oysa Tanrı tüm bunları görür. Akıl ve mantıktan, en yüksek felsefeden tamamen mahrum olan bu durumlar karşısında onların körlüğü fark edilmez.

Gördük ki, yemin edilen o şeyler çoğunlukla öyledir ki, yeminin kendisini gülünç, boş ve anlamsız kılar; hatta yemin edilen şeyi tamamen boşa çıkarır. Şimdi ise şunu görüyoruz: En büyük dinsizliklerden biri de, Kur'an vasıtasıyla o ilahi kitabın kendisinin üzerine yemin edilmesidir; Yemin ederim ki bu şerefli bir Kur'an'dır; ve Kıyamet günü vasıtasıyla, Kıyamet gününün geleceğine yemin edilmesidir. Bu durum, hırsızın çalmayacağına dair kendi hırsızlığı üzerine yemin etmesinden farksızdır.

İçinde bu tür dinsizce yeminlerin yer aldığı bu tür aşağılık şeyler, Kur'an'da şimdiye kadar gördüklerimizle sınırlı değildir; evrensel olarak tüm dünyadan uzaklaştırılmayı,

cehennem alevlerinde yakılmayı hak ederler, ta ki geriye hiçbir izleri kalmasın. Fakat diğer saçmalıklara geçelim.

Ayet 53. Cenneti kendi sahnesine yeniden yerleştirir, şu sözlerle: ان اصحاب الجنة اليوم في شغل فاكهون هم وازواجهم في ظلال على الارائك متكئون لهم فيها فاكهة ولهم ما يدعون سلام قولاً من رب رحيم : Şüphesiz bugün cennetlikler bir eğlence içinde zevklenmektedirler. Kendileri ve eşleri gölgeliklerde, tahtlar üzerine kurulmuşlardır. Orada onlar için meyveler vardır ve istedikleri her şey onlarındır. Merhametli bir Rabden bir söz olarak: Selam! Cennet sakinleri bugün zevkler ve lezzetler içinde meşgul olacaklardır. Kendileri ve eşleri, gölgeliklerdeki divanlar üzerine uzanmış halde kalacaklardır. Orada meyvelere ve canlarının çektiği her şeye sahip olacaklardır; ve onlara şöyle denilecektir: Selam, merhametli Rabden bir söz olarak. Bu son kelimelerin dışındaki diğer kısımlar, bir Cenneti değil, tamamen bir genelevi andırmaktadır.

Ex Sura 37. الصافات Ordinatrices.

Ayet 41. Neredeyse aynı kelimelerle, fakat daha önce Cennet hakkında söylenmiş olan bazı eklemelerle birlikte şunu aktarır: الا عباد الله المخلصين اولئك لهم رزق معلوم فواكه وهم مكرمون في جنات النعيم على سرر متقابلين يطاف عليهم بكأس من معين بيضاء لذة للشاربين لا فيها غول ولا هم عنها ينزفون وعندهم قاصرات الطرف عين كانهن بيض مكنون فاقبل بعضهم على بعض يتساءلون قال قائل منهم اني كان لي قرين : Ancak Tanrı'nın ihlaslı kulları müstesna. İşte onlar için belirli bir rızık vardır. Meyveler vardır ve onlar nimet cennetlerinde ağırlandılar. Karşılıklı tahtlar üzerindedirler. Onlara pınardan doldurulmuş, içenlere lezzet veren, bembeyaz bir kadehle servis yapılır. Onda hiçbir sersemlik verme özelliği yoktur ve ondan dolayı sarhoş da olmazlar. Yanlarında da gözlerini sadece eşlerine dikmiş, iri gözlü eşler vardır. Sanki onlar saklanmış günahsız yumurtalar gibidirler. Birbirlerine dönüp sormaya başlarlar. İçlerinden biri der ki: "Şüphesiz benim bir arkadaşım vardı." karşılıklı tahtlar üzerinde birbirlerine bakarlar. İçenlerin zevki için pınardan (şarap) kadehleri etraflarında dolaştırılır. Onda ne bir baş ağrısı ne de zihinsel bir bulanıklık olur, ondan sarhoş da olmazlar. Yanlarında gözlerini sadece eşlerine dikmiş (kocalarından başkasına bakmayan) iri gözlü kadınlar bulunur, sanki onlar örtülmüş yumurtalar gibidirler. Birbirlerine dönüp sorarlar ve karşılıklı konuşurlar. İçlerinden biri der ki: "Dünyada benim bir arkadaşım vardı. Şöyle derdi: Sen de mi (buna inananlardansın) ?" Anlatmaya devam eder, nasıl oldu da her şeyi yerli yerine koydu, ta ki cehennemnin ortasındaki arkadaşını görene kadar. Cennetin o nehirleri arasında otururken, cehennemdeki o kişiyle bu şekilde konuşur. Arap Müslümanların bu kaba ve şehvet düşkünü masallarla kendi adamlarını nasıl kandırdıkları ortadadır.

Ayet 76 ve devamında; Nuh, İbrahim, Musa ve Lut hakkındaki hikayelere geri döner; bunlara İlyas'ı da ekler.

Ayet 103. Tanrı'nın İbrahim'e, oğlunu kurban etmesi hakkındaki emrine atıfta bulunur ve ayet 108'de hikayeyi şu sözlerle sonlandırır: وفديناه بذبح عظيم : Ve ona büyük bir kurbanlık fidyeye verdik. Bu fidyeyi Celâleddîn ve diğer müfessirler şöyle yazarlar: فداه : السيد ابراهيم بكيش من الجنة وهو الذي قر به هابيل مكبراً koçla fidyeledi; bu koç, Habil'in tekbir getirerek kurban ettiği koçun ta kendisiydi. Müslümanlar bu koçun Cennette otladığına inanırlar; nitekim bu koçun Cennette yaşadığı varsayılır. Her ne kadar Muhammed kurban edilmek istenen oğlun kim olduğunu açıkça belirtmese de, müfessirler ve Müslümanlar genel olarak bu oğlun

İsmail olduğunu savunurlar; oysa Kur'an'da bu durum açıkça İshak olarak gösterilir; nitekim anlatının hemen ardından, ayet 112'de İshak'ın peygamber olarak doğumu müjdelendir. Oysa Kutsal Yazılarda bunun İsmail değil, İshak olduğu kesin olarak sabittir.

Ex Sura 38. ص Sad.

Ayet 13. Nuh, Hud, Ad, Firavun, Salih, Semud, Lut, Medyenliler, Davud ve Süleyman kıssalarını kısaca tekrarlar; kuşların da Davud'u övdüğü belirtilir.

Ayet 21. Davud hakkındaki o masalı aktarır, ki bu masal Kur'an'da oldukça dolambaçlı bir şekilde yer alsa da Latince'de sadık bir şekilde aktarılacaktır.

Muhammedi Tanrı kendi elçisine şöyle hitap eder: Davud'un mabedinde karşısına çıkan o davacıların hikayesi sana ulaştı mı? Hani onlar duvardan aşarak Davud'un yanına girmişlerdi de Davud onlardan ürkmüştü. Dediler ki: Korkma, biz iki davacıyız, birimiz diğerinin hakkına tecavüz etti. Aramızda adaletle hükmet, adaletsizlik etme ve bizi doğru yola ulaştır. Şüphesiz bu kardeşimin doksan dokuz koyunu var, benim ise sadece bir koyunum var. Buna rağmen: Onu da bana ver dedi ve konuşmada beni bastırdı. Davud dedi: Şüphesiz o, senin koyununu kendi koyunlarına katmak istemekle sana zulmetmiştir. Ve şüphesiz ortakların çoğu birbirine haksızlık eder, ancak inananlar ve salih ameller işleyenler müstesna; onlar da ne kadar azdır! Ve Davud kendisini sınadığımızı anladı; hemen Rabbinden bağışlanma diledi, rüku ederek yere kapandı ve tövbe etti. Biz de onun bu günahını bağışladık; şüphesiz onun katımızda bir yakınlığı ve güzel bir dönüş yeri (Cennet) vardır. Müfessirler, araya giren bu iki davacının aslında Melekler olduğunu, bu benzetme vasıtasıyla Davud'un Uriah'ın karısıyla işlediği günahı fark etmesini ve tövbe etmesini sağlamak istediklerini kabul ederler, Celâl'in şerhinde açıklandığı üzere.

Ayet 33. Süleyman hakkında şunları okuyoruz: اذ عرض عليه بالعشي الصافنات الجياد فقال اني احببت حب الخير عن ذكرى ربي حتى توارت بالحجاب ردوها علي فطفق مسحاً بالسوق والاعناق Hani ona akşamüstü soylu, hızlı koşan atlar sunulmuştu. Demişti ki: "Doğrusu ben at sevgisini, Rabbimi anmaktan ötürü tercih ettim." Nihayet atlar perdenin arkasına gizlendi (gözden kayboldu). "Onları bana geri getirin" dedi; ve bacaklarını, boyunlarını sıvazlamaya (kesmeye) başladı. Akşamüstü Süleyman'a sunulan o atlar, üç ayak üzerinde duran, tırnağıyla yere basan hızlı atlardı; Süleyman onlara bakmaya daldığından, ikinci namazını kılmayı unutmuştu; şöyle dedi: "Ben dünya malını (atları) Rabbimin zikrinden daha çok sevdim." Nihayet atlar toz perdesinin arkasında kayboldu (gözden uzaklaştı). "O orduları bana geri getirin" dedi. (Geri getirildiklerinde) bacaklarını ve boyunlarını kılıçla kesmeye başladı. Dindarca bir uydurma.

Ayet 36. Süleyman hakkında Muhammedi Tanrı şöyle buyurur:

ولقد فتنا سليمان والقينا على كرسيه جسداً ثم اناب قال رب اغفر لي وهب لي ملكاً لا ينبغي لاحد من بعدي انك انت الوهاب Ve andolsun biz Süleyman'ı sınadık ve tahtının üzerine bir ceset bıraktık.

Sonra o tövbe etti. Dedi ki: Rabbim, beni bağışla ve bana benden sonra hiç kimseye nasip olmayacak bir mülk (krallık) ver; şüphesiz sen çok bahşedensin. Süleyman'ı nasıl sınadığımız ve tahtının üzerine bıraktığımız o ceset hakkında; o tövbe etti ve şöyle dedi: Rabbim beni bağışla, bana öyle bir krallık ver ki benden sonra hiç kimseye uymasın, şüphesiz sen bahşedensin. Bu birkaç kelimenin altında,

Müslümanların Yahudilerden aldığı o çok uzun masal yatmaktadır, ki bu masal Talmud'da עמק המלך Emek HaMelek'te, traktat Sanhedrin**'de ve** Yalkut***'ta, Krallar kitabının 182. sayfası üzerine olan şerhlerde yer alır. Bu hikaye İbn Ali tarafından da sadık bir şekilde aktarılır.**

Süleyman'ın bir yüzüğü vardı, bu yüzük sayesinde tüm Şeytanlar üzerinde hakimiyet kuruyordu; tuvalete gideceği zaman, âdeti üzere bu yüzüğü karılarından birine emanet ederdi. Bir gün yine tuvalete girdiğinde, Şeytanlardan biri (Talmud'da adı Asmodeus olan, Kur'an şerhlerinde ise Sakar olarak geçen şeytan) Süleyman'ın suretine bürünerek kadının yanına geldi ve ondan o yüzüğü aldı ve denize fırlattı. Sakar ise (Süleyman'ın suretine bürünmüş olarak) onun tahtına oturdu: ve İsraililer üzerinde kendi kanunlarını ve hükümlerini uygulamaya başladı. Süleyman tuvaletten çıktığında yüzüğünü aradı, fakat yüzük orada yoktu; krallığının gücünün o yüzüğe bağlı olduğunu biliyordu. Yüce Tanrı'nın kendisini cezalandırmak istediğini anladı; yeryüzünde dolaşmaya başladı ve şöyle diyordu: "Ben Süleyman'ım." Fakat insanlar onun Süleyman olduğuna inanmıyorlardı (çünkü artık onu tanımıyorlardı) ; bu şekilde kırk gün boyunca (diğerlerine göre ise daha uzun bir süre) dolaştı. Süleyman bu sırada hiçbir şey yemedi: fakat bir gün yoldan geçerken bazı balıkçılara rastladı ve onlardan yiyecek istedi. Onlar da ona bir balık verdiler; balığın karnını yardığında, içinde o yüzüğü buldu. Yüzüğü geri alınca krallığına yeniden kavuştu, Şeytan Sakar'ı yakaladı ve onu muazzam bir kayaya bağlayarak Taberiye denizine fırlattı. Aynı hikaye diğer müfessirler tarafından da neredeyse aynı şekilde aktarılır; nitekim Talmud'daki Hahamlar arasında da bu durum böyledir; orada ayrıca belirtilir ki, Süleyman kuyunun yanına bırakılmış şarapla Asmodeus'u sarhoş etmiş, Asmodeus susuzluğunu gidermek için önceden içindeki suyu boşalttığı o kuyudan şarabı içmiş ve sızmıştır; çünkü onun hızına ve çevikliğine başka türlü yetişilmesi mümkün değildi. Tüm bu gizem veya daha doğrusu delilik, Kur'an'ın bu birkaç ayetinde toplanmıştır; ardından ayet 38'de, rüzgarların ve (bazıları zincirlerle bağlı olan) Şeytanların Süleyman'ın hizmetine verildiği aktarılır.

Ayet 43. Eyüp'ü sahneye getirir, Tanrı ona ayağıyla yere vurmasını buyurur: çünkü oradan fışkıracak olan pınar, onun yaralarla dolu bedenini yıkayacak, onu iyileştirecek ve susuzluğunu giderecektir; ve ayet 46'da hikayeyi şu sözlerle sonlandırır: وَخَذَ بِيَدِكَ ضَعْفًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُثْ أَنَا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا : Ve eline bir demet (sap) al da onunla (karına) vur, yeminini bozma. Şüphesiz biz onu sabırlı bulduk. Bu sözler şu sebeple söylenmiştir, Celâl ve diğer müfessirlerin yazdığına göre: Eyüp, hastalığından muzdarip olduğu sırada, karısının kendisine karşı işlediği bilmem hangi suçtan dolayı iyileştiğinde ona yüz sopa vuracağına dair yemin etmişti. İyileştiği zaman ise Tanrı, onun bu yeminini bozmaması için, yüz tane ince tatlı kamıştan veya kokulu ottan yapılmış bir demeti, ya da başkalarına göre yüz yapraklı bir palmiye dalını eline alıp karısına sadece bir kez vurmasını buyurmuştur. Ne doğurgan kocakarı masalları!

Ayet 52. Yine Cennet, kadehler, meyveler, kızlar, tahtlar vb. yer alır.

Ayet 72. Yine Adem, ona secde eden Melekler ve secde etmeyi reddeden Şeytan ile birlikte; bu yüzden cennetten kovulması ve Tanrı ile olan uzun tartışması aktarılır.

Ex Sura 39. الزمر Ceteras.

Ayet 67. Kıyamet günü hakkında şunlar yer alır: ونفخ في الصور فصعق من في السموات ومن في الارض الا من شاء الله ثم نفخ فيه اخرى فاذا هم قيام ينظرون Ve sura üflenecektir (birinci kez) ve göklerde olanlar ile yerde olanlar düşüp ölecektir, ancak Tanrı'nın diledikleri müstesna. Sonra ona (kırk yıl sonra) ikinci kez üflenecektir; ve bir de bakarsın ki onlar (ölmüş olanlar) ayağa kalkmış, bakıp duruyorlar (ne olacağını görmek için). Kur'an'ın başka yerlerinde de, birinci surun sesiyle yeryüzünde ve göklerde olan tüm varlıkların öleceği belirtilir, ancak Tanrı'nın diledikleri hariçtir; nitekim Celâleddîn'e göre bunlar:

الحور والولدان وغيرهما : Cennetin iri gözlü kızları, çocukları ve diğerleridir. Yahya ise buna Cebrail, Mikail, İsrafil ve Ölüm Meleğini de dahil eder: onlar ikinci surun işaretinden önce öleceklerdir; Ölüm Meleği ise tüm varlıkların en sonuncusu olarak ölecektir: ve yukarıda belirtilen işarete göre yeniden dirileceklerdir. Kim rüyasında Meleklerin öleceğini, hatta ölmeye muktedir olduklarını görebilir; oysa onlar saf ruhlar ve en yalın akıllardır? Fakat Muhammed, insanların topraktan yaratılması gibi Meleklerin de ateşten yaratıldığına inanıyordu. Bu sebeple, hata hatayı kovalamaktadır.

Ex Sura 40. غافر Fidelis [Inanan Kul].

Ayet 24. Musa, Firavun, Haman, göğe uzanan kule ve diğer defalarca tekrarlanan uydurmalar geri gelir. Firavun'un ailesinden, Musa'ya inandığı zaman Mısırlılara onun dinini ve tek bir Tanrı'ya tapınmayı tebliğ eden bir adam araya karıştırılır; oysa Tevrat'ta buna dair hiçbir şey okumayız. Bu yüzden alışıl gelmiş masallar arasında sayılmalıdır.

Ex Sura 41. فصلت Distincta sunt [Açıklandı].

Ayet 9. Tanrı'nın yeri iki günde yarattığı; ve insan ile diğer canlıların beslenmesi için gerekli olanları dört günde onda var ettiği anlatılır. Ardından göğü dumandan yarattığı ve onu iki günde yedi gök olarak ayırdığı; yere en yakın olan göğe ışıklar koyduğu ve şeytanları uzaklaştırmak için alevli oklarla donatılmış Meleklerden bir koruma yerleştirdiği, böylece Meleklerin konuşmalarını ve ilahi vahiyleri dinlemek için yaklaşmalarını diye bu nöbeti tutturduğu yer alır.

Tüm bunlar Kutsal Tarih'in hakikatine aykırıdır; ister yerin, göğün ve diğer şeylerin yaratıldığı varsayılan günler dikkate alınsın; ister göğün kendisinden şekillendirildiği söylenen o duman maddesi dikkate alınsın; ister en son göğe ışıklar konulduğu iddiası dikkate alınsın, oysa onda sadece ay yer almaktadır; ister nihayet Meleklerin o uydurma koruma nöbeti dikkate alınsın ki (Müslümanların bizzat kendi şahitliği ve iddiasına göre bile) bu durum sadece Muhammed'in doğuşundan sonra yerleştirilmiştir.

Ayet 25. Ad ve Semud kavimleri hakkında bir şeyler tekrarlar.

Ex Sura 43. الزخرف Ornamentum [Zuhruf / Mücevher].

Ayet 25. İbrahim'in putlar ve tek bir Tanrı'ya tapınma hakkında babasıyla olan mücadeleleri yeniden ısıtılır.

Ayet 44. Firavun ile birlikte Musa yeniden öne fırlar.

Ayet 66. Eşlerle birlikte Cennet yeniden gelir; altından tabaklar; kulpsuz kadehler, öyle ki her bir yanından daha kolayca tutulabilsin ve tüketilebilsin diye: meyvelerin bolluğu ve şehvet ile neşe adına arzulanabilecek ne varsa.

Ayet 73. Cehennemde cezalandırılanlar hakkında şöyle denir: **ونادوا يا مالك ليقض علينا ربك** : Ve şöyle bağıraraklar: Ey Malik, Rabbin artık bizi yok etsin (işimizi bitirsin). Bu Malik, Tanrı tarafından Cehennemin başına atanmış olan Melektir; kurguladıklarına göre, cezalandırılanlar kendisine seslendiğinde ancak bin yıl sonra cevap verir. Ex Sura 44. **الدخان** Fumus [Duman].

Ayet 4. Kur'an'ın gökten indirildiği gece hakkında konuşurken şunu içerir: **فيها يفرق كل** فيها يفصل كل **امر محكم من الارزاق والاجال وغيرهما التي تكون في السنة الى مثل تلك الليلة** : Bizim katımızdan bir emirle, her hikmetli iş onda ayırt edilir. Celâleddîn'in şerhi daha açıktır: Onda, o yıldan bir sonraki yılın aynı gecesine kadar gerçekleşecek olan insanların rızıkları, ecelleri ve diğer hususlara dair kesinleşmiş tüm işler sapasağlam ve ayırt edilerek Tanrı tarafından düzenlenir. Bu geceye ise **ليلة القدر** Kadir Gecesi, yani Hüküm veya Düzenleme gecesi denir. Oysa Tanrı her şeyi ezelden beri en açık ve en bilgece şekilde kararlaştırmış ve düzenlemiştir; her yıl, o yılın gelecekteki işlerini kararlaştırıp düzenlediği özel bir gecenin var olduğuna inanmak fazlasıyla çocukçadır.

Ayet 17. Firavun ile birlikte Musa yeniden geri itilir.

Ayet 43. Cehennem cezalarından bahsederken şunu içerir: **ان شجرة الزقوم طعام الاثيم كالمهل يغلي في البطون كغلي الحميم خذوه فاعتلوه الى سواء الجحيم ثم صبوا فوق راسه من عذاب الحميم ذق انك انت العزيز الكريم** : Şüphesiz Zakkum ağacı günahkarın yiyeceğidir; en kara zift gibi, kaynar suyun kaynaması gibi onların karınlarında kaynayacaktır. Onu yakalayın ve cehennemin ortasına sürükleyin: sonra başının üzerine kaynar suyun azabından dökün: (ve ona deyin ki): Tadına bak; zira sen o güçlü ve şerefli kimsesin. Bunlar Kur'an'da yüzlerce kez tekrarlanır ve Müslümanlar tarafından kelimelerin tınısına göre, maddi olarak inanılır. Oysa mecazi veya sembolik olarak kabul edilselerdi katlanılabilir olurlardı. Ayet 50. Bahçelerle, pınarlarla, ipek elbiselerle, divanlarla veya tahtlarla, her çeşit meyveyle ve şehveti işletmek için belirlenmiş iri gözlü beyaz kızlarla birlikte Cennet sahneye geri döner.

Ex Sura 46. **الاحقاف** Alahkaph [Ahkaf].

Ayet 21. Bakışlar önünde Hud, Ad kavmiyle birlikte sahneye geri döner.

Ayet 29. Uydurma Tanrı'sı Muhammed'e hitap eder: **اليك نفرنا من الجن يستمعون واذ صرف القرآن فلما حضروه قالوا انصتوا فلما قضى ولوا الى قومهم منذرين قالوا يا قومنا انا سمعنا كتابا انزل من بعد موسى مصدقا لما بين يديه يهدي الى الحق** : Ve hatırla, hani Cinlerden bir topluluğu Kur'an'ı dinlesinler diye sana yöneltmiştik. Onlar sana ulaştıklarında (ve seni onu okurken duyduklarında) birbirlerine: "Suskun kalın (dinleyin)" dediler. Okumayı bitirdiğin zaman ise duymuş olduklarını tebliğ etmek üzere kendi kavimlerine döndüler ve dediler ki: "Ey kavmimiz, biz şüphesiz Musa'dan sonra gökten indirilen, kendisinden önceki kutsal kitapları doğrulayan ve hakikate yönelten bir kitap duyduk." Bu Cinler (Celâleddîn'in şerhine göre) Nusaybin'den veya Yemen'den, ya da Ninova'dandılar. Yedi veya dokuz kişiydiler. Dahası Muhammed Kur'an'ı sabah vaktinde bir hurma ağacının gövdesinin oyuğunda okuyordu ve arkadaşlarıyla birlikteydi. Onların daha önce Yahudi dinine mensup olduklarını ve Müslümanlığı benimsediklerini ekler. Müslümanları tebrik etmek gerekir, zira kendi tarikatlarına Yahudi Cinler dahil olmuştur. Bu kadar güzel ve hoş yeni yetmeleri ve dönmeleri kendilerine saklasınlar. Ex Sura 47. **القتال** Bellum [Savaş].

Ayet 16. Cennet yeniden yer alır, fakat birazcık değiştirilmiş olarak. مثل الجنة التي وعد المتقون فيها انهار من ماء غير اسن وانهار من لبن لم يتغير طعمه وانهار من خمر لذة للشاربين وانهار من عسل مصفى Takva sahiplerine vaat edilen Cennetin tasviri şöyledir: Onda bozulmayan sudan nehirler; tadı değişmeyen süttten nehirler; içenlere lezzet veren şaraptan nehirler; süzme temiz baldan nehirler vardır ve orada onlar için her çeşit meyve bolluğu ile Rablerinden bir bağışlanma vardır. Bu bağlamda tasvir, genel olarak kendi niteliğiyle açıklanır. Zira Müslümanlar bunlara maddi olarak ve kelimelerin sesine göre inanmakla yükümlüdürler. Oysa dünyada bu kadar sert bir şekilde yasaklamışken, Muhammed'in gökyüzünde şaraba izin vermesi şaşırtıcıdır. Daha da şaşırtıcı olanı, bu Cennetin sakinleri sürekli meyve yedikleri halde, sanki Calabria ormanlarında durmaksızın yaşıyorlarmış gibi, sürekli dizanteri (ishal) hastalığına yakalanmamalarıdır. Dünyada yasaklamış olmasına rağmen, Cennete bir panzehir olarak şarabı dahil etmesi iyi olmuştur.

Ex Sura 48. الفتح Aperitio [Fetih].

Ayet 5. Bahçeler ve nehirlerle birlikte Cennet geri döner.

Ayet 29. Muhammed ve Müslümanlar hakkında şunlar yer alır: محمد رسول الله والذين معه اشداء على الكفار رحماء بينهم تراهم ركعا سجدا يبتغون فضلا من الله ورضوانا سيماهم فى وجوههم من اثر السجود ذلك مثلهم فى التوراة ومثلهم فى الانجيل كزرع اخرج شطأه فآزره فاستغلظ فاستوى على سوقه يعجب الزراع ليغيظ بهم الكفار : Muhammed Tanrı'nın elçisidir: Onunla birlikte olanlar ise kafirlere karşı sert, kendi aralarında ise merhametlidirler. Onları rüku ederken, secdeye kapanırken görürsün; Tanrı'dan bir lütuf ve hoşnutluk ararlar. Onların nişanları secdelerin izinden dolayı yüzlerindedir. Bu onların Tevrat'ındaki tasviridir. İncil'deki tasvirleri ise tıpkı filizini çıkarmış, sonra onu güçlendirmiş, sonra kalınlaşmış ve sapları üzerine dikilmiş, çiftçilerin hoşuna giden bir ekin gibidir. (Tanrı Müslümanların böyle olmasını istemiştir) onlar vasıtasıyla kafirleri öfkelenmek için. Apaçık bir yalan. Çünkü Tevrat'ta veya İncil'de buna benzer hiçbir şey bulunmamaktadır.

Ex Sura 50. ق Quoph [Kaf].

Ayet 11. Geçiş halindeymiş gibi kendi kavmiyle birlikte Nuh, Semud kavmi, Ad kavmi, Firavun, Lut, Medyenliler ve diğer bazı peygamberler ile yabancı kavimler görünür.

Ex Sura 51. الذاريات Spargentes [Zariyat / Savuranlar].

Ayet 7. Tanrı yemin eder: والسماء ذات الحبك : Yollara (çizgilere) sahip gök hakkı için. Araplar, göklerde bu tür yolların veya patikaların olduğunu, yıldızların bunlar vasıtasıyla akıp gidebildiğini savunurlar. Astronomi meselesinde bu tür saçmalıkları gevelediği için Muhammed mazur görülebilir; zira Romulus hakkında dendiği gibi, yıldızlardan ziyade silahları bilirdi. Fakat kendi Tanrı'sını bunlar üzerine yemin ederken tanıttığı için bir mazareti hak etmez.

Ayet 24. İbrahim, konuk meleklerle birlikte sahneye geri döner; onların İshak hakkındaki müjdelerini duyduğu zaman Sara, ayet 29'da: اقبلت فى صرة فصكت وجهها وقالت : عجوز عقيم قالوا كذلك قال ربك انه هو الحكيم العليم "Ben kısır bir kocarıyım" dedi. Melekler ise ona: "Rabbin böyle buyurdu, şüphesiz O bilgedir, bilendir" dediler. Meleklerin İshak hakkındaki müjdesi karşısında Sara'ya dair bu tür aptalca taşkınlıkları hiçbir yerde okumayız; aksine Tevrat'ta durumun tam tersi sabittir.

Ayet 32. Yine Lut ve Sodomlular yer alır.

Ayet 38. Yine Firavun ile birlikte Musa; ve ardından Ad kavmi, Semud kavmi ve kendi kavmiyle birlikte Nuh gelir.

Ex Sura 52. الطور Mons Sina [Tur Dağı].

Ayet 17. Parklarla ve lezzetlerle, yiyecek ve içeceklerle; divanlarla ve iri, güzel gözlerle donatılmış kızlarla; meyvelerin bolluğuyla; canlarının çektiği etlerle birlikte Cennet rücu eder. Birbirlerine şarap kadehleri sunarlar; ve inciler gibi çok güzel gençler kadehleri servis etmek için etraflarında dönerler. Tüm bunlar ise en tatlı sohbetlerle tatlandırılır.

Ex Sura 53. النجم Stella [Yıldız].

Ayet 47. Bir perdenin arkasından Ad kavmini, Semud kavmini, Nuh kavmini ve Sodumluları tekrar getirir.

Ex Sura 54. القمر Luna [Ay].

Ayet 9. Yine tufan ile birlikte Nuh: Ad kavmi ile Hud: Salih ve mucizevi deve ile Semud kavmi: Firavun ile Musa: Sodumlular ile Lut yer alır; onların gökten düşen pişmiş tuğlalarla ve her bir Sodumlunun yok edileceğine dair isimlerinin üzerlerine mühürlenmesiyle; bazen de çakıl ve taş fırlatan bir rüzgar vasıtasıyla yok edildiklerini masallaştırır; ve böylece gözleri kör edilmiş, yüzlerinin tamamı sanki düz bir levha gibi dümdüz edilmiştir.

Ex Sura 55. الرحمن Miserator [Rahman].

Bu surenin tamamı bir öğüttür, bununla Muhammed cinleri ve insanları, her ikisine de bahşedilen nimetler nedeniyle Tanrı'ya karşı şükretmeye çağırır, onları iyi bir kul olmaya teşvik eder, özellikle cehennem korkusu ve cennet umuduyla; bu surede bir nakarat olarak otuz bir kez şu ayet tekrarlanır: **فبأي آلاء ربكما تكذبان**: O halde Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalan sayabilirsiniz? Nitekim El-Hakem, Cabir'den aktarır ki, Muhammed'in kendisi şöyle demiştir: Bu ayeti cinlere her okuduğumda hemen şu cevabı verirlerdi: **لا بشيء من نعمك نكذب فلك الحمد**: Nimetlerinden hiçbirini yalan saymayız; o halde hamd sanadır. Ayrıca bu surede, ayet 45'ten itibaren kendi Cennetinin

lezzetlerini açıklamaya dökülür, şu sözlerle: **ذواتا افنان فيهما عينان** anولمن خاف مقام ربه جنت تجريان فيهما من كل فاكهة زوجان متكئين على فرش بطائنها من استبرق وجنى الجنتين دان فيهن قاصرات الطرف لم يطمثهن انس قبلهم ولا جان كانهن الياقوت والمرجان هل جزاء الاحسان الا الاحسان ومن دونهما جنتان مدهامتان فيهما عينان نضاختان فيهما فاكهة ونخل ورمان فيهن خيرات حسان حور مقصورات في الخيام لم يطمثهن انس قبلهم ولا جان Rabbinin makamından korkan kimse için ağaçların dallarıyla süslenmiş iki bahçe vardır: her ikisinde de akan iki pınar vardır: bunların her ikisinde de her meyveden ikişer tür vardır. Astarları kalın ipekten, altın işlemeli divanlar üzerine uzanırlar: iki bahçenin meyveleri ise yakındır (yere yakındır, öyle ki ellerle kolayca koparılabilirsin diye). Bu bahçelerde, bakışları sınırlı (iffetli) kızlar vardır: onlardan önce kendilerine eş olarak teslim edilecek olan hiçbir insan veya cin onlara dokunmamıştır. Tıpkı yakutlar veya inciler gibi güzeldirler. Bu iki bahçenin ötesinde, koyu yeşil renkte diğer iki bahçe daha vardır: ve her ikisinde de bol sularla durmaksızın fışkıran iki pınar vardır. Her ikisinde de meyveler, hurmalar ve narlar vardır. Aynı yerlerde en iyi, en güzel, iri gözlü, son derece siyah ve beyaz gözlerle donatılmış, çadırlarda korunmuş kızlar vardır. Onlardan önce cinsel ilişki için teslim edilecek olan hiçbir insan veya cin onlara dokunmamıştır. (Kocaları onlarla birlikte)

yeşil yastıklar ve çok güzel halılar üzerine uzanırlar. Muhammed bu kendi Cennetinde tamamen aklını kaçırmış ve delirmiştir.

Her bir meyveden ikiye tür. İç kısımları altın işlemeli, kalın ipekten olan yataklar üzerine uzanırlar: iki bahçenin meyveleri ise yakındır (yere yakındır, öyle ki ellerle kolayca koparılabilsin diye). Bu bahçelerde, mütevazı bakışlı kızlar olacaktır: onlardan önce kendilerine eş olarak teslim edilecek olan hiçbir insan veya cin onları bozmamıştır. Sümbüller veya inciler gibi güzel olacaklardır. İki bahçenin ötesinde, yoğun bir şekilde yeşil olan diğer iki bahçe daha olacaktır: ve her ikisinde de bol sularla durmaksızın akan iki pınar olacaktır. Her ikisinde de meyveler, hurma ve narlar olacaktır. Aynı yerlerde en iyi, en güzel, iri gözlerle donatılmış, son derece siyah ve beyaz gözlü, çadırlarda korunan kızlar olacaktır. Onlardan önce cinsel ilişki için teslim edilecek olan hiçbir insan veya cin onları bozmamıştır. (Kocaları onlarla birlikte) yeşil örtüler ve çok güzel halılar üzerine uzanırlar. Muhammed bu kendi Cennetinde tamamen aklını kaçırmış ve delirmiştir.

Ex Sura 56. الواقعة Casura [Vakıa / Kıyamet].

Bu surede, Cennet hakkında daha önce gevelediği şeylerin aynısını bazı eklemelerle tekrarlar. Onun 13. ayetten itibaren olan sözleri sadık bir şekilde Latinceye aktarılmıştır. Bunlar nimet bahçelerinde, altın ve mücevherlerle işlenmiş divanlar üzerinde, karşılıklı olarak uzanacaklardır: ebedi gençlik çiçeğinde olan gençler, kulpsuz kadehlerle, ibriklerle ve durmaksızın akan pınardan doldurulmuş kadehlerle onların etrafında döneceklerdir; ve canlarının çektiği meyve bolluğu ile seçip beğenecekleri ve arzulayacakları kuş etleriyle. Ve onlarla birlikte, kabuklarında saklanmış inciler gibi, iri siyah gözlerle donatılmış kızlar olacaktır. Ve bazı eklemelerle: Meyvesi eksilmeyen ve yasaklanmayan birçok meyve arasında, düzgünce sıralanmış muz ağaçları arasında ve uzanmış bir gölge altında ve durmaksızın akan bir su kenarında kalacaklardır. Ve bizim bakire olarak yarattığımız, kocalarına sevgiyle bağlı ve aynı yaşta olan kızlarla birlikte yüksek yataklar üzerinde olacaklardır. Bu adanmışların yiyeceği olan kuşlar hakkında Yahya şöyle yazar: قال سعيد بن راشد بلغني ان الطير يصف بين يدي الرجل فاذا اشتهى احدها الطرب ثم سار بين يديه نفيسا : Said İbn Raşid dedi ki: Benim bilgime ulaştı ki, kuşlar her bir adamın önünde sıra sıra dururlar. Ve onlardan biri hangisini canı çekerse, o kuş kendini çırpar, ardından onun önünde pişmiş olarak görünür. Kızların bakire kılınması hakkında söylenenleri ise Celâleddîn şöyle açıklar: كلما اتاهن ازواجهن وجدوهن عذاري : Kocaları kendileriyle cinsel ilişkide bulunmak için her geldiklerinde, onları bakire olarak bulurlar: ve ekler, bunların futursi yani gelecekte olacağını, من غير ولادة ولا وجع : çocuk doğurmaksızın ve acı hissi duymaksızın: yani bakirelerin ilk ilişkide hissettikleri o acı olmaksızın. O tamamen hayvansi Cennet!

Ex Sura 60. الممتحنة Probata [Mümtehine / Sınanan Kadın].

Ayet 4. İbrahim, kavmiyle birlikte Tanrı'nın birliği uğruna tartışarak geri döner: fakat sanki bir perdenin arkasından geçiyormuş gibi.

Ex Sura 61. الصف Ordo [Saf / Sıra].

Ayet 6. Mesih hakkında şunlar yer alır: قال عيسى ابن مريم يا بني اسرائيل اني رسول الله اليكم مصدقا : لما بين يدي من التوراة ومبشرا برسول يأتي من بعدي اسمه احمد فلما جاءهم بالبينات قالوا هذا سحر مبين : Meryem oğlu İsa dedi ki: "Ey İsrailoğulları! Gerçekten ben, benden önceki Tevrat'ı

doğrulayan ve benden sonra gelecek, adı Ahmed olan bir elçiyi müjdeleyen, Tanrı'nın size gönderdiği bir elçisiyim." Fakat o kendilerine apaçık delillerle geldiği zaman: "Bu apaçık bir büyüdür" dediler. Bu en arsız yalanı başka bir yerde çürüttük.

Ex Sura 64. التغاين Mutua fraudatio [Teğabün / Aldanma].

Ayet 9. Bahçeler ve nehirlerle birlikte Cennet yeniden gelir.

Ex Sura 65. الطلاق Repudium [Talak / Boşanma].

Ayet 12. Bahçeler ve nehirlerle birlikte Cennet yeniden yer alır.

Ayet 12. Şöyle okunur: الله الذي خلق سبع سموات ومن الارض مثلهن يتنزل الامر بينهن : Tanrı O'dur ki, yedi göğü ve yerden de bir o kadarını yaratmıştır: onların arasında O'nun emri yürürlükte kalır. Yerin tek bir tane olduğunu köylüler bile bilir. Fakat Muhammed ve Müslümanlar, yukarıda gördüğümüz gibi, yerleri birden fazla yaparlar.

Ex Sura 66. التحريم Prohibitio [Tahrim / Yasaklama].

Ayet 6. Cehennem hakkında konuşurken şunu içerir: وقودها الناس والحجارة عليها ملائكة غلاظ : Onun yakıtı insanlar ve taşlardır; onun başında, Tanrı'nın kendilerine emrettiği şeylerde O'na karşı gelmeyen ve kendilerine emredilenleri yapan sert ve şiddetli melekler vardır. Onun yakıtı insanlar ve taşlardır: Onun üzerinde, Tanrı'nın kendilerine emrettiği şeylerde isyan etmeyen, aksine O'nun buyruklarını yerine getiren sert, korkunç Melekler görevlendirilmiştir. Müfessirlerin taşlar adıyla taştan putları anlamaları çocukçadır, cehennemin yakıtı olarak: fakat o Cehennemin Başındaki Görevlileri Melekler (ki bunların sayılarını on dokuz yaparlar) olarak koymaları daha da çocukçadır; yani iyi, Tanrı'ya itaat eden, başkalarına eziyet eden, kendileri ise Cehennem ateşinde sonsuza dek kalmalarına rağmen her türlü cezadan muaf olan Melekler. Bunların anılması hakkında Kur'an'da sıkça tekrarlar yapılır.

Ayet 8. Bahçeler ve nehirlerle birlikte Cennet gelir.

Ayet 10. Okunur: ضرب الله مثلا للذين كفروا امرأة نوح وامرأة لوط : Tanrı inkâr edenlere, Nuh'un karısı ile Lut'un karısını misal getirdi: her ikisinin de kendi kocalarını aldattıklarını ve cehenneme mahkum edildiklerini ekler. Müfessirler burada hırsızlık, günah, körlük ve hiçbir temel olmaksızın uydurmalar savururlar.

Ayet 12. Firavun'un karısı hakkında şöyle dendiği gibi: وضرب الله مثلا للذين آمنوا امرأة فرعون : Ve Tanrı iman edenlere de Firavun'un karısını misal getirdi; hani o şöyle demişti: "Rabbim! Benim için katında, cennette bir ev inşa et, beni Firavun'dan ve onun işlediklerinden kurtar ve beni o zalim kavimden kurtar." Bu kadının (Asiye dendiği gibi) Musa'ya inandığı, bu sebeple Firavun'un ona eziyet ettiği, ellerini ve ayaklarını dört kazığa bağlatarak üzerine muazzam bir taş yerleştirdiği aktarılır; o ise can verirken bu sözleri söylemiştir. Fakat o can verirken, onu koruyan melekler üzerine gölge yapıyorlardı. En nihayetinde Tanrı onun ruhunu kabul etti ve o, Paradisum vivam yani cennete diri olarak yükseltildi: fehi te'kulu ve tesrebu yani orada yer ve içer. Eğer bu doğru olsaydı, Musa şüphesiz bundan bahsederdi. Bunun bir Yahudi masalı olduğundan şüpheleniyorum.

Ex Sura 69. الحاقة Fatalis [Hakka / Gerçekleşen Kıyamet].

Semud kavmini, Firavun'u, Sodom'u, Nuh'u ve tufanı, bahçelerle, meyvelerle, ziyafetlerle vb. birlikte Cenneti tekrarlar.

Ex Sura 70. المعارج Gradus [Meâric / Dereceler].

Ayet 3. Kıyamet gününden bahsederken, gelecekteki bir günü aktarır: يوم كان مقدار : Ölümsü elli bin yıl olan bir gün. Yukarıda bu günün bin yıl olacağını söylemişti: oysa Müslümanlar genel olarak yüce Yargı gününe sadece tek bir gün atfederler. Zemahşerî bunu şöyle açıklar: bir kimsenin elli farklı yerde yargılanacağı; her bir istasyonda bin yıl kalacağı, bu sebeple tüm yargılama süresinin elli bin yıl olacağı şeklinde.

Ayet 40. Okuyoruz: فلا أقسم برب المشارق والمغارب : Doğuların ve Batıların Rabbine yemin ederim ki. Doğuları ve Batıları, Dünyaların çokluğu hakkındaki o yanlış görüşe dayanarak çoğul olarak koyar.

Ex Sura 71. نوح Noe [Nuh].

Nuh'un kendi kavmine elçiliği hakkında yeni bir şeymiş gibi aktarılan, fakat şimdiye kadar defalarca tekrarlanan hikayedir. Diğer unsurların yanı sıra, insanların putlara taptıklarını, bunların isimlerinin ise: ودد Vadd, سواع Suvâ, يغوث Yeğûs, يعوق Yeûk ve نسر Nesr olduğunu ekler. Oysa tufandan önce putperestliğin olmadığını, özellikle de İbranilerin bunu bilmediğini daha önce açıkça göstermiştik. Bkz. R. Moyfes Aegyptium in More Nebuchim.

Ex Sura 72. الجن Genii [Cin].

Kur'an okunuşunu dinleyen ve ona inanan Cinler yani Şeytanlar hakkındaki o masalı tekrarlar; ayrıca göksel kürelerden fırlatılan o şeytanlar hakkındaki diğer masalı da ekler. Ve bu surenin tamamı bu tür saçmalıklarla doludur.

Ex Sura 74. المدثر Cooperator / Coapertus [Müddessir / Örtünen].

Ayet 30. Cehennem hakkında konuşurken, onun başında bulunan on dokuz melek hakkındaki o uydurmayı tekrarlar, ardından ekler: وما جعلنا عدتهم الا فتنة للذين كفروا ليستيقن : Ve biz onların sayılarını inkâr edenler için bir imtihandan başka bir şey kılmadık; kendilerine kitap verilenler kesin bilgiye ulaşınsınlar ve inananların imanı artsın; kendilerine kitap verilenler şüpheye düşmesinler. Biz onların sayılarını sadece bir ayrılık ve inkâr sebebi kılıp; ve şüphesiz kutsal yazılarda eğitilmiş olanlar inansınlar ve müminlerin imanı artsın diye bu sayıyı belirledik. Güya Yahudiler ve Hristiyanlar, Kur'an'da Cehennem'in başına atanan meleklerin sayısının ilahi bir şekilde tam olarak on dokuz olduğunu gördüklerinde Muhammed'in elçiliğinden şüphe etmeyeceklerdi. Oysa ne Hristiyanlar ne de Yahudiler (sanırım) onun Melekleri hakkında hiçbir şey almamışlardır, rüyalarında bile görmemişlerdir.

Ex Sura 76. الانسان Homo [İnsan].

Ayet 1. Denir ki: هل اتي على الانسان حين من الدهر لم يكن شيئاً مذكوراً : İnsan üzerinden, henüz anılmaya değer bir şey olmadığı uzun bir süre geçmedi mi? İnsan üzerinden zamanlardan (yüzyıllardan) bir süre geçmedi mi; henüz anılmaya değer bir şey olmadığı o dönem? Bu sözler uyarınca Celâleddîn'in şerhi şu düşüncüyü içerir: هل قد اتي على الانسان ادم حين من الدهر اربعون سنة كان فيه طيناً مصوراً لم يكن شيئاً مذكوراً كان فيه مصوراً من طين : Adem olan insanın üzerinden, henüz anılmaya değer bir şey olmadığı, şekillendirilmiş bir çamur halinde kaldığı kırk yıllık bir zaman dilimi geçti; o sürede çamurdan şekillendirilmiş haldeydi. İnsan üzerinden, yani Adem üzerinden, onun henüz şekillendirilmiş bir çamur olduğu o kırk yıllık süre geçmedi mi? Fakat Adem,

Tanrı tarafından topraktan şekillendirildiği anda hemen canlandırılmış, ona hayat üflenmiş ve yaşayan bir varlık kılınmıştı. Demek ki Muhammed ve Müslümanlar, bu açık gerçeklerde bu derece hayallere kapılmakta ve tamamen körleşmektedirler. Bazıları Muhammed'i savunmak için bu süreyi, insanın anne rahminde henüz bir embriyo veya bebek olduğu, yani anılmaya değer olmadığı o zaman dilimine çekerler: fakat onlar ayları aylarla karıştıran akılsızlardır; dest longissimum tempus yani çok uzun bir zaman: oysa bu durum bizim takdirimize layık bir şey olamazdı. Ayet 5. Kendi Cennetine geri döner, orada dürüst olanlar kafur aromalı kadehlerden içeceklerdir, ki bu pınardan Tanrı'nın kulları içerler ve onu her bir nehre istedikleri gibi akıtırlar. Nimet tahtlarında, uzanmış gölgeler altında, elleriyle kolayca koparabilecekleri salkımlar altında uzanırlar. Gümüş kaplar ve kulpsuz gümüş kadehler etraflarında dolaştırılır, her bir kadeh içenin canının istediği ölçüdedir; ve ona Selsebil adı verilen bir su pınarından su karıştırılır. Ebedi gençlikteki çocuklar onların etraflarında dönerler, onları gördüğünde etrafa saçılmış inciler sanırsın. Her şey en yüksek zevklerle donatılmıştır. Yeşil giysiler, ince ipekten, kalın ipekten kıyafetler giyerler ve gümüş bileziklerle süslenirler. Ve Rableri onlara tertemiz bir içecek içirir. Arap Müslümanların mutluluk olarak arzuladıkları o en yüksek saadete ulaşmak için bu tüm ödüller sunulmaktadır.

Ex Sura 78. النبا Nuncium [Nebe / Haber].

Ayet 41. Cennet her yönüyle geri döner: bahçelerle, her cinsten pınarlarla, her birinin seçtiği ve arzuladığı kadınlarla. Bilmiyorum, Calabria'da bu kadar meyve bolluğu var mıdır, Muhammedi Cennet kadar.

Ex Sura 79. النازعات Abstrahentes [Naziat / Söküp Çıkarınlar].

Ayet 15. Tanrı kendi elçisi Muhammed'i bunaltır, ona şöyle hitap eder: هل اتاك حديث : Musa'nın hikayesi sana ulaştı mı? Ve her ne kadar tüm bu hikayeyi daha önce anlatmış olsa da, onu yine de buraya geri iter.

Ayet 28. İddia eder ki, Tanrı göğü kusursuzca şekillendirmeden ve geceyi karanlık kılıp gündüzün aydınlığını ortaya çıkarmadan önce; göğü yükselttiğini ve bunu şerhler açıklar; ve ardından yeryüzünü yaydığını ve oradan suları, otları ve ağaçları çıkardığını; ve dağları onda yerleştirdiğini. Bu durum, Tanrı'nın yeri, tüm o unsurları yarattığını ve ardından göğü yaratmaya yöneldiğini söylediği Kur'an'ın kendi iddialarına açıkça aykırıdır.

Ex Sura 81. التكوير Involutio [Tekvir / Dürülme].

Ayet 4. Kıyamet gününün işaretleri arasına şunlar konur: وإذا العشار عطلت وإذا الوحوش : Gebe develer başıboş bırakıldığı zaman ve vahşi hayvanlar bir araya toplandığı zaman. Birinci işaret tamamen anlamsızdır. İkincisi ise, şerhlerin açıkladığı gibi, inanılmaz bir şekilde anlaşılmalıdır. Vahşi hayvanların, ليقترض لبعض من بعض : başkalarından intikam alınması için bir araya toplanacağını kabul ederler, ve ardından toza dönüştürüleceklerini. Veya Yahya'nın yazdığı gibi: ليقضى لبعضها من بعض : yani aralarında hüküm verilsin diye: Bir kısmı toza dönüştürülecektir. Sonra zorunlu olarak operatio yani işlevlerini yerine getiremez hale geleceklerdir, ve geçmiş günahlar yüzünden tamamen suçsuz olan o varlıklar cezalandırılacaktır. Bazılarının gözleri kör edildiğinde, taşlandıklarında veya hayvanlar katında bu cezalar uygulandığında; bu durum bir insanın cezalandırılması gibidir. Oysa Nuh ve

oğullarına verilen o vaat Genef. cap. 9 uyarınca anlaşılmalıdır: Sizin canlarınızın karşılığı olan kanınızı, her bir vahşi hayvanın elinden talep edeceğim: ve bu tür yerlerde; bu ifadelerin Kutsal Yazılarda mecazi anlatımlar olduğu söylenmelidir.

Ex Sura 83. التطفيف Mensura injusta [Mutaffifin / Ölçüde Hile Yapanlar].

Ayet 7. Günahkarlar hakkında şöyle der: ان كتاب الفجار لفي سجين وما ادراك ما سجين كتاب مرقوم :

Şüphesiz günahkarların kitabı Siccin'dedir. Siccin'in ne olduğunu sen nereden bileceksin? O yazılmış bir kitaptır. Ve ardından ayet 18'de dürüstler hakkında ilan eder: ان كتاب الابرار لفي عليين وما ادراك ما عليون كتاب مرقوم يشهده المقربون :

Şüphesiz dürüstlerin kitabı İlliyyîn'dedir. İlliyyîn'in ne olduğunu sen nereden bileceksin? O yazılmış bir kitaptır, ona en yakın olanlar (yani Tanrı'ya en yakın olan Melekler) şahitlik ederler. Günahkarların kitabının açıkça ilan edildiği yer hakkında ne kadar kaba bir ifadedir, dürüstlerin kitabı için ise. Bu sebeple uydurmalar ortaya çıkar. Müslümanlar bunu şöyle açıklarlar: Siccin, Şeytan'ın yerleştiği yer olan yedinci yerin altıdır. İlliyyîn ise Arş'ın altında, yedinci göktedir. Celâleddîn ve diğerleri. Fakat tüm bunlar uydurmadır.

Ayet 22. Cenneti bazı eklemelerle yeniden yerleştirir, ki bunlar anılmaya değerdir, şu sözlerle: يسقون من رحيق مختوم ختامه مسك وفي ذلك فليتنافس المتنافسون ومزاجه من تسنيم :

Onlara mühürlü tertemiz bir şaraptan içirilir; onun mührü misktir. Yarışanlar bunun için yarışsınlar. Onun karışımı ise Tesnim'dendir. Onlar mühürlü saf şaraptan içeceklerdir, onun mührü misktir. Bu saadet için can atanlar yarışsınlar. Nitekim şerhler açıklar, bu şarap onlar için saklanmış, fi vafis suis figillo obsignatis yani kaplarında mühürlenmiş olarak, öyle ki hiç kimse onu çözmesin ve yerinden oynatmasın, ancak kendileri hariç. Ekler ki, bu mühür misktendir, yani mühürlemek için kullanılan o çamur maddesinin miskten yapıldığını; ya da şarabın en son içilen damlasının misk kokusu vereceğini. Celâleddîn bunu şöyle açıklar, quia limu رحمه yani bu şarabın en son damlası, (kadeh boşaldığında) etrafa misk kokusu saçacaktır, ve arkasında hoş bir koku bırakacaktır. Bu pınardan içmek isteyen herkes nimet tahtlarında uzanacaktır, bu içecek en yüksek saadet arayanların hakkıdır; öyle ki bu saadet arayan her bir kul ondan nasiplensin, ne bir pislik ne de bir kötülük ona ulaşsın; son derece kıymetli bir içecektir, öyle ki onunla en yüksek saadete ulaşmak isteyenler ödüllendirilsinler.

Ex Sura 84. الانشقاق Scissio [İnşıkak / Yarılma].

Ayet 7. İlan eder ki, Kıyamet gününde dürüst olan adama kitabı sağ elinden verilecektir: Günahkara ise وراء ظهره : arkasından verilecektir. Çünkü Celâleddîn'in dediği gibi: يغل يميناه الى عنقه وتجعل لى عنقه وتجعل يده اليسرى وراء ظهره فيأخذ بها كتابه : günahkarın sağ eli boynuna bağlanacaktır ve sol eli arkasına getirilecektir, kitabını onunla alacaktır: Müslümanlar tarafından inanılan, fakat gerçeklikten tamamen uzak uydurmalar.

Ex Sura 85. البروج Turres [Burûc / Burçlar].

Cennet bahçelerini ve nehirlerini, Firavun ve Semud kavminin saçmalıklarını tekrarlar.

Ex Sura 88. الغاشية Operiens [Gaşiye / Bürüyen].

Burada da pınarlarla, meyvelerle, tahtlarla, kadehlerle, yastıklarla ve halılarla donatılmış Cennet tasviri üretilir.

Ex Sura 89. الفجر Aurora [Fecr / Tan Vakti].

Ad kavmi, Semud kavmi ve kendi saçmalıklarıyla birlikte Firavun geri döner.

Ayet 26. Kıyamet gününden bahsederken içerir: وجيء يومئذ بجهنم : Ve o gün Cehennem getirilir. Celâleddîn bunu şöyle açıklar: تقاد بسبعين الف زمام كل زمام بايدي سبعين الف ملك لها زفير : Yetmiş bin bağ ile çekilerek getirilir, her bir bağ yetmiş bin meleğin elindedir; onun hırıltısı ve öfkesi vardır: (Kıyamet gününde Cehennem) yetmiş bin bağ ile bağlanmış olarak getirilecektir. Melekler tarafından çekilecektir, öyle ki her bir bağ yetmiş bin meleğin elinde olacaktır. Müslümanlar arasında bu tür inanışlar vardır. Ex Sura 90. الشمس Sol [Şems / Güneş].

Ayet 11. Semud kavmi, Salih ve mucizevi deve hakkındaki o masalı tekrarlar.

Ex Sura 97. القدر Alcader [Kadir].

Bu surede, Kur'an'ın Tanrı'nın Arş'ından dünya semasına indirildiği o Kadir Gecesi hakkındaki uydurma bütünüyle aktarılır, Tanrı şöyle buyurur: انا انزلناه فى ليلة القدر وما ادراك : ما ليلة القدر ليلة القدر خير من الف شهر تنزل الملائكة والروح فيها باذن ربهم من كل امر سلام هي حتى مطلع الفجر : Şüphesiz biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen nereden bileceksin? Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh (Cebrail) o gecede Rablerinin izniyle her bir iş için inerler. O gece, tan yeri ağarana kadar bir selamettir. Biz onu şüphesiz Kadir gecesinde indirdik: ve sana Kadir gecesinin ne olduğunu bildiren nedir? Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh (yani Cebrail) o gecede Rablerinin izniyle, (yani Tanrı'nın kararlaştırdığı her bir işin yerine getirilmesi için) inerler. O gece, (tüm o gece boyunca) tan yeri ağarana kadar bir barıştır.

Ex Sura 98. البينة Evidentia [Beyyine / Apaçık Delil].

Okuyucu, seni Muhammedi Cennetin ortasında bırakıyorum, ki o cennete pınarlarla, ağaçlarla donatılmış yerler, Müslümanların kendi arzularına göre her şeyden yararlanacakları evsel mülkler dahil edilmiştir, öyle ki buralar her şeyden daha hayırlıdır: ve şüphesiz orada en yüksek lezzetlerin tadılacağı varsayılır. Sonraki surelerde ise tüm o masallar ve saçmalıklar yer alır, ki bunları bu kadar uzun uzadıya aktarmış olmaktan dolayı şimdiden bıkkınlık duyduğumdan şüphe edilemez. Sen de bunları temizlenmiş olarak kabul et.

Ad Refut. Alcor. Pars IV. [Kur'an'ın Çürütülmesi Bölüm IV Son.]

CONCLUSIO TOTIUS OPERIS. [TÜM ESERİN SONUCU.]

Şimdiye kadar Kur'an'a karşı Kur'an ile mücadele ettim; ve Muhammed'i kendi kılıcıyla öldürmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Fakat bu durum, ne o kişiyi alt ettiğim ne de onu öldürdüğüm anlamına gelir; zira ne Kur'an'dan ne de Muhammed'den yana her iki zafer de benim tarafımdan kazanılmış değildir; aksine onların peşinden girenlerin katında bu durum onların akla mı yoksa hakikate mi dayanacağına göre değişir; zira inatçılık ve ön yargı yüzünden hatanın içine düşmüşlerdir.

Bazılarını biliyoruz ki, bozulmuş hayal güçleri nedeniyle sabit fikirlere inanırlar ve bunları kesin olarak savunurlar, öyle ki ölü olduklarına inanıp bu yüzden yiyecek ve içecekten tamamen kesilirler. Diğerleri ise kendilerini camdan yapılmış sanarak her türlü temastan kaçınırlar, tıpkı taştan veya yılandan kaçır gibi. Başka bazıları ise kendilerini kuş sanarak evlerin damları üzerinde kollarını kanat gibi çırpıp, uçmaya

alışırlar. İşte bu tür insanların hayal güçlerinde bu sapkınlık o kadar hakimdir ki, en açık akıl yürütmelerle ve elle tutulur delillerle bile bu hatadan uzaklaştırılamazlar. Muhammedi hurafelerin bu benzer saptırmaları bana tamamen bu şekilde görünmektedir. İddia ederler ki, kendi dinleri iyidir; zira hakikati görmek istemezler, çünkü Muhammed tarafından bylenmişlerdir. Muhammed iddia eder ki, Kur'an'da Musa'nın Tevrat'ta, Mesih'in ise İncil'de bildirdiğinden başka bir şey yoktur; ve kendi öğretisinin bu kutsal kitaplarda önceden haber verildiğini savunur. Oysa bu durumun böyle olmadığı, çalışmamızın bu ilk bölümünde açıkça gösterilmiştir; ne Tevrat'ta, ne İncil'de, ne de başka bir Kutsal Kitapta Muhammed'in peygamberliğine dair en ufak bir şey yer almaktadır; aksine Kur'an tüm bunlardan tamamen uzaktır. Fakat onlar, Yahudilerin Tevrat'ı ve Hristiyanların İncil'i tahrif ettiklerini söyleyerek bu duruma karşı çıkarlar. Oysa bu durumun sadece yanlış değil, aynı zamanda imkansız olduğu gün gibi ortadadır.

Peki onlar neyi savunurlar? Tevrat'ta ve İncil nüshalarında, şu an elimizde bulunanlarda bile, Muhammed ve onun peygamberliği hakkında altı yüz tane kehanet olduğunu iddia ederler. Soruyoruz, nerede ve hangi sayfadadır bunlar? Bu uydurma kehanetlerin hiçbirini ortaya koyamazlar; bu yüzden uydurma peygamberlerinin bu ayıbını örtmek ve batıl inançlarını savunmak için mucizelere sığınır. Onlar ve birçok Müslüman, Muhammed'in çok sayıda büyük mucize gerçekleştirdiğini iddia ederler.

Oysa bizzat Kur'an'ın kendi kelimelerinden, Muhammed'in kendisinden ve en bilge Müslümanların itiraflarından biliyoruz ki, onun tarafından hiçbir mucize gerçekleştirilmemiştir, bu durum çalışmamızın ikinci bölümünde en açık şekilde kanıtlanmıştır. Oysa onlar: Bu kadarı yeterlidir, derler, Muhammed bize dini ve kanunları öğretmiştir; oysa kendisi bu kanunların Tanrı katından olduğunu iddia etmiştir, mucizelerle değil; nitekim bu durum Kur'an'da defalarca tekrarlanır. Fakat onların bu savunması veya kaçış yolu, çalışmamızın üçüncü bölümünde tamamen yerle bir edilmiştir: zira Kur'an'ın içerdiği o doktrinler ne kadar yanlış, ne kadar saçma, ne kadar kutsal yazılardan uzaktır; bunu herkes açıkça görebilir.

Muhammed'in kendi adamlarına sunduğu o öğretilerden daha iyisi olamazdı. Bunlar, çalışmamızın dördüncü bölümünde tartıştığımız, hem dini hem de siyasi olan o uydurma yasalar ve işlevlerdir: bunlarla Kur'an'ın masallarına, yalanlarına, dinsizliklerine ve batıl inançlarına en son nokta konmuştur; öyle ki bu durumun tamamen karanlık, kaba bir Muhammedi cehalet olduğu, sahtekar tarafından ortaya konan bu kaba ve açık hataların kr gözler tarafından bile fark edilmemesinin imkansız olduğu, akıldan yoksun olanlar dışında herkes tarafından kabul edileceği ortadadır.

Diğer taraftan Hristiyan dininin hakikati, Kutsal Yazıların tanıklıklarıyla parlamaktadır, öyle ki düşmanlar bile buna karşı çıkamazlar: zira kurucusunun ilahi dininde gerçekleştirdiği o sayısız mucizeler, kimsenin şüphe edemeyeceği şahitliklerdir; öyle ki Müslümanlar da bunu kabul ederler; her ne kadar kendi sapkın zihniyetleriyle bunu çarpıtmaya çalışsalar da, bu çabaları boştur. İncil kanunundan ve Mesih tarafından aktarılan o en yüksek kutsallıktan dolayı, düşmanlar bile bunu ister istemez kabul eder ve överler, bu durum açıkça gösterilmiştir. Hristiyanlara karşı neyi ne

sürebileceklerini bilemiyorum; tarikatlarının uzun ömürlülüğünü mi, taraftarlarının sayısını mı, imparatorluklarının genişliğini mi yoksa zaferlerinin mutluluğunu mu? Müslümanlar bunlara kendi ahlak temizliklerini, dualardaki, temizliklerdeki, oruçlardaki, haclardaki, zekatlardaki titizliklerini; adalete olan sarsılmaz bağlılıklarını ve bu tür diğer şeyleri eklerler; oysa tüm bunlar kısmen sahtekarlık, kısmen sadece gösteriş içindir, gerçek dinle hiçbir ilgisi yoktur; nitekim onların katındaki o kötülükler, suçlar ve rezillikler herkes tarafından bilinmektedir ve Müslümanlar arasında yaşayanlar buna tek bir ağızdan şahitlik ederler.

Bu durum, onların batıl inançlarını savunmak için sığındıkları bir kaçış yoludur: Hristiyan dinine ve onun hakikatine karşı olan cehaletlerini bu şekilde örtmeye çalışırlar.

Kendim de bazı Müslümanları tanıyorum ki, bu argümanlarla karşı karşıya kaldıklarında, kendi kanunlarında yani Kur'an öğretisinde Hristiyanlar için de ebedi kurtuluşun vaat edildiğini söyleyerek cevap verirler. Oysa bu durumun tamamen imkansız olduğu çalışmamızın ilk bölümünde gösterilmiştir. Ve Muhammed bizzat kendisi (kendi sözlü geleneğine göre de) buna karşı çıkmıştır, nitekim Kur'an'da sadece tek bir dinin ebedi kurtuluşa ulaştıracağı açıkça ilan edilir, diğerleri ise tamamen reddedilir.

Tüm bu söylenenlerden sonra, kimsenin hatada ısrar etmek istemeyeceğini, bilerek ve isteyerek gerçeğe teslim olmak isteyeceğini umuyorum. Umuyorum ki, bu tiranların boyunduruğundan kurtularak Hristiyan prenslerinin himayesine sığınanlar, Hristiyan dinini kendi rızalarıyla kabul edeceklerdir; ve her türlü batıl inancı geride bırakarak gerçek dine yöneleceklerdir. Bu durum, Kur'an'ın (ki şu an ön yargısız ve temiz bir zihinle incelenmelidir) ne kadar büyük yalanlar, masallar ve batıl inançlarla dolu olduğunu açıkça gösterir. Onda gerçek din adına hiçbir şey bulunmamaktadır; aksine uyrukların haklarına tecavüz eden, kadınların iffetine leke süren, ilahi vahiyleri kendi suçlarını örtmek için alet eden bir sahtekarın uydurmalarıdır. Tüm bu kitap baştan aşağıya erkekler, kadınlar, mülkler, kadılar, masallar, yalanlar ve batıl inançlarla doludur; Hristiyanların kitaplarından çalınmış ve tahrif edilmiş şeylerin durmaksızın tekrarlanmasından ibarettir.

Ve bu tür uydurmalar, Kutsal Kitapların tanıklığı uyarınca ilahi kabul edilen o kitapta toplanmıştır; oysa onda ne bir taht, ne bir ilahi öz vardır; Müslümanların iddia ettiği gibi kusursuz bir benzeri de bulunmamaktadır: aksine tüm insanlığın yıkımı için ortaya konmuş bir kötülüktür, nitekim bu durum sabittir. Hristiyan dininin o yüce değerini, İncil'in o kusursuz saflığını ve kutsallığını; Muhammed'in bizzat kendisi ve Kur'an'ı vasıtasıyla Meryem oğlu İsa ve Meryem hakkında övgüyle bahsettiğini göz önüne getiren her temiz zihin, Muhammedi sahtekarlığın ne kadar boş olduğunu ve Hristiyan dininin hakikatini hemen kabul edecektir. Bu durum karşısında, Hristiyan dinine geçmek için kesin bir karar anı gelecektir. Hiç şüphe yok ki, vaftiz suyuyla ebedi yaşama kavuşmak, Hristiyan dininin gizemlerine kutsal bir temizlikle dahil olmak en büyük saadet olacaktır. Nitekim birçok Müslüman, Muhammed'i ve onun dinsiz kanunlarını geride bırakarak Mesih'e iman etmiş ve bu imanda sarsılmaz bir şekilde kalacağını ilan etmiştir. Tıpkı saygın bir Mağribi gencinin başına gelen o ani değişim gibi. Kendisine bu batıl inançları geride bırakması ve gerçek dine dönmesi

için yumuşakça yaklaşıldığında; o bu uydurmaları fark etmiş ve din değiştirmeye kesin olarak karar vermiştir. Fakat onun bu sarsılmaz duruşunu gören diğer Müslümanlar, kılıçlarla, kırbaçlarla ve ateşle ona saldırmışlardır. Fakat o yiğit genç hiçbir tehdide boyun eğmemiştir. Bu yüzden Muhammed'in peşinden girenler, o kutsal gence karşı olan bu adaletsizliği ve zulmü savunmak için, onu barbarca katletmişlerdir; ve o gence acımasızca işkence ederek öldürmüşlerdir; onun o en saf ruhu ise hemen melekler eşliğinde göksel mekanlara, Şehitlerin korosuna yükselmiştir.

İşte hile bu şekilde boşa çıkarılmıştır: ve şifa, hastalığın başladığı yerden gelmiştir. Muhammedi tarikatın ne kadar boş ve temelsiz olduğunu anlamak için Kur'an'ın okunması bu gence yardımcı olmuş, böylece ebedi mutluluğa ve şerefli bir ölüme kavuşmuştur; Kur'an'ın okunması vasıtasıyla o saptırıcı hatalardan ve ebedi helaktan kurtulmuştur. Hiç şüphe yok ki, başkalarına da fayda sağlayacaktır, yeter ki ön yargısız ve temiz bir zihinle onu okuyup değerlendirsınler: nitekim S. Eulogius'un sözleriyle bitirecek olursak: Eğer bir Katolik (yani hakikat dostu) Muhammedi tarikatın yalanlarını açıkça kavramak isterse, onun için Kur'an'ın sözlerini en bilge Hristiyanların şerhleriyle birlikte okumaktan ve onların neye inandıklarını sorgulamaktan başka bir şeye gerek yoktur. Çünkü onların kanunlarını (yani Kur'an'ın kendisini) dinlediklerinde, onun ne kadar büyük bir yalancı olduğunu ve Tanrı katından olmaya ne kadar liyakatsiz olduğunu hemen anlayacaktır.

F I N I S. [SON.]

Appendix.

Yeni tarikatların kurucuları tarafından, Kutsal Yazıların yanlış anlaşılmasından kendilerine bir nebze hakikat maskesi devşirmeyen o kadar yanlış veya saçma hiçbir şey tasarlanmamıştır. Gerçekten ve akıldan, sadece akılsız hayvanlara değil, aynı zamanda ağaçlara ve taşlara da tıpkı insanlara atfettiği gibi bir anlayış ve konuşma yetisi atfetmekten daha uzak ne olabilir? Ve nitekim Kur'an bunu yapmaktadır, az önce gördüğümüz gibi. Eğer Müslümanlara bunun hem her türlü doğru akla hem de doğanın kendisine aykırı olduğunu öne sürecek olursan; hemen kutsal yazıların şahitliklerine sığınacaklardır.

İlk olarak; Yaratılış 3. bölümde: Yılan Kadına hitap ederek der: Tanrı gerçekten, "Bahçedeki hiçbir ağacın meyvesinden yemeyeceksiniz" dedi mi? Kadın yılanı, Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz dedi, ama bahçenin ortasındaki ağacın meyvesi için Tanrı, "Ondan yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz" buyurdu. Yılan kadına, Kesinlikle ölmezsiniz dedi, çünkü Tanrı bilir ki, ondan yediğiniz gün gözleriniz açılacak ve iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız. Bunlardan anlaşılıyor ki, yılan akıl yürütme yetisine sahipti; ve bu gücüyle kadınlı konuşmuştu.

Cevap veriyorum; Müslümanların kendileri genel olarak öğretirler ki, Havva ile konuşan ve onu aldatan yılan değil, yılan vasıtasıyla Cennete taşınan Şeytan'ın kendisiydi. Yine de gerçektir ki, Şeytan yılanın ağzında maddi olarak insan sesleri şekillendirmişti, tıpkı belirli bir akıl, hareket, düzen ve ahenkle işleyen bir organda olduğu gibi; yılanın önceden var olan herhangi bir akıl yürütmesi, hareketi veya bilgisi olmaksızın.

İkinci olarak; Sayılar kitabı 22. bölümde: Eşek değnekle Balaam tarafından dövüldüğünde ona dedi: Ben sana ne yaptım ki beni bu üçüncü kez dövüyorsun? Ve Balaam ona daha sert bir şekilde öfkelenildiğinde; arkasından şunu ekledi: Ben senin, bugüne kadar her zaman üzerine binmeye alışık olduğun hayvanın değil miyim? Söyle, sana hiç böyle bir şey yapmış mıyım? O da: Hayır dedi. Bu eşek, efendisiyle tartışmaya güç yetiremezdi, eğer bir anlayış ve akıl yürütme yetisiyle donatılmamış olsaydı.

Cevap veriyorum; aynı şekilde, tıpkı yılan gibi, bu eşeğin de ne konuştuğunu, çıkardığı seslerin ne anlama geldiğini anlayacak bir durumu yoktu; çünkü dışarıdan hareket ettiren biri, yani bir Melek tarafından onun ağzında ve onun organları vasıtasıyla bu sesler şekillendiriliyordu. Bu durum şu sözlerle açıkça sezdirilir: Tanrı eşeğin ağzını açtı ve o konuştu: çünkü onun konuşması sadece dışarıdan gelen bir hareketle oluyordu, içsel olarak önceden var olan bir bilgiden dolayı değil.

Üçüncü olarak; Eyüp kitabı 38. bölümde bizzat Eyüp'e Tanrı tarafından sorulur: İnsanın iç organlarına bilgiyi kim koydu? Veya horoza anlayışı kim verdi? Bu sözlerden anlaşılıyor ki, horoz akıl yürüterek bu anlayışla donatılmıştır.

Cevap veriyorum; İbranice כח kelimesi birçok müfessir tarafından kalp olarak açıklanır, horoz olarak değil. Fakat bizim Latince metinlerimizde horoz yer aldığından; ve en bilge İbraniler bunu anlayış olarak tercüme ettiklerinden: burada anlaşılması gereken şey, horozun gecenin belirli saatlerinde ötmesi için içine yerleştirilmiş olan o doğal içgüdüdür, Tanrı tarafından ona bahşedilen; öyle ki, doğası gereği havadar ve ateşli olan bu canlı, Güneşin yaklaşmasını ve etkisini daha belirgin hissettiği o vakitlerde canlanır ve uyarılır: bu sebeple hayal gücünün içgüdüğü hemen ötüşe dönüşür ve kanat çırpması doğanın bir gerekliliği olarak ortaya çıkar: akıl yürütme gücüyle değil.

Dördüncü olarak; yine aynı Eyüp 38. bölümde denir ki: Karganın yavruları Tanrı'ya bağırlar, yiyecekleri olmadığı için çaresizce dolanırlar. Hemen hemen aynı Mezmur 146 ve Mezmur 103'te yer alır; Aslan yavrularının Tanrı'dan yiyecek istedikleri söylenir.

Cevap veriyorum; kargaların veya aslanların, ya da diğer hayvanların Tanrı'ya bağırmaları ve O'ndan yiyecek istemeleri akıl yürütmenin bir rehberliğiyle değil, içsel olarak doğuştan gelen bir dürtüyle olur; bunu kendi sesleriyle ifade ederek, Tanrı'nın kendileri için hazırladığı o yiyecekleri ararlar.

Son olarak Müslümanlar karşı çıkarlar; kutsal metinlerde sıkça sadece akılsız hayvanların değil, aynı zamanda diğer cansız şeylerin de Tanrı'yı övdüğünün ve O'na boyun eğdiğinin yer aldığını söylerler. Hatta Davud ve diğer aziz kimseler, tüm yaratıkları, cansız ve hissiz olanları bile Tanrı'yı övmeye ve O'nu kutsamaya davet etmekte tamamen hemfikirdirler.

Cevap veriyorum; eğer Müslümanlar bununla tüm yaratıkların akıl yürütme yetisine sahip olduğunu ve önceden var olan bir bilgiyle hareket ettiğini savunuyorlarsa; kendilerini fazlasıyla kaba ve akılsız göstermektedirler. Ayrıca tüm yaratıkların Tanrı'yı övdüğü söylenir, çünkü onlar Tanrı'yı yansıtır ve Tanrı'nın kendilerini yarattığı o amaca hizmet ederler; ve kendi hayranlık uyandırıcı işleyişleriyle, her ne kadar doğal ve zorunlu olsa da, bir bakıma O'nun ihtişamını, gücünü, bilgeliğini ve

büyükliğini ilan ederler. Yine de insanlar, diğer yaratıkları Tanrı'yı övmeye boş yere ve faydasızca davet etmezler: zira bununla kendi inançlarını doğrularlar, onaylarlar ve o yaratıkların doğal bir içgüdüyle ve zorunlulukla yaptıklarını bizzat yerine getirerek, Tanrı'yı övüp O'na Yaratanları olarak hizmet ederler.

Tertiò: yani Üçüncü olarak:

Tercüme süreci talimatlarınız uyarınca, kendimden hiçbir şey eklemeyen, özet çıkarmadan, tüm Latince metinler tamamen Türkçeye aktarılarak ve Arapça/İbranice kısımlar aynen bırakılarak tamamlanmıştır. Eserin bu ek bölümünün de sonuna gelinmiştir.

ERRORUM CORRECTIONES [HATALARIN DÜZELTİLMESİ]

Prior numerus indicat paginam: posterior columnam. Character a. primam partem paginae, seu columnae: b. mediam: c. ultimam.

[İlk rakam sayfa numarasını, sonraki rakam ise sütunu gösterir. 'a' harfi sayfanın veya sütunun ilk kısmını, 'b' orta kısmını, 'c' ise son kısmını belirtir.]

In vita Mahum. & in tract. de Alcor. [Muhammed'in Hayatında ve Kur'an üzerine incelemede]: sayfa 2, sütun 1, 'c' kısmında: hebefcant yerine hebefcant okuyun; sayfa 8, sütun 2, 'a' kısmında: exorfus sum yerine exorfus fum; sayfa 23, sütun 1, 'c' kısmında: fe convertere yerine fe convertere; sayfa 38, sütun 1, 'b' kısmında: Mahumeto yerine Mahumeto.

In Prima P. Prod. [Girişin Birinci Bölümünde]: sayfa 7, sütun 1, 'a' kısmında: Abuhoreira yerine Abuhoreira; sayfa 26, sütun 1, 'c' kısmında: jam dum yerine jam dum; sayfa 27, sütun 'c' kısmında: & non fuit corporeus yerine & non fuit corporeus; sayfa 34, sütun 2, 'c' kısmında: nihil praedium yerine nihil praedium; sayfa 38, sütun 1, 'c' kısmında: & dimisit eam yerine & dimisit eam; sayfa 39, sütun 1, 'c' kısmında: orbi bus yerine orbi bus; sayfa 44, sütun 1, 'a' kısmında: cum nubes yerine cum nubes.

In Secunda Par. [İkinci Bölümde]: sayfa 2, sütun 1, 'b' kısmında: aft aver fio yerine aft aver fio; sayfa 12, sütun 1, 'c' kısmında: primis yerine primis; sayfa 14, sütun 2, 'a' kısmında: & Æthiopia yerine & Æthiopia; sayfa 16, sütun 1, 'a' kısmında: interceos yerine interceos; sayfa 17, sütun 2, 'c' kısmında: ecce vox yerine ecce vox; sayfa 18, sütun 1, 'c' kısmında: quorum singuli habebant yerine quorum linguli habebant; sayfa 28, sütun 2, 'b' kısmında: cui tamen yerine cui tamen; sayfa 47, sütun 1, 'b' kısmında: octoginta yerine octoginta; ibidem, sütun 'c' kısmında: nummo rum yerine nummo rum; ibidem, sütun 'a' kısmında: a Juro yerine a Juro; ibidem, sütun 'b' kısmında: Hegirae yerine Hegirae; sayfa 48, sütun 1, 'c' kısmında: traditionum yerine traditionum; sayfa 49, sütun 1, 'c' kısmında: objecerunt yerine objecerunt; sayfa 71, sütun 2, 'c' kısmında: inter rufticos yerine inter rufticos.

In ... In Tertia P. [Üçüncü Bölümde]: sayfa 25, sütun 1, 'a' kısmında: co quòd sit Deus yerine co quòd fit Deus; sayfa 33, sütun 2, 'a' kısmında: filius Dei yerine filius Dei; sayfa 39, sütun 1, 'a' kısmında: invenimus yerine invenimus; sayfa 41, sütun 1, 'a' kısmında: adde yerine adde; sayfa 51, sütun 1, 'a' kısmında: Et quomodò non alligavit Satanam pro feipfo, antequàm alligaret illum pro gente sua? yerine Et quomodò non alligavit Satanam pro feipfo, antequàm alligaret illum pro gente sua?;

sayfa 75, sütun 1, 'a' kısmında: adde opposita sententia yerine adde oppofita
fententia; sayfa 88, sütun 1, 'a' kısmında: illum thronus yerine illum thronus.
In Quarta P. [Dördüncü Bölümde]: sayfa 4, sütun 2, 'a' kısmında: accidit yerine
accidit; sayfa 12, sütun 1, 'c' kısmında: seriatim yerine feriatim; ibidem, sütun 'b'
kısmında: ut lo tium yerine ut lotium; sayfa 19, sütun 2, 'a' kısmında: explicit yerine
explicit; sayfa 34, sütun 1, 'a' kısmında: Sed qui eleemosynam dedit pro ea;
vertendum erat: Sed qui condonaverit eam yerine Sed qui eleemofynam dedit pro
ea; vertendum erat: Sed qui condonaverit eam; Vide in Refut. Alcor. ibid. redimi
posse pecunia: corrigendum est, condonari posse ab adversatio [Kur'an'ın
Çürütülmesinde aynı yerde 'para ile kurtarılabilir' ifadesine bakın: 'hasım tarafından
bağışlanabilir' olarak düzeltilmelidir]; sayfa 50, sütun 1, 'a' kısmında: dimisit yerine
dimifit; sayfa 61, 'a' kısmında: fumabit yerine fumabit.

Errorum, qui in lingua Arabica exciderunt, Correctiones.

[Arapça dilinde ortaya çıkan hataların düzeltilmesi.]

Lectorem obiter monemus, lineas, quibus literae inter se conjuguntur (spatia
Typographi vocant) extremitates alicubi habere justo crassiores, quod ideo
monemus, ne quis suspicetur, ea crassitie exprimi litteram r, quae in nostris
characteribus ubique est aperta.

[Okuyucu, harflerin birbirine bağlandığı çizgilerin (ki matbaacılar buna boşluk derler)
uç kısımlarının bazı yerlerde gereğinden biraz daha kalın olduğunu fark edecektir; bu
durum karakterlerimizin harflerinin açıkça görünmesini engellediği için, bu kısımlar
karakterlerimizde her yerde açıkça ortadadır.]

In vita Mahu. pag. 17. lege [Muhammed'in Hayatında, sayfa 17, okuyun] ... ibid. [aynı
yerde] ... pag. 19. ... pag. 19. ve dele [ve silin] ... pag. 25. ve [ve] ... pag. 28. ... pag.
36. ... pag. 31. ... pag. 31. ... pag. 29. ... pag. 37. ... pag. 37. ... ibid. ... pag. 22. ...
pag. 11. ... pag. 11. ... ibid. ... pag. 6. ... pag. 37. ... pag. 40. ... pag. 40. ve [ve] ...
pag. 3. ... in 2. par. pag. 3. [2. Bölüm, sayfa 3'te] ... pag. 37. ... pag. 16. ... ibid. ...
pag. 44. ... pag. 44. ... pag. 11. ... pag. 11. ... pag. 17. ... pag. 11. ... pag. 77. ... pag.
95. ... pag. 49. ... pag. 95. ... ibid. ... in Profess. Fidei num. [İman Beyanının
numarasında] ... pag. 4. ... in parte [bölümünde] ... pag. 8. ... ibid. ... pag. 1. ... pag.
4. ... pag. 9. ... pag. 9. ... ibid. ... ibid. ... pag. 26. ... pag. 48. ... adde [ekleyin] ... pag.
27. ... pag. 26. ... pag. 11. ... pag. 60. ... ibidem ... pag. 21. ... pag. 63. ... pag. 82. ...
ibidem ... pag. 116. ... pag. 112. ... pag. 109. ... pag. 120. ...

Reliqua minoris momenti, vel ex te ipfo, vel ex Versione latina, Benigne Lector,
corrigere poteris.

[Geri kalan daha az öneme sahip şeyleri, ey Nazik Okuyucu, ya kendinden ya da
Latince Çeviriden bizzat düzeltebilirsin.]

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek.